ส. บุบผามุวิ

กฎหมายทั่วไป

เทอมที่ 1

ກອງພັນທໍ່ສອງ

ໂດຍ ສ. ບຸບຜານຸວົງ

ເຫລັ້ມທີ ຫນຶ່ງ

ພິມເທື່ອທີ 5

ສຳນັກພິມຈຳໜ່າຍ ສ.ປ.ປ. ລາວ
1983

ภาพันท์สอง

ตอนที่ ๑

ปางสิมพอนสะหิว และ อาบน้ำแล้ว ๆ. นางนุ่งเสื้อหมากภะแล่งสีอ่อน และ ถืนมุกสีน้ำคามตุ้มแพยุ้นสีเหลืองอ่อน, กิ้มไลเถื่องนุ่งยู่ใกงลำพังคินกงว. นางสิมพอนเกิดขึ้นในครอบคัวชาวนากาง ครอบคัวหนึ่งที่บ้านลาดบวก, นางได้รับการอบรมสั่งสอนตามธีดาของชาวเมืองพวนที่เรืองนามมาแต่ปางบุราณนะการว่า เป็นคินอ่อนหวานสักซื่ และ ยำเกงซุ้เถ้าซุ้ แก่มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่เพื่อนมะนุดด้วงกัน,บ่แต่งเผดแบบพวงเหลือเรือ, มักเกับตัวยู่ย่างงบๆ, สุขุมจ๋างจะสิมเป็นนางสาวเมืองพวน ที่แท้จิง. ปีนี้นางสิมพอนมีอายุ 18 ปีเต็มแต่นางยังบ่เคิงลืมบ่าวจักเทื่อ นางไปทำบุนกินทานในวัดก่มักนั่งยู่เบื้องหลังของแม่, เวลามีอ้างบ่าวยอกไยนางมักยื้มหิว แล้วกิ้นหน้ายื้มหิวซุ้

ດງວແບບສັບ ໆ. ນາງຫາກໍເຂ້າ ໄດ້ຊັ້ນນັກ ທະຍົນ ບໍລິບຸນທີ່ ໂຮງຮຽນຄຸນພໍ່ທີ່ເມືອງຊຽງຂວາງ, ນາງ ອາດ ຈະ ຂໍ ເປັນ ຄູ ສອນຢູ່ທີ່ເມືອງແປກນີ້ເອງ. ເພາະ ນາງ ເປັນ ລຸກ ສາວ ດງວ ພໍ່ ແມ່ ຂອງ ນາງ ບໍ່ ຢາກ ໃຫ້ ນາງ ໄປ ໄກ ຈາກ ຄອບ ຄົວ.

ໃນ ເວລາ ທີ່ ນາງ ສົມ ພອນ ພວມ ກົ້ມ ໄລ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ຢູ່ ນັ້ນ ນາງ ໄດ້ ຫາງ ສຽງ ເວົ້າ ມະ ໄລ ໃຈ ເຈ ກັນ ຢູ່ ໃກ້ ໆ ທັ້ນ ນາງ ສະ ຫງັດ ຟັງ ດ້ວຍ ຄວາມ ສົນ ໃຈ. ມີ ສຽງ ໜຶ່ງ ຊິ ເປັນ ສຽງ ຂອງ ແມ່ ຍິງ ແກ່ ຜູ້ ໜຶ່ງ ເວົ້າ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ຄວາມ ຕື່ນ ເຕັ້ນ ວ່າ:

— ແມ່ນ ທະຫານ ກອງ ໃດ ມາ ເຕັ້ນ ບ້ານ ເໜືອ ທັ້ນ ນໍ? ເບິ່ງ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ເປັນ ສີ ແປກ ໆ.

ໃນ ທັນ ໃດ ນັ້ນ ກໍ ມີ ສຽງ ຂອງ ແມ່ ຍິງ ອີກ ຜູ້ ໜຶ່ງ ເວົ້າ ຕອບ ວ່າ:

— ຈ້າງ ວ່າ ນີ້ ລະ ຂ້ ຢ ກໍ ບໍ່ ຮູ້ ແຕ່ ເຫັນ ໃຫ ບ້ານ ເໜືອ ແຕກ ຂຶ້ນ ເຮືອນ ຍັດ ປະ ຖຸ ນິ ດ ຢູ່ ໃດ!

— ຮ ວ ງ! ຄັນ ຊັ້ນ ນັ ນ ບໍ່ ແມ່ ນ ພວກ ປຸ້ນ ສາ ບໍ?

ໃນ ທັນ ໃດ ນັ້ນ ມີ ສຽງ ໜຶ່ງ ທ້າ ແລ່ນ ທ້າ ເວົ້າ ມາ ໃສ່ ພວກ ທີ່ ພວມ ສົນ ທະ ນາ ກັນ ຢູ່ ນັ້ນ ວ່າ:

— ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າ ໂສ ເລ ກັນ ຢູ່ ທັ້ນ, ພວກ ເຈົ້າ ບໍ່ ຢ້ານ ບໍ, ນັ້ນ ແລ້ວ ກອງ ທະ ຫານ ຂອງ ຝ່າ ງ ປະ ເທ ດ ລາ ວ.

ຕໍ່ ຈາ ກ ນັ້ນ ນາງ ສົມ ພອນ ໄດ້ ຫາງ ສຽງ ຕີ ນ ຄົ ນ ແລ່ນ ຫົ ວ ໃຈ

ຂອງນາງຕົກວາບລົງທັນທີ, ນາງປັ້ນເສື້ອທີ່ນາງໄລຍັງບໍ່ທັນ
ຄັກຢ່າງພ້າວຟັ່ງ ຈັບຍັດໃສ່ຊາມລຶມຮອດບຸ່ງ ເສື້ອແຂນຍາວ.
ປະຮອດຊາມເຄື່ອງບຸ່ງປົບຂຶ້ນຝັ່ງ ແລ່ນລົບເຂົ້າໄປປ່າກ້ວງລັດ
ປ່າໝາກສີດາແລ່ນເມືອຫາເຮືອນຢ່າງບໍ່ມີທີບຢຸ່. ພ້າວທະ
ຍານຂຶ້ນຂັ້ນໄດເຮືອນ ເທື່ອລະ ສອງຂັ້ນຊຸກປະຕູໂດດເຂົ້າໄປ
ໃນເຮືອນດ້ວງຄວາມຕົກໃຈເຮັດໃຫ້ແມ່ ຂອງ ນາງທີ່ພວມນັ່ງ
ຄ້ຽວໝາກຢຸ່ກາງເຮືອນຕົ້ນຈົນຄ່ຳໝາກເກືອບຫຼຸດອອກຈາກ
ປາກ.

— ອຸ້ຍ! ອີ່ສົມພອນນ້ຽງເປັນຫັ້ງຫີ?

ແມ່ຂອງນາງເວົ້າຂຶ້ນດ້ວງຄວາມບໍ່ພໍໃຈ. ນາງສົມພອນ
ຫາງໃຈຊິຫຸຊິເຫົ່າ ເອົາມືນາບັ້ງປາກເວົ້າດ້ວງສຽງສັ່ນສຽງ
ເຊັ່ນວ່າ

— ທະຫານປະເທດລາວມາບ້ານ!

— ທະຫານຫັ້ງຫວະ? ທະຫານປະເທດລາວຫວະ?
ຢຸ່ໃສ?

ແມ່ນາງສົມພອນຖາມຂຶ້ນດ້ວງຄວາມສົນໃຈ ຕາຂອງແມ່
ກໍລຸກຂຶ້ນດ້ວງຄວາມຕົ້ນເຕັ້ນ.

— ມາຮອດຫົວບ້ານເຮົານີ້ແລ້ວ!

ນາງສົມພອນທັ້ງເວົ້າທັ້ງແລ່ນເຂົ້າໄປໃນສ້ວມພ້າວຮັກ

ປະຕູປ່ອງຢ້ຽມເຕັ້ນ ປອດຂຶ້ນ ໄປຕ່ຽງ ນອນຫົວໃຈ ຂອງ ນາງ ເຕັ້ນ ແຮງຈົນດັງຕຶກ ໆ. ແມ່ ຂອງ ນາງກໍ ຕົກໃຈ ບໍ່ ແມ່ນຫັ້ນ ເໝືອນກັນ ແມ່ໜ້າວເລືອເຂົ້າໄປ ໃນສ້ວມ ຂຸເຂົ່າ ລົງ ຕໍ່ໜ້າ ຮ້ານ ບຸ ຊາ ກົ້ມ ຂາບ ວ້ຶ ວອນ ເຖິ ສິ ງ ສັກ ສິ ດ ຈ້ ງ ດົນ ບັນ ດານ ໃຫ້ ພົ້ນ ຈາກ ອັນ ຫ ານ ຢ່ າ ໄ ດ້ ພ ານ ອັ ນ ຮ້ າ ງ.

ກອງ ພັນ ທີ່ ສອງ ຂອງ ແມ ວ ລ າ ວ ຮັ ກ ຊ າ ດ ເ ປ ັ ນ ແ ຖ ວ ຍ າ ວ ຢ ງ ດ ຍ ່ າ ງ ຜ ່ າ ນ ລ າ ດ ບ ວ ກ ຢ ່ າ ງ ສ ະ ຫ ງ ່ າ ຜ ່ າ ເ ຜ ີ ຍ, ອ ้ ຽ ງ ນ ้ ອ ງ ນ າ ງ ແ ລ ะ ພ ົ ນ ທ ะ ຫ ານ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ມ ີ ສ ີ ໜ ้ າ ຍ ິ ້ ມ ແ ຍ ้ ມ ແ ຈ ่ ມ ໃ ສ ເ ວ ้ າ ລ ົ ມ ກ ັ ນ ໄ ປ ຢ ่ າ ງ ຊ ຸ ມ ຊ ื ่ ນ ເ ບ ิ ก ບ ານ. ນ າ ງ ສ ົ ມ ພ ອ ບ ບ ั ง ค อ ก ນ ອ ก ຢ ุ ่ ເ ທ ິ ງ ຕ ่ ຽ ງ ນ ອ ນ ເ ม ื ่ อ ບ ่ ເ ຫ ັ ນ ມ ี ເ ส ื ้ อ ງ ຫ ັ ງ ເ ก ิ ด ข ึ ้ น ก ໍ ล ่ ง ຢ ่ ອ ງ ແ ຢ ่ າ ງ ລ ิ ง ນ า ย ื น ແ ผ ะ ย ุ ่ ແ ຄ ม ป ะ ต ู ป ่ อ ง ย ้ ฺ ม ช ุ ก บ า ม ป ะ ต ู อ อ ก ห ่ ม เ ป ั น ล ั บ ແ ล ส ่ อ ง เ บ ิ ่ ง น า ง ແ ล ะ พ ิ น ท ะ ห า ม ข อ ง ป ่ า ง ป ะ ເ ท ศ ล า ว ເ บ ิ ่ ง ผ ู ้ ใ ด ก ็ อ ุ น ุ อ ่ เ ม า ะ ส ี ห ้ า ย ิ ้ ม ແ ย ้ ม ແ จ ่ ม ใ ส ด ว ง ต า ว ่ อ ง ไ ว ແ ล ะ ส ้ ง ม ແ ห ม เ ป ั น ห ้ า ร ั ก ห ้ า ແ ย ง ເ ข ົ า บ ่ ไ ด ้ ล ั ก เ ล ้ ม ข อ ง ใ ຜ ແ ล ะ บ ่ ไ ด ้ ก ่ ค ว า ม เ ด ื อ ด ร ้ อ น ใ ห ้ ແ ก ่ ใ ຜ ช า ว บ ้ า ง ແ ต ่ ป ะ ก า ง ใ ด. ม ั น ใ ล ก ແ ต ก ต ่ า ง ก ั น ก ั บ ค ว า ม ช ว น เ ช ื ่ อ ช ื ่ า ง น า ง เ ค ิ ง ไ ด ้ ห ว ิ น ม า ว ่ า: ท ะ ห า ม ข อ ง ป ่ า ง ป ะ ເ ท ศ ล า ว ข ิ น ย า ว ແ ข ้ อ ช ว า ก ห ิ ว ห ม ู อ ง ท ้ อ ง ป ู ้ า ข ้ า เ จ ้ า เ ธ ิ า ข อ ง ข ิ น ข ื น ส ำ เ ล ิ า ผ ู ้ เ ฒ ่ า ແ ล ะ เ ด ็ ก ນ ้ อ ย. น า ง

ໜ້ວງເບົ່າອ້ວງນ້ອງນາງ ແລະ ພົນທະຫານທີ່ຍ່າງຜ່ານບ້ານ ໄປດ້ວງຄວາມທຸ້ນທ່ວງ. ຄາວໜຶ່ງຈັກ ນາງສົມພອນ ຄິດໄດ້ ຄິດດີແນວໃດ, ນາງອອກຈາກສ້ວນ ທາງຕາຊອກຫາ ທາງ ປາກຮ້ອງຄ່ຳ ໆວ່າ:

— ແມ່ເອີ່ງແມ່?

— ແມ່ນໜ້ວງຫວະ? ແມ່ຢູ່ໃນສ້ວນນີ້ນາ!

ແມ່ຂອງນາງ ຮ້ອງຄ່ຳ ໆ ອອກມາແຕ່ໃນສ້ວນ. ແມ່ກໍ ພວມຕີ່ຝາເຮືອນກົ້ມສ່ອງເບົ່າ ກອງທະຫານຂອງແນວລາວ ຮັກຊາດຢູ່ ເໝືອນກັນ. ນາງ ສົມພອນ ເຕັ້ນຢອດ ເຂົ້າໄປໃນ ສ້ວນຂອງແມ່, ຢາກຊຸກບ່ານປະຕຸ່ອງຢ້ຳນອອກແຕ່ແມ່ຂອງ ນາງຫ້ານພ້ອມທ້ວງເວົ້າໃສ່ນາງວ່າ:

— ອີ່ສົມພອນນ໊ຳເປັນໜ້ວງຫ໊ຳ! ຢ່າໄຂໄດ!

ແມ່ຂອງນາງທ້ວງເວົ້າທ້ວງເງືອດກ່ຳປັ້ນໃສ່ນາງດ້ວງຄວາມ ບໍ່ພໍໃຈ. ແຕ່ໃດນາ ນາງສົມພອນ ບໍ່ເຄີ່ງຂືນຄວາມ ຂອງແມ່ ບອກຈັກເທື່ອ. ເທື່ອນີ້ນາງກ໋ບໍ່ກ້າຊຸກປະຕຸອອກ ແຕ່ນາງຍ້ວງ ຢືນຢູ່ບ່ອນເກົ່າແລະຫົວຂົ້ນດ້ວງຄວາມຊຶມຊື່ນ ເພາະໃບໜ້າ ໜ໊ເຫດຂອງແມ່ເຮັດໃຫ້ນາງອົດບໍ່ໄດ້. ແມ່ຂອງນາງທົນບໍ່ໄດ້ ອີກແລ້ວ, ແມ່ໄດ້ລຸກຂົ້ນ ຈັບແຂນຂອງນາງ ລາກນາງອອກ ຈາກປະຕຸ່ອງຢ້ຳນພ້ອມທ້ວງຮ້ວງໃຫ້ນາງວ່າ:

— ນຸ່້ງເສື້ອໝາກກະແລ່ງ ແຕະແຊະຢູ່ແນວນັ້ນ ນ້ຶງກ່ຍັງ ຢາກໄຂປະຕູຢືນຕ່ໜ້າຫຼາງຄົນຊັ້ນບ່? ເສື້ອແຂນຍາວນ້ຶງເອົາ ໄວ້ຢູ່ໃສແລ້ວເອົາມານຸ່້ງນາແມ້!

ນາງສົມພອນຊວາດຮຸ້ເມ່ຶ່ອ, ກົ້ມເບ່ິ້ງເລົາຄ້ຶງ ຂອງນາງ ແລ້ວຍົ້ມຫົວເປັນສີອ່ຽງໆ ພ້ຳວຄວາມ້ໄປຈັບເອົາແໜຍຸ້ນ ທ່ີ ເຮ່ຽງຢູ່ປາກປະຕູສ້ວມ ນາຕຸ້ມແລ້ວຈ່ຳຄ່ຳເວ້ົ ຕ່ແມ່ ດ້ວຽຍົ້ມ ແຍ້ມວ່ າ:

— ລຸກປະກົດເຫັ້ນຄົນໜ່ຳຄ້ອ້ຽງຄ່ຳແດ່ງຈ່ຳຢາກໃຫ້ແມ່ ເບ່ິ້ງນ່ຳກັນແມ່ນແທ້ບ່ຫຼ້ວ່ານບ່?

ພ່ໄດ້ຫ້ຶງແໜວນັ້ນໃບໜ້ານ້ັນເຄ່ັ້ງຂ້ຶມຂອງແມ່ປະກົດວ່ າ ນ່ຽງຄ້ຶນນາຄ້ຶເກ່ົ້າແມ່ໄດ້ຖ່ານນາງສົມພອນດ້ວຽງຄວາມສ້ົນໃຈ ວ່ າ:

— ຢູ່ໃສຊ້ຶ່ໃຫ້ແມ່ເບ່ິ້ງດຸ!

ນາງສົມພອນ ແປງ້ຳຕຸ້ມຕ່ົ້ນອ້ຶກ ຈ່ຳຄ່ຳຢ້ຶກຄ່ຂ້ົ້ນຫ້ວ້ຶກ ແຄມປະຕູ ນາງຄ່ຳເ້ຶງບານປະຕູອອກແລ້ວ ສ້ຽງສ່ຽງຕ່ານ້ອກ ຫ. ນາງບອກໃຫ້ແມ່ວ່ າ:

— ແມ່ເບ່ິ້ງຕຸ້ຢືນຢູ່ຣ່ົ້ມກ້ົກໝາກກ້ຽງ ໃກ້ກັບເຮ ືອນເຈ ັກຕຸ້ງ ນ້ັ້ນນາ ແມ່ເຫັ້ນບ່? ລຸກເບ່ິ້ງຄ້ຶອ້ຽງຄ່ຳແດ່ງແທ້ໆ ໄດ!

ແມ່ຂອງນາງກ່ຢ້ຶກຄ່ຂ້ົ້ນຫຼ ງ ວ ໄປຕ ານ ້ົ ວ ມ ້ ຂອງນາງແ ຕ ່

ຕາຂອງແມ່ເຫັນພໍ່ເປັນນິວ ໆ ບໍ່ຈ່ໃຫ້ແມ່ພົມພ່າຜ້ຽງວ່າ:

— ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ດີ! ຄົນຄືຄົນບໍ່ຈັກອ້ວງຄ່າແຕງຂອງລຸກ ຄືກທະຫານປະເທດລາວຂ້ວຕ່ວງຢູ່ ເມືອງໄມ້ຕ້ວງແຕ່ສອງສາມ ປີພຸ້ນແລ້ວເດ! ແລະ ຄັນແມ່ນອ້ວງຄ່າແຕງຂອງລຸກລາວກໍ່ມາ ຫາເຮືອນລະບໍ?

— ແມ່ໂລດເວ້ົາແນວນັ້ນ, ອ້ວງຄ່າແຕງຊິຮູ້ວ່າພວກເຮົາ ຢ້ວງນ່ວຢູ່ລາດບວກນ້ີ້ໃດ?

— ເອີແມ່ນແທ້ໂດ່! ເວລາອ້ວງລຸກໄປຄ້າພ່ວກເຮົາຍ້ວງຢູ່ ເມືອງຊຽງຂວ່ງພຸ້ນໂດ່?

ອ້ວງນ້ອງກອງພ້ນທ່ີສອງພ້ກພ່ອນຢູ່ຄ່ວຫ່ົ່ງ ແລ້ວກໍ່ພາ ກ້ນອອກເດ້ນທ່ວງຕ່ໄປໂດ່ງນຸ້່ງຫ້ວ່ໄປຫ່ວຄ້ວງໝ່ວແລ່ນ. ນ່ວງ ສ້ນພອນຄ່ວເບ່ົ່ງອ້ວງນ້ອງໄປຈ້ນວ່າສຸດສ່ວງຕ່ວ ອ້ວງນ້ອງໄປ ຫ່ວ້ວກໝ້ວກແລ້ວນ່ວງຈ່ົ່ງຄ້ວກຊ່ວາດເຖ້ົ່ງ ເລ້ືອງນ່ວງປ້ບ ປະຊ່ວມ ເຄ້ືອງນຸ່ງນ່ວງ ລ້ກຫ້ວຂ້ວນ ຕ້ນເອງ ທ່ີຢ້ ວ່ນຢ່ ວ ບ່ມ້ເຫ ວ ຜ້ນ ເກ້ນຂອບເຂ ວ. ນ່ວງຍ່ ວ ງລ່ງໄປຫ່ວທ່ ວ ນ້ ແລ້ວ ສ້ບຕ່ ວ ກ ວ ນ ໄລເຄ້ືອງນຸ່ງຕ່ໄປ. ນ່ວງທ້ ວ ໄລເຄ້ືອງນຸ່ງທ້ ວ ຂ້ບຄ່ ວ ໆ ສ ວ ່ ຫ ຼ ບ ໃຫ້ນ່ວງຟ້ ວ ງຄ້ນ ວ ງ ວ. ແນວຄ້ ວ ດຂອງນ່ວງ ກໍ່ເລ້ືອນລ ວ ໄປຕ ວ ນ ສ ວ ງຂ້ບຮຸບພ ວ ບອ້ນສ ວ ງ ວ ວນ ໃນຄ ວ ວນ ວ ງຍ ວ ງນ້ ວ ໄດ້ຄ່ ວ ໆ ປ ະ ກ ວ ດ ຂ ້ ນ ໃ ນ ມ ້ ນ ສ ະ ໝ ອ ງ ຂ ອ ງ ນ ວ ງ. ນ ວ ງ ຄ ວ ດ ເ ຖ ົ ງ ທ ້ ວ ວ ຄ ່ ວ ແ ຕ ງ

ຊຶ່ງເປັນອ້າງຄົງຂອງນາງ. ໃນຄາວຍັງນ້ຳສອງອ້າງນ້ອງເຄີງ
ຕວນຫັ້ງກັນໄປໃຣ້ງນ່ວນສຸກ່ວນທຸກນຳກັນພາງໃຕ້ສາງ
ຄາເຮືອນ ຫັ້ງດງວຢູ່ໃນອ້ອມອົກອັນອົບອຸ່ນ ຂອງພໍ່ແມ່. ເກີດ
ນາໃນຊາດນີ້ນາງມີພຽງແຕ່ສອງອ້າງນ້ອງ. ຄວາມຮ.ວ້ັງທ້ັງ
ໝົດນາງໄດ້ຝາກໄວ້ນຳແຕ່ອ້າງຄົນດງວ. ແຕ່ເວນກຳແຕ່ປາງ
ໃດກໍ່ບໍ່ຮູ້ ໄດ້ນາເຮັດໃຫ້ສອງອ້າງນ້ອງ ພັດພາກຈາກກັນ, ນ້ີ
ອ້າງຂອງ ນາງ ອອກ ຈາກ ເຮືອນໄປນ້ັນ ນາງຍັງ ຈ່ຳໄດ້ດີວ່າ
ແມ່ນຍາມບຸນສ.ງ.ພະ.

ພໍ່ຂອງນາງໄດ້ນອບຢາຝາງໃຫ້ອ້າງຂອງນາງ ປະນານສ່ີ
ຫ້ຳປ.ງເພ່ືອເອ.ໄປຂາງທ່ີເມ.ອງປາກຊັນ ແຕ່ພໍ່ໄປຮອດເມ.ອງ
ທ່ຳໃຫມອ້າງຂອງນາງຖ.ກພວກທະຫານພາສ.ຈັບໄດ້ຢາຝາງ
ທ.ງໝົດຖ.ກຢ.ດ ແລະ ອ້າງຂອງນາງຍັງຖ.ກຈ່ຳຄຸກອ.ກ. ຫ.ງ
ຈາກອອກຈາກຄຸກແລ້ວ ອ້າງຂອງນາງບ່ຍອມກັບບ້ານໄດ້ ໄປ
ຫາຣັບຈ້າງ ເປ.ເຄ.ອງໃຫ້ພວກພໍ່ຄ້າ ຢາຝາງ ທ່ີເມ.ອງຝາງ
ເມ.ອງງານ. ຕ່ນາງຄອບຄົວຂອງນາງໄດ້ຮັບຂ່າວ ອັນເສ.ົ້າສະ
ຫຼົດໃຈວ່າ ອ້າງຂອງນາງໄດ້ຖ.ກພວກທະຫານຝ່າງປະເທດ
ລາວຈັບໄດ້ແລ້ວ ນຳ່ໄປປະຫານຊ.ວ.ດຢ.ທ່ີບ້ານໝ້ ເມ.ອງໂພ້.
ນັບແຕ່ນ້ັນມາ ຊ.ວ.ດຂອງນາງປ.ງປເໝ.ອນເຮ.ອລ່ຳນ້ຳ ເລ.ອນ
ລ.ຢ.ໃນກາງທະເລຊ.ົ້ງປ.ກຄຸມໄປດ້ວ.ງບັນຍາກາດແຫ.ງຄວາມ

ໂດດດ່ງວປ່ງວໜ. ແຕ່ນາຮອດນັ້ນ, ດວງຕາທັງຄູ່ຂອງນາງ ປະກົດເຫັນໃບໜ້າຂອງອ້ວງ ແຕ່ນັ້ນຈະແມ່ນ ອ້ວງຂອງນາງ ແທ້ບໍ? ເລື່ອງນີ້ນາງບໍ່ສາມາດຢັ້ງຢືນໄດ້. ແຕ່ເຖິງແນວໃດກໍ ຕາມນາງຈະໃຊ້ຄວາມພະຍາ ຍາມ ທຸກ ຢ່າງ ເພື່ອຊອກຮູ້ ເລື່ອງນີ້ໃຫ້ນັ້ນກະຈ່າງແຈ້ງ.

ໃນວັນຕໍ່ມາພໍ່ຂອງນາງກັບມາແຕ່ເມືອງໂພນສະຫວັນໄດ້ ເລົ່າສູ່ແມ່ ແລະ ນາງຟັງກ່ຽວກັບເລື່ອງກອງພັນທີ່ສອງຂອງ ແນວລາວຮັກຊາດມາຮອດທົ່ງໄຫຫີນ. ຄວາມຊ່ຳລືຂອງກອງ ພັນທີ່ສອງໄດ້ແຜ່ຂະຫຍາງອອກ ເໝືອນດັ່ງຄື້ນ ຟອງ ທະເລ ໃນຍາມມີລົມພະຍຸ. ໄປຮອດບ້ານໃດທີ່ກອງພັນທີ່ສອງຂອງ ປ່ຽງປະເທດລາວຜ່ານໄປຊາວບ້ານຕ່າງ ກໍລົ້ມສູ້ກັນວ່າ ນາງ ແລະ ພົນທະຫານໃນກອງພັນ ດັ່ງກ່າວ ມີລະບຽບວິໄນອັນ ເຄັ່ງຄັດ, ສຸພາບອ່ອນຫວານຢ່ຳເກງພໍ່ແມ່ປະ ຊາຊົນ ແລະ ບໍ່ ແຕະ ຕ້ອງເຖິງຊັບສົມບັດ ຂອງປະຊາຊົນ ແຕ່ປະການໃດ, ຢູ່ ທີ່ລາດເຫຼົ້ງ ປະຊາຊົນເວົ້າ ສູ່ກັນ ຟັງວ່າກອງພັນທີ່ ສອງ ໄດ້ ຜ່ານ ສວນແຕງ ກວາຂອງພໍ່ທິດສີ ແຕ່ຫົວທີ ຊາວບ້ານ ລາດ ເຫຼົ້ງກະວ່າ ແຕງກວາ ໃນສວນດັ່ງ ກ່າວ ຈະ ບໍ່ເຫຼືອ ພໍ ໜ່ວງ ແຕ່ເມື່ອກອງພັນທີ່ສອງຜ່ານໄປແລ້ວເຈົ້າຂອງສວນ ແລ່ນ ໄປ ເບິ່ງເວົ້າໜັ້ງ ແຕງກວາ ທີ່ມີລາຄາແພງແຕ່ ໝາກ ພືກ ຂັ້ນ ໜຸ

ໜ່ວງ ໜຶ່ງ ເຂົ້າ ກໍ ບໍ່ ປົດ ຜັກ ບົ່ວ ໃບ ໜຶ່ງ ເຂົ້າ ກໍ ບໍ່ ເດັດ.

ເລື່ອງ ນີ້ ເຮັດ ໃຫ້ ນາງ ສົມພອນ ຍິ່ງ ຄຶດ ກໍ ຍິ່ງ ສົນ ໃຈ; ພ້ອມ ກັນ ນັ້ນ ນາງ ສົມພອນ ຍັງ ໄດ້ ຮັບ ຄວາມ ຈາກ ພໍ່ ແມ່ ຂອງ ນາງ ທີ່ ຈະ ຊອກ ຖາມ ຫາ ອ້າງ ຂອງ ນາງ ໃນ ກອງ ພັນ ທີ່ ສອງ ເພາະ ໃນ ບໍ່ ນານ ນີ້ ນາງ ຈະ ໄດ້ ໄປ ເປັນ ຄູ ສອນ ທີ່ ເມືອງ ໃໝ່ ສະ ຫວັນ.

— ຄ່ຳ ໜັ້ນ!

— ຢູ່!

— ມາ ຫາ ອ້າງ ນ້ຳ ໜຶ່ງ.

ສະ ຫາງ ຈຳ ນົງ ໃນ ຊຸດ ສີ ຂຽວ ໃບ ຕອງ ກ້ວງ ຍືນ ຢູ່ ປາກ ປະ ຕູ ຫ້ອງ ທ່ຽງ ງານ ຮ້ອງ ໄປ ໃສ່ ສະ ຫາງ ຄ່ຳ ໜັ້ນ ທີ່ ພວມ ທ່ຽ ຄວາມ ສະ ອາດ ຢູ່ ເດິ ນ ຂອງ ຄ້ວງ. ສະ ຫາງ ຄ່ຳ ໜັ້ນ ວາງ ໄມ້ ຕາ ດ ສ ຳ ຫຼວດ ເບິ່ງ ເຄື່ອງ ນຸ່ງ ແລະ ແປງ ໝວກ ໃຫ້ ທ່ຽງ ດີ ແລ້ວ ສະ ຫາງ ກໍ ແລ່ນ ໄປ ຢືນ ກົ ງ ຢູ່ ຕໍ່ ໜ້າ ສະ ຫາງ ຈຳ ນົງ.

— ມ ນ ນ້ ອ ງ ຈະ ໄປ ເມືອງ ໃໝ່ ນ ສ ະ ຫ ວັ ນ ແມ່ ນ ບໍ? ສະ ຫາງ ຈຳ ນົງ ຄາ ມ ຄ້ ວ ງ ສີ ໜ້ າ ຍິ ້ ມ ແ ຍ ້ ມ.

— ແມ່ ນ ແລ້ ວ ທ ວ ງ ກ ອ ງ ເພິ ່ ນ ແ ຕ ່ ງ ນ ້ ອ ງ ໄ ປ ນ ຳ ສ ະ ຫ າ ງ ຄ ່ ຳ ແ ດ ງ.

— ເອ! ໄປ ກໍ ່ ໃ ຫ ້ ມ ີ ສ ະ ຕ ິ ລ ະ ວ ັ ງ ຕ ົ ວ, ຮ ັ ກ ສ າ ຄ ຸ ນ ສ ົ ມ ບ ັ ດ ຂ ອ ງ ນ ັ ກ ຮ ົ ບ ປ ະ ຕ ິ ວ ັ ດ ໃ ຫ ້ ດ ີ. ເວົ້ າ ຈ າ ປ າ ໃ ສ ກ ັ ບ ພ ໍ ່ ແ ມ ່ ປ ະ ຊ າ ຊ ົ ນ ກ ໍ ໃ ຫ ້

ອ່ອນຫວານສຸພາບ ແຕ່ບໍ່ ເສງຫຼັກໝັ້ນ. ນ້ອງ ຈ໋ ແລ້ວ ຕ໋
— ຈ໋ແລ້ວ

ສະຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນ ຕອບດ້ວງ ຄວາມ ໜັກແໜ້ນ ນ້ອມທ້ຳ ຄ່ຳນັບສະຫງ່ຈ່ຳນ່ຽນໃດ່ງຄວາມ ເຄົ່ຳລົບອັນເລິກເຊິ່ງ. ສະ ຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນ ກັບຫຼ້ຳຫັນ ແລ້ວຍ່າງໄປຫາ ໄມ້ຕ່ວດທ່ຳຄວາມ ສະອ່ວດກ່ວງເດິ່ນຕ໋ໄປ. ສະຫງ່ຈ່ຳນ່ຽນຮັກແພ່ງຍ້ວງນ້ອງ ນ່ວງແລະພົ້ນທະຫ່ານໜ່ວງໃຕ້ ກ່ານບັນຊາ ຂອ່ງຕົນທຸກທ່ວ ໜ້ານ່ວ ແຕ່ພິເສດ ແມ່ນສະຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນເຂົ່ານ ເປັນຊົນຊ່ວດລ່ວ ເທ່ົ່ງເປັນກ່ຳພ ທຸກຍ່ວກກ່ວກ່ວ ນ່ວ ແຕ່ນ້ ນ. ນອກຈ່ວກສະ ຫ່ວງເອ່ົ່ວໃຈໃສ່ສ້ ນ່ຽນສອນທິດສະດີ ປະຕິວັດແລ້ວສະຫ່ວງຍ້ ເອ່ົ່ວໃຈໃສ່ສອນວັດທະນ ທ່ຳໃຫ້ສະຫ່ວງຄ່ຳໝັ້ນອິກ.

ສະຫ່ວງຄ່ຳໝັ້ນມີອ່ວຍຸ 21ປີ. ເຂ່ົ່ານເປັນຄົນກ້ວ ກ່ວ ໃບໜ້ ກ້ວ ວ ຜິ ນຢັກປົກຈິ ່, ເອ່ົ່ກແຮ້ ງ, ຕ ກ ວ, ເຂ່ົ່ານເກ່ົ ດ ້ ນ ມ ວ. ໃນ ຄອບຄ່ົ ວ ລະ ເ ວ ນ ທ່ົ ່ ເ ກ ່ ວ ແ ່ ຄອບ ຄ ່ົ ວ ໜ ່ ົ ່ ງ ທ ່ົ ່ ບ ້ ວ ນ ໜ ອ ງ ພ ະ ນ ວ ນ ປ ຸ ຂ ອ ງ ເ ຂ ່ົ ່ ານ ເ ປ ັ ນ ທ ະ ຫ ວ ນ ຂ ອ ງ ອ ່ ົ ງ ກ ິ ນ ມ ະ ດ ່ ວ ແ ລ ະ ຖ ິ ກ ຝ ະ ລ ້ ່ ງ ປ ະ ຫ ວ ນ ຊ ິ ວ ິ ດ ທ ່ົ ່ ບ ້ ວ ນ ຫ ້ ອ ງ ກ ອ ງ ໃ ນ ປ ີ 1936 ພ ່ ໍ ຂ ອ ງ ເ ຂ ່ົ ່ ານ ກ ່ ໍ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ທ ະ ຫ ວ ນ ລ ວ ອ ິ ດ ສ ະ ຫ ຼ ະ ພ ວ ງ ໃ ຕ ້ ກ ວ ນ ບ ັ ນ ຊ ວ ຂ ອ ງ ທ ່ ວ ນ ສ ິ ທ ິ ນ ກ ິ ນ ມ ະ ດ ່ ວ ໃ ນ ສ ະ ໄ ໝ ເ ລ ິ ່ ມ ຕ ້ ວ ນ ພ ວ ກ ລ ່ ວ ເ ມ ິ ອ ງ ຂ ້ ນ ຝ ະ ລ ້ ່ ງ ທ ່ົ ່ ເ ຂ ດ ໃ ຕ ້ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ຖ ິ ກ ພ ວ ກ ລ ່ ວ ເ ມ ິ ອ ງ ຂ ້ ນ ຝ ະ ລ ້ ່ ງ ຈ ັ ບ ໄ ດ ້ ທ ່ົ ່

ບໍ່ລິເວນເມືອງປາກຊ່ອງແລ້ວ ນຳໄປປະຫານຊີວິດ ທີ່ເມືອງ
ປາກເຊໃນປີ 1949 ໃນເວລານັ້ນສະຫາງຄຳໝັ້ນມີອາຍຸພຽງ
ແຕ່ 13 ປີ ຕ່ໍນາບ່ໍດົນແມ່ ຂອງເຂົາໄດ້ເຖິງແກ່ກຳໄປຍ້ອນຄວາມ
ອຶດອ່ອນ ໂຮງແຮງ ເພາະທຸກຍາກກວາກກຳ ຫາອັນປຸງບ່ໍໄດ້.
ສະຫາງຄຳໝັ້ນໄດ້ພັດເຊ ພະເນຈອນໄປທົ່ວດົງບໍ່ລິເວນໝົດ
ຮັບຈ້າງລ້ຽງຄວາງກໍຮັບຈ້າງຖາງສວນກາເຟໃຫ້ເພ່ິນ. ປີຄ້ໍ ຢູ່
ບ້ານນ້ໍປີຫ້ານ ກໍຕົກໄປຢູ່ບ້ານອ່ືນຊີວິດຂອງສະຫາງ ບ່ໍຕ່າງຫຍັງ
ກັບເດ່ືອງນ້ີທ່ີປາກໄດ້ໃນສະໄໝຂ້ານ. ແຕ່ຂະບວນການ
ປະຕິວັດປົດປ່ ປ ຊາດ ໄດ້ດຶງເອົາ ສະຫາງ ອອກຈາກຊີວິດອັນ
ມືດມົນດັ່ງກ່າວ, ສະຫາງໄດ້ເຂ້ົາເປັນຕົດ ຕ່ໃນກອງໄຊເສດຖາ
ໃນປີ 1952 ແລ້ວໄດ້ຂ້ຶນໄປເຕ້ົາໂຮມຢູ່ແຂວງຊຳເໜ ືອໃນປີ 1954
ໃນແຫ່ງນ້ີ ສະຫາງ ໄດ້ຮັບການອົບຮົມ ທາງການ ເມືອງວິຊາ
ການທະຫານ ແລະ ສືບ ຕ່ໍການຮຽນວັດທະນະທຳນອກນ້ັນ ສະ
ຫາງຍັງໄດ້ເຂ້ົາຮ່ວມໃນການ ຕ່ໍສ ູ້ຕ ້ານຢັນການໂຈມຕ ີບຽດຢ ຶດ
ຂອງສັດຕ ູທ ່ີເມືອງເປ ນ ໃນປ ີ 1956. ຫ ຼັງ ຈ າກ ສ ັນ ຍ າ ວ ຽ ງ ຈ ັນ ໄ ດ ້
ຮ ັ ບ ກ ານ ເ ຊ ັ ນ ກ ັ ນ ກ ານ ລ ວ ມ ລ າ ວ ເ ທ ື ອ ທ ີ ໜ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ເ ລ ີ ່ ມ ຕ ົ ້ ນ ສ ະ
ຫ າ ງ ໄ ດ ້ ຄ ັ ດ ເ ລ ືອ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ປ ະ ຈ ຳ ກ ານ ຢ ູ ່ ໃ ນ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ີ ່ ສ ອ ງ ໃ ນ
ຕ ຳ ແ ໜ ່ ງ ລ ອ ງ ນ າ ຍ ໜ ຸ ່ ມ .

ຫ ຼັ ງ ຈ າ ກ ນ ຸ ່ ງ ເ ດ ່ ື ອ ງ ເ ປ ັ ນ ລ ະ ບ ຽ ບ ຮ ຽ ບ ຮ ້ ອ ຍ ແ ລ ້ ວ . ສ ະ ຫ າ ງ

ຄ່ຳແຕງແລະສະຫງ່າຄ່ຳໝັ້ນກໍ່ອອກຈາກຄ້ວງໄປ. ເຂົາທັງ
ສອງພາກັນຍ່າງໄປຫາເມືອງໃໝ່ນສະຫວັນໃນເວລາ 8ໂມງ
ເຊົ້າມື້ນັ້ນແມ່ນວັນອາທິດ. ພໍ່ເຂົາໄປຮອດຫ້ວງຄ່ຳ ນາງສົມ
ພອນນຸ່ງເສື້ອແລນສີຟ້ານຸ່ງ ຂີ່ນຂັ້ນ ສີຕັບໝຸ່ເອົາ ແພ ນີລົງສີ
ຂາວຄຸ່ງນຄ່ຳລິດຖີບເປີ່ໃຊ.

ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ ຫຼຽວ ເຫັນ ນາງສົມ ພອນ ແຕ່ໄກ ກໍ່ຈື
ໂລດແລ້ວ ເວົ້າ ຕໍ່ທ້າວຄ່ຳແຕງ ວ່າ:

— ສະຫງ່າຄ່ຳແຕງ! ນັ້ນເດ ນ້ອງສາວຂອງສະຫງ່າ!

— ຢູ່ໃສ?

— ນຸ້ນເດ!

— ໂອແມ່ນແທ້!

ສະຫງ່າກໍ່ຈື່ດີແທ້ນໍ?

— ບໍ່ຈື່ແນວໃດລາວເຂົ້າໄປຫຼິ້ນນ່ຳ ພວກເຮົາທີ່ບ້ານອ່ານ
ຄ້ຳໄຂຫຼາຍເທື່ອແລ້ວເດ!

ນາງສົມພອນລົງລິດຖີບດ້ວຍລີໜ້າຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສແລ້ວ
ເວົ້າຕໍ່ອ້ຽງຂອງນາງຢູ່ໜ້າທ້າວຄ່ຳໝັ້ນວ່າ:

— ອ້ຽງຄ່ຳແຕງ, ເມື່ອຮູ້ຂ່າວຂອງອ້ຽງແມ່ແລະພໍ່ກໍ່ພາ
ກັນມາໂລດດຽວນີ້ເພິ່ນຍ້ຽງຄ້ຳຢູ່ເມືອງໃໝ່ນສະຫວັນພຸ້ນ ເພິ່ນ
ໃຫ້ນ້ອງມາບ່ຳຫາອ້ຽງ!

– ພວກອ້າງກໍຕັ້ງໃຈວ່າ ຈະໄປຫານ້ອງພຸ້ນແລ້ວ. ເປັນ ແນວໃດ, ພໍ່ແມ່ກໍຍັງສະບາຍດີຕິ?

– ສະບາຍດີ!

ນາງສົມພອນຍິ້ມຫົວຢ່າງມີສະເໜ ນາງເຫຼືອດຕາໄປໃສ່ ສະຫງ່າຄ່ຳໜັ້ນ, ສະຫງ່າຜ່ານເລີ່ງແນະນຳໃຫ້ນາງຮູ້ວ່າ:

– ນີ້, ຄືສະຫງ່າຄ່ຳໜັ້ນ ຜູ້ລອງໜຸ່ ຂອງອ້ານ, ນາງສົມ ພອນ ນ້ອງສາວຄົງໆ ຂອງເຮົາ.

ນາງສົມພອນຍົກມືຂຶ້ນໄຫວ້ດ້ວງ ຄວາມ ສຸພາບສະຫງ່ ຄ່ຳໜັ້ນ ກໍຍົກມືໄຫວ້ຕອບຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ. ເຂົາທັ້ງສາມພາ ກັນຍ່າງຮຽງ ໜ້າກັນໄປຢຸ່ເນືອງ ໃໝນສະຫວັນ ທັ້ງຍ່າງທັ້ງ ລົມກັນໄປ ແລະ ຫຼງວເບິ່ງປ່າແປກທີ່ສຸງສັ້ງນ້ຳຢຸ່ຕາມໃໝນໝຸ ອັນສວ່ງງາມຂອງພຸພຸ່ງງາຊຸ່ງງຂວາ. ນາງສົມພອນເວົ້າຂຶ້ນ ດ້ວ່ງສ່ງງເສາະໃສວ່າ:

– ນ້ອງບໍ່ນຶກບໍ່ຝັນເລີ່ງວ່າຈະໄດ້ພົບອ້ານ! ໂອ່ງນ້ຳພວກ ອ້ານຍ່າງກ່ານລາດບວກນັ້ນ, ຄ້ານອ້ານຮູ້. ອ້ານຊິ່ຫົວຂ້ວນ້ອງ ຈົນແຂ້ວແຫ້ງພຸ້ນລະ!

ເວົ້າແລ້ວນາງອ່ວ່ງໜ້າໄປລິ້ຫົວຜຸ້ດ່ງວ, ນາງຈຸ່ງລິດໄປ ໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງນາງເລີ່ງເວົ້າອີກວ່າ:

– ກ່ອນຈະໄດ້ພົບອ້ານກໍບໍ່ແມ່ນ່ານ. ນ້ອງທ່ວງໄປບ້ານ

ອ່າງບ້ານດ່ອງເຖິງສອງສາມເທື່ອ. ແຕ່ໃຜກໍແກ່ວາງຫົວບໍ່ກ້າ ເຂົ້າຫາພວກອ້າງ ເພາະນາງພັນເກນແຕ່ງທະຫານໄປປ່າວ ວ່າພວກອ້າງ...ນາງຢຸດຢູ່ຄາວໜຶ່ງພ້ອມທັງວາກໜ້າໄປ ຫາ ສະ ຫາງຄ່ຳໜັ້ນ ເຮັດລຶງ ລືຢູ່ ຄາວ ໜຶ່ງຈຶ່ງ ເວົ້າ ຕໍ່ວ່າ: ພວກ ເພິ່ນ ເວົ້າ ຄວາມບໍ່ດີ ໃສ່ພວກອ້າງ ຫຼາງແນວ່າ ພວກ ອ້າງອຶດຜູ້ສາວນາຫຼາງປີເທັນຜູ້ສາວແລ້ວແລ່ນໃສ່ໂລດ. ສະ ນັ້ນຈຶ່ງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໃຜເຂົ້າໃກ້. ຍ້ອນແນວນັ້ນລະພີ້ນ້ອງຊາວ ບ້ານອ່າງບ້ານດ່ອງ ແລະ ບ້ານໜອງຫ້ຳນ້ວຕະຫຼາດເນີ້ອງ ຄົງໃຈຈຶ່ງບໍ່ກ້ານາຕາມທາງຫຼວງ ລັດຂ້ານຄົງໄປ ທາງຄົງກິ່ວ ພຸ້ນ.

ສະຫາງຄ່ຳແດງຍິ້ມຫົວແລ້ວເວົ້າຕໍ່ນາງສົມພອນວ່າ:

— ແຕ່ຫົວ ທີ່ພວກ ອ້າງກໍບໍ່ໄດ້ໄວ້ໃຈ ເຫັນພວກເພິ່ນ ລັດ ຄົງໄປກໍຄິດວ່າພວກ ເພິ່ນເຄີງໄປທາງນັ້ນ, ບັດແມ່ເຖົ້າບ້ານ ອ່າງນາເວົ້າພີ້ພວກອ້າງຈຶ່ງຮູ້.

— ແມ່ເຖົ້າ ບ້ານອ່າງ ກໍ່ເວົ້າສຸ່ນ້ອງຟັງວ່າ: ນີ້ນັ້ນແດດ ຮ້ອນ ແມ່ບໍ່ໄປ ທາງເວົ້າອີກ ແມ່ລັດຊື່ ຕ່ານຄ້ວງ ພວກ ອ້ວງໄປ ຄິດໃນ ໃຈ ວ່າຈະ ເປັນແນວໃດ ກໍເປັນເທາະ! ເຖົ້າແລ້ວ ລະ.

ນາງ ສົມ ພອນ ເອົາ ແພ ນີ ຂຶ້ນ ມາ ອັດ ປາກ ເພື່ອ ບໍ່ ໃຫ້ ສຽງ ຫົວ ດັງ ເກີນ ໄປ ແລະ ນາງ ຮຸ ສຶກ ກະ ດຽນ ຄົງ

ຕໍ່ຄວາມເວົ້າ ອັນໂລດໂຜນຂອງຕົນ.

— ມື້ນັ້ນກໍ່ແມ່ນອ້າງນີ້ລະ ເຊີນເພິ່ນ ແວະກິນນ້ຳ ເຊົ້າ ແຮງເພາະ ເຫັນເພິ່ນ ເຫື່ອຍ້ຽ ເຫື່ອຍ່ຳຢູ່. ທ່ຳອຶດເພິ່ນກໍ່ເຮັດ ຢຸດ ໆ ຢ່ອນແຕ່ເມື່ອໄດ້ຫາງົວສອງປາກໂຫພວນຂອງອ້າງຄັກ ແລ້ວເພິ່ນເລີ່ງທຸ່ນທ່ຽງຄືນມາ. ພວກອ້າງເອົານ້ຳໃຫ້ເພິ່ນ ກິນ ເອົາເຂົ້າຫນົມໃຫ້ ເພິ່ນເມື່ອຕ້ອນລຸກຫຼາມ ທາງ ບ້ານຕົ້ນ ຍົກໂອ່ງ! ເພິ່ນດີໃຈ, ເພິ່ນຈ່ຳເວົ້າ ສຸ່ພວກອ້າງ ຟັງທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງວ່າພວກພັນຕີສ້ຳໃສ່ຮ້າງປ່າງສີ ພວກອ້າງແນວໃດ?

ເວົ້ານາຮອດນີ້, ສະຫາງຄ່ຳແຕ່ງອ່ວາງໜ້າ ໄປຫາສະ ຫາງຄ່ຳໝັ້ນແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ສະຫາງຍັງຈ່ຳບ່ອນເຮົາພະລາດມື້ນັ້ນບໍ?

ຄ່ຳໝັ້ນງົກຫົວຄ່ຳ ໆ ທ້ຳຊ້ຳໄປໃສ່ແຄມທາງແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ບໍ່ແມ່ນນັ້ນບໍ?

— ແມ່ນແທ້ໃດບໍ?

— ແມ່ນໜ້ຳອ້າງ?

ນາງສົມພອນຖາມດ້ວງຄວາມສົນໃຈ.

— ໂອ້ງ! ມື້ພວກອ້າງນາຮອດທ່ຳໂຫຫີນນັ້ນນາຝົນຕົກ ລົມແຮງແຂ່ງປົນເຂົ້າໄປຮອດເຂດຍ່ຳ ຂ້ຳງເດີ່ນຍົນ ພຸ້ນແລ້ວ ພັດປີ້ນບອກ ໃຫ້ກັບໄປຫາ ບ້ານອ່ຳງນາ ຮອດນີ້ ອ້ຳງເມື່ອງ

ຫຼາງດິນພັດໝົ່ນອ້ຽງເລີ່ງພະລາດຍ້ຽງໜ້ຽ ໜ່ຽງລະແມ່ນນອນ
ແທກທາງ. ເວ້ົາແທ້ມ້ັນ້ັນຄ້ຽາສະຫາງຫຸ້ກອ ງບ ິວຄ ່ ບ ່ ຈ ້ ກ ິ ນ
ຮ ້ ຽ ຕ ິ ໃ ຕ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ຍ ັ ງ ຈ ະ ຢ ືນ ຕ າ ກ ຝ ົ ນ ຕ າ ກ ລ ົ ມ ຢ ຸ ່ ກ ວ ງ ຄ ້ ຽ ງ ໝ າ
ແລ່ນ ນ ັ ້ ນ ອ ີ ກ , ມ າ ເ ບ ິ ່ ງ ຊ ່ ອ ງ ກ ັ ນ ແ ດ ່ , ຈ ັ ກ ວ ່ າ ປ າ ກ ກ ວ ງ ຊ ຶ ນ ຂ ອ ງ
ເ ຮ ົ າ ເ ຮ ່ ງ ຢ ຸ ່ ທ ່ ້ ຽ .

ຄ ່ ຳ ແ ດ ງ ຍ ່ າ ງ ລ ິ ງ ໄ ປ ຊ ອ ກ ຫ າ ປ າ ກ ກ ວ ງ ຢ ຸ ່ ຮ ່ ອ ງ ທ ວ ງ ນ ວ ງ ສ ິ ນ
ພ ອ ນ ວ ງ ລ ິ ດ ຄ ຶ ບ ໃ ຫ ້ ຄ ່ ຳ ໝ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ຍ ່ າ ງ ລ ິ ງ ໄ ປ ຊ ອ ກ ຫ ານ ຳ ອ ້ ຽ ງ
ໃ ນ ເ ວ ລ າ ນ ັ ້ ນ ມ ີ ລ ິ ດ ຈ ິ ບ ຄ ັ ນ ໜ ຶ ່ ງ ແ ລ ่ ນ ອ ອ ກ ມ ນ ວ ; ແ ຕ ่ ເ ມ ື ອ ງ ໃ ໝ ນ
ສ ะ ຫ ວ ັ ນ ນ ວ ຕ ຸ ດ ປ ຸ ่ ຕ ่ ໜ ້ ວ ເ ຂ ົ າ ທ ັ ງ ສ ວ ນ ຜ ຸ ້ ຂ ັ ບ ລ ິ ດ ຄ ຶ ໝ ວ ກ ແ ກ ບ
ປ ີ ໃ ນ ຊ ຸ ດ ແ ວ ດ ສ ะ ປ ◌ ◌ ◌

ຄ່ຳໝັ້ນອ່ວາງໜ້າໄປຫາສາງຕາຂອງລຸກດົງບ່ລິເວນນັ້ນ ໄດ້ປ່ງບເໝືອນລຸກສອນສັກເຂົ້າໃສ່ແກ່ນຕາຂອງຜູ້ຂັບລົດ. ຄ່ຳໝັ້ນຕອບດ້ວງຄວາມໜັກແໜ້ນວ່າ:

— ໜຸ່ຍ້ຽ ຢຸ່ກອງພັນທີ່ສອງ ຂອງແນວລາວ ຮັກຊາດ, ເຈົ້າຢາກເຮັດຫຍັງ?

— ຮ໊ິ! ຫ໊ິ!

ໜ່ຂັບລົດທ່ຳສງາອອກມາທາງ ດ້ງເປັນສີອ້ງໆ ໃນລ່ຳ ຄ່ຳກຫ້ວແບບທ້ຳທາງແລ້ວປ່ງນເກງລົດແລ່ນນ້ຳງໜ້າ ໄປຫາ ເມືອງຄ້ງໄຂ. ການຊອກຫາຄັນປາກກາເລິ່ງຢຸດຊະງ້ກ.

— ເມືອເທາະອ້ານ! ເພິ່ນຜຸ້ນ້ຳ້ຽງກາດແທ້ໄດ!

— ນັ້ນແມ່ນໃຜ?

ຄ່ຳແດງຖາມຂຶ້ນດ້ວງຄວາມສົນໃຈ.

— ອ້ານ ບ່ຮຸ້ຫວະ? ນັ້ນແລ້ວ ຮ້ານ ເອກເກຄສະໜາເພັດ ຊະຄາດຂ້ານ ຄົນນ້ຳເບ໊ີໜ່ານ.

— ຊ໊ີ້ຢ້ານຫ໊ວນັ້ນຫຍັງ?

ຄ່ຳໝັ້ນໄດ້ຫ໋ືນແນວນັ້ນເລິ່ງເວ້ົາຂຶ້ນວ່າ:

ໄປເທາະຄ່ຳແດງ! ພວກເຮົາແມ່ນບ່ຢ້ານແທ້! ແຕ່ນັ້ນ ຊ໊ີ່ຄວາມຫຸ້ງຍາກໃຫ້ນາງສົມພອນໃດ!

ເທ໊ືອນ໊ີ ເປັນເທ໊ືອທ່ຳ ຍ໊ົກ ພັດແຕ່ຍ່ານ ຮ່ງໜ້າກັນນາ ທ໊ີ

ນາງສົມພອນໄດ້ຍິນສຽງເວົ້າຂອງທ້າວຄຳໝັ້ນ, ນາງງຶກຫົວ ສະແດງຄວາມເຫັນພ້ອມແລ້ວເຂົາທັງສາມ ພາກັນ ອອກ ເດີນທາງໄປສຸ ເມືອງໂພນ ສະຫວັນ. ເຮືອນທີ່ນາງສົມພອນ ນາອາໄສຢູ່ ແມ່ນເຮືອນພີ່ນ້ອງ ທາງແມ່ ຢູ່ທີ່ບ້ານນາວັງ ເປັນ ເຮືອນແປ້ນຫຼັງໃຫ່ຍ. ພໍພວກເຂົາໄປຮອດ. ພໍ່ແມ່ ແລະ ຍາດ ຕີພີ່ນ້ອງ ຂອງ ທ້າວ ຄຳແດງກໍພາກັນມານັ່ງລ້ອມພວກເຂົາ ດ້ວຍສີໜ້າຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ.

– ດີໃຈແລ້ວພວກລຸກມາຢາມ.

– ເປັນແນວໃດຍັງສະບາຍດີບໍ?

– ຄຳແດງຫຼານເອົາເມຍແລ້ວບໍ?

– ເປັນແນວໃດຊິບໍ່ເກີດເສີກັນອີກຕິ?

– ພວກຫຼານກໍກິນເຂົ້າແຊບນອນຫຼັບຢູ່ບໍ?

– ພວກ ອາ ດ ຍາ ເພິ່ນ ຢູ່ທ່າ ໃຫ ກິນ ບໍ່ໄດ້ເຮັດຮ້າງຫັງ ໃຫ້ພວກຫຼານຕິ?

ຄຳຖາມ ຂອງພວກ ຍາດ ຕີ ພີ່ນ້ອງ ສັບສົນ ຈົນທ້າວ ຄຳ ແດງບໍ່ຮູ້ຈັກຊິ ຕອບ ໃສ ກ່ອນ ໃສ ລຸນ, ສ່ວນ ທ້າວ ຄຳ ໝັ້ນ ນັ່ງ ອີງ ຝາ ເຮືອນ ຢູ່ ຢ່າງ ງຽບ ໆ ແຕ່ ນາງ ສົມ ພອນ ຕິດ ຕາມ ເຂົາ ດ້ວຍ ຄວາມ ສົນ ໃຈ ເພາະ ນາງ ຮູ້ ສຶກ ເຫັນ ວ່າ ເຂົາ ມີ ສາ ງ ຕາ ອັນ ສະ ຫຼາດ ລ່ອງ ໃສ ເບິ່ງ ແນວ ໜ້າ ຄື ຊາວ ນາ ແຕ່ ເບິ່ງ ອີກ ແນວ

ໜ້ຳທ່ວາທີຂອງເຂົາສະຫງ່າອີ່ງອາດແລະ ມີລິດແຫ່ງຄວາມ
ສາມາດ. ຫຼັງຈາກກິນ ເຂົ້າງ່ວງແລ້ວ ການສົນທະນາປາໄສ
ລະຫວ່າງ ທ້າວຄຳແດງ ກັບຍາດຕີພີ່ນ້ອງ ຂອງເຂົາ ໄດ້ເລີ່ມ
ຕົ້ນ. ແຕ່ຫົວທີການລົມກັນກ່ວ່ນຢຸ ອ້ອມບັນຫາການທ່ຳ
ນາຫ່ຳກິນແຕ່ຕ່ໍ່ມາເລື່ອງລົມກັນໄດ້ເກາະກ່ຽວ ເຖິງເລື່ອງການ
ເມືອງໃດ່ງບ່ໍຮູ້ສຶກຕົວ.

ທ້າວຄຳແດງ ໄດ້ເອົາແຂນ ສອກເດ ະຂ້ຽງ ທ້າວຄຳໝັ້ນ
ຄ່ ໆ ໃນທ່ານອ່ງ ເຕືອນວ່ ‹‹ ສະຫ ງ ອອກຄ ່ ເຫັນຊ ວ ງ
ເຮ ແດ ›› ທ້ ວຄ ່ ໝັ້ ຈ ່ ເລີ ນອອກ ຄ ່ ເຫັ ຕ ່ ຄວ ມຂັ ດ
ຂ ອ ໝ ອ ່ ໃຈ ຂ ຍ ດຕ ພ ່ ນ ອ ທ ວ ຄ ່ ແດ ງ. ທ ວ ຄ ່
ໝັ້ ເ ້ ຂ ່ ວ ່ :

– ພ ວ ເ ຮ ນ ທ ່ ໄ ຫ ນ ເ ່ ຄ ່ ! ບ ່ ແ ່ ນ ພ ວ ເ ຮ ນ
ຍ ນ, ພ ວ ເ ຮ ນ ຮ ວ ເ ພ ່ ອ ້ ງ ຄ ວ ມ ຖ ກ ຕ ້ ອ ງ ປ ອ ງ ດ ອ ງ
ຊ ດ ໃ ງ ມ ສ ນ ຍ ເ ຊ ແ ນ ວ ແ ລ ສ ນ ຍ ວ ງ ຈ ນ ຄ ້ ປ ະ ກ ນ.
ພ ວ ເ ຮ ກ ່ ຮ ເ ລ ອ ງ ທ ່ ພ ວ ກ ນ ງ ທ ະ ຫ ນ ໃ ນ ຝ ່ ງ ວ ງ ຈ ນ ຈ ່
ນ ວ ນ ໜ ໃ ່ ຮ ້ ງ ປ ້ ງ ສ ພ ວ ກ ເ ຮ ເ ພ ່ ອ ແ ່ ງ ແ ຍ ກ ພ ວ ກ ເ ຮ
ກ ບ ພ ່ ແ ່ ປ ະ ຊ ຊ ນ ແ ລ ວ ປ ດ ລ ອ ມ ແ ລ ທ ່ ລ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ
ໃ ນ ທ ່ ສ ດ, ແ ຕ ່ ພ ວ ກ ນ ນ ຈ ະ ເ ຣ ດ ໄ ດ ຖ ບ ນ ນ ້ ຍ ງ ເ ປ ນ ບ ນ ຫ ຢ ່ .

ຫ ງ ຈ ກ ນ ນ ທ ວ ຄ ່ ໝ ນ ໄ ດ ເ ວ ້ ເ ຖ ງ ກ ນ ເ ສ ກ ສ ນ ປ ນ

ເລື່ອງ ຂອງພວກປະຕິການ ຂວາຈັດ ຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ວ່າ ຄົນ
ແນວລາວຮັກຊາດບໍ່ມີສາສະໜາ, ລວມລຸກລວມເມືອງເປັນຄົນ
ປ່າ ຮ້າງກາດ ແມ່ຍິງບໍ່ຄວນເຂົ້າໃກ້ ເພາະພວກນີ້ ເປັນຄົນ
ຫົວ... ເວົ້າມາຮອດນີ້ຜູ້ຄົນທີ່ນາບັ້ງຟ້າພາກັນຍິ້ມຫົວເພາະ
ເລື່ອງນີ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຫາຖິ້ນພວກນາງ ແລະ ພົນທະຫານ ບາງ
ຄົນໃນຝ່າງວຽງຈັນ ເວົ້າແນວນັ້ນແທ້. ຕ່ຈາກນັ້ນ ທ້າວຄ່ຳ
ໝັ້ນ ໄດ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງປະເທດຊາດ ເສງ ຄວາມ ເປັນເອກະ
ລາດໃຫ້ພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນ ຝະລັ່ງ ຖືກພວກມັນກົດຂີ່ ຂຸດຮີດ
ພາງໃຕ້ຊີກໂສ ແລະແອກຄອບຄອງລ່າເມືອງຂຶ້ນອັນປ່າເຖື່ອນ
ແລະໄດ້ເລົ່າເຖິງມຸນເຊື້ອອັນພິລະອາດຫານຂອງປວງປະຊາ
ຊົນລາວທີ່ໄດ້ລຸກຮືຂຶ້ນຕ່ສູ້ ຕ້ານຢັນພວກມັນຄືນ ໃນຂະບວນ
ການຂອງພໍ່ກະດວກ, ອ້າຍແກ້ວອ້າຍກົມມະດຳ ແລະ ເຈົ້າຟ້າ
ປັດໃຈເປັນຕົ້ນແມ່ນຂະບວນການກູ້ຊາດຂອງປວງປະຊາຊົນ
ລາວພາງໃຕ້ການນຳຂອງສຸນກາງ ແນວລາວຮັກຊາດ ໃດ
ແມ່ນສະເດັດປະທວນເຈົ້າສຸພານຸວົງເປັນຜູ້ນຳໜ້າ. ສະຫາງ
ຄ່ຳໝັ້ນ ໄດ້ເນັ້ນເຖິງການຕ່ສູ້ ອັນເດັດດ່ຽວໜຽວແໜ້ນ ຂອງ
ກອງທັບ ແລະປະຊາຊົນເຮົາໃນການຕ່ຕ້ານ ພວກລ່າເມືອງ
ຂຶ້ນຝະລັ່ງ ທີ່ຍືດຍາວ ມາໄດ້ເກົ້າປີ. ແລ້ວສະຫາງໄດ້ຍົກຄ່ຳ
ຖາມຂຶ້ນວ່າ:

– ຖ້າບໍ່ມີການຕໍ່ຕ້ານອັນເດັດຂາດ ຂອງກອງທັບ ແລະ ປະຊາຊົນເຮົາ ດັ່ງກ້າວແລ້ວ ພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນຝະລັ່ງ ຈະ ຍອມເຊັນສັນຍາເຊີ່ນຮັບຮອງຄວາມເປັນເອກກະລາດອະ ທິປະໄຕແລະຜືນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນຂອງລາວເຮົາບໍ?

ພໍ່ເຖົ້າ ເປາະ ນັ່ງຄາບກອກ ຢູ່ຂ້າງ ນາງສົມພອນ. ໃຍ ອະທິສອງສາມບາດ ເພື່ອໝາກຄໍ ແລ້ວ ເວົ້າ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ສຽງ ອ້ຽງໆ ວ່າ:

– ໂອ້ຍ! ຄັນບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້ຂອງພວກອາຍາລຸກ, ຈ້ຳໆຫົວ ແຕກພວກຝະລັ່ງຕາລວກນີ້ ກໍ່ບ່ອຍກໜີຈາກລາວເຮົາດອກ.

ແມ່ເຖົ້າຕຸ້ງກົ້ມຄົ້ນນ້ຳໝາກລິ້ງໃສ່ງ້ຽງ ເອົາບີ້ວຊີເຊັກຮົ້ນ ຂົບ ຈົບ ປາກ ສອງ ສາມ ເທື່ອ ແລ້ວ ເວົ້າ ຂຶ້ນ ວ່າ:

– ພໍ່ເຖົ້າເປາະເວົ້າຄືກແຕ່ຂ້ຽ ສົນໃຈຂໍ້ໜຶ່ງ ພວກລຸກລ້ຳ ນານ້ຽແທ້? ພວກ... ແມ່ເຖົ້າບຸ້ງຂົບໄປທາງຄ້ຳ ໝາແລ່ນ ບ່ອນທີ່ຕ້ຳຂອງກອງທະຫານຝ່າງຂວາແລ້ວເວົ້າວ່າ: ຫຼາງ ແທ້ໄດ! ແມ່ໄດ້ຫາຶນວ່າຫຼອກເລືອອອກຈາກຄ້ຳ ເພື່ອ... ແມ່ ເຖົ້າຕຸ້ງເອົາບີ້ວຊີ ເຮັດກະວ້ຽບາດໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີຄວາມໝາງວ່າ ລັ່ນໄກປືນຍິງໃສ່ເລືອ.

ຄຳເວົ້າຂອງແມ່ເຖົ້າຕຸ້ງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫຼາງຄົນຄິດ, ບັນຍາ ກາດແຫ່ງການໂອ້ລົມກັນ ປະກົດວ່າ ຫັນກໜ່ວງລົງຕາທັ້ງ

ໜ້ກສຸມໃສ່ສະຫງ່ຄ່ຳໜັ້ນ ແລະ ຄ່ຳແດງໃບໜ້າອັນສົດໃສ ແລະ ບານງາມເໝືອນກາບບົວຍາມເຊົ້າຂອງນາງສົມພອນ ກໍປະກົດວ່າພ່ອນຄາງຄວາມເພິ້ດເພີນລົງ, ຂົນຕາຍາວ ແລະ ກ້ຽງ ຂອງ ນາງພັບເປັນສີໄວ ໆ ຍຶດປົກກະຕິ ແລງຕາທີ່ເປັນສີເທືອບໆ ຂອງນາງໄດ້ເຈືອຈານໄປດ້ວງຄວາມເປັນຫ່ວງ. ແຕ່ສະຫງ່ຄ່ຳໜັ້ນແລະສະຫງ່ຄ່ຳແດງຍັງຄົງມີໃບໜ້າອັນສົດໃສແລະເຊື່ອໜັ້ນ, ໃນເວລາທີ່ສະຫງ່ຄ່ຳແດງຕັ້ງໃຈ ວ່າຈະເວົ້າຂຶ້ນນັ້ນພໍ່ເຖົ້າທຶດພຶບເວົ້າຂຶ້ນດ້ວງຄວາມໜັກແໜ້ນວ່າ:

ຂ້ຽເຊີ, ບໍ່ເຫັນດີນ່ຳອີ່ນາງແມ່ຕຸ້ງ! ໃຜວ່ານ້ຽ! ໂອງ! ໃຫ້ແປະເບິ່ງຄົນບໍ່ເຫັນຄ້ວນ, ເມື່ອກ່ອນນີ້ ຢູ່ໜອງເປັກຍອດ ນ້ຳງິ້ມນີ້ລະຂ້ຽເຫັນກັບຕາມືອ້ຳງນ້ອງທະຫານປະເທດລາວ ພຽງຂາມຄົນມີປືນກະຕ້ຽງໜຶ່ງກະບອກແຕ່ປານນັ້ນທະຫານ ກອງຮ້ຽໜຶ່ງຂອງພວກນີ້ປົບຂີ້ຫຼົ້ວໄປ! ກະເສີນນັບເປັນຮ້ຽໆ ແນວນີ້, ຂ້ຽວ່ານັ້ນ...ພໍ່ເຖົ້າທຶດພຶບເປົ່ານຸ່ບາດໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ ຂີ້ກອກຢາ ຂອງ ພໍ່ເຖົ້າເປາະໜ້ຳອອກໝົດແຮງຈົນວ່າພໍ່ເຖົ້າ ເປາະຕົ້ນຍົກບາດໜຶ່ງ, ທຸກຄົນພາກັນຍຸ້ມເປ້ືອງບາດໜຶ່ງ. ພໍ່ເຖົ້າທຶດພຶບເວົ້າຕ່ວ່າ:

ໃຫ້ເຊື່ອໜັ້ນ, ຄັນບໍ່ແມ່ນຄວາມເຮົາໃຫ້ຢຽບຂີ້ນາທ່ວ ປາກເຮົານີ້!

ສະຫງ່ຄ່ໍ່ໍ່ໍ

ນາຣອດນີ້ພໍ່ແມ່ ຂອງ ທ້າວຄຳ ແດງຈຶ່ງລ່ຳ ໃຈແດ່ຜູ້ເປັນ
ແມ່ເຖົ້າຄົ້ຄ່ຳນາງສົມພອນວ່າ :

ນາກຫ່ຳວ່າຊີ່ຕ່ຳສົ້ນໃຫ້ພວກຮ້ຳງເຈ້ົ້ານ ?
ອນຍົ້ມຫົວເປັນສີອ່ຳງ ໆ ແລ້ວພ້ຳວລຸກຂຶ້ນຍ່ຳ ໆ
ອນຄິວແຕ່ກ່ອນຈະອອກໄປຫວິດເຮືອນນ່ຳໄດ້
ເຂ້ົ້ານ່ຳ ໃນເຮືອນອີກ ແຕ່ບ່ມີ ໃຜຮູ້ວ່ຳແສ ໆ
ຍບໃຫ້ ໃຜ ?

ตอนที่สอง

(ເລົ່າແຕ່ຍາມເຊົ້າ ຂອງ ລະ ດູ ໜາວ ໄດ້ ສ
ລອດປ່າແປກທີ່ກ້ວຍິວນິວ ໄປດ້ວຍນ້ຳໜອກ ເຮັ
ອັນສວຍງາມແຫ່ງປ່າແປກເນີ້ອງພວນ ເ
ງາມຕາຍິ່ງຂຶ້ນ. ຕາມເສັ້ນທາງທີ່ເລາະລ້ຽວ ໄ
ດ ຊ້ຳມີປ່າແປກສ ງສັງນ້ຳເປັນຄັນແຖວຢູ່ນັ້ນນີ
ຫາບກະຊ້າ ພາກັນໄປຕະຫຼາດ ພວກເຂົາ ພາ ກ
ໜຸ່ມສີໜຸ່ມຫ້າບາງໜຸ່ມກໍມີນ້ຳຕ່າງເຄື່ອງ ໄປ ນ ່ທາງ ເຂົ ເ
ລົມກັນໄປຢ່າງຊື່ນບ່ວນແລະຊວນຫົວ. ມີລິດຈີບຄັນໜຶ່ງແລ່ນ
ມາເຂົາເຈ້ົາພາກັນຫຼີກອອກນອກທາງແມ່ເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງອ່ວງ
ໜ້າໄປເວົ້າຕ່ລຸງເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຈຸງມ້ານ ານ ່ຫຼັງວ່າ:

— ເຈ້ົາຮູ້ບ ່ວ່າແມ່ນ ໃຜຂັບລິດໄປເມ ່ ກ ?

— ໃ ້ ງ ້ ບ ່ ສົນ ໃ ຈ ນ ່ ດ ກ ເ ົ ມ ລ ດ ເ ົ ກ ່ ເ ົ ບ ່ ມ ກ
ຢ່າງແຕ່ ່ ໄ ແ ວ ມ ກ ບ ດ ນ ດ ກ ມ ກ ່ ານ ຶ ດ ມ ຕ .

— ໃ ້ ເ ້ ຮ ໄ ້ ສ , ນ ້ ນ ລ ປ ບ ຸ ສ ວ , ຮ ກ ສ ່ ນ ້ ງ
ເ ືອ ນ ເ ້ ໄ ້ ແ ່ .

ໃອ! ບໍ່ແມ່ນກອມນ້ຽງດ້ວງອ່ອນຈັນຫວະ?

— ແມ່ນແລ້ວຈ້ໍ!ໄວ້ສາ!

— ຊິ່ເວົ້າຫັ້ງແຕ່ອີ່ນ້ ໆເຮືອນຂ້ ໆ, ຊຸມພວກເຈົ້າກໍ່ໃຫ້ລະວັງ, ແມ່ນຜີປອບໂຕນ້ ລະ ກຸມແມ່ເຖ້ົາຕຸ້ງທ່ອງພົບບ້ານນາໝຸນ.

— ອຸ້ງ! ເຈົ້ານັ້ນຫາກຮຸ ແຕ່ແນວບໍ່ເປັນຕາອິບ ຕາກົນທ່ ນັ້ນລະ!

ເວົ້ານາຮອດນ້ ຊາວແມ່ຄ້ າ ແທບທຸກຄົນນ ີສີໜ້ າ ເຕັ່ງຂຶ ນ ຄຸງດແຄ້ນຕ່ ກ ານກະທ ່ າອັນຊ ົ ວຊ້ າຂອງໜ ່ ອ ນ ຈັ ນ.

ໜ ່ ອ ນ ຈັ ນ ໄປ ຮ ອ ດ ຕະ ຫຼ າ ດ ເ ມ ື ອ ງ ໂ ພ ນ ສ ະ ຫ ວ ັ ນ ກ ໍ ພ ົ ດ ີ ນ ້ ໍ ໜ ່ ເ ກ ດ ສ ະ ໜ າ. ເ ຂ ົ າ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ຕ ່ າ ງ ກ ໍ ຕ ິ ດ ແ ວ ດ ສ ະ ປ ໍ ສ ິ ດ ອ ງ ກ ້ ວ ງ ອ ່ ອ ນ ຍ ່ າ ງ ໜ ່ າ ງ ຫ ຸ ້ ສ າ ວ ທ ີ ່ ມ າ ຕ ະ ຫ ຼ າ ດ.

— ຈັ ກ ໂ ມ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ຖ ້ ົ າ?

ໜ ່ ເ ກ ດ ສ ະ ໜ າ ຖ າ ມ ຂ ຶ ນ ້ ກ ້ ວ ງ ທ ່ າ ທ ີ ຖ ື ເ ປ ັ ນ ກ ັ ນ ເ ອ ງ.

— ເ ຈ ັ ດ ໂ ມ ງ ເ ຄ ົ ່ ງ, ໂ ມ ງ ໃ ອ ເ ມ ກ າ ຂ ອ ງ ເ ຖ ້ ົ າ ເ ດ ຊ ັ ້ ນ?

ໜ ່ ອ ນ ຈ ັ ນ ຖ າ ມ ຄ ືນ.

— ໂ ມ ງ ເ ຮ ົ າ ຫ ວ ະ? ອ ີ ຫ ົ ່ ງ ລ ຸ ກ ເ ຈ ັ ກ ແ ປ ະ ຊ ຸ ງ ຂ ວ າ ງ ແ ກ ະ ເ ອ ົ າ ໄ ປ ຈ ້ ໍ ແ ລ ້ ວ ລ ະ!

ໜ ່ ອ ນ ຈ ັ ນ ຫ ົ ວ « ຣ ຶ » ບ າ ດ ໜ ່ ົ ງ ພ ້ ອ ມ ທ ັ ງ ເ ອ ົ າ ກ ່ ໍ ປ ັ ້ ນ ແ ດ ກ

ສ້ວາງໜ່ເກດສະໜາ. ເຂົາທັງສອງພາກັນຫົວດ້ວງທ່າທີລົ້ນ
ເລົ້ງ.ຕໍ່ນາຄາວໜຶ່ງໜ່ອ່ອນຈັນເລີ່ງເວົ້າວ່າ:

— ໄປເປັກວິດສະກີຈັກຈອກກ່ອນເທາະເຄົ້ວ!

— ຮ້ວາງ ກະດ່ງວ ວ່າໂກໂລແນນ ຄ່ຳສຸກເຊີນໄປປະຊຸມ!

— ປະຊຸມກ່ 8,9 ໂມງພຸ້ນດອກ, ຍັງເຊົ້າປານນີ້ໜ່ຄົງບໍ່
ທັນຕື່ນແຕ່ນອນ ຄືນນີ້ ໜ່ໄປຝັນ ອີ່ຫ້ານິນລາດຮ່ວງ ຈົນວ່າ
ເມ່ງຂອງໜ່ໄປບິດຫູແກ່ລາກມາພຸ້ນຕະວາ!

— ເຖິງປານນັ້ນພຸ້ນຫວະ ເຄົ້ວ ເຮົານີ້ບໍ່ໄດ້ ໃດເຮັດແນວ
ນັ້ນ.

— ໂອ່ງ! ອີ່ຄືນນັ້ນຈຸ່ງດ້ງຜິວນັ້ນປານຈຸ່ງຄວ່ງ.

ລົມກັນມາຮອດນີ້ ໜ່ເກດສະໜາຊວາດຮຸ້ເມ່ື ເຖິງເລ່ື
ທ່ີນັນຕ້ັງໃຈວ່າຈະເວ້ົາຕ່ ໜ່ອ່ນຈັນ ນັນເກາະແຂນ ໜ່ອ່ນ
ຈັນໄປຫາໂຮງເຂ້ົາແກ່ງແຫ່ງໜ່ຶ່ງທ່ີຢູ່ໃກ້ໆຫ້ັນ, ແລ້ວເວ້ົາໃນ
ທ່ຳນ່ອງຊ່ືນຊູ່ຟ້ັງວ່າ:

— ອ່ອນຈັນດອກຄ່ວ ເມ່ືອງພວນ ຂອງ ໃຕພວນ ນ່ິຄົນ
ປອງເດ່ັກກ່ອນໃຕແລ້ວໄດ!

ໜ່ອ່ນຈັນ ງວກໜ້ານ້ໄປຫາໜ່ເກດສະໜາດ້ວ ຄວາມ
ສ່ືນໃຈແລ້ວຖ່ານວ່ າ:

— ສ່ືນພອນນັ້ນຫວະ?

ນາຣອດນີ້ພໍ່ແມ່ ຂອງ ທ້າວຄຳ ແຕ່ງຈົ່ງລ່ຳ ໃຈແຄ້ຫຸ້ເປັນ
ແມ່ຈົ່ງເວົ້າຕໍ່ນາງສົມພອນວ່າ :

— ຢູ່ໃສໝາກຫຸ່ງວ່າຊິຕ່ຳສົ້ມໃຫ້ພວກຮ້າງເຈົ້າກິນ ?

ນາງສົມພອນຍົ້ມຫົວເປັນສິ່ອາງ ໆ ແລ້ວຟ້າວລຸກຂຶ້ນຍ່າງ
ອອກໄປຫາເຮືອນຄົວແຕ່ກ່ອນຈະອອກໄປຫວິດເຮືອນນາງໄດ້
ສ່ຽງຕາຫວານເຂົ້ານາ ໃນເຮືອນອີກ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າແສງ
ຕານັ້ນແມ່ນນາງນອບໃຫ້ໃຜ ?

ຕອນທີ່ສອງ

ແລ້ວແດດຍາມເຊົ້າ ຂອງ ລະ ດູ ໜາວ ໄດ້ ສອດ ສ່ອງ ລອດປ່າແປກທີ່ກ້ວຍິວນິວ ໄປດ້ວງນ້ຳໜອກ ເຮັດໃຫ້ທິວທັດ ອັນສວຽງງາມແຫ່ງປ່າແປກເມືອງພວນ ເພີ່ນຄວາມສະຫວ່າ ງງາມຕາຍິ່ງຂຶ້ນ. ຕາມເສັ້ນທາງທີ່ເລາະລ້ຽວ ໄປຕາມຫວ່າງ ດົງຊ້ຳນີ ປ່າແປກສາລັງນ້ຳເປັນຄັນແຖວຢູ່ນັ້ນນີພວກ ແມ່ ຄ້າ ຫາບກະຊ້າ ພາກັນໄປຕະຫຼາດ ພວກເຂົາ ພາ ກັນ ໄປເປັນ ໝູ່ສີໝູ່ຫ້າບາງໝູ່ກໍມີມ້າຕ່າງເຄື່ອງ ໄປ ນຳທາງ ເຂົາ ເຈົ້ວ ລົມກັນໄປຢ່າງຊື່ນບ່ວນແລະຊວນຫົວ. ນີລິດຈຶບຄັນໜຶ່ງແລ່ນ ມາເຂົາເຈົ້າພາກັນຫຼີກອອກນອກທາງແມ່ເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງອ່ວາງ ໜ້າໄປເວົ້າຕໍ່ລຸງເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຈຸງນ້ຳມານຳຫຼັງວ່າ:

— ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າແມ່ນໃຜຂັບລິດໄປເມື່ອກ້ໍ ?

— ໂອ້ງຂ້ຽບໍ່ສົນໃຈນຳດອກ ເຂົາມີລິດເຂົາ ກໍຂີ່ເຮົາບໍ່ມີກໍ ຍ່າງແຕ່ຂີ່ໄວແນວນ້ກ້ນບໍ່ດົນດອກມິດ່ວນຊິ ຕອມຕາ.

— ໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ໄວ້ສາ, ນັ້ນລະຫຼີປອບຜູ້ສາວ, ຮັກສາອີ້ນ ເຮືອນເຈົ້າໄວ້ແດ່.

ໃອ! ບໍ່ແມ່ນກອນນ້ຳດ້ຳອ່ອນຈັນຫວະ?

— ແມ່ນແລ້ວຈ້ໍ!ໄວ້ສາ!

— ຊິເວົ້າຫັ້ງແຕ່ອີ່ນ້ ໆເຮືອນຂ້ ໆ, ຊຸນພວກເຈົ້າກ່ໃຫ້ລະ ວ້ ໆ, ແມ່ນຫີປອບໃຕ້ນ້ ລະ ກຸນແມ່ເຖ້ ໆຕຸ້ ງທ່ອ ໆພຶບ ບ້ ານນ ໆ ໝຸນ.

— ອຸ້ ງ! ເຈົ້ານັນຫາກຮູ້ ແຕ່ແນວບໍ່ເປັນຕ ໆອິບ ຕ ໆກຶນທ່ ນັ້ນລະ!

ເວົ້ ນ ໆຮອດນ້ ຊ ໆວແມ່ຄ້ ໆ ແທບທຸກຄົນນ ີ ສີໜ້ ໆ ເຕັ ້ ງຂຶນ ຄ ງດແຄ້ນຕ່ ກ ໆນກະທ ໆ ່ ອັນຊ ່ ວຊ້ ໆຂ ໆ ໆ ໜ ່ ອ ອນຈັນ.

ໜ ່ ອ ອນຈັນໄປຮ ອ ດຕະຫຼ ກ ດເ ີ ຍ ໆ ໃ ນ ສ ະ ຫ ວັ ນ ກ ່ ພ ດີ ໍ ໜ ່ ເ ກ ດ ສ ະ ໜ ກ. ເ ຂ ົ ້ ໆ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ໆ ຕ ໆ ໆ ກ ່ ຕ ິ ດ ແ ວ ດ ສ ະ ປ ໂ ສ ີ ຕ ອ ໆ ກ ້ ວ ງ ອ ່ ອ ນ ຍ ່ ໆ ໜ ່ ໆ ງ ຕຸ ້ ສ ຊ ວ ທ ີ ່ ນ ຕ ະ ຫ ຼ ກ.

— ຈ ກ ໃ ນ ໆ ແ ລ ້ ວ ເ ຖ ້ ?

ໜ ່ ເ ກ ດ ສ ະ ໜ ຖ ຳ ມ ຂ ຶ ້ ນ ກ ້ ວ ງ ທ ່ ຳ ທ ີ ຖ ື ເ ປ ັ ນ ກ ັ ນ ເ ອ ໆ.

— ເ ຈ ັ ດ ໃ ນ ໆ ເ ດ ໆ, ໃ ນ ໆ ໃ ອ ເ ມ ກ ຳ ອ ໆ ເ ຖ ້ ເ ດ ຊ ັ ້ ນ ?

ໜ ່ ອ ອ ນ ຈ ັ ນ ຖ ຳ ມ ຄ ຶ ນ.

— ໃ ນ ໆ ເ ຮ ຳ ຫ ວ ະ ? ອ ີ ຫ ່ ໆ ລ ກ ເ ຈ ັ ກ ແ ປ ະ ຊ ໆ ງ ຂ ວ ໆ ງ ແ ກ ະ ເ ອ ຳ ໄ ປ ຈ ້ ໂ ແ ລ ້ ວ ລ ະ!

ໜ ່ ອ ອ ນ ຈ ັ ນ ຫ ິ ວ « ຣ » ບ ຳ ດ ໜ ໆ ້ ພ ້ ອ ມ ທ ັ ້ ໆ ເ ອ ຳ ກ ່ ປ ັ ້ ນ ແ ດ ກ

ສ້ວາງໜ່ເກດສະໜາ. ເຂົາທ້ວາສອງພາກັນຫ້ວດ້ວງທ່ວາທ້ີລືນ ເລ້ງ.ຄ່ນາຄວວໜ້ຳໜ່ອ່ອນຈັນເລ້ງເວ້ົາວ່ວ:

— ໄປເປ້ັກວ້ົດສະກ້ີຈັກຈອກກ່ອນເທ້ວະເຄ້ົ້ວ!

— ຮ້ວາງ ກະດ້ງວ ວ່ວາໂກໂລແນນ ຄ່ວ່ສ້ກເຊ້ີນໄປປະຊຸມ!

— ປະຊຸມກ່ 8,9 ໂມງພຸ້ນດອກ, ຍ້ັງເຊ້ົ້ວປ່ານນ້ີ ໜ່ໄປຝ້ັນ ອ້ີຫ້ານ້ນລ່ວດຮ່ວງ ຈ້ນວ່ວ ເມ້ງຂອງໜ່ໄປບ້ົດຫ ແກ່ລ່ວກນ່ວພຸ້ນຕະວ່ວ!

— ເຄ້ົ້ວປ່ານນ້ັ້ນພຸ້ນຫ່ວະ ເຄ້ົ້ວ ເຮ່ານ້ີ້ບ່ໄດ້ ໂດເຮ້ັດແນ່ວ ນ້ັ້ນ.

— ໂອ້ງ! ອ້ີສ້ືນນ້ັ້ນຈຸ່ວດ້ວ່ງຫ້ວນ້ັ້ນປ່ານຈຸ່ວຄ່ວ້ງ.

ລ້ນກ້ັນນ່ວຣອດນ້ີ ໜ່ເກດສະໜ່ວຊ່ວ້ວດຮຸ້ເມ້ືອ ເຄ້ົ້ວເລ້ືອ ທ້ີນ້ັ້ນຕ້ັ້ງໃຈວ່ວ ຈະເວ້ົ້ວ ຕ່ ໜ່ອ່ອນຈັນ ນ້ັ້ນເກ່ວະແຂນ ໜ່ອ່ອນ ຈັນ ໄປຫ່ວ ໂຣງເຂ້ົ້ວ ແກ່ງ ແຫ່ວ ໜ້ົ້ວ ທ້ີ ຢ່ ໃກ້ໆ ຫ້ັ້ນ, ແລ້ວ ເວ້ົ້ວ ໃນ ທ່ວ ນ ອ່ວ ຊ້ືນ ສ ຟ້ັ ວ ວ່ວ:

— ອ່ອນຈັນດອກຄ່ວ ເມ້ືອ ງ ພ ວ ນ ຂ ອ ງ ໂ ຕ ພ ວ ນ ນ ິ ຄ ນ ປ ອ ງ ເດ ັ ກ ກ ່ ອ ນ ໂ ຕ ແ ລ ້ ວ ໂ ດ!

ໜ່ອ່ອນຈັນ ງ ວ ວ ກ ຫ ້ ວ ໄ ປ ຫ ວ ໜ ່ ເ ກ ດ ສ ະ ໜ ວ ດ ້ ວ ງ ຄ ວ ວ ນ ສ ິ ນ ໃ ຈ ແ ລ ້ ວ ຖ ວ ນ ວ ່ ວ :

— ສ ິ ນ ພ ອ ນ ນ ້ ັ ້ ນ ຫ ວ ະ ?

– ແນ່ນແລ້ວ!

– ຫຸ! ໃຕ້ຟ້າເມືອງພວນນີ້ຈະມີໃຜກ້າແຂ່ງຂັນກັບບັກຈັນນີ້ອີກ?

ໝໍເກດສະໜາ ຂະຍິກຕາຢ່າງມີຄວາມໝາງ ຕໍ່ໝໍ່ອ່ອນຈັນແລ້ວເວົ້າຄ້ອງທ່າທີຈິງຈັງວ່າ:

– ນ້ຳກ່ອນນີ້ ເຮົາເຫັນກັບຕາ, ຫວານໃຈ ຂອງໃຕ໋ໄປນຳອ້າງປ່າວຜົນກຸດຜ້ຶ້ງຂອງກອງພັນທີ່ສອງ.

– ກອງພັນທີ່ສອງຂອງແນວລາວຮັກຊາດນັ້ນຫວະ?

ໝໍເກດສະໜາ ງຶກຫົວ ໝໍ່ອ່ອນຈັນກັດແຂ້ວ ຄິດຊົ່ງລົ່ງຢຸ່ ຄາວໜຶ່ງແລ້ວຍົກນາລຶກາຂຶ້ນມາເບິ່ງ.

– ບ່ວິດສະກີວິດສະກາໜ້ຽງອີກແລ້ວ, ໄປ! ໄປຫາອີ່ສົມພອນນຳເຮົາດຽວນີ້, ມັນຄົງມາໂຮງຮຽນແລ້ວລະປານນີ້.

– ເຢັນໃຈໄວ້ກ່ອນນາ, ຄືນແລ້ວນີ້ເຮົາກັບໝໍ່ເກນ ແລະ ໝໍ່ຄຳສຸກກໍ່ໄດ້ປຶກສາກັນແລ້ວລະ, ພວກເຮົາຈະເອົາກອງພັນທີ່ສອງອອກຈາກບ້ານອ່າງ ເມືອງຄັງໄຂ ໄປໄວ້ ຢຸ່ກາງຄັງໝາ ແລ່ນພຸ້ນປະຊາຊົນຊ່ຶ່ງຕ໋ໍ່ກັບພວກມັນໄດ້ອີກຫວະ?

– ເລື່ອງນັ້ນເຮົາກໍ່ຮູ້, ທ່ານນາງພິນອ້ອນລາຕີກຸນກ໋ອອກຄ່ຳຊ໋ຶ່ງມາແລ້ວລະ, ພວກເຮົາຈະແບ່ງກອງພັນທີ່ສອງ**ອອກ** ຢຸ່ໃກກັບແລະຢຸ່ໃນວົງລ້ອມຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ເຮົາຢາກເຫັນ

ອີ່ສົນພອນຫັ້ນ ຫົ່ວນາເຄົ້າ?

— ໃຕ່ຊ້ຳໃຫ້ນັ້ນຫວະ?

— ຊ່ຳໄວ້ຫ້ານັ້ນຫັ້ງ?

— ບໍ່ຄວນ.

— ເປັນຫັ້ງ?

— ບໍ່ໄດ້ຜົນ.

— ເຮັດແນວໃດຈົ່ງສົມໃຈ?

— ຕ້ອງເປືອກເຢັນ, ຕອກອ່ອນນັດຈົ່ງແຫ້ນ.

— ເຮົາຢາກຍ່ອງນັ້ນຄົ້ນລ້ວ ໆ ນີ້ນາ!

— ຂ້າດ້ວງເລືອດເຢັນດີກ່ວາດ້ວງເລືອດຮ້ອນ. ດຸດກືນນ້ຳ ເກສອນໝົດແລ້ວບໍ່ຄ້ຳໄດ້ຍ່ອງນັ້ນກໍຈະຫ່ຽວແຫ້ງໄປເອງເຄົ້າ ເອີ!

— ເອີ! ແທ້ໃດນໍ, ເຮົາຈະຟ້ຽງຄວາມໃຕ.

* * *

ປ້ຳອ້ຽບແຂກ ຂອງ ໝໍ່ຄ່ຳສຸກໄດ້ນິ ການປັດກວາດເປັນ ຢ່ຽງດີ ອີ່ສົນໝ ຂອງ ໝໍ່ຄ່ຳສຸກຕົ້ມຜ້ຳ ແລນສົນອນໄຂ່ນ້ຳສະ ເນີ່ງເກົ້ງຢູ່ໃນຫ້ອງເຮັດຕາຂ່ຽວໃສ່ໝໍ່ຄ່ຳສຸກຜູ້ເປັນຜົວທີ່ຍ້ຽງບໍ່ ທັນເທິ່ງເຫຼົ້ານັກ ແຕ່ຈ່ຳ ຕ້ອງລຸກ ຈາກບ່ອນ ນອນ ເພາະໝ

ຂອງໜ່ປຸກໃຫ້ລຸກແລະບັງຄັບໃຫ້ອາບນ້ຳແຕ່ງຕົວເນື່ອງຈາກ
ໂມງຈະເປີດປະຊຸມພວກນາຍທະຫານໃນເຂດຍ່ານທ່ຽງໃຫ້ຫີນ
ໃກ້ຈະຮອດແລ້ວ.

— ຫວີແດ່ຜົມນັ້ນ!

— ໂດງຂ້ານ້ອຍຈະຫວີດ້ວຍນິ້ລະ!

ໜ່ຄ່ຳສຸກນັກໂດງເມຍຂອງມັນແນວນັ້ນໃນເວລາພວກມັນ
ຢູ່ສອງຕໍ່ສອງແລະເພື່ອສະແດງຄວາມຮັກຂອງມັນຕໍ່ເມຍ. ອີ
ສີນຍຸ້ນເປົ້ອງບາດໜ້ຳແລ້ວລຸກຈາກບ່ອນນັ່ງໄປແປງຄໍເສື້ອໃຫ້
ຜິວ, ເຫັ້ນເກົ້າວິດສະກີໃສ່ຈອກນາຍື່ນໃຫ້ພ້ອມທັ້ງເອົາມື
ຕ່ອແກ້ມຜິວຄ່ອ ໆ ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ເອົ້າ! ແກ້ສາ! ກິນເກົ້າແນວໃດຈິບລືມເນ້ຍລືມຄ້ຳນັ້ນ
ຕັ້ງເປັນຍ້ອນອີ່ໜ້ານິນຕ່ຳງດັບຕ່ຳງວ່ຳງນັ້ນແທ້ນາ! ແຕ່ນີ້ໄປ
ໃຫ້ລະວັງ, ໄດ້ຫາ້ຍແລ້ວບໍ.

ໂກໂລແນນຄ່ຳສຸກ ກິນເກົ້າອຶກລວາດດ່ຽວ, ງຶກຫົວເຮັດ
ຕາຊຶນແຈ່ວຕໍ່ເມຍ. ພໍດີໃນເວລານັ້ນ ມີສ່ຽງລິດຈິບຫຼ່ຽງຄັນ
ແລ່ນເຂົ້ານາເດີນບ້ານ·ອ່ອນຈັນ, ເກນ, ວ້ຽງປາວແລະເກດສະ
ໜາພາກັນທະຍ່ຳເຂົ້ານາໃນຫ້ອງຮັບແຂກຂອງ ໜ່ຄ່ຳສຸກ.

ອີ່ສີນຍ່ ມີນິບ ດ້ວ່ງ ທ່ຳທີນອບ ນ້ອມ ຍົ້ມຫົວ ຕ່ທຸກຄົນກ່ຽ
ອອກໄປຊັກຜ້ຳກັ້ງ ອັດປະຕຸແລ້ວ ລິບເຂົ້ານ້ຳໄປຫ້ອງໃນ. ໂກໂລ

ແນນ ຄ່ຳສຸກ ເຊີນທຸກຄົນນັ່ງລົງ ຈົກເອົາໂທລະເລກອອກມາ ແລ້ວເວົ້າວ່ າ:

— ກອງບັນຊາ ການສູງສຸດ ໄດ້ໂທລະເລກ ມາໃຫ້ພວກ ເຮົາເອົາກອງພັນທີ່ສອງ ຂອງແນວລາວຮັກ ຊາດອອກ ຈາກ ບ້ານອ່ າງເມືອງຄັງໄຂໂດງໄວເທົ່ າທີ່ຈະໄວໄດ້ ແລະ ມອບໜ າ ລະນີ້ ໃຫ້ ກອງ ພັນທີ 10 ເປັນຜູ້ຮັບ ຜິດຊອບ. ທຸກຄົນ ອ່ ວາງ ໜ້ າໄປຫາໜ່ ອນຈັນ ທີ່ເອົາຂາຂຶ້ນຫ້ າງ ສຸບຢ າ ເສີງຢຸ່ ດ້ ວງ ທ່ າທີອວດອ່ ົ ເຮັດສີເຫຼືອດຕາ ນ ດ້ ວງທ່ າທີລ ງ ໄປຫາ ໜ່ ກອນນ ງ ດ ງ ເກນແລ ວ ວ ່ າ:

ເຮົ າ ວ ້ ງ ແ ່ ນ ເ ອົ າ ກ ອ ງ ພ ນ ທ ສ ໄ ຄ ພ ນ ລ ວ ່ າ ນ ນ ບ ່ ຖ ກ ບ ຫ ຍ ດ ທ ະ ສ ດ ທ ງ ກ ນ ທ ະ ຫ ນ ແ ່ ກ ອ ນ ນ ງ ດ ງ ເ ກ ນ ຫ ກ ຮ ບ ຮ ້ ອ ງ ວ ່ າ ຈ ະ ບ ່ ໃ ຫ ້ ປ ະ ຊ ຊ ນ ມ ໃ ກ ້ ກ ອ ງ ພ ນ ທ ສ ໄ ດ ້ ຈ ະ ຈ ່ ກ ດ ຮ ດ ແ ຄ ບ ແ ລ ະ ລ ້ ອ ມ ປ ່ ງ ວ ກ ອ ງ ພ ນ ທ ສ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ . ແ ່ ເ ຫ ນ ບ ່ ສ ບ ພ ນ ກ ບ ໃ ນ ແ ່ ລ ະ ເ ດ ອ ນ ຖ ກ ຖ ມ ລ ໃ ສ ່ ນ ້ ຳ ບ ່ ສ ະ ເ ພ ະ ແ ກ ່ ບ ່ ສ າ ມ າ ດ ປ ດ ລ ້ ອ ມ ທ ່ ນ ນ . ກ ອ ງ ພ ນ ທ ສ ອ ງ ຍ ງ ໄ ດ ້ ຄ ກ ນ ກ ບ ນ ກ ອ ນ ຊ ບ ນ ເ ວ ນ ຢ ່ ທ ວ ຕ ງ ແ ສ ງ ຄ ງ ຕ ງ ແ ສ ງ ຄ ງ ງ ແ ລ ະ ຂ ະ ໜ ງ ງ ມ ງ ຮ ຍ ກ ເ ມ ອ ງ ໃ ພ ນ ສ ະ ຫ ວ ນ ພ ອ ກ ! ຫ ! ນ ນ ລ ະ ຂ ້ ເ ວ ົ ້ ງ ແ ລ ວ ນ ນ ບ ່ ຟ ງ !

ກ ອ ມ ນ ງ ດ ງ ຕ ນ ໜ ້ ງ ແ ດ ງ ຂ ຶ ້ ນ ດ ້ ວ ງ ຄ ວ ນ ຮ ້ ງ , ເ ອ ົ ງ ກ ່ ່

ປັ້ນຊັດໂຕະ ດ້ວງປາງ ບາດ ໜຶ່ງແລ້ວ ເວົ້າ ອອກ ດ້ວງ ຄວາມ ແຄ້ນວ່າ:

– ຮ້ອງເຮົາມາດ່າບໍ? ຫຼືວ່າຮ້ອງເຮົາມາປະຊຸມຫີ? ຄ່ຳ ສຸກ? ນັ້ນອ່ວາງໜ້າ ແລະເພັ້ງເລ້ງແຂງຕາແຫ່ງ ຄວາມແຄ້ນ ໃສ່ອ່ອນຈັນແລ້ວເວົ້າກະແທກ ໃສ່ໜ້າວ່າ: ເຈົ້າກັບຂ້ຶ ແມ່ນ ໃຜເປັນກອມນ້ຳດ້ວ ກ່ອນກັນຫີ, ອ່ອນຈັນ? ສ້ຳມາເວົ້າຖ້ວມ ຫົວຂ້ຶ ແທ້?

ເວົ້າແລ້ວນັ້ນຜຸດລຸກຂຶ້ນ ດ້ວງທ່າທີ ຂ້ຳ ຂ້ຳ ໜ່ອ່ອນຈັນກໍ ຜຸດລຸກຂຶ້ນ ເໝືອນ ກັນ ຖ້ວ ບໍ່ມີ ຄ່ຳ ສຸກ ແລະ ວ້ຳ ປາວ ຫ້ານ ກອມ ນ້ຳດ້ວ ທ້ຳ ສອງ ອາດ ຈະ ຊັດ ປາກ ກັນ ຢ່ວ ບໍ່ ຕ້ອງ ສ້ຳ ໃສ. ແຕ່ ເຖິງ ວ່າ ພ້ອມ ກັນ ນ້ຳ ລ້ຳ ບ່ອນ ໃສ ບ່ອນ ນັ້ນ ແລ້ວ ກໍ ຕາມ ທ້ຳ ສອງ ກໍ ຍ້ຳ ມີ ຄວາມ ຮ່ຳ ຮຶກ ຕໍ່ ກັນ ຢູ່ ໃນ ໃຈ. ໜ່ ຄ່ຳ ສຸກ ນັ້ງ ຄິດ ເຮັດ ໃກ່ ໃຊ່ ຢູ່ ຄ່ວ ໜຶ່ງ ແລ້ວ ເງີ ໜ້າ ຂຶ້ນ ເວົ້າ ຕ ໜ່ ອ່ອນຈັນ ວ່າ:

– ຄ່ຳ ສັ່ງ ຂອງ ຊັ້ນ ສຸ ເປັນ ແນວ ນັ້ນ ແລ້ວ, ແຜນ ການ ຂອງ ກອມ ນ້ຳ ດ້ວ ອ່ອນຈັນ ຄິ ແນວ ໃດ ລອງ ນ່ ອອກ ມາ ເບິ່ ດຸ? ພວກ ເຮົ ຍ້ ຈະ ໄດ້ ຍົກ ຍ້ວ ກອງ ທະ ຫານ ຂອງ ພວກ ເຮົ ອອກ ຈາກ ຫຼ ວ ດ້ວ ເຕົ ຈ້ ຈະ ມີ ບ່ອນ ຢູ່ ໃຫ້ ກອງ ພັນ ທ ສອງ ຂອງ ແນວ ລ ວ ຮັກ ຊ ດ!

ມ ໜ ຄ່ຳ ສຸກ ສະ ແດ ທ່າ ທີ ອ່ອນ ໂຍນ ບ່ ຂ້ຳ ຂ້ຳ ຊ້ຳ ຜິ ກັບ

ນິດໃສປະຈຳຕົວ ຂອງມັນ ກໍເພາະວ່າ ມັນເປັນຫົວໜ້າ ທະ
ຫານເຂດຍ່ຳກໍຈິງ ແຕ່ກຳລັງທະຫານຢູ່ໃນກຳມືຂອງໝໍ່ອ່ອນ
ຈັນ, ວັງປາວ ໝໍ່ເກນ ແລະໝໍ່ເກດສະໜາສະນັ້ນເວົ້າຕໍ່ໜ້າ
ພວກນີ້ໝໍ່ຄຳສຸກສະແດງຕົວເປັນຄົນອ່ອນຫວານ ແບບໜ້າ
ໄວ້ຫຼ້າຫຼອກ, ໝໍ່ອ່ອນຈັນຈົກເອົາກອກຢາ ກະລຶກອອກນາໃຕ້
ດຸດພົ່ນຄ້ວນຢ່າງສະບາງຢູ່ ຄາວໜຶ່ງ ຈຶ່ງ ເວົ້າ ດ້ວງ ທ່າ ທີ
ອວດອ້ຳວ່າ:

— ແຜນການຂອງເຮົາມີຜົນວ້ັ. ພວກ ເຮົາເອົາກອງພັນ
ທີ່ສອງມາໃຈກາງທ່ຽໄຫຫີນພັບແມ່ນດຶງພວກເຂົາອອກຈາກ
ປະຊາຊົນທ່ັ້ນພວກເຮົາຍັງຕ້ອງແບ່ງກຳລັງພວກເຂົາອອກ
ໄກກັນອີກ. ເອົາສອງກອງຮ້ຳໄປຢຸ່ໃກ້ກອງພັນທີ່ 10 ຂອງເຮົາ
ຢຸ່ຂ້າງເດີ່ນຍິນຟາກນັ້ນ, ເອົາກອງຮ້ຳໜ່ຶງດຶງໄປຢຸ່ຫົວເດີ່ນຍິນ
ສ່ວນກອງຮ້ຳ ຂອງກອງບັນຊາການກອງພັນຂອງພວກເຂົາ
ເອົາມາໄວ້ຢຸ່ນ້ີ. ໝໍ່ອ່ອນຈັນເອົາມືຊ້ີໄປຫາຄ້ວງ ຢຸ່ ຂ້າງເດີ່ນ
ບານຊຶ່ງຢຸ່ໃກ້ກັບສຳນັກ ຂອງໝໍ່ຄຳສຸກນັ້ນເອງ. ແລ້ວເວົ້າຕໍ່:
ທາງຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອນີ້ກຳລັງຂອງທ່ານວັງປາວໜີບໄວ້
ທາງດ້ານເໜືອນີ້ກອງບັນຊາການເຂດຍ່ຳ ຂອງທ່ານກອມນ້ັ
ດ້ງຄຳສຸກທາງດ້ານໃຕ້ນີ້ກົນການບິນ ແລະ ທາງດ້ານຕາເວັນ
ຕົກນີ້ກຳລັງຮັກສາສາງອາວຸດປົດລ້ອມໄວ້, ລອງເບ່ິງພວກເຂົາ

ຊິ່ບິນອອກໄປທາງໃດໄດ້, ແລະ ປະຊາຊົນໃຕ້ໃດຈົ່ງກ້ານາ ພວກເຂົາໄດ້. ບອກໂດງກົງໄລດວ່າຢ່າຢຶກໄດ! ມີຫັງເອະ ອະ, ພວກເຮົາຫຸບໂລດ! ເວົ້ານາເບິ່ງດຸໃຜມີແຜນການດີໄປກ່ວານີ້?

ໝ່ອ່ອນຈັນສ່ງນ ກິ້ນ ເບັ ຫ້ານ ເອິກ ອອກ ຈຶກ ຄ່ ຂົ້ນ ສຸ ເຫຼືອດແສງຕານ້ ແຫ່ ຄວານ ອວດ ອ້ ໄປ ຫາ ໝ່ ເກນທີ່ ພວນເຮັດໂກະໄຊ່ຢູ່ຄືດົນເຈັບຈຸກ. ໝ່ເກດສະໜາທົ່ງດ້ງປຶດ! ປຶດ! ສອງສານເທົ່ອໄອອະແຮ່ນໜາດຄ່ບາດໜົ່ງແລ້ວເວົ້ ຂົ້ນດ້ວງທ່າທີປະຈິບປະແຈງວ່າ:

— ຄັກ! ບ່ມີແຜນການໃດຄັກລື້ນໄປກ່ວານີ້! ທ່ານວ້ ປາວຕຶກເບັດສ້ງແລບເອົາທ້ ວຕຸ້, ທ່ານ ຄ່ ສຸກ ຫ້ ງ ກະ ທິບເອົາທ້ ວເກ ທ່ານອ່ອນຈັນ ຕຶກສະດຸ້ງເອົາທ້ ວຈ ່ ນ ມັນກ່ເສັດອີ່ແຕນລະບ່? ມັນຊິ່ມີຫັງເຫຼືອອີກ? ບາດນັ້ນ, ອາ ເລເຫິບ! ໝ່ເກດສະໜາເອົ ສອງມືກວາດໜ້າໂຕະຄືກັນກັບ ກວາດເອົາເງິນໂດລ ຍັດເຂົ້າຖົ. ພວກມັນ ພາກັນ ຫິວຂົ້ນ ດ້ວງຄວາມດີໃຈ. ການປະຊຸມກັນໄດ້ຢຸດຕິລົງດ້ວງການເປັກ ເຫ້ົາໂກ ງຍັກຄົນລະສານຈອກ ແລ້ວ ການເຫ້ັນໄພ້ຈົກກິ້ນ ລະ ຫ ່ ງພວກມັນກ່ໄດ້ເລີ່ນຕົ້ນ.

※ ※

※

ດ ດິນນີ້ໜ່ວງເດືອນແຈ້ງສະຫວ່າງດີ. ພຸເກົ່ງ ແລະ ເນີນພຸ ໜ່ວງອື່ນ ໆ . ຢູ່ອ້ອນທ່ຽໄຫຫີນໄດ້ປົກຄຸມໄປດ້ວງບັນຍາກາດ ອັນງຸບສະຫງົບພ່ຽງໃດ້ແສງຈັນອັນໜ່ອງໃສ. ຢູ່ຕາມເນີນພຸ ບ່ຽງແຫ່ງນີ້ກ້ອນເຜືອ ຂ່ວນວນຄືປຸງປ້ຽງລ່ ເລື່ອນ ຢູ່ຢ່ຽງ ງາມຕາ ຈ່ຳພວກນົກທີ່ຫາກິນກ່ວງຄືນເຊັ່ນ : ເປັດ ປ່ອງ ຢູ່ ເທິ່ງຈອມດ່, ນົກຂຸ້ມນ້ ຢູ່ຕາມທ່ຽໜ້ຽ, ນົກກະບ ຢູ່ຕາມ ແຄມຫ້ວງ, ນົກທຸ່ຄີ ຢູ່ຕາມແຄມໜອງນົກແຕກແຕ້ ຢູ່ຕາມທ່ຽ ຄ້ຽແລະນົກເຄ້ຽ ຢູ່ຕາມງ່ຽໄມ້ ໃກ້ເຮືອນຄົນ ໄດ້ພາກັນຮ້ອງໄປ ຕາມສ່ຳນຽງຂອງໃຜນັ້ນ, ບ່ຽງຄັ້ງບ່ຽງຄ່ວກ ໄດ້ຫງົບສຽງ ຟານໃສກ, ສຽງໄຜ່ໃຫ້ນ ປ່ຽງໜ້ຽ ຢູ່ຕາມຈ້ຽງພຸ ແລະ ສຽງລົມ ພັດປ່ຽງແປກ, ທັ້ງໝົດເຫຼົ່ຽນີ້ ໄດ້ກ່ຽງເປັນການປະສານສຽງ ເໝືອນເຄື່ອງເສບນ ໆ ຊະນິດໃນວົງດົນຕີ ອັນມະຫາສານ ແຫ່ງທ່ຳມະຊາດໃນຍາມລ ຕີ ຂອງພຸພຽງເມືອງພວນ

ໜ່ ອ່ ອ ຈັນ ໃນເຄື່ອງແບບສີ ຕ ກ ວ ແຫ້ງ ຕົ ກ ກ ສັ ກ ສີ ຖືໝວກແກບ ປີແຂບໃໝ ຄ່ ເຫຼືອ ນ ບ ໆ ຂັບລົ ຈ ບ ແລ່ນ ຜ່ ນ ເມືອງ ໃໝ ສ ວັ ລ້ຽ ເຂົ້ ໄປ ຈ ອ ຢູ່ ຕ່ ໜ້ ເຮືອ ແປ້ ຫຼ້ ໜ ທີ ຕ້ ຢູ່ ໃ ກ ຫ ຈ ອ ຂ ງ ທ ຂຶ້ ໄປ ຫ ວັ ເມືອງ ໃໝ ສ ວັ . ໜ່ ອ່ ອ ຈັ ກ ວ ເຂ້ ເຮືອ ຖ້ ກ່ ວ

ດ້ວງທ່າທີຂີ້ຂ້າເກີບແວກນີຂອງມັນກໍດ້ງກົບ ໆ ຈົນເຮັດໃຫ້ໝາໜຸ່ງໂຕໜຶ່ງທີ່ນອນຢູ່ປາກ ປະຕູເຮືອນ ທ້າຕົ້ນທ້າເທົ້າ ທ້າແລ່ນ ເປັນອີກກະທຶກຂຶ້ນ. ມີແມ່ເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງ ເປັນຄົນຈ່ຽ ແກ້ມໂວກຜົມຂາວໃຍປະຕູທ້າສັ່ນ ທ້າເຊັ່ນ ພໍປະຕູເປີດອອກ ແມ່ເຖົ້ານ້ຽຍອບລົງທັນທີເພາະເຫັນທ່ານຜູ້ໃຫຍ່ເຂົ້າມາໃນເຮືອນຄ່ໍ ຄົນແນວນີ້ ອາດຈະ ບໍ່ຕ່ວງ ຫຼັງກັບເຫ້ງ ຂຶ້ນເຮືອນ. ໜ່ອ່ອນຈັນເຫັນແນວນັ້ນ ມັນພໍ່ຢາກເປີດໜ້າເອົາ ອອກຕົ້ນເພື່ອສະແດງວ່າ ໃຕ້ຟ້າເມືອງພວນນີ້ ໜ່ກໍເປັນ ອາຍາເຫ້ງ ໜຶ່ງທີ່ຢ່ງບແຜ່ນດິນ ກະເດືອງ. ແຕ່ເທົ່ອນັ້ ໜ່ນາ ຫາເຈົ້າ ສາວໜ່ຂະນານ ນາມໃຫ້ວ່າ ດອກຄາງເມືອງພວນ. ສະນັ້ນ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ແມ່ເຖົ້າຮູ້ວ່າ ມັນກໍເປັນສຸພາບ ບຸລຸດຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ຢູ່ໃນສີຫກິນໃນເທ່ ມັນຈຶ່ງເຮັດຫົວເປັນສີ່ດ່ອມ ໆ ລົງເລັກນ້ຽແລ້ວຍ່ມີ ໃຫວ້ຕອບແມ່ເຖົ້າ ຕາມປະເພນີ ພ້ອມທ້າເວົ້າດ້ວງສຽງອ່ອນໂຍນວ່າ:

— ສະບາງດີແມ່ເຖົ້າ!

ເວົ້າແລ້ວມັນເຫຼືອຕາເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ຊອກຫານາງສົມພອນແຕ່ບ່ໍ່ເຫັນມັນ ເລີງຖາມວ່າ:

— ນາງສົມພອນຢູ່ເຮືອນບ່ແມ່ເຖົ້າ?

— ໄດ້ງ້ານ້ຽ ເພິ່ນບ່ໍ່ຢູ່!

– ເພິ່ນໄປໃສ?

– ຂ້ານ້ອ ກໍ່ບໍ່ຮູ້!

– ເພິ່ນ ອາດເມື່ອລາດບວກຕີບໍ?

– ຄືຊິ! ແມ່ນເມື່ອລາດບວກດອກຂ້ານ້ອ, ເພາະບໍ່ເຫັນ ເພິ່ນເອົາຫັ່ງໄປນຳມື ແຕ່ສັ່ງໄວ້ວ່າຈະໄປກິນແລງໜ້າ.

ໃນເວລາທີ່ໜ່ອນຈັນພວມຈະຫັນຫຼັງອອກຈາກເຮືອນ ໄປນີ ສຽງເວົ້າຂອງເດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ພວມ ນັ່ງທ່ອງບົດຮຽນຢູ່ ດ້ານອກມາແຕ່ໃນເຮືອນວ່າ:

– ເພິ່ນນາຖາມຫາເອື້ອງຄຸສົມພອນຫວະແມ່ເຖົ້າ?

– ເອີ! ນ້ອງຮູ້ວ່າເພິ່ນໄປໃສບໍ?

– ເພິ່ນໄປກິນລ້ຽງຢູ່ບ້ານອ່ວງພຸ້ນເດ!

– ເຮັດໃຜນ້ອງຈຶ່ງຮູ້?

– ອ້ວວ, ຫຼານໄດ້ຫຼິ້ນ ພວກເອື້ອງຄຸ ໃນໂຮງຮຽນຂອງ ພວກຫຼານຊວນກັນໄປຕັ້ງແຕ່ເວັນພຸ້ນເດ!

– ໄດ້ຫຼິ້ນແນວນັ້ນໜ່ອນຈັນ ຢືນນຶກຢູ່ຄາວໜຶ່ງ ແລ້ວ ຖາມວ່າ:

– ໄປກິນລ້ຽງຢູ່ບ້ານອ່ວງເມືອງຄັງໄຊພຸ້ນຫວະ?

– ບໍ່ດອກຂ້ານ້ອ ບ້ານອ່ວງໃກ້ຄ້ຽງທ່ານຄ່ຳສຸກນີ້ນາ!

– ແຕ່ເກົ່າຄັນນ້ອງນາຍກິນລ້ຽງຢູ່ໃສເຮົາຮູ້ໂລດນາ! ຫຼືວ່າ

ໃຫ້ບ້ານເຂົາເຮັດບຸນຫຼືງບໍ?

— ເອີ! ຂ້ານ້ຶ ຄືໄດ້ຫາ ຶນ ພວກເອື້ອງຄຸເວົ້າຢອກກັນວ່າ ໄປກິນລ້ຶງງານ ຳພວກອ້ຳງນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງ ຕ້ອນຸ່ງ ງເຄື່ອງ ໃຫ້ ງາມວ່າຊັ້ນໃດຂ້ານ້ຶ!

ພໍໄດ້ຫາ ຶນຄຳວ່າໄປກິນລ້ຶງງານ ຳກອງພັນທີ່ສອງ ໃບໜ້າ ຂອງ ໜ່ອ່ອນຈັນ ນຶກເຂົ້າປານເດືອນແຮມແກມນຶກປີນ. ນັນ ລືມຮອກລາແມ່ເຖົ້າ ກັບຫຼ້ຳ ຫັນຍ່ຳ ງນ້ຳໆ ອອກໄປໃຂປະຕຸລຶກ ແລ້ວອັກເຕ ຶ ງໝຶກແຮງ ແຕ່ຍ້ອນໜ່ອ່ອນຈັນ ໃຈຮ້ຳ ງແລ້ວເຮັດ ກະ ຶ ນກະ ຶ ກບໍ່ຈັກ, ໜ່ເດນາເລືລິກຈ ນອັກກຸ ງເກ ຶ ອບຊ ຶ ໝຶກ ໄຟກໍ່ບໍ່ດ ຶ ງ ຶ ກຈັກເທ ຶ ່ອ. ໜ່ອ່ອນຈັນແຮງ ເກ ຶ ກໝຶກເທ ຶ ກ ນັນ ອ່ວ ຳ ງໜ້ຳໄປບອກອ ຶ ງກະລັກຂອງນັນດ ຶ ວ ງສ ຳ ງຮ ຶ ຳ ງກ ຶ ວ ຳ ດ ຶ ວ ຳ :

— ຣີບລ ຶ ງໄປແກ່ວ ຶ ງ. ບະລ ຶ ກ ຶ ນ ຶ ກະດ ຶ ວ ຳ ງ!

ຜ ຸ ລຸກ ນ ຶ ອ ຶ ງ ກ ໍ ແກ່ວ ຶ ງແທ ຶ ແກ່ວ ຶ ງວ ຳ ແຕ ໍ ່ ບ ໍ ່ ໄ ຶ ດ ຶ ນ ນ ຶ ແຕ ໍ ່ ຈ ຶ ນ ຫ ຶ ກບ ຶ ງ ຶ ກໜ ຶ ໍ ງ ແລ ຶ ວ ກ ໍ ນ ຶ ກ ອ ຶ ຳ ຊ ຶ ຳ ເດັກ ນ ຶ ຳ ໃ ນ ນ ສ ະ ຫ ວ ຶ ນ ນ ຶ ນ ຊ ຶ ວ ຳ ໃ ສ, ເ ຫ ຶ ນ ໜ ່ ອ ່ ອ ນ ຈ ຶ ນ ຜ ຸ ກ ຂ ຶ ້ ນ ຜ ຸ ກ ລ ຶ ງ ເ ປ ຶ ກ ຝ ຳ ຫ ຶ ວ ລ ຶ ກ ອ ອ ກ ສ ຶ ນ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ຄ ອ ນ ອ ັ ນ ນ ຶ ກ ເ ຕ ຶ ງ ໆ ຕ ຳ ງ ໆ ທ ຶ ງ ຮ ຳ ງ ທ ຶ ງ ດ ຳ ເ ຂ ົ ຳ ກ ໍ ພ ຳ ກ ັ ນ ນ ຳ ຢ ຶ ນ ຊ ່ ອ ນ ເ ຊ ຳ ະ ເ ບ ຶ ຳ ງ ໜ ່ ອ ່ ອ ນ ຈ ຶ ນ ແ ປ ງ ລ ຶ ກ, ເ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ໜ ່ ເ ກ ຶ ດ ນ ຶ ກ ຶ ກ ຶ ນ. ໜ ່ ໂ ກ ກ ຂ ຶ ້ ນ ລ ຶ ກ ອ ັ ດ ປ ະ ຕ ຸ ດ ັ ງ ເ ຕ ຶ ງ, ລ ຶ ນ ຮ ອ ກ ໝ ວ ກ ແ ກ ບ ປ ຶ ທ ່ ຶ ຢ ອ ງ ໄ ວ ້ ປ ຸ ່ ຫ ຶ ວ ລ ຶ ກ, ຮ ້ ອ ງ ໃ ສ ່ ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ຳ ວ ່ ຳ :

— ລຸກລິດໃຫ້ກຸແມ້ສຸ!

ພວກເດັກນ້ຳປຸ້ນເຂົ້າໃສ່ລິດປານນິດ່ວ່ານຫານບໍ້ງ. ຄາວ ໜຶ່ງລິດໜ່ດ້ວງຕິດ! ຕິດ! ແລ້ວດ້ວງເລີ່ງ. ໜ່ອ່ອນຈັນບອກໃຫ້ ລຸກນ້ອງຂຶ້ນລິດໃສ່ເກ່ງ, ລືນຮອດສະແດ ຄວາມ ຂອບ ໃຈ ພວກເດັກນ້ຳຄິດວ່າຈະແລ່ນລິດໄປເລີ່ງ. ແຕ່ໜ່ຮູ້ສຶກເຢັນຫົວ ຈ່ຳຊວາດຮູ້ເມື່ອເຖິງໜວກ, ໜ່ຫຼງວເບິ່ງບ່ອນໜ່ຢອງໄວ້ ແຕ່ ບ່ເຫັນ. ໂອ່ງ, ຈ່ຳແມ່ນຊາດນ໋! ຟ້າວທ່ໃດພັດແຮງຊ້າ. ໜ່ ພ່ຢາກດ່າຟ້າດ່າແຖນ ຂຶ້ນພຸ້ນລະແມ້ ແຕ່ໜ່ ຫາກຍ້ຳພ່ອົດ ໄວ້ໄດ້ໂຂປະຕຸລິດຍ່າງລີ່ງໄປຊອກຫາໜວກ. ຊອກໄປຊອກນາ ຈ່ຳເຫັນເກືອກຄ້ຳຕົນ ອອກລອກຢູ່. ໂດ່ງຮ້ຳຕົນ ພວກເດັກນ້ຳ ຢ່ງບຈົນວ່າ ໃໝຄ່ຳແປ້ແປດໄປໝົດ ອັນນ້ຳ່ເພ່ນວ່ຳ ຟ້າວທ່ ໃດພັດແຮງຊ້າຊ້ຳ ວ້ຳທ່ໃດພັດຄ້ຳກ໋ຳ! ໜ່ອ່ອນຈັນພ່ຢາກ ແກ່ວງຄ້ຳພຸ້ນລະແມ້, ແຕ່ແກ່ວງຄ້ຳພັດເສ່ງດ່ຳ ຢ່ຳກ ບ່ຳ ພັດຂ້ຳ ດ່ຳ ໂອ່ງ! ຈ່ຳແມ່ນນັນເອ້ຳ! ຊ້ຳ ຮ່ຳ ເດັກນ້ຳ ກ໋ ບ່ເປ້ນ, ໜ່ ອ່ອນຈັນ ແກ່ວງໜວກເຂ້ຳ ໃຫ້ ລຸກ ນ້ອງ ຂ ອງ ນ້ ນ ເອ ຳ ໄ ວ້ ແ ລ້ ວ ຂ໊ ນ ຂ ບ ລ ິ ດ ຜ ລ ່ ນ ອ ອ ກ ຈ ຳ ກ ເ ມ ື ອ ງ ໂ ພ ນ ສ ະ ຫ ວ ັ ນ ເ ບ ັ ດ ໜ ້ ຳ ໄ ປ ຫ ຳ ບ ້ ຳ ນ ອ ່ ຳ ງ.

ໃນ ເ ວ ລ ຳ ດ ່ ງ ວ ກ ັ ນ ນ ້ ຳ ຢ ູ ່ ທ ໂ ່ ບ ້ ຳ ນ ອ ່ ຳ ງ. ຫ ຼ ້ ຳ ງ ຈ ຳ ກ ກ ິ ນ ລ ້ ່ ງ ງ ຢ ່ ຳ ງ ອ ື ່ ນ ໜ ່ ຳ ສ ຳ ່ ລ ຳ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ມ ີ ກ ຳ ນ ຫ ຼ ້ ນ ນ ່ ວ ນ ໂ ດ ່ ງ ແ ບ ່ ງ ອ ອ ກ ເ ປ ້ ນ

ສອງກຸ່ມໃຫ່ຍ່ຄື: ກຸ່ມນ້ຳໜ້ງບ່າວສາວຂັບແກ້ກັນ ກຸ່ມນ້ີ່ສ່ວນ
ຫຼາງແມ່ນພວກທ້ີ່ອາຍຸແກ່ ອີກກຸ່ມໜ້ຶ່ງ ແມ່ນ ຊາວໜຸ່ມ ກຸ່ມນ້ັ
ພາກັນຟ້ອນລຳວົງຄືບ! ຄືບຢຸ່. ເບ້ຶງຜູ້ໃດກ່ມ້ີໃບໜ້າຍ້ິມແຍ້ມ
ແຈ່ມໃສ ອ້ຽງບ່າວບ້ຶງຄົນຊ້ຶ່ງສ່ວນຫຼາງແມ່ນອ້ຽງບ່າວທ້ອງ
ຖ່ິນຄ້ຶງຄ້ຶກ: «ເອ້ີ! ເຊ້ີນໄດອ້ຽງ! ນ້ີ່ແມ່ນນ້ຳໃຈຂອງ ນ້ອງ
ໄດ!» ເກ້ີນສ່ວນເລັກນ້ຶ່ງກ່ອາດເປ້ັນໄດ້ ເພາະ ເບ້ຶງເພ້ີ່ນເປ້ັນ
ສ້ີແຊ່ນໆ ຍ້ິກແຂ່ງຍ້ິກຂາລ້ີ່ນໜຸ່ລ້ີ່ນກອງ. ພ້ອມກັນ ນ້ັ້ນພວກ
ນາງສາວກ່ບ່ ແມ່ນຂອງຄ່ຶ່ເບ້ຶງຜູ້ໃດ ກ່ກ້ິດເຜ້ີ່ດ ຈ້ິນ ເກ້ືອບບ່ ່
ເຫ້ັນຮອດຕ່ໄ້ມ້, ໃຜກ່ອອກລ້ວດລ້ວງໃຫ້ງ່ວນທ້ີ່ສຸດເທ່ົ້ວທ້ີ່ຈ ະ
ງ່ວນໄດ້ ເພ້ືີ່ອໃຫ້ຄົນອ້ື່ນເຫ້ັນວ່ ່ວ່ຕົນ ເປ້ັນຜູ້ຟ້ອນຄ່ອງ. ນ ່ ວ
ສ ່ ວ ບ ່ ວ ງ ຄ ົ ນ ກ ່ ຄ ້ ຶ ງ ຄ ້ ຶ ກ : « ເ ຊ ້ ີ ນ ໄ ດ ນ ້ ອ ງ ນ ້ ີ ! ຄ ົ ນ ນ ້ ຳ ລ ົ ນ ມ ່ ຈ ່ ກ ຫ ົ ວ
ໃ ຈ » ຈ ່ ກ ພ ວ ກ ອ ້ ຽ ງ ບ ່ ວ ຫ ຼ ່ ງ ສ ົ ນ ຄ ວ ນ ເ ພ ່ ຈ ະ ປ ະ ກ ົ ດ ວ ່ ່ ໃ ບ
ໜ ້ ່ ຈ ່ ຂ ອ ງ ເ ພ ້ ີ ່ ນ ແ ກ ່ ງ . ສ ່ ງ ຫ ົ ວ ກ ່ ລ ະ ອ ົ ກ ລ ະ ອ ້ ⁄ ແ ລ ະ ບ ່ ວ ກ ຕ ົ ນ
ທ ້ ີ ່ ເ ຕ ້ ັ ນ ໄ ປ ຕ ່ ມ ຈ ້ ່ ງ ຫ ວ ະ ຂ ອ ງ ສ ່ ງ ເ ພ ່ ງ ນ ້ ັ ນ ເ ປ ້ ັ ນ ສ ້ ີ ຕ ົ ກ ຕ ່ ່ ຕ ົ ກ
ສ ຸ ່ ງ ວ ່ ກ ໃ ດ ວ ່ ກ ໜ ້ ຶ ່ ງ .

ແ ຕ ່ ເ ຖ ່ ິ ງ ແ ນ ວ ໃ ດ ກ ່ ຕ ່ ມ ກ ່ ນ ພ ້ ອ ນ ລ ຳ ວ ົ ງ ກ ່ ເ ປ ້ ັ ນ ລ ະ ບ ່ ງ ບ
ຣ ່ ງ ບ ຣ ⁄ ດ ີ ພ ່ ສ ່ ງ ເ ພ ່ ງ ຢ ຸ ດ ຕ ິ ລ ່ ງ ພ ວ ກ ອ ້ ຽ ງ ບ ່ ວ ແ ລ ະ ນ ່ ງ ສ ່ ວ
ກ ່ ກ ້ ົ ນ ຫ ົ ວ ຍ ່ ມ ້ ີ ໃ ຫ ້ ວ ດ ້ ວ ງ ທ ່ ່ ທ ີ ສ ຸ ພ ່ ບ ເ ພ ້ ີ ່ ອ ສ ະ ແ ດ ງ ຄ ວ ່ ມ ຂ ອ ບ
ໃ ຈ ແ ລ ້ ວ ອ ຳ ລ ່ ກ ັ ນ ໄ ປ ນ ້ ັ ່ ງ ຢ ່ ບ ່ ອ ນ ໃ ຜ ບ ່ ອ ນ ລ ່ ວ .

ນາງສົມພອນກໍ່ຍ້ອນນຳໜຸ່ມ, ນາງເອງກໍ່ຮູ້ສຶກເປັນສິລາງ ຕາ ແລະ ຕົນຕົວຂອງນາງ ເປັນສີເບົາວ່ອງແວ່ງ ຄື ເຮືອ ງອນ ຫວາດໃດຫວາດໜຶ່ງ ທັງນີ້ກໍ່ເພາະວ່າ ນາງກໍ່ຖືກພວກອ້າງ ບ່າວພາງໃນທ້ອງຖິ່ນເຊີນຕົ້ມອັນທີ່ຂະໜານນາມວ່າ. « ນ້ຳ ນ້ຳທີ່ລຶນມາຈາກຫົວໃຈ » ນາງຖາມຕົນເອງວ່າ ນ້ຳເພິ່ນວ່າ ເມົາເຫຼົ້າໂອງ! ຕາງແລ້ວຄົນແມ່ຮູ້ເພິ່ນຊິ່ວ່າຈັ່ງໃດເດ? ເທົ່ານີ້ ເປັນເທື່ອທຳອິດ ໃນຊີວິດທີ່ນາງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມງານລາຕີ ໂດງ ລຳພັງຄົນດຽວ. ກ່ອນໜ້ານີ້ໃນຍາມລາຕີນາງມັກເກັບຕົວໄວ້ ໃນຫ້ອງເພື່ອຄົ້ນຄ້ວາບົດຮຽນ ຫຼືຖ້າໄປຮ່ວມງານລາຕີ ໃດ ໆ ນາງກໍ່ໄປແຕ່ນຳແມ່ ແລະ ເອົາຫຼັງຂອງແມ່ເປັນສາກບັງໜ້າ, ບ້ວງສາງຕາຂອງອ້າງບ່າວທີ່ຫຼຽວມາຫານາງ ຢຸ ຕະຫຼອດມາ. ການທີ່ນາງຕົກລົງໃຈມາຮ່ວມງານລາຕີ ນຳ ໜຸ່ ໂດງ ບໍ່ມີຫຼັງ ຂອງແມ່ເປັນສາກບັງໜ້າເທື່ອນີ້ ມັນ ເນື່ອງ ຈາກມີກຳລັງດົນ ອັນໃດອັນໜຶ່ງ ພາງໃນໃຈຂອງນາງ ແນວໃດນັ້ນ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ນຳ ນາງໄດ້. ແຕ່ພໍນາງກ້າວເຂົ້າງານລາຕີເທື່ອນີ້ ນິຄົນສັງເກດ ເຫັນວ່າ ແສງຕາຂອງນາງເປັນສີເລື່ອນໃຫຼ ເຫຼືອກໄປ ເຫຼືອກ ມາຄືຈ້ວ່າ ຊອກຫາໃຜຜູ້ໜຶ່ງ ແຕ່ອາດຈະບໍ່ສົມຫວັງ ກໍ່ບໍ່ຮູ້ ເພາະປະກົດວ່າຫຼັງຈາກເຫຼືອກໄປເຫຼືອກມາ ຄາວໜຶ່ງແລ້ວ ແສງຕາຂອງນາງຢຸດນິ້ງໃບໜ້າຂອງນາງກໍ່ລົດຜ່ອນ ຄວາມ

ບານງາມຄືກັນກັບດອກໄມ້ຖືກແສງແດດແຜດເຜົາ.

ເພື່ອເປັນການພັກຜ່ອນ ຊ່ວຄາວ ພວກນາງສາວໄດ້ພາ ກັນໄປຊຸມຝາງເອົານ້ຳເຂົ້າໃສ່ນາຊຶ່ງແມ່ນພວກອ້າງນ້ອງກອງ ພັນທີ່ສອງ ຂອງແນວລາວຮັກຊາດ ສ້າງຂຶ້ນ ຊ່ວງປະຊາຊົນ ໃດງ່ບໍ່ຄິດຄ່າຕອບແທນແຕ່ປະການໃດ. ນາງ ຄຸ ຍອດສີຊຶ່ງ ເປັນເພື່ອນຜູ້ສະໜິດຂອງນາງສົມພອນເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

— ສົມພອນນັ່ງເບິ່ງລົມຫຼົ້ນຢູ່ນີ້ ກ່ອນເທາະ ນ້ຳທີ່ລິນນາ ຈາກຫົວໃຈເຮັດໃຫ້ເຮົາວິນຫົວແລ້ວລະ!

ນາງສາວທັງສອງຍິ້ມຫົວຕໍ່ກັນ ແລ້ວພ້ອມກັນ ນັ່ງຢູ່ແຄມ ຫ້ວງກອງຝາງ. ສຽງຄ້ວຂອງສາງນ້ຳ ລົ້ນບ່າປະສົມກັບສາງ ລົມເຢັນພຸພອນໄດ້ກ່ອນ ແລະ ຊວນໃຫ້ນາງສາວທັງສອງຮູ້ ສຶກສະບາຍໃຈ ແລະ ໄດ້ປ່ຽ ອາລົມ ຂອງຕົນ ໄປຕາມກະແສ ແນວຄິດ ຊຶ່ງປະດັບໄປດ້ວຍ ຄວາມສວຍງາມ ອັນ ສຸດທີ່ ເພີດ ເພີນຂອງຊີວິດໜຸ່ມ. ຄາວໜຶ່ງ ນາງຍອດ ສີ ເອົາ ມືຕົບຫຼັງ ນາງສົມພອນຄ່ຽ ໆ ພ້ອມ ທັງ ເວົ້າວ່າ:

— ສົມພອນ ໂຕເຫັນເປັນແນວໃດ?

ນາງສົມພອນ ບ່ທັນ ເຂົ້າໃຈ ຄຳຖາມ ເລີງ ອ່ວງໜ້າໄປ ຖາມຄືນວ່າ:

— ເຫັນອັນໃດ?

– ຮ້ວາງເລື່ອງຝາງນ້ຳຄ້ຳນາ, ໃຕຮຸ້ຕິ, ກ່ອນຈະໄດ້ຝາງ ແນວນີ້ຕ້ອງໝົດເງິນເປັນໝື່ນກີບພຸ້ນໃດ ?

– ແຕ່ອ້ວງນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງບ່ເອົາຈັກອັດນ້ຳນາ!

– ເປັນຫັ່ງເຂົາຈ່ຳບ່ເອົານ໋ ?

ເລື່ອງນີ້ ເປັນເລື່ອງໃໝ່ ໃນ ທ້ອງ ຖິ່ນທ້ຳໃຫຫີນ ຊ່ຳເປັນ ເຂດຄວບຄຸມ ຂອງກອງ ທະຫານ ພວກລ້ຳເມືອງຂ້ຶນ ປະລ້ຳ ນານນານປີ. ກອງທະຫານບ່ມີຈັກເທ່ື່ອຈະໄປຊ່ວງເຫຼືອປະຊາ ຊົນ. ຄ້ຳເຫັນໜ້ຳກອງທະຫານ ແລ້ວ ປະຊາຊົນໜ້ຳໜ້ອມ ລີ້ງທັນທີເພາະຊ້ຳງເຂ້ຳນາ ອາຍາເຂ້ຳບ້ານ ມີແຕ່ການເສ ງ ຫ້ຳງທ່ັ້ນ. ຄ້ຳບ່ມີການຈັບກຸມຄຸມຂັງ ກ໋ ຳອງມີການກະ ເຫ ນ ໝູ ໄລ່ໄກ່ພັດບ້ຳຄັບ ໃຫ້ມີການທ ຳ ລ ຳ ບ ຳ ສິ ເອ ຳ ແສ ສ ຳ ວ ນ ຳ ລ ງ ນ ແ ຖ ວ ແ ລ ້ ວ ພ ວ ກ ນ ັ ນ ຍ ຸ ທ ່ ຳ ງ ຈ ັ ບ ຕ ຸ ້ ບ ຳ ງ ນ ິ ມ ຫ ຼ ີ ຂ ິ ່ ມ ຂ ິ ນ ຢ ຳ ງ ປ ່ ຳ ເ ຖ ື ່ ອ ນ .

ນ ຳ ງ ຄ ຸ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ພ ຳ ກ ັ ນ ນ ັ ່ ງ ນ ິ ດ ຢ ຸ ່ ຄ ຳ ວ ໜ ື ່ ງ . ນ ຳ ງ ສ ິ ນ ພ ອ ນ ຈ ຳ ເ ວ ້ ຳ ຂ ຶ ້ ນ ວ ່ ຳ :

– ເ ຮ ຳ ເ ຈ ີ ະ , ບ ່ ສ ິ ນ ໃ ຈ ນ ຳ ່ ເ ລ ື ່ ອ ງ ເ ງ ິ ນ ໆ ຄ ຳ ່ ໆ ໜ ຸ ່ ມ ເ ອ ີ ງ ໄ ດ ້ ຫ ງ ິ ນ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ນ ຳ ງ ຍ ອ ກ ສ ີ ຄ ຳ ມ ຂ ຶ ້ ນ ທ ັ ນ ທ ີ ວ ່ ຳ :

– ໃ ຕ ສ ິ ນ ໃ ຈ ນ ຳ ່ ຫ ້ ຳ ງ ຊ ັ ້ ນ ?

– ເ ຮ ຳ ຫ ວ ະ ? ນ ຳ ງ ສ ິ ນ ພ ອ ນ ອ ່ ວ ຳ ງ ໜ ້ ຳ ໄ ປ ຫ ຳ ນ ຳ ງ

ยอกสีแล้วเว้าขึ้นช้าๆ ว่า: เธาสินใจบ่าค่าใดสะบาบิดเบือนความจิ๋ง ของพวกเจ้าขุนมุนนางที่ว่า: ทะหาบแมวลาวธักชาด เป้น ถิ่นป่าปันยา ป๋ก หิว หมูอาง ท้องปุ้งใอ๋ง: สาละพัดแต่บักมาเห้นใตจิ๋งแท้ถิ่ใตเห้นนั้นแล้วเกือบทุกถิ่นเธาเป้นถิ่นก้าวก๋างเข้มแข๋ง และ มีแวดแต่ๆ ความ สะหลาด มันบ่ถิ่กัน กับพวกทะหาน ขี้เหล้าตาหมุกิ้น ที่พวกปะล่ำปะไว้ ในท่ำ ใหหิน นิ้กอก. เว้าเถิงความธ้างภาก ที่พวกเจ้านางเพิ่นปั้นขึ้นก่จิบว่าเธ็กให้ขินหิวลุก. หมู่ก่ยังจิ๊ถิ เวลาพวกเธายังเป้นลุกสิกยู่เมืองขุงขวางเพิ่นว่าพวกแมวลาวธักชาดบ่มีสากสะหมาเธาเมงร่วมกันหาปุ้นกิน. ข้าเจ้าเธาของๆ ข้นขืนสำเลา แม่ย่าแม่ยิงท่านั้นท่านี้ จิ่นว่านับบ่ถ้วนแต่บักกองพันที่สองๆ ของแมวลาวธักชาด มานี่ถิ่บ่ได้หวิ่นว่าพวกเพิ่นหำธ้างหั๋งๆให้แก่ปะชาชิน. หื้อว่าหมู่ได้หวิ่นแด่บ่? ก้าที่แท้แม่นพวกเพิ่นผู้เว้านั้นเองเธ็กธ้างสะละพัดให้แก่ปะชาชิน. ฝางน้ำแห่งนี้ก่แม่นพวกเจ้าใหญ่นางใด ในท่ำใหหินนี้ละบ่ พาทะหานเธาละเบิดมาถิ้มใส่ปา จิ่นเธ็กให้ฝางของปะชาชิน เพพ้ำไปหมิด. แม่นบ่หมุ? หื้อว่าหมู่เห้นเป้นแมวใด?

ນາງຍອດສີຕອບທັນທີວ່າ:

— ແມ່ນແທ້! ເຮົາກໍເຫັນຄືໝຸ່ມ. ແລະ ປະຊາຊົນກໍເຫັນ ຄືກັນກັບພວກເຮົານີ້ລະແຕ່ວ່າເວົ້າບໍ່ໄດ້ງ້າວຢູ່ເໜືອຄ່ຽຢູ່ໃຕ້ໝຸ່ ເອີ!

ນາງຍອດສີນິດຢູ່ຄາວໜຶ່ງຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່.

— ໝຸ່ເຫັນບໍ? ອ້າງນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງ ທີ່ນາຮ່ວມ ພານເຂົ້າ ສາ ນັກ ຄົນ ຳ ພວກ ເຮົາ ພວກ ເພິ່ນ ສຸ ພາບ ອ່ອນ ຫວານ ບໍ່ ສັນ ດິ ນ ສັນ ໂດດ, ບໍ່ ສັບ ເພ ເຫ ໂລ ຄື ພວກ ສາມ ຫຸ ສີ ຕາ ບັ ດ ວ່າ ພ້ອນ ລ ຳ ວິ ງ ຫຼ ງ ຄົນ ຄື ດ ວ່ າ ພວກ ເພິ່ນ ພ້ອນ ບໍ່ ເປັ ນ ດອກ ເພາະ ຫາ ກໍ ອອກ ນາ ແຕ່ ປ່ ວ, ແ ຕ ໍ ຸ ດ ໂ ທ ເ ອີ ງ ! ໝຸ່ ເ ຫັ ນ ບໍ ? ເຮົາ ເຊື ະ ວ່ າ ພ ວ ກ ເ ພິ ່ ນ ພ ້ ອ ນ ເ ປ ັ ນ ລ ະ ບ ຽ ບ ແ ລ ະ ງ າ ມ ກ ່ ວ າ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ອ ີ ກ ໂ ດ !

ນາງສົມພອນຍົ້ນຫົວແລ້ວເວົ້າຢອກວ່າ:

— ບໍ່ແມ່ນສົນໃຈນ ຳ ໃຜແລ້ວບໍ່ຫັ້ນ?

— ເຫ້ ຸ ງ: ບໍ່ ຫ ່ ອ ນ ໄ ວ ປ ານ ນ ັ ້ ນ !

— ຄືໄດ້ ຫ ງ ິ ນ ວ ່ າ ໝ ຸ ່ ຣ ັ ບ ຫ ຼ ິ ກ ຂ ິ ນ ນ ິ ກ ໃ ຫ ້ ໃ ຜ ຄ ົ ນ ໜ ຶ ່ ງ ວ ່ າ ຊ ັ ້ ນ ເ ດ !

ນາງຍອດສີ ຄວາມືໄປກອດ ນາງສົມພອນແລ້ວ ເວົ້າທັງ ຍ ່ ຝ ນ າ ງ ສ ົ ມ ພ ອ ນ ວ ່ າ :

– ໃຜເວົ້າຫືລ້ວງມາຮູ້ໄວ້ແທ້?

ນາງສົມພອນ ພະຍາ ຍາມປັດ ມືໜຸ່ ອອກພ້ອມ ທັງເວົ້າ ວ່າ:

– ອ້າງຄ່ຳແພງເຮົາເວົ້າສຸ່ໜ້ຳ, ແຕ່ບໍ່ທັນລະອຽດອອກ, ເລື່ອງນັ້ນເປັນແນວໃດແທ້ລອງເວົ້າສຸ່ໜ້ຳແດ່ດຸ?

ນາງຍອດສີແປງຢ່ຳຜົມເລັກນ້ຳແລ້ວເວົ້າວ່າ:

– ໂອ່ງໜຸ່ເອີ່ງ! ມື້ນັ້ນແມ່ນວັນທີດເຮົາເມືອຢ່ານບ້ານຢູ່ ໜອງໃຕ້ພຸ້ນພໍ່ຄືທ່ານກອນນ້ຳດ້ຳບົວຄ່ຳໄປຊ້ຳໄມ້ໄຜ່ນ ຳພໍ່ທີດ ສີດ່ຳ, ຫັ້ງຈາກຄົກລ້ຳກັນມື້ຈະເອົາລົດໄປເອົາໄມ້ແລ້ວ ພວກ ເພິ່ນເລີ່ງຊວນພວກເຮົາໄປຫາປາໜຸ່ເອີ່ງ! ໄປນ ຳທ່ານກອນ ນ້ຳດ້ຳບົວຄ່ຳໃນມື້ນັ້ນນີ້ອ້າງຄ່ຳແພງ, ອ້າງຄ່ຳໜັ້ນ ແລະ ອ້າງ ເລົ່າເຢີ ະລຸກລ້ຳງຂອງທ່ານທ້ຳວຕຸ ແລະ ຫຼ້ຳງຄົນອີກ ເຮົາບໍ່ ຈ່ຳ. ໂອ່ງກົນເຂົ້ຳປ່ານ ຳພວກເພິ່ນ ມື້ນັ້ນຈ້ຳແມ່ນຊ້ຳດແຊບ ໜຸ່ເອີ່ງ!

– ໄປຫາປາເຮັດໃດໜຸ່ພັດຮັບຫຼ້ຳກຂົນນົກ?

ນາງສົມພອນເວົ້ຳຂົ້ນດ້ວງຄວາມສົນໃຈ. ນາງຍອດສີຍົ້ມ ຫົວເປັນສີອ່ຳງໆ ແລ້ວເວົ້ຳວ່ ຳ:

– ເລື່ອງນັ້ນເປັນແນວນີ້, ອ້ຳງເລົ່າເຢີ ະບໍ່ຊ ຳນານໃນການ ຫາປາແຕ່ເພິ່ນຍ້ຳງປືນແມ່ນ ທີ່ສຸດ. ນົກຢູ່ສຸ ຳງປ່ານໃດກ ່ຍ້ຳງຖືກນ້ຳ

ນັ້ນເພິ່ນຍິງນົກເຂົາແລະນົກເປົ້າໄດ້ຫຼາງໃຕເຕີບພວກເພິ່ນເລີງ ນອບພາລະໃຫ້ເຮົາຫຼົກຂົນນົກຊັ້ນດອກ !

— ນອກຈາກຫຼົກຂົນນົກແລ້ວ ຫຸ້ເປັນແຫຼ້ງຍັງຕ້ອງຕາມ ຫຼັງພານປີນໄປເກັບນົກຕົກອີກບໍ ?

— ຫຸ້ງບໍ່ດອກ !

ນາງສາວທ້າວສອງກຸນຍ່ຳ ກັນຫົວ ລະອົກ ລະ ອ້ຳຢຸ່ຄາວ ໜ້ຳນາງຍອດສີ່ຈ້ຳຖາມຂຶ້ນວ່າ :

— ຈັກເປັນຫຼັງນ໋ຄືນມ໊ນອ້ຳງຄ່ຳໝັ້ນບໍ່ນາ ?

— ຈັກວ່າເພິ່ນຄ່ວງກບໍ່ຮຸ ?

— ຊິ່ນີ້ວ່ງກຫຼັງ, ກ່ຳງຄືນແນວນີ້ ?

— ຢ່ຳເວົ້ຳໄດ ! ຕ່ານອ້ຳງຄ່ຳແພ່ງເວົ້ຳໃຫ້ເຮົາຮຸ້ໃນເວລ່ຳ ກ່ຳງຄືນອ້ຳງນ້ອ່ງໃນກອ່ງພັນທີ່ສອ່ງຂອ່ງແນວລ່ວຣັກຊ່ຳດ ພ່ຳກັນຮ່ງນວັດທະນະທ່ຳກຸບຢຸ່ໄດ !

— ໃອ, ສິນພ່ດອກອ້ຳງເລ່ຳເຢີ ຈ້ຳຂ່ຢືນປຶ້ນເລຂ່ຳຄະນິດ ນ່ຳເຮ່ຳ.

— ໜຸ່ເອ່ຳໃຫ້ເພິ່ນຢືນແລ້ວບໍ ?

— ເຮ່ຳໄດ້ເອ່ຳໃຫ້ເພິ່ນຢືນແຕ່ມ໊ນັ້ນພຸ້ນ !

— ເອ່ ! ກ່ຳນຮ່ງນ ພ່ຳສ່ຳອ້ຳງກິດ ຂອ່ງ ໜຸ່ເປັນແນວໃດ ? ແລະເວລ່ຳນີ້ໜຸ່ມີປຶ້ມຫຼັງອ່ຳນແດ່ບໍ ?

– ເວົ້າເຖິງເລື່ອງນີ້ເຮົາອຸກໃຈເວລານີ້ນ໋ າ, ປຶ້ມດີຈະອ່ານ ກໍຫາຍາກ.

ເຂົາທັງສອງພາກັນນັ່ງນິດຢູ່ ພາງໃຕ້ແສງຈັນ ແລ້ວຕ່າງ ຄົນຕ່າງກໍປ່ ອຍລົມຂອງໃຜລາວໄປຕາມວິນານຜ່ານຫ່າງຄວາມ ລະເມີຂອງໄວໜຸ່ມ ຊຶ່ງຍາມໃດ ກໍເຫັນຊີວິດ ສຸດທີ່ສວຍງາມ ແຕ່ບໍ່ພໍໃຈຕໍ່ຄວາມເປັນຢູ່ໃນປະຈຸບັນ. ໄວໜຸ່ມຍາມໃດກໍມອງ ໄປໜ້າຢາກກ້າວໄປໄວ ແລະເປົ້າໝາງແຫ່ງຄວາມນຸ້ງຫວັ ງ, ບຸກບືນຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ຍ້າງຂຶ້ນໜ້າໄປ ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ ງ ແລະ ບໍ່ມີບ່ອນຊຶ້ນສຸດ.

※

※ ※

ໜ໋ ອ່ອນຈັນຂັບລົດລ້ ຽວໄປຫາຄ້ ຽງຂອງນັ້ນທີ່ຫາງເດີ ນ ຍົນ ດ້ ວຽຈຸດປະສົ ງ ເອົາທະຫານ ໄປນ ່ ຈຸໜ ່ ງ ແລ້ ວນັ ນຈະ ສ້ ງໜ້ າ ສ້ ງໄຟຂ ້ ນ ໃຫ້ ສົ ມຄວາມແຄ້ ນ ກ ່ ອນອ ່ ນໝົ ດນັ ນຈະ ສ ່ ງໃຫ້ ປົ ກການລ ່ ວ ້ ງ ໄລ ່ ຣະພວກຜ ້ ສ ້ ວເມ ່ ອບ ້ ານ ນອບສົ ດ ເຕັ ນທ ່ ໃຫ ້ ລ ກນ ້ ອງຂອງນັ ນ ເຮັ ດໄດ ້ ຕາມໃຈຊອບ ສ ່ ວນນັ ນຈະ ເຮັ ດຕ ່ ເປັ ນຄົ ນໃຈດ ່ ເຊ ນນ ້ ງສົ ມພອນ ຂ ້ ນລົ ດ ເພ ່ ອເອົ ້ ເມ ່ ອ ສ ້ ງທ ່ ບ ້ ານ ບັ ກຣອກກ ້ ງທ ້ ງນັ ນ ໄ ອ ະ ແ ຣ ມ ບ ້ ງ ໜ ່ ງ ນັ ນ ກ ໍ

ເປັນຂອງ ທ່ານ ຕາ ແລ້ວເວີ! ຊິເອົາໄວ້ ເຮັດຫຍັງ ເຊີ ເວົ້າ ແມ່ນແມ່, ມັນກິນນ້ຳລາງ ອີກ ບາດໜ້ອຍ ຄິດວ່າຊິລອງ ເທື່ອນີ້ ລະ! ແຕ່ໝໍ່ອ່ອນຈັນ ກ້າວເຂົ້າຫ້ອງການຂອງມັນ, ມັນໄດ້ ຕົກຂະເຈົ້ຢູ່ເທິງເຕັບ ເພາະໝໍ່ຄຳສຸກ ແລະໝໍ່ເກນ ໄດ້ນາບັ້ງ ຄ້ານັ້ນ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ກ່ອນແລ້ວ. ມັນຄຶດຂຶ້ນມາ ທັນທີວ່າ: «ຊິນີ ເລື່ອງຫຍັງເດ ພວກເພິ່ນນີ້ຈ່ຳນາບັ້ງຄົກນົກຄ້າຢູ່ນີ້ແລ້ວ?»

ໝໍ່ຄຳສຸກເປັນຜູ້ເວົ້າຂຶ້ນກ່ອນວ່າ:

— ໃຕ່ໄປໃສນາຫີ, ອ່ອນຈັນ?

ໝໍ່ອ່ອນຈັນຍົກຣົມສົບກ້ຳຊ້າງ ຂຶ້ນເລັກນ້ອ, ມັນນີ້ບໃສ ເຮັດແນວນັ້ນເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນແຂ້ວຄ່ຳນັ້ນຖືເປັນເຄື່ອງ ເອ້ສ່ຳຄັນອັນໜຶ່ງສ່ຳຫຼັບນັ້ນ. ແລ້ວມັນຂົ່ມໃຈຍົ້ນແຕ່ຣ ຍົ້ນ ຂອງມັນບຸດປານແກງໜ່ສົ້ມແຮມຄືນແລ້ວມັນຕອບວ່າ:

— ແຫ່! ແຫ່! ນາແຕ່ໄປເບິ່ງລົມ. ມັນອ່ວງໜ້າຫາລຸກ ນ້ອງຂອງມັນ ທີ່ພວມຍົກໜວກແກ້ບປີ ທີ່ປີ້ນປ້ຍ້ແຍ້ ແລະ ເກືອກຂີ້ຕົມອອກລອກຢູ່ນັ້ນໃຫ້ມັນ,ມັນຈັບໜວກແກ່ວາຄືນໄປ ຫາລົດພ້ອມທັ້ງຮ້ອງໃຫ້ວ່າ: ນ້ຳບ່ເຫັນທ່ານໄກໂລແນນເພິ່ນ ນັ່ງຢູ່ນັ້ນບ່? ຕາແຕກນ້ຳຢູ່ໃສ? ຄ່ຳນັບເພິ່ນນາແນ້! ປະບັກ ນັ້ນ! ຣີບໄປໄຂເອົາເຫຼົ້າວິດສະກີແລະໄຊຊີຊ້ຳອອກນາໃຫ້ກຸ່ໄວ!

ໝໍ່ເກນທີ່ນັ່ງເຄົ້າເມົ້າເຮັດໜ້ານິດ້ຍ້ຢູ່ກໍ່ຄິດໃນໃຈວ່າ ນ້ຳ

ນ້ັກຊີ້ເວ້ົາກະແທກໃສ່ໜ້ານ້ົງໃຫ້ສົມຄວາມແຄ້ນ. ພໍ່ໄດ້ຫ້ົນ ໜ່ອ່ອນຈັນ ເວ້ົາເຖ້ົງວ່ົກສະກິນັ້ນ ກໍຟ້ົາວລຸກຂ້ຶ້ນກ້ວກນ້ີຫ້ານ ພ້ອມທ້ັງເວ້ົາວ່ົາ:

– ເຊ້ົາ! ເຊ້ົາ! ພວກເຮົາກ້ິນນ້ານ້ໍ່ແຮງແລ້ວລະ!

ໜ່ເກນ ຍ່ົາງອອກໄປອັດປະຕຸເອ້ົາເອ້ົງ ແລ້ວກ້ັບນ້ານ້ັ່ງຢູ່ ບ່ອນເກ້ົາເອ້ົາຂ້ົາຂ້ຶ້ນຫ້ົາງ ຂ້ັ່ນຂ້ົາຢ້ົກ ໆ ຢູ່ດ້ວ່ງທ້ົ່ານ້ີ່ບ່ຫ້ົ່ວ ໂລກ. ໜ່ອ່ອນຈັນເຫັນທ້ົ່ານ້ີໜ່ເກນ ແນ່ວນ້ັ້ນ ກໍເຂ້ົ້ົາໃຈໂລດ ວ່ົ່ານ້ົ່ວກ້ັ ຕ້ອ ງນ້ີເ ລ້ົ ອ ງ ຕ່ ນ້ັ ນ ບ່ ຫ ຼ ງ ກ ່ ນ້ັ ງ. ໜ່ອ່ອນຈັນແກ້ ໜ້ົ ງ ກ ກ ະ ດຸ ມ ເ ລ້ົ ອ ສ ອ ງ ສ ງ ໜ ່ ວ ງ ອ ອ ກ ເ ພ ລ ້ົ ະ ບ ງ ຄ ວ ງ ຮ້ອນເ ວ້ົ ານ ງ ໃ ບ ຮ ່ ງ ຄ ງ ພ້ ມ ທ ້ ງ ດ ້ ມ ແ ສ ງ ຕ ງ ໃ ່ ໜ ່ ຄ ່ ສ ຸ ກ ໃ ນ ທ ່ ນ ອ ງ ທ ້ ົ ທ ງ ວ ່ ົ : ແ ນ ວ ນ ້ ັ ້ ນ ນ ໍ , ພ ວ ກ ເ ຈ ້ ົ ມ ນ ້ ົ ຫ ້ ຼ ນ ເ ຮ ຶ ອ ນ ຂ ້ ົ , ສ ະ ວ ້ ງ ຂ ້ ົ ພ ວ ມ ໃ ຈ ຮ ້ ົ ງ ໃ ດ ! ຈ ກ ຫ ້ ົ ຂ ້ ົ ເ ກ ດ ໜ ກ ເ ຫ ັ ດ ຂ ້ ຼ ນ ໃ ຮ ງ ສ ເ ຂ ້ ົ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຈ ້ ົ ພ ັ ດ ຊ ີ ໄ ດ ້ ຖ ກ ຍ ້ ົ ງ ໃ ດ ຫ ້ ັ ນ !

ໜ່ຄ່ົ່າສຸກ ຮ ຸ ຈ ກ ນ ຶ ດ ໃ ສ ຂ ອ ງ ໜ ່ ອ ່ ອ ນ ຈ ັ ນ ດ ີ ຖ ້ ົ ານ ້ ັ ນ ຮ ້ ົ ງ ຂ ຶ ້ ນ ແ ລ ້ ົ ວ ບ ່ ນ ີ ເ ຈ ້ ົ ົ ່ ອ ນ ບ ຸ ນ ອ ງ ໃ ດ ຈ ະ ນ ົ ຫ ້ ົ ານ ນ ັ ນ ໄ ດ ້ ແ ລ ະ ນ ັ ນ ກ ໍ ຮ ຸ ດ ີ ວ ່ ົ ່ ا ລ ະ ຫ ວ ່ ົ ່ ງ ໜ ່ ອ ່ ອ ນ ຈ ັ ນ ກ ັ ບ ໜ ່ ເ ກ ນ ເ ປ ັ ນ ແ ຂ ກ ັ ນ ນ ົ ແ ຕ ່ ດ ນ ແ ລ ້ ົ ວ ຖ ້ ົ ານ ້ ົ ່ ໃ ຫ ້ ກ ັ ດ ກ ັ ນ ກ ໍ ຈ ະ ມ ີ ຄ ວ ນ ຍ ົ ກ ສ ະ ນ ັ ້ ນ ໜ ່ ຄ ່ ົ ່ ສ ຸ ກ ຈ ້ ົ ົ ເ ວ ້ ົ ຂ ຶ ້ ນ ດ ້ ວ ງ ສ ີ ໜ ້ ົ ານ ້ ຼ ມ ແ ຍ ້ ມ ວ ່ ົ :

– ເ ຫ ັ ນ ເ ດ ຶ ອ ນ ແ ຈ ້ ົ ສ ະ ຫ ວ ່ ົ ່ ງ ດ ີ ຄ ິ ດ ຢ ົ ກ ນ ົ ຊ ວ ນ ເ ດ ້ ົ ົ

ໄປຫຼົ້ນ ເລີ່ງໄດ້ຫງີນສງງກອງລ່ວ່ວີງ ຢູ່ບ້ານອ່ວງເລີ່ງແວ່ຄວ່ານ ປະຊ່ວຊິນຢູ່ລ່ວດຄ້ຳ ເອົ່ວໃຫ້ຮຸ້ວ່ວ ປະຊ່ວຊິນບ້ານອ່ວງ ຈັດ ງ່ວນລ້ງງກອງພັນທີ່ສອງວ່ວຊັ້ນ, ເລື່ອງນີ້ເຖົ່ວຮຸ້ແລ້ວບໍ?

ໝໍ່ອ່ອນຈັນ ຈົກແຜນນ ອອກນ່ວ ເຊັດນ້ຳເຫື່ອ ແລ້ວເວົ້ວ ທ້ວງແກ່ວງຫ່ວວ່ວ:

— ເຮົ່ວບໍ່ຮຸ້ໄດ!

ໝໍ່ເກນຫ່ວແບບທ້ວທ່ວງແລ້ວ ເວົ້ວຂຶ້ນດ້ວງສງງ ເຄິ່ງເວົ້ວ ແທ້ເຄິ່ງເວົ້ວຢອກວ່ວ:

— ໃຕ່ໄດ້ຫງີນສງງກອງລ່ວ່ວີງ ເປີດເປົ່ງຢູ່ນັ້ນຕິ?

— ໂອ ສງງກອງນັ້ນຫວ່ວ? ໄດ້ຫງີນລ່ວບໍ!

ໝໍ່ເກນເປ່ວສິບດ້ວງທ່ວ່ວທີ່ລ້ວງກ ແລ້ວເວົ້ວແບບ ແຍ່ຮ້ວ ຕ່ວ່ວ:

— ໃນໃສ ວ່ວນີ້ແຜນກ່ວນ ປົດລ້ອມຄັກແທ້? ກອງພັນທີ່ ສອງ ບ່ສ່ວເພ່ວ່ວແຕ່ຕິດຕ່ກັບ ປະຊ່ວຊິນໄດ້ທ່ວ່ນັ້ນໄດ! ປະຊ່ວ ຊິນຍ້ງຈັດງ່ວນລ້ງງພວກເຂົ່ວອີກຊ້ຳ! ຫວ່ວງຢູ່ບ້ານອ່ວງຄ້ວ ໄຂນ່ວ່ເຮົ່ວບ່ມີໃຜຈັດງ່ວນລ້ງງພວກເຂົ່ວຄົ້ນໄດ! ເຮົ່ວເວົ້ວແລ້ວ ຢ່ວ່ວດກິຫ້ວງ ສ່ວ່ຄົນຄືກັນນີ້, ບັດນີ້ ເຫັນແລ້ວບໍ ໃຕ່ແມ່ນເປ້ວ ຂອ່ວນ້ນ?

ໝໍ່ອ່ອນຈັນ ໄດ້ຫງີນແນ່ວນ້ນ ໜ້ວແຫ້ເຂົ້ວ ດ້ວງຄ່ວວ

ຮ້ານ; ເອົາສາບໍ? ໃຫ້ມັນເຫັນໃຕແມ່ເປົ້າຄືມັນເວົ້າຫາມັ້ນສາ
ບໍ? ເສັ້ນປະສາດທົ່ວຕົວຂອງໝໍອ່ອນຈັນເຄັ່ງຈົນເກືອບຂາດ
ພຸ້ນລະ,ແຕ່ກໍເປັນຫ້າແປກຢູ່ໝໍອ່ອນຈັນອົດກັ້ນໄວ້ໄດ້ມັນເວົ້າ
ຕອບ ດ້ວງສີໜ້າເສີງເມີງວ່າ:

— ສຸງກອງລ່ວງ ທີ່ດ້ງເປີດເປົ່າຢູ່ນັ້ນ ຄືວ່າດ້ງນາແຕ່
ແຄມຄ້ງຂອງທ່ານຄ່ຳສຸກ ແລະ ທ່ານວ້ງປາວພຸ້ນໃດບໍ? ຢູ່
ທາງທາງເດີ່ນຍິນຍີ ຄືບໍ່ໄດ້ຫາ້ນສ້ງນາ, ຫຼືວ່າພວກໃຕໄດ້
ຫາ້ນຊັ້ນບໍ? ນົກຢູ່ຄາວໜ່ຶງໝໍອ່ອນຈັນ ຍ່ວ ງໜ້າໄປຫາໝໍ
ເກນແລ້ວເວົ້າວ່າ: ການຮັກສາບັນດາກອງຮ້ ຂອງກອງພັນ
ທີ່ສອງໄດ້ແບ່ງປັນກັນຢ່າງລະອຽດຄືດ້ວນແລ້ວເດ! ຄວາມຊ້ຽ
ຈ່ຳຂອງໃຕສ້ງນາດີແທ້?

ໝໍເກນປາກປຸ້ໄປ ເພາະຄວາມຈ້ງແລ້ວ ພວກມັນໄດ້ແບ່ງ
ປັນໜ້າທີ່ໃຫ້ກັນຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວໝໍຄ່ຳສຸກເຫັນທ່າບໍ່ດີ:ລິ
ເວົ້ຂຶ້ນວ່າ:

— ພວກເຮົາ ນາ ບໍ່ແມ່ນ ເພື່ອສ ຳ ຫຼວດກວດ ກາ ວ ງ ກ
ວ ານຂອງຜູ້ນັ້ນຜູ້ນີ້ດອກ ພວກເຮົາມາແວ່ຢ ານໃຕຊ ຸ ໆ ນ ້ ລ ະ
ແມ່ນບໍ່ເກນ? ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຢາກຂ່າວໃຫ້ໃຕຮູ້ແດ່, ຂ່າວດີໃດ
ເດ!

— ຂ່າວອັນໃດ? ລອງເວົ້າສູ່ຟ ັ ງແດ່ດຸ!

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກນຶດຢຸ່ຄາວໜຶ່ງແລ້ວເວົ້າຊ້ຳໆ ວ່ຳ:

— ຂ່ຳວນີ້ບໍ່ເປັນທ່ຳງກ່ຳວເທ່ືອ ແຕ່ເຮ່ຳຮູ້ກ່ອນວ່ຳ ໃຕ ຊ່ຶ ຄ່ຶກຍ້ຳງອອກໜ່ ຈຳກທ່ີ່ງ ໄຫ ທ່ຶນ ລ່ຳງ ໄປ ພ່ຳກ ໃຕ້ ຕ່ຳມ ຄ ວ ຳ ມ ຮ້ ອ ງ ຂ ໍ ຂ ອ ງ ໃ ຕ ວ່ ຳ ຊ້ ຸ ນ ໃ ດ !

ໝໍ່ອ່ອນຈັນຜຸດລຸກຂຶ້ນ ດ້ວ ງ ຄ ອ ຳ ມ ດ ີ ໃ ຈ ພ້ ອ ມ ທ ັ ງ ເ ວ ົ ້ ຳ ວ ່ ຳ :

— ຊ້ ຸ ນ ຫ ວ ະ ? ໂ ອ ງ ກ ່ ດ ີ ລ ະ ບ ໍ ? ຮ ້ ວ ງ ມ ຳ ຫ ຼ ິ ້ ນ ເ ຮ ື ອ ນ ເ ຮ ົ ຳ ບ ໍ ່ ເ ປ ັ ກ ເ ຫ ຼ ັ ກ ວ ິ ດ ສ ະ ກ ິ ແ ກ ້ ມ ໃ ຊ ຊ ີ ວ ິ ດ ຈ ັ ກ ໜ ່ ຳ ບ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ຕ ີ ? ມ ັ ນ ອ ່ ວ ງ ໜ ້ ຳ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ ຳ ຫ ້ ອ ງ ຂ ້ ຳ ງ ນ ອ ກ ແ ລ ້ ວ ຮ ້ ອ ງ ຂ ຶ ້ ນ ວ ່ ຳ ບ ັ ກ ໂ ກ ກ ! ເ ອ ຳ ວ ິ ດ ສ ະ ກ ິ ແ ລ ະ ໃ ຊ ຊ ີ ວ ິ ດ ທ ີ ່ ກ ຸ ຝ ຳ ກ ຊ ຶ ້ ນ ມ ຳ ແ ຕ ່ ວ ່ ຳ ງ ຈ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ມ ຳ ໃ ຫ ້ ກ ຸ ໄ ວ ! ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ຳ ບ ໍ ່ ຫ ຼ ິ ້ ນ ແ ລ ກ ສ ະ ຕ ິ ກ ກ ັ ບ ຈ ັ ກ ເ ມ ນ ບ ໍ ?

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກອ່ວ ຳ ງ ໜ ້ ຳ ໄ ປ ຫ ຳ ໝ ໍ ່ ເ ກ ນ ລ ັ ກ ຂ ະ ຍ ິ ບ ຕ ຳ ໃ ສ ່ ກ ັ ນ ທ ີ ່ ນ ິ ຄ ວ ຳ ມ ໝ ຳ ງ ວ ່ ຳ « ເ ຂ ົ ້ ຳ ຂ ຳ ກ ັ ນ ກ ິ ນ ເ ງ ິ ນ ໝ ໍ ່ ອ ່ ອ ນ ຈ ັ ນ ກ ່ ອ ນ ບ ໍ » ແ ລ ້ ວ ໝ ໍ ່ ຄ ່ ຳ ສ ຸ ກ ອ ່ ວ ຳ ງ ໜ ້ ຳ ໄ ປ ຫ ຳ ໝ ໍ ່ ອ ່ ອ ນ ຈ ັ ນ ທ ີ ່ ພ ວ ມ ແ ປ ງ ໂ ຕ ະ ແ ປ ງ ຕ ັ ້ ງ ຢ ຸ ່ ວ ່ ຳ :

— ຫ ຼ ິ ້ ນ ກ ໍ ຫ ຼ ິ ້ ນ ລ ະ ບ ໍ ? ແ ຕ ່ ຕ ຳ ມ ຄ ິ ນ ໄ ປ ເ ອ ິ ້ ນ ເ ອ ຳ ໝ ໍ ່ ເ ກ ດ ສ ະ ໜ ຳ ມ ຳ ຕ ື ່ ມ ໃ ຫ ້ ມ ັ ນ ຄ ິ ບ ຂ ຳ ຂ ິ ບ ແ ຂ ່ ງ ລ ະ ບ ໍ ?

๓ ตอนที่สาม

ป้าหมอกยามเช้ายังก้วงก้วงทิ่งไหหิน แต่ลักสะหมิสี แดงอัน ม่อง ใส ของ ดวงพะอาทิด แห่ง มื้ใหม่ ได้พุ่ง ข้นพื้นขอบฟ้าทางด้าน บิวละพาพุ้น แล้ว. ยู่ตามใบ ผักนาๆชะนิดที่ขงวอุ่นทุ่มยู่ในสวนของกองพันที่สอง ได้มีฝอดน้ำค้างกางเดิกสั่นสะเทือน แล้วฝาด ลิงเป้น ห่าๆ เมื่อสางลินพักมา. นางแผดใสพาพวมยิกสงม จิกขึ้นหวิดหิวว่าจะ ฝาดลิงเต้มแรงๆ เพื่อไว้ต่ไม้ ออก จากหมานผักแต่นางต้องยุดสะงัก เพาะ มีสงางร้องของ ท้าวคำแดงดังมาแต่ข้างสวนเบื้องนั้นว่า:

— ใสพามาพี้ก่อนบุดหน่ำมีองก!

กะเทินได้เงือดบาดจิกบาดคักๆ แล้วนางบ่ห่อนจะ ปะไปได้นางฝาดลิงเต้มแรงเร็กให้ต่ไม้สำ่ลำ่ขาพี้งสะ เด้นไปใกเติบนางใสพาจี่งวางสงมจิกแปงหมากกะดุม เสื้อดีแล้วจี่งย่างไปหาท้าวคำแดงซี่งพวมขุดหมานผัก

ຄືກັນຢູ່ໃນຈຸຜ້ຊາງທ້າວຄ່ຳແດງກໍຍ່າງມາຫານາງແລ້ວເວົ້າ
ຄ່ຽ ໆ ວ່າ:

— ອ້າງຈ່ຳນຽນໃຫ້ນ້ອງໄປຫາເຜິ່ນ, ເຜິ່ນພວມຂຸດໜານ
ຜັກຢູ່ພຸ້ນເດ!

ນາງໂສພາງຶກຫົວ ແລ້ວຍ່າງໄປຫາ ຜຸ້ບ້າງຄັບກອງພັນທີ່
ນາງເຄົາລົບ ແລະ ຮັກແພງທີ່ສຸດ. ສະຫງ່ຳຈ່ຳນຽນເອົາແພ
ອາບນ້ຳຄຽນຫົວນ່ຳງເສື້ອໃນໂຍສີຂາວຂຸດໜານຜັກ ຢູ່ກັບອ້າງ
ນ້ອງຢ່າງມ່ວນຊື່ນ. ເມື່ອເຫັນນາງໂສພາຍ່າງມາຫາສະຫງ
ກ່ວາງສຽນຈົກເອົາແພເຊັດນ້ຳເຫື່ອ ທີ່ອາບໜ້າ ແລ້ວເວົ້າຕໍ່
ນາງໂສພາດ້ວງທ່າທີສະໜິດສະໜົມວ່າ:

— ມ້ຽ ນ້ອງມີວຽກໄປໃໝນສະຫວັນແມ່ນບໍ?

ນາງໂສພາຕອບດ້ວງທ່າທີສຸພາບວ່າ:

— ອາວບົວຄ່ຳບອກໃຫ້ນ້ອງຮູ້ແຕ່ຄືນນີ້ວ່າ ໃຫ້ ນ້ອງ ໄປ
ໃໝນສະຫວັນ ເພື່ອຕິດຕໍ່ຢຸ່ກຢາທີ່ພວກອ້າງບອກມ້ຽ ນ້ອ.

— ນ້ອງຈະໄປກັບໃຜ?

— ຕາມອາວບົວຄ່ຳບອກວ່າໃຫ້ນ້ອງໄປນ່ຳອ້າງຄ່ຳແດງ
ວ່ານັ້ນ!

ໃນໄລຍະນີ້ ຈັກເປັນຫັງ ຄ້ຳເວົ້າເຖິງທ້າວຄ່ຳແດງ ນາງ
ໂສພາມັກໜ້ຳແດງຂຶ້ນ ແລະເຫື່ອນີ້ພໍ່ເວົ້າສຸດຄວາມບໍ່ຈັກວ່າ

ນາງໂສພາ ຄິດໄດ້ຄິດດີແນວໃດ, ນາງອ່ວາງໜ້າໄປລັກຍິ້ມຜຸ
ດງວຄາວໜຶ່ງ ຈຶ່ງກ້າອ່ວາງໜ້າຄືນມາຫາສະຫາງຈຳນງນ.
ສະຫາງຈຳນງນ ບ່ໄດ້ໄວ້ໃຈຕ່ທ່າທີ່ດ້ງກ່າວ ເພາະ ສະ ຫາງ
ພວມຫັກໃຈນ່ວງກງານກ້ມຄິດຢຸ່ຄາວໜຶ່ງແລ້ວຈຶ່ງເວ້ົາວ່າ:

— ນ້ອງໄປຫາສະຫາງບ້ວຄ່ຳ ແລ້ວຄາມເພ່ິນວ່າແຜນ
ລ້ງກັນຝ້ນ ຂອງ ອ້ງເອ້ີອງນ້ອງພວກເຮົາມ້ີໝົດທຸກຄົນແລ້ວ
ບ໋? ແລະປ້ນໄຟສ້ງກ໋ພ່ໃຊ້ແລ້ວບ໋? ຖ້າຍ້ງບ່ທ້ນພ້ງໆພ່ນ້ັນ
ຂ່ໃຫ້ເພ່ິນເອ້ົາໃຈໃສ່ທ້ງດ້ານນ້ີດ້ວງ.

ນາງໂສພາຢ້ືນນ້ິງຢຸ່ຄາວໜຶ່ງ ເມ້ື່ອ ບ່ເຫ້ນ ສະ ຫາງ ຈຳ
ນງນເວ້ົາຫ້ັງຕ່ນາງຈ້ຶງຄາມວ່າ:

— ໝົດທ່ນ້ັ້ນບ່ອ້ງ?

— ເອ! ໝົດທ່ນ້ັ້ນລະ! ໄປນາກ່ໃຫ້ມ້ີສະຕິລະວ້ັງຕ້ວໃຫ້
ດ້ີດ້ີ!

— ຈ້ຳວ! ນ້ອງໄປກ້ງນຕ້ວໄປໄດ້ແລ້ວບ່?

— ເອ! ໄປໄດ້ແລ້ວ!

ໃນເວລາ 7 ໂມງຂອງມ້ື້ນ້ັ້ນ ນາງໂສພາກັບທ້ຳວຄ່ຳແດງ
ພ້ອມອ້ງນ້ອງສ້ນຄົນໄດ້ພາກັນຂ້ຶ້ນລົດສ້ແດງ ຊ້ຳອ້ງນ້ອງ
ໝົດກອງພ້ນ ໂຮມເງ້ນກ້ນຊ້ຶ ແລ່ນນ້ຳໜ້ຳ ໄປເມ້ືອງໂພນສະ
ຫວ້ນ ໂດງແມ່ນ ທ້ຳວຄ່ຳແດງ ເປ້ນຜຸ້ຂ້ນ. ພ່ໄປຮອດ ທ້ຳ

ແວະ ໄປຫາລາດທ່ວງ ກໍເຫັນພໍ່ເຖົ້າ ສານຄົນ ຂີ້ນ້ຳ ສວານ ທ່ວງນາພໍ່ເຫັນລິດສີແດງຂອງກອງພັນທີ່ສອງ ພໍ່ເຖົ້າຜຸ້ໜຶ່ງ ກ້ວກນີ ໃສ່ພ້ອມທ້ຳຮ້ອງຖາມວ່າ :

— ແມ່ນລິດຂອງກອງພັນທີ່ສອງບໍ?

ລິດໄດ້ຕຸດ ຫ່າງຈາກພໍ່ເຖົ້າ ບໍ່ໄດ້ທໍ່ໃດແນັດ. ນາງໂສພາ ປ່ອນຫົວອອກຈາກກາບິນ ອ່ວາງໜ້າ ໄປຫາພໍ່ເຖົ້າ ດັ່ງກ່າວ ແລ້ວຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວງສຽງຕື່ນເຕັ້ນວ່າ :

— ໂອພໍ່ເຖົ້າສີດາ, ບ້ານໜອງໃຕ້!

ນາງໂສພາ ແລະທ້າວຄ່ຳແດງ ພາກັນລົງຈາກລິດ. ພໍ່ເຖົ້າສີດານັ່ງຢູ່ເທິງຫຼ້ງມ້າເວົ້າຕໍ່ນາງໂສພາວ່າ

— ທ່ານທ້າວຕຸ້ ແລະທ່ານຈຳນົງຍັງຢູ່ເຮືອນບໍ? ພວກພໍ່ຢາກໄປຢາມເພິ່ນ!

— ພວກເພິ່ນຍັງຢູ່ເຮືອນຫັ້ນແລ້ວພໍ່ເອີ!

— ພວກລຸກຊິພາກັນໄປໂພນສະຫວັນພຸ້ນຫວະ?

— ແມ່ນແລ້ວ!

— ຄັນຊັ້ນພໍ່ ຂໍຢາກເງິນ ຊື້ສາງຢາງ ເອົາຊະນິດແລບ ນັ້ນເດີ, ເອົາພັນແນັດ, ພໍ່ຢາກເອົາເມືອສານນອງດີ!

— ຈ້າວ ພວກລຸກຈະຫາຊື້ຊ່ວງດອກ!

ເວົ້າແລ້ວ ພໍ່ສີດາ ຈົກເງິນຍື່ນໃຫ້ ນາງໂສພາ ຄືກັນກັບ

ຍືນເງິນ ໃຫ້ຄົນໃຫເຮືອນດຽວ. ຕ່ຈາກນັ້ນພໍ່ເຖົ້າ ສີດາກໍ ພາ ໜຸ່ຂອງເພິ່ນ ຂີ່ມ້ານຸ້ງຫ້ວ ໄປຫາ ສ່ານັກ ກອງ ພັນ ທີ່ ສອງ. ສ່ວນພວກນາງໃສພາ ກໍແລ່ນລົດ ເຂົ້າໄປຫາ ເນືອງ ໃໝນສະ ຫວັນດ້ວງລະດັບຄວາມໄວພໍປານກາງ. ຕະຫຼອດເສັ້ນ ທາງ ພໍ່ເຖົ້າທ້າສານລົມກັນຢ່າງເປີດເຜີງໃຜຈະໄດ້ຫງິນກໍ່ຊ່າງ. ພໍ່ ເຖົ້າສີດາເວ້ົາຂຶ້ນວ່າ:

— ຄັນບໍ່ແມ່ນທະຫານໃນກອງພັນທີ່ສອງຈ້າງຫົວແຕກ ເຮົາກໍ່ບໍ່ມອບເງິນເປັນຮ້ອ ເປັນພັນໃຫ້ດອກ. ນີ້ຫັ້ງພວກເຂົາ ຂັດຊີ ຄືລຸກເຕ້ົາ ໃນເຮືອນເຮົາ. ຫວ່າງຫັ້ງນີ້ ເຂົາໄປຊ້ໍໄມ້ໄຜ່ ຂອງເຮົາ, ເຮົາບອກໃຫ້ເຂົາຕັດເອົາຢ່າງຊອບໃຈຂັດໜ້ົງເຮົາ ກໍ່ບໍ່ເອົານ່ໍາເຂົາ.

ເພິ່ນຜູ້ຂີ່ມ້ານຄືລານຄືໜວກອີ່ເກົ້ງໄດ້ຫງິນແນວນັ້ນ ກໍເວ້ົາ ຂຶ້ນທັນທີ່ວ່າ :

— ເອ! ເລື່ອງກິກໂຜ ເກີດຂຶ້ນໃນຂວນຂອງເຖົ້ານັ້ນເປັນ ແນໃດແທ້ລອງເວ້ົາສຸ່ຟັງແດ່ດຸ ?

ເພິ່ນຜູ້ຂີ່ມ້ານຄືແດງອ່ ຄືກັນກັບມ້າຂອງພໍ່ເຖົ້າສີດາ, ຄື ໜວກອີ່ໃບໄດ້ຫງິນຫຸ່ນເວ້ົາເຖິງເລື່ອງ ກິກໂຜກໍ່ຟ້າວຈັບກອກ ອອກຈາກປາກແລ້ວເວ້ົາຂຶ້ນວ່າ:

— ແມ່ນແທ້ໃດເວີ! ຄິດຢາກຖາມຕັ້ງແຕ່ ພ້ອມກັນປັ້ນ

ເຂົ້າເຊົ້າ ຢຸ່ບ້ານໃຕນພຸ້ນລະ ແຕ່ຫາກລືມໄປ ເລື່ອງ ນັນ ເປັນ ແນວໃດແທ້ຫວະເຮີ! ບັນເປັນແນວຄົນຊ່ານັ້ນແທ້ບໍ?

ພໍ່ສີດາເອົາແຜເຊັດສົບ ແປງໝອກສະໃນຢຸ່ຫົວດີແລ້ວໃຮ ອະແຮ້ນສອງສານເທື່ອເພື່ອໝາດສຸງຄ່ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ນັນແມ່ນແທ້ໃດເວີ! ເຮົາກ໋ຶດ້ ອັດສະຈັນ ແທ້ໂອ! ຫຼັງຈາກເຮົາໃຫ້ອ້າງນ້ອງ ໃນກ.ອງພັນທີ່ສອງໄປຕັດໄມ້ໄຜ່ໃນ ສວນ ເຮົາບ່ໄດ້ເຫົາ ພໍ່ທ່ໃດເບ້ງກົກໃໝກ່ຊະລືຂຶ້ນ! ນັບເປັນ ພັນ ໆ ຕົ້ນພຸ້ນລະບ່! ໂອ! ຈ່າຈ່າ! ຫົວເຮົາຂາວປານນີ້ເຮົາ ບ່ເຄີງພົບເຄີງພໍ້ ແນວນີ້ຈັກເທື່ອ. ນັບ.ເພ່ິນວ່າພະນິດ ໃຕຈະ ລົງມາເກີດ! ແລ້ວແຜ່ນດິນ ຈະຮາບພຽງຄືກັນ ກັບໜ້າກອງ ໄຊ.

ເພ່ິນຜຸ້ຖືໝວກອີ່ເກົ້າ ໄດ້ຫາ໋ນແນວນັ້ນກ່ເວົ້າແຄມນ່ຳທັນ ທີ່ວ່າ:

— ແມ່ນແທ້ໃດເຖົ້າ, ອ້າງນ້ອງໃນກອງພັນທີ່ສອງ ບ່ແມ່ນ ຂອງຫຼິ້ນ ໆ ໃດເຖົ້າເອີ! ນິຣອດນະຫາແປດນະຫາເກົ້າພຸ້ນ ເດີ! ນີ້ນ້ຳ ເຮົາເຂົ້າໄປກິນເຜ ຢ່ຮ້ານເຂົ້າແກງ ເຈັກແປະຢ່ ລາດທ່ວງ ເຫັນລົດເຈົ້າລາຊາຄະນະ ເມ.ອງຊຸງຂວາງ ເຮົານີ້ ລະແລ່ນມາຈອດ, ແລ້ວເຫັນອ້າງນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງ ຄົນ ລົງຈາກລົດແລ້ວເຂົ້າຮ້ານເຂົ້າແກງນ່ຳເພ່ິນ. ເຈົ້າລາຊາຄະ

ນະຊີ້ເຜີໃຫ້ ອ້ານ້ອງກິນຄົນຄ້ວງ. ເຮົາກໍນັ່ງຄອກມອກຢູ່ໃກ້ ຫັ້ນເພື່ອຟັງພວກເພິ່ນລົມກັນ. ໂອ! ເຈົ້າພໍ່ຂ້ ເອີ! ຈັ່ງແມ່ນ ຄັກ! ຄັກບ່ອນໃດວ່າຕີ! ເພິ່ນຍົກບາລີໃຫ້ກັນແກ້, ອ້ານ້ອງ ບໍ່ຄາຈັກຕົ້ເຖົ້າເອີ! ເຂົາຍົກພື້ນ ທ່ຳລ່ຳສຸດ ອອກນາໄຫຼ ປ່ານນ້ຳ ໂຕນຕາດ, ຈົນວ່າເຈົ້າ ລາຊາຄະ ນະອ້ວ ປາກຕາກ ແຂ້ວຟັງອ້ານ້ອງເວົ້າໄດເຖົ້າ! ແຕ່ກ່ອນນີ້ຫຼາງ ຄົນໃສ່ຮ້ານ ປ້າງສີແນວ ລາວຮັກຊາດ ວ່າ ບໍ່ນີສາສະໜາ ລວມລຸກລວມ ເມງທ່ານັ້ນທ່ານີ້. ເຊົາເດີເຖົ້າເອີ! ຢ່າສຸ່ໄປຟັງຄ່ຳເວົ້າອັນບໍ່ ເປັນສາເຫດນັ້ນຕັ້ງທີ່ແທ້ ແມ່ນເພິ່ນຜຸ້ ໃສ່ຮ້ານປ້າງສີ ເຂົານັ້ນ ເປັນຜຸ້ລົ້ມຣີດລົ້ມຄອງແມ່ນບໍ່ເຖົ້າ?

ເພິ່ນຜຸ້ຖືໝວກອີ່ໂບຈາມຟາດບາດໜ້ຳແຮງເຕີບເຮັດໃຫ້ ນ້ຳເພິ່ນຕົ້ນຄະ ໂຍງໄປເບື້ອງໜ້າຄ້ຳພໍ່ເຖົ້າສີດາ ທ່ີ່ຂີ່ນ້ຳຮຸ່ງ ກັນນາບໍ່ ຊ້ວານໄວ້ທັນ, ຮ້ວງຢ້ານ ເພິ່ນແທ້ນດິນ ແກ່ນຫຼາງ ເຕີບຫັ້ນແລ້ວຫຼ້ຽງຈາກຮ້ານ ເດ່ານ້ຳທ່ີ່ນັກຕົ້ນຂອງເພິ່ນແລ້ວກໍ ອ່ວງໜ້າໄປຫາເພິ່ນຜຸ້ຖືໝວກອີ່ເກົ້ານແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ເຖົ້າເວົ້າຖືກໃຈເຮົາປັບບາດດຸ່ງວ! ແຕ່ກ່ອນເຮົາເອງກໍ ຫຼົງເຊື່ອຄ່ຳໂຄສະນາບິດເບືອນ ຄວາມຈິ່ງຂອງພວກຫ້ານະ ໃຈນາມເຫຼົ່ານັ້ນ. ເຮົາເຫັນຄັກທ່ີ່ສຸດແມ່ນມ້ຶບຸນບ້ານເຮົາອ້ານ ນ້ອງກອງພັນທ່ີ່ສອງພາກັນຮ້ອງ ອີ່ນີ້ນາສັກກາເລນະໄດ້ຄັກ

ປານໜັ່ງ, ໄຫວ້ພະແລ້ວ ກໍພາກັນນັ່ງຟັງເທດ ຟັງທ່ຳຕອບ ມຸ້ຕອບນອບ. ເບິ່ງຜູ້ໃດກໍລະນຸນລ້ອມນ້ອມໜ້າຮັກໜ້າແໜງ. ຂ່ວນພວກເພິ່ນລາວ ບຸ້ງສິບໄປ ຫາ ຄ້ຳ ທະ ຫານຝ່ຳງຂວາ ແລ້ວເວົ້ຳຕ່ວ່າ, ບໍ່ຈັກກິນເຫຼົ້ຳເມົ້ຳສຸລາ, ສາເພເຫໃລ ຢອກ ແລ້ມ້ານສາວຕິຫົວໜ່ຳ ດ່ຳແມ່ ເຈັກໂອ່ງ! ເວົ້ຳຫຼ່ຳງ ຮ່ຳກຊິ ອອກ. ລ່ຳວຄຸ່ນນ້ຳລ່ຳງຈົດ! ຈົດ! ສອ່ງສ່ຳມເທື່ອຈ່ຳເວົ້ຳຕ່ ວ່ຳ: ເຮົ່ຳເວົ້ຳແທ້ໃດເຄົ້ຳ! ບໍ່ແມ່ນ ຍ້ອ່ງ ຜຸ້ ຄືກໃຈ ແລ້ວ ເວົ້ຳ ຮ້ຳງໃຫ້ຜຸ້ຕົນບໍ່ຊອບດອກ, ເຄົ້ຳເອີ່ງ!

ພໍ່ເຄົ້ຳສິດ່ຳໄດ້ຫ່ຶ້ນແນວນັ້ນກໍເວົ້ຳຂຶ້ນທັນທີ່ວ່ຳ:

— ກະຍ້ອນເຫດນັ້ນ ລະບໍ ເຮັດບຸນຢູ່ບ້ຳນໃດ ເພິ່ນກໍ ໃສ່ ສະຫຼ່ຳກ ເຖິ່ງກ່ອ່ງພັນ ທີ່ສ່ອ່ງໂລດ! ແລ ບຸນປ່ຳ່ງໃດ ຄ້ນນີ ໜ້ຳ ກ່ອ່ງພັນທີ່ສ່ອ່ງ ຢູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວ ບໍ່ນີເລ່ຍ ຂ້ຳຕິ ບີ່ໂບ່ງກ້ນ ເກີດຂຶ້ນນີແຕ່ຄວ່ຳມເປ້ນລະບ່ງບຮ່ງບຮ້ຳ ດີ.

ພໍ່ເຄົ້ຳທ່ຳ່ງສ່ຳມ ພ່ຳກ້ນຂີ່ນ້ຳຍ່ຳ່ງ ໄປໃດ່ງບໍ່ໄດ້ລົມກ້ນໜ່ຳ່ງ ຕ່ຳ່ງປ່ຳ່ງຕ່ຳ່ງກໍລະບ່ຳ່ງຄວ່ຳມຄິດຂອ່ງຕ່ຳ່ນ ໄປຕ່ຳມຄວ່ຳມລະ ເມີຂອ່ງຜຸ້ເຄົ້ຳທີ່ຍ່ຳມໃດ ກໍຢ່ຳກໃຫ້ບ້ຳນເມ່ືອ່ງ ຢູ່ເຢ້ນເປ້ນສຸກ ໃຫ້ລຸກຫຼ່ຳນ ມີຄວ່ຳມອີ່ມ ໜ່ຳສ່ຳລ່ຳນ ຍຸທ່ຳ່ງ ທ່ຳ່ບ່ງນກິນ ທ່ຳ່ນໄປຕ່ຳມຮີກສິບ ສ່ອ່ງ ຄ່ອ່ງສິບສ່ີ ຂ່ອ່ງ ບ້ຳນເມ່ືອ່ງ. ນິກ ຈ່ງບໄປໄດ້ໄລຍະໜ່ຶ້ງພໍ່ເຄົ້ຳສິດ່ຳ ຈ່ຶ່ງເວົ້ຳຂຶ້ນວ່ຳ ອ່ວ່ງໜ້ຳໄປ

ຫາເພິ່ນຜູ້ໜວກກຸ່ມຖືໜວກອີ່ເກົ້ງວ່າ:

— ເວົ້າແລ້ວຄືນີ້ແຕ່ຍ້ອງນໍ່ເຖົ້າ?

— ຮ້ວາງເຮັກ ດີກໍ ຍ້ອງ ລະບໍ! ມັນ ບໍ່ ແມ່ນ ແຕ່ ເຮົາ ນາ ຍ້ອງ! ຮອກເຈົ້າບ້ານສະພານເມືອງຍ້ອງ!

— ບໍ່ແມ່ນເວົ້າເຫຼືອເຖືອກແລ້ວບໍ່ເຖົ້າ?

— ບໍ່ໄດ້ເຫຼືອເຖືອກເຫຼືອຖ້ຽກໜ້ຽກອກ. ຫວ່ານໜ້ານີ້ຍາ ເຈົ້າເມືອງເມືອງແປກ ເວົ້າສຸ່ ເຮົາຟັງວ່າ: ໂອ່! ກອງພັນທີ່ ສອງນີ້ດີແທ້ໆ ໃດຫວ່ານພວກເຂົາ ຢາກຕັ້ງສ່ານັກ ເຂົານັ້ນ ເຂົາໄດ້ໄປຂໍ່ໃບອະນຸຍາດນ່ ແຂວງ ນ່ ເມືອງ ເພື່ອ ຕັດໄມ້ ພວກເຂົາບໍ່ຕັດຊະ ຕັດຊ້ຽງຄີພວກ ເພິ່ນນັ້ນໃດ, ພໍ່ເຖົ້າບຸ້ງສົບ ໄປທ້ຽງຄ້ວງທະຫານ ຂອງຝ່ຽງ ຂວາ ແລ້ວ ເວົ້າ ຕໍ່ໄປ ວ່າ: ເຮົາເຊີ ເຊື່ອໝັ້ນ ແລ້ວ ລະວ່າບ້ານເມືອງ ຂອງ ພວກເຮົານີ້ ແມ່ນພວກແນວລາວຮັກຊາດ ນີ້ລະ ຊິຊ້ວາຫຊິຊູເອົາ ຈ່ຶງຈະ ໄດ້ເອກະລາດປະຊາທິປະໄຕ ນ່ ເພິ່ນເຖົ້າເອີ!

ພໍ່ເຖົ້າຄາບກອກທີ່ຖືໜວກອີ່ໃບນ້ຶກຢຸ່ຄາວໜ້ຶ່ງແລ້ວເວົ້າ ຕໍ່ພໍ່ເຖົ້າສີດາວ່າ:

— ທ້ຽງບ້ານທ້ຽງເມືອງໃຜກໍ່ຮັກກໍ່ແພ່ງແຕ່ເພິ່ນຜູ້ຂະນານ ນາມໃຕເອງວ່າແມ່ນກອງທັບແຫ່ງຊາດນັ້ນ, ເອົາຜູ້ສາວນາ ລ້ໍເອົາເງິນຄ່ຳນາຈ້ຽງ, ເອົາຍິດສັກນາອ໋ກໍ່ບໍ່ໄດ້ເອົາແລ້ວພັດ

ເປັນເດືອກ ເປັນແຄ້ນ ເຕັ້ນແຮ້ງ ເຕັ້ນກາເຮັດກ່ຢ່ໍ້ກ້ອງຢ້ອງຂັດ ຂວາງນ້ວງເພເຖົ້າເອີ!

— ແມ່ນແທ້ໄດເຖົ້າເພິ່ນຜຸ້ໜວດກອນເວົ້າຂຶ້ນດ້ວງທ່າທີ ເອົາຈິງເອົາຈັງ. ຊາເຮົາໄດ້ຫງືນອີ່ຕາຈານເກດເວົ້ານັ້ນເຮົາ ຢ້ານເສິກນີ້ບໍ່ແລ້ວດອກເຖົ້າເອີ!

— ຫື! ອີ່ຕາຈານເກດໃດ? ເພິ່ນຜຸ້ຄາບກອກຖາມຂຶ້ນ ດ້ວງຄວາມສົນໃຈ.

— ອ້ວ! ອີ່ຕາຈານເກດ ກ່ແມ່ນກະໂຕຮ້ຽ ເອກເກດສະ ໜານັ້ນລະບໍ! ແຕ່ທ່ວງນອກຄົນນັກເອ້ີນວ່າຈານເກດເຖົ້າ ເອີ!

— ໂອ! ອີ່ຕາເກດສະໜາໜ້ານ້ວງແອວໜານັ້ນບໍ? ໂອ! ໃຜຊິບໍ່ຮູ້, ນັ້ນໄປທ່ວງໃດກ່ມີແຕ່ຫາຈົບຜຸ້ສາວກັບໂຄສະນາ ເຮັດເສິກເຮົ່າໂສຄຊ້ວງນ້ຳໜ້ານັ້ນຈົນບໍ່ຢ່ວກເຫັນຮອດໜ້າ.

ພໍ່ເຖົ້າສິດວ ເຫັນວ່າ ການລົມກັນລະ ຫວ່ວງພໍ່ເຖົ້າຄາບ ກອກກັບພໍ່ເຖົ້າໜວດກອນ ຢ່ວກເຫຼືອເຄືອດໄປແລ້ວ ເລີ່ງເວົ້າ ວ່າ:

— ລະວັງປາກລະວັງຄໍ່ແດ່ເຖົ້າເອີ! ນ່ໍາໜຸ່ມນີ້ ມີແຕ່ຄົນ ຂອງພວກນັ້ນໝົດໂດໜ່ເກດ ໄດ້ຫງືນພັດຊີ ກອງຮ້ອນ ຍ້ອນ ໃດ.ນັ້ນເດສ່ານັ້ກກອງພັນທີ່ສອ່ງກາດ!

ຢູ່ທີ່ຫ້ອງຮັບແຂກຂອງກອງພັນທີ່ສອງ, ສະຫງ່າວຸ້ ສະ ຫງ່າຈ່ຽບ ພ້ອມທັງ ຄະ ນະ ກອງ ພັນ ສອງ ສາມ ສະ ຫງ່ ພວມ ຕ້ອນ ຮັບ ໜຸ່ ນ້ອງ ລາວ ສຸງ ທີ່ ລົງ ມາ ຈາກ ພູ ແຄ ຊຶ່ງ ລວມ ມີ ພໍ່ ເຖົ້າ ລໍ ບີ ແມ່ ນຸ ຊວ ແລະ ນາງ ປາ. ພໍ່ ເຖົ້າ ລໍ ບີ ເປັນ ຄົນ ສຸງ ໂຄງ ໂຄ່ ງ ໜ້າ ຜາກ ປ ໜ ຶ ມ ລອດ ອອກ ຈາກ ໝວກ ວ່ ອນ ສີ ດ ຳ ມາ ທາງ ດ້ ອ ນ ພໍ ເປັນ ແສ ວ ແວ ວ. ຄາ ບ ກ ອ ກ ກ ຳ ຍາ ວ ເຮັ ດ ຕ າ ຫິ ບ ຣິ ທິ ນ ຄ ້ ວ ນ ຢ າ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ປ າ ກ ໜ ຶ ງ ລິ ດ ຊ າ ດ ຂ ອ ງ ຢ າ ສ ຸ ບ ໃ ບ ໜ າ ປຸ ກ ທີ່ ແ ຄ ມ ຫ້ ວ ງ ນ ້ ຳ ພ ້ ຳ ພ ຸ ແ ຄ ຢ ຸ ່ ຢ ່ າ ງ ສ ຳ ລ ານ ຄ ື ຈ ັ ງ ວ ່ າ ບ ໍ ່ ຫ ່ ວ ງ ນ ຳ ເ ຫ ຕ ກ ານ ໃ ດ ທ ັ ້ ງ ໝ ົ ດ. ສ ່ ວ ນ ແ ມ ່ ນ ຸ ຊ ວ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ສ ຸ ງ ໃ ຫ ່ ຽ ເ ນ ື ້ ອ ກ ວ ງ ສ ົ ມ ບ ຸ ນ ໃ ບ ໜ ້ າ ຍ ັ ງ ຂ າ ວ ແ ດ ງ ຮ ອ ງ ໆ ຢ ຸ ່ ຄ ື ພ ຸ ສ າ ວ ແ ສ ງ ຕ າ ໄ ວ ປ ານ ຕ າ ໄ ກ ່ ປ ່ າ, ບ ะ ! ແ ຕ ່ ເ ພ ິ ່ ນ ຍ ັ ງ ສ າ ວ ຄ ື ຈ ะ ເ ປ ັ ນ ປ ้ ອ ນ ສ າ ງ ຕ າ ຂ ອ ງ ອ ้ ້ ງ ບ ่ າ ວ ພ ຸ ດ ໂ ທ ແ ລ ้ ວ. ເ ພ ິ ่ ນ ເ ອ ົ ້ າ ເ ຄ ື ອ ກ ້ ວ ງ ມ ັ ນ ສ ะ ເ ພ ົ ້ າ ແ ລ ะ ໝ າ ກ ໄ ม ้ ่ ອ ื ่ ນ ๆ ອ ອ ກ ຈ ากต ่ า ง ม ้ า ข ึ ้ น ย อ ง ไ ว ้ ຢ ู ่ ເ ທ ິ ง ໂ ต ะ ต ่ ำ ห ้ า ส ะ ห ง ่ า ว ้ า ล ้ ต ุ ้ แ ล ้ ว ອ ่ ว ง ห ้ า ไ ป ก ึ ก ห ิ ว ใ ส ่ พ ่ ໍ ເ ถ ົ ้ า ล ่ ิ บ ี, พ ่ ໍ ເ ถ ົ ้ า ล ่ ิ บ ี ช ้ ำ พ ั ก ก ึ ก ห ิ ว ใ ส ่ น า ง ป า แ ล ้ ว ເ ว ้ า ว ่ า:

— ປ ! ຫ ຼ ານ ເ ວ ้ ້ ວ ສ ! ຂ ้ ປ ເ ວ ้ ້ ວ ພ ວ ກ ເ ພ ິ ่ ນ ຊ ิ ่ ບ ่ ເ ຂ ้ ้ ວ ໃ ຈ.

ນ າ ง ป า ເ ป ั ນ ส า ว ย ู ่ ใ น ว ั ย 18 ป ี ใ บ ห ้ า ก ิ ม ห ่ ว ง ไ ข ่ ต า ใ ส ค ิ ง ส ิ ม ส ่ อ ม แ ผ ง ม ห ิ ว ส ิ ก อ ก ส ะ ม ั ่ ง เ ก ิ น แ ม ่ น ช า ก ก ิ น ก ั บ

ກັບໃບໜ້າອັນຂາວນວນພໍເປັນອຸ່ງຫຸ່ງຂອງນາງ, ນາງຍົ້ມຫົວ ລຸກຂຶ້ນເປັນສີອາງໆ ຍ່າງຂຶ້ນໜ້າກ້າວໜຶ່ງກົ້ມຫົວລົງດ້ວງ ທ່າທີ່ສຸພາບແລ້ວເວົ້າດ້ວງສຽງປາກໄທພວນອັນສິດໃສວ່າ :

— ນີ້! ແມ່ນຂອງຕ້ອນອັນເລັກນ້ຶ ຊຶ່ງພີ່ນ້ອງລາວສຸງພຸ ແຄປາກມາຕ້ອນກອງພັນທີ່ສອງ, ບ້ານທ່ວງທາງໄກ ໄປມາ ຍາກ ພວກເຮົາເອົາມາຫຼາງບ່ໄດ້. ຄັນແມ່ນພວກທ່ານ ນີເວ ລາຈົ່ງໄປຢາມພວກເຮົາແດ່ໄປທ່ໃດພວກເຮົາກໍ່ລ້ຽງໄດ້.

ເວົ້າສຸດຄວາມ ນາງກົ້ມຫົວ ເອົາແພນນີ້ນສີຂາວ ອັດປາກ ດ້ວງຄວາມອຽງອາງ ແລ້ວຟ້າວກັບຄືນມານັ່ງບ່ອນເກົ່າ. ແມ່ ນຸຊວາຍົ້ມຫົວ ຫຼຽວເບິ່ງລຸກສາວ ດ້ວງຄວາມພໍໃຈ. ສະຫາງ ທ້າວຕຸ້ອ່ວາງໜ້າໄປຫາສະຫາງຈ່ານຽນຊຶ່ງເປັນຄະນະກອງ ພັນຕຸ້ໜຸ່ມກ່ວາໜຸ່ໃນທ່ານອາເຕືອນວ່າ ເຊີນສະຫາງລຸກຂຶ້ນ ເວົ້າຕອບ. ສະຫາງຈ່ານຽນຕາງໜ້າອ້າງເອ້ືອງນ້ອງທ້ັງໝົດ ໃນກອງພັນ ສະແດງຄວາມກະຕັນຍຸກະຕະເວທີ ຕ່ໍ ພີ່ນ້ອງ ລາວສຸງພຸແຄ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ສະແດງຄວາມຂອບໃຈ ຕ່ໍ ພໍ່ ລ ບີ ແມ່ນຸຊວາແລະນາງປາທ່ີ່ໄດ້ອົດສາສະລະເວລາ ອັນນີ ຄ່ານາ ຢ້ຽມຢາມກອງພັນທ່ີ່ສອງ ແລະ ໃຫ້ຄ່ຳໝັ້ນສັນຍາວ່າ ອ້ຽງ ເອ້ືອງນ້ອງພ້ຽງໃນກອງພັນ ທຸກຄົນຈະເຊ ກ ຊ ຄວາມນ ສະ ຕ ລະວັງຕົວ ກຽມພ້ອມຢຸ່ທຸກເວລາ ເພ ່ ເຮັດຫ ອນໜ້າທ ່ ຊ ງ

ຊາດ ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ມອບໝາງໃຫ້. ສົມກັບເປັນລຸກຮັກ ຫຼານແພງ ຂອງພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນ ຢ່າງແທ້ຈິງ. ສະຫາງຈ່ຳ ນຸງນເວົ້າດ້ວງສຽງປາກອັນເສາະໃສ ຂອງລຸກຊາງລາວພາກ ໃດ້. ພໍ່ສະຫາງຈ່ຳນຸງນເວົ້າສຸດ ສະຫາງທ້າວຕຸ ກໍຖາມດ້ວງ ພາສາລາວສຸງວ່າ:

– ສ່ຽວລ່ບີ ແລະແມ່ນຸຊວາເຂົ້າໃຈຄ່ຳເວົ້າຂອງເພິ່ນຕິ?

ພໍ່ເຖົ້າລ່ບີມືນຕາຂົ້ນເຕັນວ່ຽຈັບກອກອອກຈາກປາກແລ້ວ ເວົ້າດ້ວງພາສາລາວສຸງວ່າ:

– ບໍ່ຮຸ້ຄວາມເວົ້າຄັກປານໃດ ແຕ່ເຂົ້າໃຈຢູ່ນີ້! ພໍ່ເຖົ້າລ່ບີ ຊິໃສ່ ໜ້ອກ ຂອງຕົນ ແລ້ວເວົ້າຕໍ່. ພວກທ່ານຢ່າລືມ ຕອນ ດຶນບ່ອນຕົນເຄິ່ງຢູ່ ຢ່າລືມອຸ່ບ່ອນຕົນເຄິ່ງນອນ. ມືດຢູ່ຄາວໜຶ່ງ ພໍ່ເຖົ້າລ່ບີຈ່ຳສັກສ່ຽງຕາໃສ່ສະຫາງທ້າວຕຸ ແລ້ວເວົ້າວ່າ: ຄື ໄດ້ຫງືນຂ່າວເປົ່າປີ ໄປຮອດບ້ານ ພວກເຮົາ ພຸ້ນວ່າ ພວກ ທ່ານຍ້ງຈະຮັບເອົາແພສີເຫຼ້ອນ ຄືກັນກັບ ຕົນຂຶ້ນຜຸ້ສາວ ໃຫ ພວນນາຕິດໃສ່ບ່າຊັ້ນບໍ?

ສະຫາງທ້າວຕຸ້ຍົ້ນຫົວແລ້ວຖາມຄືນດ້ວງສີໜ້າຍົ້ມແຍ້ມ ວ່າ:

– ສ່ຽວເຫັນດີໃຫ້ພວກເຮົາຮັບເອົາບໍ?

– ຫຸ! ຊິຮັບເອົາເຮັດຫຍັງ? ພີ່ນ້ອງລາວສຸງ ພວກເຮົາ

ທຸກຍ້ອນພວກທີ່ຄືຂອງເຫຼົ້ອມ ໆ ໃນບ່າ ແນວນັ້ນນາ ພໍ່ແຮງ ແລ້ວລະ ! ອ່ວາ ງໜ້າໄປຫາແມ່ນຸຊວາ ແລ້ວເວົ້າວ່າ: ເຈົ້າກໍ ເວົ້າໜັ່ງນ່ຳເພິ່ນແດ່ດີ ຂ້ຶ ເວົ້າບໍ່ເປັນ.

ແມ່ນຸຊວາກ ງນຕົວ່ວາຈະລຸກຂຶ້ນເວົ້າ ແຕ່ສະຫ ງທ້ ວຕຸ ກ ວກມືຫ້ ນໃຫ້ນັ່ ງເວົ້ ກ່ ໄດ້. ແມ່ນຸຊວາເອົ ແຜເຊັ ດສົບ ຫ ງວ ເບິ່ ງລຸ ກສ ວ ໜ້ ໆ ໜ່ ງແລ້ ວເວົ້ ວ່ ວ:

— ສອ ງສ ນນ້ ຫ ງນ້ ເພ ງຕ ງບ້ ນອ້ ໆ ດ ່ ເອ ນເອ ຜຸ ບ່ ວ ແລະ ຜຸ ສ ວ ໄປ ໂຮ ມກ ນ ແລ້ ວເວົ້ ວ່ ວ ເສ ກຍ ງ ຈ ເກ ດຂ ນ ອ ກ. ເພ ນເອ ປ ນ ໜ ງ ບຸ, ຊ ຄ ່ ວ່ ວ ບ ນ ! ບ ນ ນ ລ ເອ ນ ວ ໆ ໃຫ້ ພວ ກຜຸ ບ່ ວ ແລະ ຫ ນ ່ ໃຫ້ ຜຸ ສ ວ ເວົ ນ ່ ອ ງ ນ ອ ກ ອ ງ ປ ດ ໃ ຈ ໃ ນ ກ ອ ງ ພ ນ ທ ສ ອ ງ ຂ ອ ງ ແ ນ ວ ລ ວ ຮ ກ ຊ ວ ດ ວ ່ ວ ຊ ນ. ແ ມ ່ ນ ຸ ຊ ວ ເ ວ ົ ້ ວ ກ ະ ຕ ຸ ກ ກ ະ ຕ ກ ບ ່ ຄ ກ ບ ່ ແ ມ ່ ເ ລ ິ ງ ອ ່ ວ ງ ໄ ປ ຫ ວ ນ ວ ງ ປ ວ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ ວ ວ ່ ວ : ລ ຸ ກ ກ ່ ເ ວ ົ ້ ວ ສ ຸ ເ ພ ິ ນ ຟ ັ ງ ແ ດ ່ ດ ຸ , ເ ຜ ງ ຕ ງ ເ ວ ົ ້ ວ ໜ ັ ງ ອ ກ ແ ດ ່ ?

ນ ວ ງ ປ ວ ເ ຫ ຼ ົ ອ ດ ໄ ປ ເ ບ ິ ່ ງ ສ ະ ຫ ວ ງ ຈ ່ ນ ງ ນ ແ ວ ບ ໜ ່ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ ວ ວ ່ ວ .

— ເ ພ ິ ນ ເ ວ ົ ້ ວ ວ ່ ວ ເ ຈ ົ ້ ວ ຟ ້ ວ ຂ ອ ງ ຄ ນ ລ ວ ສ ຸ ງ ເ ກ ດ ຂ ນ ແ ລ ້ ວ . ເ ພ ິ ນ ພ ວ ນ ພ ວ ກ ເ ຮ ວ ໄ ປ ເ ບ ິ ່ ງ ເ ຈ ົ ້ ວ ຟ ້ ວ ຢ ່ ບ ້ ວ ນ ໄ ກ ່ ຂ ນ ເ ພ ິ ນ ເ ອ ວ ແ ຜ ສ ົ ້ ວ ແ ຜ ແ ດ ວ ເ ຮ ັ ດ ເ ປ ນ ຄ ອ ກ ໄ ວ ້ ບ ່ ໃ ຫ ້ ໄ ຜ ເ ຂ ົ ້ ວ ໄ ປ ໃ ກ ້ ໃ ຕ ້ ຢ ນ ເ ບ ິ ່ ວ

ຢູ່ໄກ. ເຈົ້າຟ້ານີ້ແຕ່ປ່ອນຕົນອອກມາໃຫ້ເບິ່ງຕົນເພິ່ນຂາວໃຫ່ງ ຍາວເລ່ວເງ່ວນີ້ຂົນແຄ່ງສຸກສຸງຄືຂົນນົກຢາມ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນເຈົ້າ ຟ້າຫວ່ານເງິນ ອອກມານີ້ແຕ່ເງິນ ສະຕາງຫ້າວເພງຕົງເວົ້າ ວ່າເຈົ້າຟ້າບໍ່ນັກແນວລາວຮັກຊາດ, ໃສ່ໄປນ່ຳແນວລາວຮັກ ຊາດເຈົ້າຟ້າຈະໃຫ້ຜີຍະວາງໜູໜວງມາກິນເຈົ້າຟ້າໃຫ້ລາວ ສຸງໄປນ່ຳອາເມລິກາວ່າຊັ້ນ, ນີ້ຫຼາງຄົນຖາມຄືນວ່າອາເມລິກາ ເປັນຄົນແນວໃດ! ເພງຕົງບອກວ່າ ອາເມລິກາ ຄືກັນກັບໝ່ ດ້ງໃນຕາລວກເອົາຫຼານ ພະຍາຕຸບີ ໄປນອນນ່ຳຢູ່ລາດຫ່ວງ ນັ້ນແລ້ວ! ເວ້ົາມາຮອດນີ້ພວກຜູ້ສາວພາກັນແຕກອົ້ນຫນີທັນ ທີເຮົາກໍປົບແທ້ປົບວ່າເຂົ້າປ່າເລີກທ່ໃດ, ກໍຍັງວ່າບໍ່ເລີກເພາະ ໃສກໍຮູ້ໝ່ດ້ງໃນຕາລວກຢູ່ລາດຫ່ວງນັ້ນນັກແຕ່ກຸມແມ່ຍິງ!

ນາງປາເວ້ົາສຸດ ກໍຮູ້ສຶກໜ້າອາງໃບໜ້າ ຂອງນາງແດງ ຂຶ້ນນາງ ກົ້ມຫົວເອົາ ໂປ້ຕີນຄ້ວດ ດິນຫຼົ້ນຢູ່ຢ່າງງ ງ. ແມ່ ນຸຊວາຫຼງວເບິ່ງລຸກແລ້ວຫຼງວເບິ່ງສະຫງ ງ ຕຸ້ນີ ຢູ່ຄາວ ໜ່ງແລ້ວແມ່ຈ່ງເວ້ົາຂຶ້ນດ້ວງຄວາມຈ່ງໃຈວ່າ:

— ເປັນແນວນັ້ນລະ ພວກທ່ານເອີ! ນອກນັ້ນພວກເຂົາ ຍັງປາບປາມ ຄົນຕ່ໍຕ້ານ ເກ່ົາ ແລະ ພວກ ທ່ີນີ ລຸກ ເຕ່ົາໄປກຸ ຊາດ! ພວກ ທ່ານພາກັນມາຢູ່ຫ້ງນ້ີ? ຢູ່ອ້ອມ ພວກທ່ານນີ ແຕ່ພວກທ່ີເຄ່ິງຂ້າຄົນໃດ!

ສະຫາງທ້າວຕຸ້ພ້ອມທັງບັນດາສະຫາງທົ່ມີໜ້າຢູ່ທົ່ນັ້ນ ສຸດທົ່ຕົ້ນຕັນໃຈ ຕ່ຄ່ຳເວົ້າ ອັນຈິງໃຈ ຂອງແມ່ນຸຊວາ ທົ່ ນີລຸກ ຊາງໄປເປັນທະຫານກຸ້ຊາດ ໃນກອງປັກໃຈ. ສະຫາງທ້າວ ຕຸ້ລຸກຂຶ້ນກ່ອນອື່ນໝົດ ສະຫາງສະແດງຄວາມຂອບໃຈຕ່ອ້າງ ເອ້ືອງນ້ອງພ່ແມ່ປະຊາຊົນພຸແຄ ທົ່ຍັງໄວ້ເນ້ອ ເຊ້ືອໃຈ ຕ່ການ ປະຕິວັດ. ຕ່ຈາກນັ້ນສະຫາງໄດ້ໃຈ້ແຍກໃຫ້ຮູ້ ເຖິງກິນ ອຸບາງ ລາງຫ່ຽນ ຂອງຈັກກະພັດ ອາເມລິກາ ແລະ ລຸກແຫ້ງ ທົ່ ຍັງ ຫວ້ງ ເອົາ ຊີກ ໃສ້ ໃສ່ ຕີນ ມືເອົາ ແອກ ລ່າ ເມືອງ ຂຶ້ນ ອັນ ໜັກ ໜ່ວງ ເຕ້ງ ໃສ່ ຄໍປວງ ປະຊາຊົນ ລາວ ທຸກ ຊົນ ຊາດ. ສະຫາງ ໄດ້ ບອກ ໃຫ້ ນາງ ປາ ໄປ ເຜ່ີງ ແຜ ໃຫ້ ອ້ານ ເອ້ືອງ ນ້ອງ ຊາວ ຫຸ່ມ ພຸ ແຄ ຮູ້ ວ່າ ອັນ ທົ່ ເຮ້ີນ ວ່າ ເຈ້ົາ ຟ້າ ນັ້ນ ຕ້ັງ ແມ່ນ ກະ ໂຕ ອາ ເມລິ ກາ ນັ້ນ ເອງ!

ຟ້ານາ ຮອດ ນ້ີ ພ່ ເຖ້ົາ ລ່ ບິ ທົ່ ຫຼັບ ຕາ ຊິ ນ ໆ ຢູ່ ນັ້ນ ນ້ີ ນ ຕາ ນ້ ໆ ກ້ ໆ ຂຶ້ ນ ຈັບ ເອົ າ ກ ອ ກ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ປ າ ກ ແ ລ້ ວ ເ ວ້ ົ າ ວ ່ າ :

— ແມ່ນແທ້! ເຮົາເຫັນນັນລ ໆ ອາບນ ້ ຳ ຕ ້ ງ ແ ມ ່ ນ ຄ ີ ໜ ່ ໍ ຕ າ ລ ວ ກ ຢ ຸ ລ າ ດ ຫ ່ ວ ງ ນ ້ ີ ລ ະ ! ນ ັ ນ ຊ ີ ແ ມ ່ ນ ເ ຈ ້ ົ າ ຟ ້ າ ເ ຈ ້ ົ ວ ຕ ງ ຮ ່ ວ ຫ ງ ້ ງ ເ ດ ! ເ ວ ລ າ ເ ຜ ງ ຕ ງ ບ ່ ຢ ຸ ນ ັ ນ ລ ງ ເ ຂ ້ ົ າ ໄ ປ ນ ອ ນ ນ ຳ ເ ມ ງ ນ ້ ງ ເ ຜ ງ ຕ ງ ອ ີ ກ ໄ ດ ເ ລ ່ ອ ງ ນ ້ ີ ໃ ຜ ກ ່ ຮ ຸ ແ ມ ່ ນ ບ ່ ແ ມ ່ ນ ຸ ຊ ວ ! ?

ແ ມ ່ ນ ຸ ຊ ວ າ ໜ ້ ານ ອ ງ ແ ມ ່ ບ ່ ກ ້ ານ ປ ວ ກ ນ ີ ແ ຕ ່ ງ ຶ ກ ຫ ິ ວ ເ ຫ ັ ນ ດ ິ ນ ຳ

ສ່ວນນາງປາໃບໜ້າຂອງນາງແຮງແດງຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມອາຍ. ສະຫາງທ້າວຕຸ້ເລີ່ງເວົ້າວ່າ:

— ເອົາລະ ລົມກັນມາກໍ່ດົນເຕີບແລ້ວ, ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ກໍ່ຮອດຍາມກິນເຂົ້າງາມແລ້ວລະ. ພວກເຮົາຂໍ່ເຊີນພໍ່ລ່ບີແມ່ນຸຊວາແລະນາງປາໄປຮັບປະທານອາຫານນຳພວກເຮົາ...

ໃນເວລາທີ່ທຸກຄົນພວມລຸກຂຶ້ນ ວ່າຈະພາກັນເຂົ້າໄປຫາຫ້ອງກິນເຂົ້ານັ້ນ ພວກໜໍ່ເຖົ້າສິດາໜໍ່ດິນາຮອດສະຫາງທ້າວຕຸ້ໄດ້ຕ້ອນຮັບພວກໜໍ່ເຖົ້າສິດາຢ່າງສະໜິດສະໜົມແລ້ວເວົ້າດ້ວງທ່າທີຄືເປັນກັນເອງວ່າ:

— ເບິ່ງແມ້ຕາເວັນເກືອບທ່ຽງແລ້ວ ນິດແດງຂົບໄສ້ແລ້ວໄດ! ເຊີນເຂົ້າໄປຮັບປະທານ ນຳພວກເຮົາ ໃຫ້ອີ່ມໜຳ ສຳລານເສງກ່ອນຈຶ່ງລົມກັນ! ເຮືອນພວກເຮົາເອງດອກ ໜໍ່ລ່ບີກັບໜໍ່ສິດາກໍ່ຮຸ້ກັນດີ!

— ສ່ຽວເປັນສ່ຽວຕ່າງກັນແທ້ໆ ຊິ່ບໍ່ຮຸ້ກັນແນວໃດ?

ໜໍ່ເຖົ້າສິດາເວົ້າຂຶ້ນດ້ວງຄວາມຈິງໃຈ ແລ້ວທຸກຄົນໄດ້ພາກັນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງກິນເຂົ້າຊຶ່ງມີພານອາຫານອັນແຊບຫອມຢ່າງສົດໆຮ້ອນໆ ຈັດວາງໄວ້ຢ່າງເປັນລະບຽບຢູ່ແລ້ວ.

※

※ ※

ແລ້ວເດືອນເພັ້ງເກືອບຈະສຸ້ງຂຶ້ນພົ້ນປ່ງໄມ້ແລ້ວໃຟຕະ
ກ່ງຢູ່ຕາມຫ້ອງເຮືອນ ກໍໄດ້ຮຸ່ງຂຶ້ນແລ້ວ. ແຕ່ນ້ງໃສພາຍ້ງ
ບ່ທັນກັບນາແຕ່ໄປອາບນ້ຳ. ນ້ງເອົາກະບ່ວ ຕັກເອົານ້ຳ ທີ່
ໃສແລະເຢັນໃນສ້ານ້ຳ ໆ ຊ່ຶ ວ້ ງ ນ້ ອ ງ ຂຸ ດ ລ ງ ບ ໄ ປ ຕ ານ ແ ຄ ນ
ສະໜົນ ທ່ົ ນ ນ ້ ຳ ພ ໍ ເ ປ ັ ນ ເ ປ ື ່ ອ ນ ບ ່ ານ ຕ ະ ຫ ຼ ອ ດ ປ ີ . ໃ ນ ແ ຫ ່ ງ ນ ີ ້ ມ ີ
ຄົນເລ່ົາລ ືກັນວ່ານ ີ ຜ ີ ນ ້ ງ ໄ ກ ່ ແ ມ ່ ລ ຸ ກ ອ ່ ອ ນ ຮ ອ ດ ຍ ານ ສ ິ ນ ດ ັ ບ ສ ິ ນ
ເພ ັ ້ ງ ມ ັ ນ ມ ັ ກ ຮ ້ ອ ງ « ກ ຸ ກ ! ກ ຸ ກ ! » ລ ງ ບ ໄ ປ ລ ງ ບ ນ າ ຖ ້ າ ຜ ີ ນ ້ ງ
ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ຮ ້ ອ ງ ແ ລ ້ ວ ຄ ົ ນ ນ ັ ກ ເ ຈ ັ ບ ໄ ຂ ້ ຫ ຼ ິ ຕ ານ ້ ງ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ແ ມ ่ ນ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ຍ
ແ ລ ະ ຄ ົ ນ ອ ອ ກ ລ ຸ ກ ໃ ໝ ่ ເ ລ ື ່ ອ ງ ນ ີ ້ ເ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ລ ຸ ກ ຜ ນ ້ ງ ນ ານ ້ ງ ແ ລ ະ
ພ ຸ ນ ທ ະ ຫ ານ ປ ່ ານ ້ ງ ຂ ວ ານ ີ ຄ ວ ານ ຢ ້ ານ ກ ົ ວ ເ ປ ັ ນ ທ ່ ີ ສ ຸ ດ ເ ອ ົ າ ບ ່ ກ ້ າ
ລ ົ ງ ໄ ປ ໃ ນ ສ ະ ໜ ົ ນ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ໃ ນ ຍ ານ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ຕ ົ ກ ດ ິ ນ . ແ ຕ ່ ນ ານ ້ ງ
ໃ ສ ພ າ ແ ຜ ດ ຜ ້ ຫ ນ ຸ ່ ມ ແ ຫ ັ ນ ຂ ອ ງ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ່ ີ ສ ອ ງ ພ ັ ດ ມ ານ ັ ່ ງ ອ າ ບ
ນ ້ ຳ ຄ ົ ນ ດ ງ ວ ໃ ນ ມ ື ້ ສ ິ ນ ເ ພ ັ ້ ງ ໃ ນ ແ ຫ ່ ງ ເ ປ ົ ່ າ ປ ່ ງ ວ ແ ລ ະ ເ ປ ັ ນ ຕ າ ຢ ້ ານ
ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ເ ລ ື ່ ອ ງ ນ ີ ້ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ຫ ນ ້ າ ອ ັ ກ ສ ະ ຈ ັ ນ ບ ່ ແ ມ ่ ນ ຫ ນ ້ ໍ ສ ຳ ຫ ຼ ັ ບ
ພ ວ ກ ທ ່ ີ ຍ ັ ງ ເ ຊ ື ່ ອ ຜ ີ ສ າ ງ ນ ານ ້ ງ ລ ານ ້ ງ . ນ ານ ້ ງ ໃ ສ ພ າ ບ ່ ຟ ັ ້ ງ ວ ບ ່ ພ ັ ່ ງ
ນ ັ ່ ງ ສ ຸ ສ ະ ບ ຸ ລ ຸ ບ ໄ ລ ້ ຕ ິ ນ ຕ ິ ວ ຂ ອ ງ ນ ານ ້ ງ ຢ ່ ານ ້ ງ ສ ະ ບ ານ ້ ງ ແ ລ ະ ບ ່ ສ ິ ນ ໃ ຈ
ນ ຳ ສ ານ ້ ງ ຮ ້ ອ ງ ກ ຸ ກ ! ກ ຸ ກ ! ກ ານ ! ກ ານ ! ແ ຕ ່ ປ ະ ກ ານ ໃ ດ .

ຄ ານ ວ ໜ ົ ່ ງ ນ ານ ້ ງ ໄ ດ ້ ຫ ິ ວ ສ ານ ້ ງ ບ ານ ຕ ິ ນ ຂ ອ ງ ຄ ົ ນ ຍ ່ ານ ້ ງ ລ ານ ້ ງ ບ ສ ະ
ໜ ົ ນ ມ ານ ານ ້ ງ ບ ້ ານ ້ ງ ນ ຕ ິ ວ ຢ ້ ີ ນ ີ ໄ ປ ອ ັ ກ ປ ະ ຕ ຸ ສ ້ ວ ນ ອ າ ບ ນ ້ ຳ ໃ ຫ ້ ແ ຈ ບ

ກ່ວາເກົ່າ ແລ້ວກົ້ມສ່ອງເບິ່ງວ່າ ແມ່ນໃສຍ່າງນາ? ນາງລັກ ຍົ້ນຫົວຜ້ຽງ ເມື່ອຮູ້ວ່າ ຜູ້ຍ່າງນານັ້ນ ແມ່ນ ທ້າວຄຳໝັ້ນ. ນາງຮ້ອງຖາມດ້ວງຖີເປັນກັນເອງວ່າ:

— ອ້າງຄຳໝັ້ນ, ອ້າງໄປໃສນາ?

— ໂອ, ນ້ອງອາບນ້ຳຢູ່ນີ້ນໍ? ອາບໄວແດ່!

ທ້າວຄຳໝັ້ນ ທັງເວົ້າທັງນັ່ງຄ້າຢູ່ໃກ ໆ ນາງໃສພາເລີ່ງ ຖາມວ່າ:

— ອ້າງຊອກຫານ້ອງຫວະ?

— ແມ່ນແທ້!

— ນ້ອງກໍຫັ້ງນໍ?

— ເພິ່ງຈ່ຳໃບນາຫາໃຫ້ນ້ອງໄປສັກຢາໃຫ້ລຸກລາວ! ລຸກລາວເຈັບຜິວພັດບໍ່ຢຸ.

— ເອີ, ຄ້ານ້ອງບຸດຕ່ງວນ້ອງອາບ ນ້ຳແລ້ວໆ ລະ, ໃຫ້ນ້ອງຖ່າງເຄື່ອງນຸ່ງກ່ອນ.

ນາງໃສພາຖ່າງເຄື່ອງດີແລ້ວກໍຫົ້ວຄຸນນ້ຳຍ່າງອອກນາຫາ ທ້າວຄຳໝັ້ນ. ຍ່າງຕາມຫຼັງ ກັນເມື່ອຫາຄ້າງໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງ ນາງໃສພາ ຈ່ຳຊວາດຮູ້ເມື່ອເຖິງເລື່ອງທີ່ນາງໄວ້ໃຈວ່າຊິເວົ້າ ຢອກທ້າວຄຳໝັ້ນນາຫຼາງເທື່ອແລ້ວ. ແຕ່ບໍ່ມີໂອກາດຈັກເທື່ອ ນາງອ່ວາງໜ້າ ໄປຫາທ້າວຄຳໝັ້ນພ້ອມທັງເວົ້າດ້ວງທ່າທີ

ສະ ງິ ບ ສະ ງ່ ງ ມ ວ່ າ:

— ອ້ າ ງ ຄ ຳ ໝັ້ ນ ! ອ້ າ ງ ຮູ້ ປ າ ບ ຶ ກ ຕ ິ ?

— ຮູ້ ແ ທ້ . ປ າ ແ ດ ກ ປ າ ບ ຶ ກ ມ ັ ນ ກ ໍ ອ ະ ລ ່ ໍ ລ ະ ບ ໋ ?

— ມ ັ ນ ຢ ູ່ ນ ້ ຳ ເ ລ ິ ກ ໂ ດ ນ ໋ ?

— ກ ໍ ບ ໍ ່ ຕ າ ງ ຕ ິ ວ ລ າ ງ ເ ທ ົ ່ ໍ ອ ຢ ູ່ ເ ລ ິ ກ ລ າ ງ ເ ທ ົ ່ ໍ ອ ກ ໍ ຢ ູ ່ ຕ ້ ນ ! ເ ປ ັ ນ ຫ ັ ງ ນ ້ ອ ງ ຈ ົ ່ ໍ ຖ າ ມ ເ ລ ື ່ ໍ ອ ງ ນ ີ ້ ?

ນ າ ງ ໂ ສ ພ າ ຍ ິ ້ ມ ຫ ົ ວ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ ໍ າ ຄ ວ າ ມ ພ ະ ຫ ງ າ ຕ ົ ໍ ໃ ສ ່ ວ ່ ໍ :

— ອ ້ ໍ ງ ຊ ຸ ້ ເ ອ ົ ໍ າ ວ າ ດ ໄ ວ ້ ສ ະ ເ ໝ ີ ກ ົ ່ ໍ ງ ປ ໍ ບ ຶ ກ ແ ຕ ່ ຫ າ ກ ແ ປ ນ ຄ ຸ ງ ຫ ັ ງ ກ ົ ່ ໍ ງ ປ ໍ ຊ ີ ວ ອ ້ ໍ ວ !

ເ ວ ົ ້ ໍ າ ແ ລ ້ ວ ນ ໍ ງ ໂ ສ ພ ໍ ຫ ົ ວ ລ ະ ອ ຶ ກ ລ ະ ອ ້ ໍ ປ ຸ ່ ຄ ໍ ວ ໜ ໍ ່ ໍ ງ ຈ ົ ່ ໍ ເ ວ ົ ້ ໍ ວ ່ ໍ :

— ອ ້ ໍ ງ ຄ ຳ ໝ ັ ້ ນ ເ ອ ີ ງ ! ນ ້ ອ ງ ຮ ຸ ້ ຄ ວ າ ມ ລ ັ ບ ຂ ອ ງ ອ ້ ໍ ງ ແ ລ ້ ວ ລ ະ !

— ຄ ວ າ ມ ລ ັ ບ ອ ັ ນ ໃ ດ ອ ້ ໍ ງ ບ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ ຮ ຸ ້ ?

— ອ ຸ ້ ງ ! ປ າ ສ ຸ ນ າ ອ ຳ !

ທ ້ ໍ າ ວ ຄ ຳ ໝ ັ ້ ນ ຊ ໍ ໍ ເ ປ ັ ນ ນ ັ ກ ຣ ົ ບ ທ ີ ່ ມ ີ ລ ະ ບ ຽ ບ ວ ິ ໄ ນ ດ ີ ແ ລ ະ ເ ປ ັ ນ ຜ ຸ ້ ຮ ັ ກ ສ າ ເ ອ ກ ະ ສ ານ ສ ຳ ຄ ັ ນ ຂ ອ ງ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ຊ າ ກ ານ ເ ມ ື ່ ໍ ອ ໄ ດ ້ ຫ ົ ວ ນ ຄ ຳ ວ ່ ໍ າ ຕ ິ ນ ເ ຮ ັ ດ ເ ສ ຽ ງ ຄ ວ າ ມ ລ ັ ບ ຫ ົ ວ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ໍ ້ ໍ ເ ຕ ັ ້ ນ ແ ຮ ງ ຖ ້ ໍ າ ແ ມ ່ ນ ກ ໍ ໍ ງ ເ ວ ັ ນ ນ ໍ ໍ ງ ໂ ສ ພ ໍ ອ ໍ ດ ຈ ະ ເ ຫ ັ ນ ໄ ດ ້ ຄ ັ ກ ວ ່ ໍ ໍ ໃ ບ ໜ ້ ໍ ໍ

ຂອງທ້າວຄຳໝັ້ນໃນເວລານັ້ນບໍ່ມີເລືອດຈັກຢາດ. ທ້າວຄຳໝັ້ນ ຕົກຊະເງົ້ຍືນນິດຢຸ່ປານຝັນທາງຢືນ. ນາງໂສພາກ້າວໄປໄດ້ສອງກ້າວເມື່ອບໍ່ໄດ້ຫາຍສຽງຕອບ ນາງເລິ່ງອ່ວາງໜ້າໄປຫາເຫັນທ້າວຄຳໝັ້ນ ຕົກຊະເງົ້ຢຸ່ນາງຈຶ່ງຫົວຂຶ້ນດ້ວງສຽງລະອຶກລະອ້ຽກ່ວາເກົ່າແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ຍອມນ້ອງສາ, ເອົານາຄ່າຈ້ຳງ!

ນາງໂສພາ ແບມືໃສ່ທ້າວຄຳໝັ້ນ ທ່າທີ່ດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ທ້າວຄຳໝັ້ນ ຍິ່ງງົງປານໄກ່ເມົາຄ້ອນ ມັນແມ່ນເລື່ອງໃດກັນ? ທ້າວຄຳໝັ້ນສຸດທີ່ສິນໃຈ, ອົດບໍ່ໄດ້ທ້າວຄຳໝັ້ນເລິ່ງຖາມວ່າ:

— ມັນແມ່ນເລື່ອງຫຍັງກັນ, ອ້ຽງບໍ່ເຫັນຮຸ້ເລື່ອງຫຍັງໝົດ!

— ອ້ຽງຮຸ້ນາງຄຸສົມພອນຕິ?

ໂອ່ງຕາງ! ໂລດແມ່ນເລື່ອງນີ້! ປະນາງໂສພານີ້ກາດາງເຮັດໃຫ້ຕົກໃຈໜ້ະ, ທ້າວຄຳໝັ້ນພ່ຍາກຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ ໂອ່ງ! ເພິ່ນແມ່ນ ເຊື້ອໄກ່ ແກ້ວປະສີງ ແຕ່ຄືນ ຄຳນັ້ນແລ້ວ ອ້ຽງນີ້ ແນວຄືນຫວາງຊິ ຕ່ເອົາບໍ່ມີໄດ້ດອກຕິ! ແຕ່ຈັກຄິດໄດ້ຄິດດີແນວໃດທ້າວຄຳໝັ້ນບໍ່ເວົ້າອອກໄດ້ ມີແຕ່ຍົ້ມຫົວ ພ້ອມທັງຄິດໃນໃຈວ່າເຈົ້ານີ້ໂສພາເອີ! ຄັນຂ້ຽເວົ້າຢອກເຈົ້າຄືນນີ້ເຈົ້ານັ້ກຊິເຊັດນ້ຳຕາໄດ້ທັ້ນ! ເຫັນທ້າວຄຳໝັ້ນຍັງນິດຢຸ່ນາງໂສພາຄິດວ່າຕົນໄດ້ທ່າກ່ແຄມເຂົ້າຕົ້ນອີກວ່າ:

— ນາງຄຸ້ມພອນ ຖາມນ້ອງ ນ້ອງ ໄປໃສ ສະຫວັນ ຫວ່າງແລ້ວນີ້ວ່າ: ອ້າງຄ່ຳໝັ້ນ ຍັງສະບາງດີບໍ? ນ້ອງຕອບ ເພິ່ນວ່າ: ຍັງສະບາງດີດອກ, ໄດ້ຫາຍ ແນວນັ້ນ ເພິ່ນເວົ້າ ແບບຫົວໃຈລ່ວ່າຫວ່າງນີ້ຄືບໍ່ເຫັນອ້າງຄ່ຳໝັ້ນໄປໃສ? ນ້ອງ ຕອບເພິ່ນວ່າເພິ່ນບໍ່ໄດ້ໄປໃສດອກຢູ່ເຮືອນຄາວ ນ. ເພິ່ນເອົາ ແໝນີ້ນທີ່ເພິ່ນແສ່ວຫາກ່ໍແລ້ວ ໃຫ້ນ້ອງເບິ່ງໂອ ! ຈ່ວ ! ຈ່ວ ! ແໝນີ້ນອ່ອນລະນຸ້ມ ນ້ຳຫອມ ເອົ້ານາເຖິງດົງ, ຄ້ຳໃຜໄດ້ເປັນ ເຈົ້າຂອງ, ເຈົ້ານ່ໍ້ຂ້ ເອີ ! ເທົ່ານ່ໍ້ເລີ ! ເວົ້າແລ້ວນາງໂສພາ ແບນ້ຕ່ໍໜ້າທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ ແລ້ວເວົ້າ ວ່າ:

— ໃສຄ່ຳຕອບ ແທນຄ່ຳເອົາຂ່າວນາໃຫ້?

ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ ຖ ກ້າວໜ່ໍາ ແລ້ວ ເວົ້າດ້ວງສຽງ ຢອກໂຍວ່າ:

— ຫຸ ໜ້າ ບ່ໍ ອ ງ ! ເຫັນ ເຂົ ຖ ມ ຫ ຊ ໆ ກ ນ ວ່ ໃ ເຂົ ! ເຫັນ ເຂົ ແ ວ ໝ ນ ກ ວ່ ເຂົ ຈ ໃ ຜ ນ ຜ ! ຫຸ ! ນ ເ ໜ ວ ຕ ແ ! ໃ ຜ ໜ ຈ ນ ນ ຖ ໃ ໝ ນ ແ ວ ຫ ນ !

ປ ນ ວ່ ເ ຖ ບ ອ ນ ນ ໂ ພ ເ ກ ຊ ລ ຢ ວ ໜ ໆ ເ ໝ ຮ ນ ຄ ວ ໜ ນ ວ ໃ ໜ ນ ໃ ຕ ນ ໃ ໝ ນ ແ ວ ເ ວ ໃ ຕ ນ ໃ ໜ ນ ໃ ໜ ນ ວ ວ ໜ ນ ວ ວ ໜ ນ ວ ວ

– ຫຸ!ຄວາມບໍ່ມີຫາໃສ!

– ແຜນີ້ແດງນັ້ນ ແມ່ນໃຜແລ່ວ?

– ຈັກ, ນ້ອງບໍ່ຮູ້!

– ລອງໄປຖາມສະຫາງຄຳແດງເບິ່ງດຸ!

– ບໍ່ເອົາ!

ນາງໃສພາຫວີດນ້ຳໃສ່ທ້າວຄຳໝັ້ນແລ້ວແລ່ນເມືອໂດງ ໄວ ທ້າວຄຳໝັ້ນຈຳເປັນໄດ້ຮ້ອງນຳຫຼັງວ່າ:

– ຈ໊ໍແລ້ວບໍ່ວ່າເມງຈ່າໄປນາຫາ...

ນາງໃສພາທັງແລ່ນ ທັງຕອບ ທັນທີວ່າ:

– ຈ໊ໍແລ້ວລະ! ອ້າງຕ້ອງໄປເປັນເພື່ອນນ້ອງໄດ!

※

※ ※

ປູ່ທີ່ເຮືອນນາງຈ່າໄປ ຕະກງາກ໋ຍັງບໍ່ທັນໄຕ້ເພາະບໍ່ມີນ້ຳ ມັນກັດແຜ່ນສັງກະສີແຜ່ນໜຶ່ງ ທີ່ປົກແປເຮືອນຖືກລົມພັດຕົກ ກ໋ງລົງໄດ້ສາມມື້ແລ້ວແຕ່ຍັງບໍ່ທັນມີໃຜເອົາຂຶ້ນຊ່ວງ. ອາໃສ ແສງໄຟຢູ່ທີ່ເຮືອນຄົວ ແລະ ແສງເດືອນທີ່ລອດລົງມາ ບ່ອນ ແຜ່ນສັງກະສີຕົກອອກ ຄ້ຳກ່າວພາງໃນຫ້ອງເຮືອນ ຈ໊ໍ່ມືດພໍ່ ເປັນສະລິວພໍ່ຍາງໄປມາເອົາສິ່ງຂອງໄດ້. ນາງຄຳດີເມງຂອງ

ຈ່າໄປເປັນຄົນຂຸງຂາວ ໜ້າກ້ວາງຄິ້ວກ້ຳ ຂົນຕາຍາວ, ເມື່ອ
ກ່ອນນີ້ນາງກໍເປັນສາວຊ່າສາວລີ ຄົນໜຶ່ງ ໃນບ່ລີເວນ ເນີ້ຈ
ໃໝນສະຫວັນ. ນາງກັບ ນາງຈ່າໄປ ເປັນຍາດຕິ ພີ່ນ້ອງ ກັນ
ຫ່າງ ໆ ທາງເຮືອນຫຼັງພໍ່, ເນື່ອງຈາກຜູ້ໃຫ່ ທ້າວສອງຄຣບຄົວ
ປ້ອງ ໃສ່ແດ່ ແລະ ເຂົາກໍ ຮັກ ກັນມາ ໄດ້ ຫຼາງປີ, ເຂົາ ຈຶ່ງ ໄດ້
ເປັນຄູ່ ຜົວ ເມຍ ກັນ ຢ່າງ ຖືກ ຕ້ອງ ຕາມ ຮີດ ຄອງ ປະ ເພນີ. ນາງ
ຈ່າໄປ ຮັກ ເມຍ ທີ່ ສຸດ ຕັ້ງ ແຕ່ ເອົາ ກັນ ມາ ເຂົາ ທ້າວ ສອງ ບໍ່ ເຄີຍ ຜິດ
ຖຽງ ກັນ ຈັກ ເທື່ອ. ແຕ່ ນາງ ຈ່າໄປ ນັກ ຖືກ ຂັ້ນ ເທິງ ແຕ່ ໄປ
ບ່ອນ ນັ້ນ ບ່ອນ ນີ້ ເລື້ອ ງ ໆ ມີ ເດືອນ 1 ໄດ້ ຢູ່ ເຮືອນ ພຽງ ແຕ່ ສີ່ ຫ້າ
ມື້. ສະ ນັ້ນ ວຽກ ງານ ທ້າ ທັງ ໝົດ ໃນ ເຮືອນ ສ່ວນ ຫຼາງ ນາງ ຕ້ອງ
ແບກ ຫາບ ເອົາ ເອງ ມີ ເທື່ອ ນາງ ແລ່ນ ເມື່ອ ຮ້ອງ ຂໍ ຄວາມ ຊ່ວຍ
ເຫຼືອ ຈາກ ພໍ່ ແມ່ ການ ເປັນ ຢູ່ ຈ່າ ລ່ ປະ ຕິ ດ ປະ ຕາມ ຕໍ່ ມາ. ເຂົາ
ສອງ ຄົນ ໄດ້ ລຸກ ກິກ ເປັນ ຜູ້ ຊາງ ສັນ ຍາ ຮັກ ແຫ່ ງ ຄວາມ ຮັກ ອັນ
ດຸ ດື່ ມ ຂອງ ເຂົາ ໄດ້ ສາມ ປີ ປາງ ແລ້ ວ ແຕ່ ຊ້ ຳ ພັ ດ ເປັນ ພະ ຍາ ດ
ໄຂ້ ປ່ າ ຊ ຳ ເຮື້ ອ. ນາງ ຄ ຳ ດີ ນັ່ ງ ນຶ ດ ຢູ່ ໃກ້ ກັ ບ ບ່ ອນ ລຸ ກ ນອນ ດ ວ ງ
ຕາ ທ້ າ ງ ຄູ່ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ປ ຸ ງ ກ ຊຸ ມ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ນ ້ ຳ ຕ າ ຕັ ້ ງ ແ ຕ ່ ລ ຸ ກ ເ ປ ັ ນ ໄ ຂ ້
ນ າ ຫ າ ຢ ຸ ກ ຢ າ ໃ ຫ ້ ລ ຸ ກ ກ ິ ນ ກ ໍ ບ ່ ນ ີ ຈ ະ ກ ັ ບ ເ ມ ື ອ ຂ ໍ ຄ ວ າ ມ ຊ ່ ວ ຍ ເ ຫ ຼ ື ອ
ຈ າ ກ ພ ໍ ່ ແ ມ ່ ຫ ຼ າ ງ ເ ທ ື ່ ອ ກ ໍ ຢ ້ ານ ບ ້ ານ ເ ມ ີ ຍ ເ ພ ິ ່ ນ ເ ວ ້ ົ າ ໃ ຫ ້. ສ ະ ນ ັ ້ ນ
ນ າ ງ ຈ ່ ໍ ປ ິ ບ ໃ ຕ ້ ແ ລ ່ ນ ເ ໝ ື ອ ຂ ໍ ຄ ວ າ ມ ຊ ່ ວ ຍ ເ ຫ ຼ ື ອ ນ ຳ ຄ ອ ບ ຄ ົ ວ ນ າ ງ

ແລະພົນທະຫານພວງໃນເຂດຍ່ານນີ້ເອງ, ແຕ່ການຊ່ວງເຫຼືອ
ດ້ວງກ່າວ ກໍເປັນພຽງແຕ່ ຢອດນ້ຳຍ້ານສອກ. ສະນັ້ນ ນາງຈຳ
ຕ້ອງໂສດວ່ງລັກຕິດຕໍ່ຂໍຄວາມຊ່ວງເຫຼືອຈາກກອງພັນທີ່ສອງ
ຂອງແນວລາວຮັກຊາດ ຊຶ່ງເປັນການຫວ່ງຫ້ານ ຢ່າງຄ່ຂາດ
ບາດຕ່ວງຈາກຂັ້ນເທິງ.

ແຕ່ຟ້າເອີ! ຄວາມທຸກໃຈຂອງນາງຄ່ວ່ດີ ບໍ່ແມ່ນນິພຽງ
ແຕ່ຜິວບໍ່ຢຸ່, ລຸກເຈັບ ແລະການເປັນຢຸ່ປົກເຄືອງທ່ນັ້ນ. ເລື່ອງນີ້
ນາງບ່ອາດເວ້ົ້າ ໃຫ້ໃຜຟັງນ່ໄດ້ ຈົນກະທັ້ງຮອດຜິວ ເພາະ
ນັ້ນເປ້ືອນເປ້ືະຕ່ໍ້ຕ້ານຫາອັນປຽບບ່ໍ່ໄດ້ແລະນິນທິນອັນນ້ີແມ່ນ
ບ່ໍ່ມ້ີເຈ້ົ້າຕ່ອນບຸນອ້ີງໃດຈະມາລ້ົ້າງໃຫ້ກ້ັງໄດ້. ເລ່ື້ອງນ້ີນ້ັນຈະ
ເປັນສ້ົ້ງນໜ້ານ ສຽບໜ້ານ້ົ້ກຫ້ົ້ວໃຈຂອງນ້ານ ຈົນຮອດນ້ີ້ຕ້ານ,
ນ້ັນຈະເຮ້ັດໃຫ້ນ້ານ້ົ້ກິນແໜ້ານ້ໄປຈົນຕະຫ້ຼອດຊ້ີ້ວ້ິດ. ໂອ້ຽ! ຄ້ິດ
ເຖ້ິງເລ່ື້ອງນ້ີ້ຂ້ຶ້ນມາ ຄ້ໍາແມ່ນຫ້ົ້ວອ້ົ້ກຂອງນ້ານ້ລະເ້ປ້ີ້ກອອກໄ້ດ້
ນ້ັນຄ້ົ້ງລະເ້ປ້ີ້ກອອກ ແຮ້ງປ້ານລະເ້ປ້ີ້ກປ້ານ້ລະມ້ານຸ້້ນຸ້້ນແລ້ວ!
ແຕ່ຫ້ານ້ວ່ານ ຕ້ັບໄ້ກ່ໄ້ສຸ້້ໆ ໃນຫ້ົ້ວອ້ົ້ກຂອງນ້ານ ບ່ໍ່ມ້ີຫ້ັ້ງພ່ໍ້ຈະ
ຊ່ວ້ງໃ້ຫ້ລະເ້ປ້ີ້ກອອກໄ້ດ້.

ນ້ານເປ້ັນຫ້ັ້ງວ່ານ້ຕ? ນ້ານໄ້ດ້ເ້ສ້ງຂ້ອ້ງແ້ພ້ງ ຂ້ອ້ງ ມ້ະນຸ້້ດ
ເ້ສ້ງຄ້ວ້ານ້ບ່ໍ່ລ້ຶ້ສຸ້້ດ ຂ້ອ້ງ ຜຸ້້ເ້ປ້ັນ້ເ້ມ້ງ. ນ້ານ້ອ້ກໃ້ຈ້ຜ້ິ້ວ້ຊ້ັ້ນ້ບ່ໍ?
ບ່ໍ່ແ້ມ່ນ້ດ້ອ້ກ. ນ້ານ້ຮ້ັ້ກ້ຜ້ິ້ວ້ແ້ພ້ງ້ລຸ້້ກ້ເ້ໝ້ືອ້ນ້ກ້ັ້ບ້ແ້ກ້ວ້ໃ້ນ້ຕ. ຄ້ັ້ນ

ຊັ້ນເປັນຍ້ອນເວນກ່ ທີ່ນ່ ານ່ ານ ແຕ່ຊາດກ່ອນ ຊັ້ນບ່? ເລື່ອງນີ້ ເອົ່ າແຕ່ ໃຫ ຈະ ຄິດ. ແຕ່ ສ່ ານ ຫຼັ ບ ນ ານ ຄ ່ ານ ດີ ແລ ້ ວ ນ ານ ຮູ ້ ດີ ກ ່ ວ ່ ານ ໃຫ ທ ້ ານ ໝ ົ ດ ແລ ະ ບ ່ ່ ມ ີ ເວ ນ ກ ່ ານ ນ ່ ານ ານ ຫ ົ ນ ໃ ດ, ນ ານ ໄ ດ ້ ຖ ິ ກ ຄ ົ ນ ຄ ື ນ ານ ກ ິ ດ ຂ ົ ມ ລ ົ ງ ເ ປ ັ ນ ທ ານ ແ ລ ້ ວ ກ ່ ໂ ຫ ດ ກ ່ ານ ອ ັ ນ ຊ ົ ວ ຊ ້ ານ ລ ານ ົ ກ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ນ ານ ຊ ຶ ່ ງ ບ ່ ມ ີ ໝ ້ ນ ານ ຣ ົ ກ ເ ມ ື ່ ອ ງ ຄ ົ ນ ໃ ດ ໆ ຈ ະ ທ ງ ມ ທ ັ ນ ໄ ດ ້ .

ເ ຫ ດ ກ ານ ທ ີ ່ ເ ກ ີ ດ ຂ ້ ນ ໃ ນ ຄ ືນ ນ ັ ້ ນ ນ ານ ຍ ັ ງ ຈ ່ ານ ໄ ດ ້ ດ ີ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ . ນ ານ ພ ວ ມ ນ ອ ນ ກ ່ ອ ມ ລ ຸ ກ ຂ ອ ງ ນ ານ ທ ີ ່ ພ ວ ມ ເ ປ ັ ນ ໄ ຂ ້ ຢ ູ ່ ດ ້ ວ ງ ຄ ວ ານ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ພ ານ ໃ ຕ ້ ຊ ານ ງ ຄ ານ ເ ຮ ື ອ ນ ຂ ອ ງ ນ ານ ເ ລ ິ ງ ໄ ດ ້ ຫ ງ ົ ນ ຄ ົ ນ ໄ ຂ ປ ະ ຕ ູ ເ ຮ ື ອ ນ ເ ຂ ້ ານ ານ ນ ານ ຄ ິ ດ ວ ່ ານ ແ ມ ່ ນ ຜ ົ ວ ກ ັ ບ ນ ານ ແ ຕ ່ ໄ ປ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ໜ ້ ານ ທ ີ ່ ນ ານ ຈ ຶ ່ ງ ຟ ້ ານ ວ ລ ຸ ກ ຈ ານ ກ ບ ່ ະ ນ ນ ອ ນ ພ ວ ມ ຊ ອ ກ ຫ ານ ກ ັ ບ ໄ ປ ເ ພ ື ່ ອ ໄ ດ ້ ຕ ະ ກ ງ ງ ແ ລ ້ ວ ຈ ະ ອ ອ ກ ໄ ປ ຮ ັ ບ ຕ ້ ອ ນ ຜ ົ ວ ແ ຕ ່ ອ ານ ນ ຶ ກ ຈ ານ ເ ອ ິ ງ ! ຄ ວ ານ ດ ີ ໃ ຈ ທ ີ ່ ນ ານ ຈ ະ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ໜ ້ ານ ຜ ົ ວ ໄ ດ ້ ປ ົ ວ ຫ ານ ງ ໄ ປ ຈ ານ ກ ແ ນ ວ ຄ ິ ດ ຍ ້ ອ ນ ກ ົ ນ ເ ຫ ຼ ້ ານ ເ ອ ົ ້ ານ ານ ເ ຖ ິ ງ ດ ້ ານ ຜ ົ ວ ຂ ອ ງ ນ ານ ບ ່ ເ ປ ັ ນ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ຈ ັ ກ ເ ທ ່ ື ອ ນ ານ ຝ ່ ານ ້ ານ ວ ໜ ່ ານ ງ , ສ ອ ງ ກ ້ ານ ວ ແ ມ ່ ນ ໃ ຜ ພ ວ ມ ຊ ວ ານ ງ ມ ື ນ ານ ຫ ານ ານ ? ໃ ອ ! ແ ມ ່ ນ ... ແ ມ ່ ນ ພ ັ ນ ເ ອ ກ ຄ ່ ານ ສ ຸ ກ ນ ານ ຈ ່ ານ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ . ນ ັ ນ ເ ຄ ິ ງ ເ ຂ ົ ້ ານ ານ ຫ ານ ານ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ສ ອ ງ ເ ທ ່ ື ອ ແ ລ ້ ວ ແ ຕ ່ ນ ານ ຊ ຸ ້ ມ ລ ຸ ກ ແ ລ ່ ນ ໜ ີ ວ ິ ດ . ເ ທ ່ ື ອ ນ ັ ້ ! ເ ທ ່ ື ອ ນ ັ ້ ! ໃ ອ ງ ! ... ເ ພ ື ່ ອ ... ເ ພ ື ່ ອ ປ ້ ອ ງ ກ ັ ນ ຕ ິ ວ ນ ານ ມ ີ ແ ຕ ່ ຫ ົ ນ ທ ານ ງ ວ ຄ ື ຍ ົ ກ ລ ່ ານ ແ ຂ ນ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ຂ ຶ ້ ນ ມ ານ ັ ບ ງ ຊ ວ ານ ງ ອ ີ ກ , ຍ ົ ກ ມ ື ທ ່ ີ ສ ັ ่ ນ ວ ັ ກ ໆ ຂ ຶ ້ ນ

ນາອັດໜ້າ. ນາງອ້າປາກ ອອກວ່າ ຈະຮ້ອງ ຂໍຄ່ວາມຊ່ວງ
ເຫຼືອຈາກເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງ ແຕ່ຊ້າເສຽແລ້ວໝອນປາປາທີ່
ນາງເຮັດໃຫ້ຜົວ ຂອງນາງໝູນນັ້ນເອງ ຖືກໝໍ່ຄ່ຳສຸກເອົານາ
ມຸບໃສ່ໜ້າຂອງນາງແລ້ວເຕັ້ງລົງຈົນນາງຫາງໃຈບໍ່ໄດ້, ນາງ
ດີ້ນຖີບຈົນສຸດກຳລັງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຜົນ ເນື້ອກາງຂອງນາງ ທີ່ນາງ
ຖະໜອມໄວ້ໃຫ້ແຕ່ຜົວຮັກ ຂອງນາງຄົນດຽວ ເປັນຫຸ້ ປະຄອງ
ນັ້ນຈະຖືກມັນຂົ່ມຂືນ ຢ່າງຊົ່ວຊ້າປ່ານເຖື່ອນເສຽແລ້ວ. ນາງບໍ່
ຍອມເດັດຂາດ ນາງຈະຕ້ອງສູ້ຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຽ, ນາງ
ກັດແຂ້ວທົນໂຮມກຳລັງແຮງທັງໝົດ ຜຶດຕົວອອກຈາກວົງ
ແຂນຂອງນັ້ນ, ເວລານັ້ນນາງໄດ້ຫວີດສຽງລຸກໃຫ້ເອົ້າໃຫ້ຂຶ້ນ
ໃຫ້ດ້ງລຸກເອີ! ຊ່ວງແມ່ແດ່! ແຕ່ໜ້າເອີ! ກ່ຳປັ້ນທີ່ແຂງຄື
ເຫຼັກໄດ້ຊົກນາຕ່ຳຂະໜັບເບື້ອງຂວາຂອງນາງໝົດແຮງ, ຫຸ
ຂອງນາງ ດັບນຶ່ງ, ເສັ້ນປະສາດທັງໝົດ ໃນຕົວ ຂອງນາງ
ນຶດອ້ຽ້ຽ ນາງຮູ້ສຶກໝຽງແຕ່ວ່າ ນາງພວມຈົມ ລົງສຸ່ນ້ຳນ
ທີ່ເລິກຢ່າງບໍ່ມີບ່ອນຊຶ້ນສຸດ.

ນາງໄດ້ສະຫຼົບໄປ ຄົນປານໃດນາງກໍ່ບໍ່ຮູ້ ແຕ່ເມື່ອນາງ
ຊວາດຮູ້ເມື່ອຄວາມຄົນນາບັກຕີຍັກຫຸ້ນາຂົ່ມຂືນນາງນັ້ນໄດ້ໜີ
ໄປແລ້ວ, ລຸກຊ່ວງຂອງນາງກໍ່ນຶດສຽງໄຫ້. ນາງໜ້າວລຸກຂຶ້ນ
ງົມຫາກັບໄໝ ແລ້ວໄຕ້ຕະກຽງເຈົ້າແມ່ຂ້ຽເອີ! ບ່ອນນອນ

ຂອງນາງທະລັງທະລາງໄປໝົດ. ລຸກຂອງນາງກໍຄືກຕົບປາກ ຈົນເລືອດດັ່ງໄຫຼອາບແກ້ມ ຍ້ອນຄວາມຢ້ານ ແລະຄວາມເຈັບ ທ້າວກີ້ນ ບໍ່ຮູ້ຮອດໃຫ້ນອນກະດ້າງຢູ່ຄືຄົນດັບຈິດ. ນາງຟ້າວ ກອດເອົາລຸກ ໃຫ້ສະອຶກສະອື້ນຢູ່ ດ້ວງຄວາມປວດລ້າວພາງ ໃນດວງໃຈຈົນຫາອັນໃດປຽບປານບໍ່ໄດ້. ນາງຄ ວັນ ຄ ຄືນ ໃຫ້ຜົວຂອງນາງນາຮອດ, ແຕ່ປະກົດວ່າຄວາມຄອງຄ ຂອງ ນາງຍືດຍາວອອກໄປ,ລຸກຂອງນາງກໍເປັນໄຂ້ໜັກຂຶ້ນນ ຳທຸກ໊ມ.

ຄວາມ ລ ເມີເຖິງ ເລື່ອງ ແຫ່ງຄວາມທຸກລະທົນຂົມຂື່ນ ຂອງນາງຄ ຳດີໄດ້ຢຸດຕິລົງຍ້ອນສ ງງປາກອັນອ່ອນຫວານຂອງ ນາງໂສພາທີ່ວ່າ:

— ເອື້ອງຄ ຳດີ, ພຸດໂຫເອີ ! ປານນີ້ກ ຍັ ງ ບໍ່ທັນໄດ້ໄຟຫຸງານ ເປັນແນວໃດເອື້ອງ?

ນາງຄ ຳດີ ບໍ່ເຊັດນ ້ຳຕາ ປະໃຫ້ນັນ ໄຫຼ ອ ງ ບໜ້າ ຕາມ ຄວ ມນັກຂອງນັນ, ນາງເວົ້າຂຶ້ນດ້ວງສ ງງ ັ ງ ໆ ໃນລ ຳຄ ວ່າ:

— ເອື້ອງ ບໍ່ມີນ ້ຳມັນກັດພໍ່ຈະໄຕ້, ງົມນຶດຢູ່ແນວນີ້ໄດ້ສ ງ ຄືນແລ້ວເດ ! ຫຼ ງ ນເປັນໄຂ້ຫິວຮ້ອນຕີນເຢັນ !

ນາງ ໂສພາ ອ ວ ງ ໜ້າ ໄປຫາທ ້າວຄ ຳໝັ້ນແລ ວ ຊຶ ໃ ່ ຫ ວ່າ:

— ອ ້ ງ ແລ ່ ນ ເ ອ ເ ອ ົ ານ ້ ຳ ມ ັ ນ ໄ ຕ ້ ຂ ອ ງ ນ ້ ອ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຫ ້ ອ ງ ຈ ່ າ ງ

ຢາຫັ້ນເດີ! ເອົາມາໃຫ້ເພິ່ນໄຕ້! ນ້ອງຈະກຽມຕົ້ມເຂັ້ມຖ້າ
ເອີ! ຢູ່ໃສຫໍ່ນ້ຳຕານ ແລະ ກັບນ້ຳນົມຢູ່ໃນຖົງ ນີ້ຫວະ? ເອີ
ເຫັນແລ້ວລະ, ຮ້າງໄປສາແຕ່ກັບນາໄວແກ່ໃດ!

ນາງຄຳດີຫ້າວຄຳໝັ້ນທີ່ແລ່ນກັບເມືອເອົານ້ຳມັນກັດນາ
ໃຫ້ນາງຢ່າງບໍ່ຄິດຄຳນຶງເຖິງຄວາມອຶດເມື່ອງແຕ່ປະການໃດ.
ຕໍ່ຈາກນັ້ນນາງອ່ວ້ຽງໜ້າໄປຫານາງໄສພາຢູ່ທີ່ເຮືອນຄົວຊ໊ຳ
ພວມຕົ້ມເຂັ້ມແລະກຽມແຕ່ງນ້ຳນົມໃຫ້ລູກນາງກິນພວກເຂົາ
ສ້ຽງມາດີ໋ຕ່ນາງແທ້? ທັງ ໆ ທີ່ນາງບໍ່ທັນລ້ຽງເຄີ່ງກັບຄັກແລະບໍ່
ທັນມີຄຸນງາມຄວາມດີຫັ້ງຕ໋ເຂົາ. ຄິດມາຮອດນີ້ໃບໜ້າອັນ
ສົກກະປົກແລະສຸດທີ່ຂີ້ດຽດຂອງໜ່ອມນ້ຳຄ່ວ ລຸກໄດ້ປະ
ກົດຂຶ້ນໃນຄວາມຊົງຈຳຂອງນາງມັນເປັນຜ້ຽນຊາກາມເຂດຍ່ວ
ແທນທີ່ຈະຖຸແລຊ່ວ ງເຫຼືອຄອບຄົວຂອງລຸກນ້ອງໃນເວລາລຸກ
ຕິວຂອງເຂົາບ່ຢູ່ນັ້ນຊ້ຳພັດ..... ໂອ ງ! ເຫຼືອໃຈເດ! ແຕ່ຊິ໋ໄປ
ພ້ອງໃຫ້ໃຜ? ໃຜຈະຊ່ວ ງເຫຼືອນາງ? ນາງຫຼ ງວເຫັນທ້າວ
ຄຳໝັ້ນທີ່ແລ່ນກັບຄືນມາແລ້ວຖອກນ້ຳມັນໃສ່ຕະກ ງທັນທີ.
ແລ ງຕະກ ງທີ່ ນາງໄສພາເປັນຜ້ຽ ກັບໄຟ ໄຕ້ນັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້
ເງົາແຫ່ງຄວາມມືດມົນພ ງໃນຫ້ອງຖືກແລ ງສະຫວ່າ ງຍູ້ ທ້ າ
ອອກໄປ. ໃບໜ້າທີ່ອາບໄປດ້ວ ງນ້ຳຕາຂອງນາງຄຳດີ໋ໄດ້ຖືກ
ລັກສະໜີຂອງແລ ງສະຫວ່ າ ງຄ່ ວ ໆ ເຮັດໃຫ້ເຫືອດຫ ງໄປ.

ດ້ວງຄວາມຊ່ວງເຫຼືອອັນຈິງໃຈ ຂອງອ້າງເອ້ຍນ້ອງ ໃນ
ກອງພັນທີ່ສອງ. ໃນສອງສາມວັນຕໍ່ມາ ລຸກຂອງ ນາງຄ່ຳດີ
ເຊົ້າໄຂ້. ນາງນັກອຸ້ມລຸກໄປຫຼິ້ນນ່ຳນາງຈັນຫອມຜົງຂອງນາງ
ສາງອາວຸດຊຶ່ງເປັນເພື່ອນເກົ່າຂອງນາງ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມ
ຊ່ວງເຫຼືອຈາກອ້າງເອ້ຍນ້ອງ ໃນກອງພັນທີ່ສອງ ດ້ວງຄືກັນ
ກັບນາງ. ໄປໃນແຫ່ງນີ້ນາງຮູ້ສຶກສະບາງໃຈ ເພາະນາງເຫັນ
ວ່າຊີວິດຂອງນາງມີການຮັບປະກັນ ແລະໄດ້ພົບກັບອ້າງເອ້ຍ
ນ້ອງໃນກອງພັນທີ່ສອງຫຼາງຄົນທີ່ໄປອົບອຸ່ນຈິດໃຈ ນາງຈັນ
ຫອມໃນເວລາລຸກຂອງນາງຕາງຫົວຂອງນາງພັດບໍ່ຢຸ. ເວົ້າ
ລົມກັບອ້າງເອ້ຍນ້ອງໃນກອງພັນທີ່ສອງ ນາງຮູ້ສຶກມ່ວນຊື່ນ
ເພາະຄ່ຳເວົ້າຂອງເຂົາທຸກຄ່ຳ ແມ່ນກັ່ນກອງອອກມາຈາກ
ນ້ຳໃສໃຈຈິງແທ້ ແລະຄ່ຳເວົ້າຂອງພວກເພິ່ນຄ່ຳໃດ ໄດ້ເປັນ
ບົດຮຽນອັນດີໃຫ້ແກ່ນາງສິ່ງທີ່ນາງສົນໃຈທີ່ສຸດແມ່ນ ສຶກສະ
ເໝີພາບ ລະຫວ່າງເພດຍິງ ກັບຊາຍ. ຄັນໄດ້ແນວນັ້ນ ກ່ອນ
ຫວັນເຍືອງຄືນແລ້ວ. ນີ້ຫັ້ງ, ຫຼ້າຕິ... ໂອ່ງ! ຢ່າຄິດເຖິງມັນ
ເທາະມັນເປື້ອນເປິະ ສຶກກະປົກຕ່ຳດ້ຳນ້ຳຫ້ານ່ຳຕ່ວງຫັ້ງກັບ
ຄວາງຖືກເພິ່ນຊື້ຂາງ ຄືສິນຄ້າເພິ່ນຜັກຖ່ວງຄືຜ້າແພ ນ່ານີ້ສຶກນີ
ສຸງາຫັ້ງມີແຕ່ກົ້ນຫ້ານ້ຳເຮັດວຸງກ, ອອກລຸກ, ແລະ ຮັບໃຊ້ຈົນ
ສິ້ນລົມຫາງໃຈ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ໄດ້ລ້ຽງ ແກ່ວນກັນ ກັບນາງໂສພາ ເປັນຕົ້ນມາ ນາງຄຳດີ ແລະນາງຈັນຫອມ ມັກນັ່ງລົມກັນຢ່າງງຽບ ໆ ຢູ່ໃນ ສ່ວນເປົ້າປ່ຽວ ເຂົາເປີກສາ ກັນຫັ້ງ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ ແຕ່ເຫັນນາງ ຍອດສີນ້ອງສາວຄົງ ໆ ຂອງນາງ ແລະນາງສົມພອນທ່ຽວນາ ຫຼົ້ນນຳເຂົາ ເກືອບທຸກອາທິດ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ມັນກໍເປັນ ຂອງ ທຳມະດາວ່າ ຊື້ນໄປ ປາຕ້ອງມາ. ພວກນາງຄຳດີ ຍັງຈົ່ງໃຈ ຊ່ວງເຫຼືອນາງໂສພາ ເທົ່າທີ່ນາງຊ່ວງເຫຼືອໄດ້ ໃນການຊອກ ຊື້ເຄື່ອງຂອງຕ່າງ ໆ ທີ່ນາງໂສພາ ຕ້ອງການ ແລະ ມີເລື່ອງ ຫັ້ງ ພາງໃນເຂດຍ່ານ ນາງກໍນຳໄປເລົ່າ ໃຫ້ນາງໂສພາຟັງ ດ້ວງຄວາມ ຫວັ່ງດີ. ນອກນັ້ນ ການເປັນຢູ່ ພາງໃນຄອບຄົວ ຂອງນາງຄຳດີ ແລະນາງຈັນຫອມ ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງ ພ້ອມ ຮັກແພງຊ່ວງເຫຼືອກັນດີກ່ວາເກົ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຫຼົ້ນໄພ້ກິນເຫຼົ້າ ແລະຫຸ້ເປັນຫ້ວ ກໍ່ບໍ່ຜິດແສ້ພາບສາວ ດ້ວງນາງ ທະຫານ ຂອງ ຝ່າງຂວາຄົນອື່ນ ໆ.

ມື້ໜ່ຶ່ງ ນາງຄຳດີ ພ້ອມອຸ້ມລຸກນ້ອຍ ປ້ຽແດດຢູ່ ໃກ້ກັບຄ້ວາ ໝາກຊູ. ນາງຍອດສີ ມາຢາມ ເຫັນແນວນັ້ນ ກໍ ຟ້າວລ້ຽລົດ ຖີບ ຢ່ອງແຢ່ງ ໄປທາງຫຼັງ ເອົາສອງ ມືອັດຕາ ເອ້ຍ ປິດ ບາດ ດ່ຽວ. ພ້ອມ ທັ້ງ ຫົວຄຶກ ໆ ດ້ວງ ຄວາມ ມ່ວນ ຊື່ນ.

— ຢ່າ ຢອກ ໜາ !

– ແມ່ນໃຜ?

– ຊິ່ແມ່ນໃຜອີກ, ອີ່ຍອດສີ!

ນາງຄ່າດີ ດ້ງມີ ນ້ອງອອກ ແລ້ວ ເຮັດຕາຂຽວ ພ້ອມທັງ ເປັນສີຢາກຫົວແດ່ໃສ່ນ້ອງແລະເວົ້າວ່າ:

– ນ້ຽງໃຫ່ແລ້ວໄດ! ເຮັດໃຫ້ກຸຕົກໃຈໝົດ!

ນາງຍອດສີບໍ່ສົນໃຈນ່າຄ່າຮ້ຽ ຂອງ ເອ້ຍນາງອຸ້ມເອົາ ບັກກີ້ນ໌ ອອກຈາກຕັກຂອງເອ້ຍແລ້ວເວົ້າວ່າ:

– ອ້ຽງເຊີ່ງສ່ຳມານ່ຳນ້ອງວ່າ ອັນນັ້ນກຽມແລ້ວບອກໃຫ້ ພວກເພິ່ນໄປເອົາໃນຕອນເວັນນີ້ສາ! ຄ່ຳທີ່ວ່າອັນນັ້ນ! ແມ່ນ ຫຍັງເອ້ຍ! ນ້ອງຮູ້ນ່ຳໄດ້ບໍ?

– ເດັກນ້ຍ໌ ບໍ່ຄວນຮູ້ເລື່ອງຂອງຜູ້ໃຫ່ຍ!

– ນຸ່ງແມ້! ເອ້ຍດ່ານ້ອງດຽວນີ້ວ່ານ້ຽງໃຫ່ຍແລ້ວໄດ! ບັດ ນີ້ພັດວ່າເດັກນ້ຍ໌! ນ໋ບັກກີ່ນ໋? ບໍ່ບອກເຂົ້ຽ, ເຂົ້ຽກ໋ຮູ້ແລ້ວລະ!

– ນ້ຽວ່າແມ່ນຫຍັງ?

ນາງຈັບແຂນບັກກີ ຍົກອອກເຮັດ ຄືປືນແລ້ວ ເວົ້າທັ້ງທຶບ ຕືນວ່າໄປ! ໄປ! ໄປ! ບັກກີ້ນ໌ດີໃຈກ໋ຫົວລະອ້ຶກລະອ້ຍ໌! ນາງຄ່ຳດີເຮັດຊ້ຽລ້ຽຢູ່ຄາວໜຶ່ງ ແລ້ວຖ້ຽແຂນນ້ອງສາວມາ ເວົ້າໃກ້ໆ.

– ນ້ຽຮູ້ແລ້ວຢ່າເວົ້າໄປໃສໄດ! ຄັນນ້ຽປາກບອນຄ່ນ້ຽ

ຂາດໃຈຕາຍ!

— ຈ້ຳເຊື່ອໝັ້ນເຖິດນາ! ເອີ! ເອ້ຍ ອ້ານເລົ່າເຢີ ຫວ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ມາຫຼິ້ນນ່ຳເອ້ຍແດ່ຫວະ?

ນາງຄ່ຳ ຕີໄດ້ ຫາຍແນວ ນັ້ນກໍຫຼຽວ ເບົ່ານ້ອງ ສາວດ້ວງ ສາງຕາລີງໃສ ແລະ ສົນໃຈຮ້ອງ! ຈ່ຳນັ້ນຮູ້ຈັກຮອດລຸກລ້ຽງ ຂອງທ່ານທ້າວຕຸ້ມຸ້ນແລ້ວເດ! ກໍຕີເໝືອນກັນ.

๓ອນທ໊ສ

ປ໋ານ໋ສິນ ພອນທ໊ອນປ໊ົ້ນຂ໋ຽນຂອ໋ງ ພວກລຸກສິດທ໊ີ່ນ໋ານ໋ກ໋ ກວດແລ້ວນ໊ັ້ນ ຍ໊ັດເຂ໊ົ້າໃສ່ກ໋ະຕ໋ານ໋ເໜ໊ືອ໋ງແລ້ວຫ໊ົ້ວອອກໄປຢ໋ຽ ໄວ້ທ໊ີ່ປ໋ອກ ປ໋ານ໋ກ໋ານ໋ ຂອ໋ງ ລ໊ິດຖ໊ີບ ຖ໊ົ້ງເອ໊ົ້ານ໋ເຫ໊ັ້ກໄສ້ເສ໊ືອ ຂ໊ົ້ນ ມ໋ານ໋ ຫ໊ົ້ມ ໄວ້ຢ໋ານ໋ກ໋ິ. ນ໋ານ໋ສິນ ພອນ ກ໊ັບ ເຂ໊ົ້ານ໋ມ໋ານ໋ ໃນ ຫ໊ັ້ອ໋ງ ແຍ໋ງ ແ໋ວ່ນ ສ໋ານ໋ ຫ໋ວກ ເບ໊ົ້ານ໋ ເຮ໊ືອນ ຜ໊ົ້ມ ເອ໊ົ້ານ໋ ຫ໋ວ໊ ເຂ໊ົ້ານ໋ ຄ໋ວ໋ານ໋ ຫ໋ວ໊ົ ຕ໊ົ້ມ ບ໋ານ໋ ບ໋ານ໋ ບ໋ອນ ສ໋ານ໋ ຫ໋ວກ ເບ໊ົ້ານ໋ ໃບ ໜ໊ັ້ານ໋ ເອ໊ົ້ານ໋ ນ໊ົ້ວ ມ໊ີ ທ໊ີ່ ກ໊ິນ ງ໋ານ໋ ຄ໊ີ ທ໋ງ ນ໊ົ້ານ໋ ລຸ໊ບ ໄລ້ ຂ໊ິນ ຄ໊ົ້ວ ແລ ຂ໊ິນ ຕ໋ານ໋ ເມ໊ົ້ືອ ເຫ໊ັນ ວ່ານ໋ ໃບ ໜ໊ັ້ານ໋ ແລ ເຮ໊ືອນ ຜ໊ົ້ມ ຂ໋ອ໋ງ ຕ໊ິນ ເປ໋ັນ ທ໊ີ່ ໝ໋ັ້ນ ໃຈ ແລ້ວ ນ໋ານ໋ ແປ໋ງ ຄ໋ໍ ເສ໊ົ້ືອ ແຍ໋ງ ຄ໊ີ ສ໋ານ໋ ຫ໋ວກ ເບ໊ົ້ານ໋ ເ ຄ໊ົ້ືອ ນ໋ານ໋ ຈ໊ັບ ເອ໊ົ້ານ໋ ໝ ນ໋ານ໋ ຜ໊ັກ ເກ໊ັບ ເ ລ໊ັກ ນ໊ັ້ ໝ ແ ລ້ວ ຍ໋ານ໋ ອ ອ ກ ຈ ານ໋ ຫ໊ັ້ອ໋ງ ອ໊ັດ ປ ະ ຕ ໃ ສ່ ກ ະ ແ ຈ ໄ ວ້ ຢ ານ໋ ກ ິ ຈ ຳ ຈ ຸ ລ ິ ດ ຖ ິ ບ ເ ປ ິ ໄ ຊ ສ ິ ນ ້ ຳ ເ ງ ິ ນ ຂ ອ ງ ນ ານ໋ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ ານ໋ ເ ດ ິ ນ ບ ້ ານ ແ ລ ້ ວ ຂ ຶ ້ ນ ລ ິ ດ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ ານ໋ ຖ ະ ໜ ົ ນ ກ ານ໋ ເ ມ ື ອ ງ ມ ຸ ້ ງ ໜ ້ ານ໋ ໄ ປ ຫ ານ໋ ໄ ຮ ານ໋ ຮ ງ ນ ຊ ັ ້ ນ ປ ະ ຖ ົ ມ ເ ມ ື ອ ງ ໄ ພ ນ ສ ະ ຫ ວ ັ ນ . ໃ ນ ເ ວ ລ ານ໋ ນ ານ໋ ພ ວ ມ ຖ ິ ບ ລ ິ ດ ໄ ປ ຕ ານ ລ ຳ ພ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ມ ີ ສ ຽ ງ ຮ ້ ອ ງ ກ ັ ງ ແ ວ ່ ວ ອ ອ ກ ຈ ານ໋ ຮ ້ ານ ຂ ານ໋ ງ ອ ານ໋ ຫ ານ໋ ວ ນ ແ ຫ ່ ງ ໜ ຶ ່ ງ ວ ່ ານ໋ :

— ນາງສົມພອນ! ເຊີນນາຍົ້ກ່ອນ!

ນາງສົມ ພອນງວາກ ໜ້າໄປ ຫາທີ່ ນາ ຂອງ ສຸງຮ້ອງ, ເຫັນນາງ ທະຫານ ປ່ຽງຂວາ ສາມຄົນ ໃນຊຸດແວດ ສະປ໋ຽ ໜວກແກບ ປືທີ່ ແຂບຄ້ອງ ໂໝຄ່ຳ ພວມກ້ວກ ມືເອົາ ນາງຢູ່! ນາງລົງລົດຖີບຍົ້ມຫົວຄ້ອງທ່າ ທີ ສຸພາບ ແລ້ວ ເວົ້າ ວ່າ:

— ສວາງ ແລ້ວ ຂໍ ໃຈ ຈະ ເອົາ ໄວ້ ໂອກາດ ໜ້າ ກ່ອນ ເທາະ:

ນາງ ທະ ຫານ ໜ່ຶ ໜຶ ເປັນ ຄົນ ໃຫ່ ງ ສຸ ງ ດ ຳ ຄຶ ກ ນຶ ກ ຍ ່ າ ງ ອອກ ມາ ຫາ ນາງ ແລ້ວ ເວົ້າ ວ່າ:

— ຍັງ ບໍ່ ທັນ ສວາງ ປານ ໃດ ດອກ, ຫາ ກ ໍ 6 ໂມງ ປ ່ າ ງ ເລ ັ ກ ນ ້ ປ ໋ ຽ 7 ໂມງ ເຄ ິ ງ ພ ຸ ້ ນ ຕ ິ ຈ ໍ ່ ງ ເ ປ ິ ດ ກ ານ ສ ອ ນ! ເ ອ ົ ້ າ ເ ຊ ີ ນ ເ ທ າ ະ! ຢ ່ າ ສ ຸ ່ ໃ ຫ ້ ເ ສ ຽ ງ ສ ັ ດ ເ ຫ ົ ່ ານ ເ ຂ ົ ້ ານ າ ນ ີ ້ ນ ້ ປ ໋ ຽ ໜ ຶ ງ ກ ່ ອ ນ ຈ ໍ ່ ງ ໄ ປ!

ນາງ ສົມ ພອນ ຮ ຸ ້ ແ ຕ ່ ເ ພ ິ ່ ນ ຜ ຸ ້ ດ ຳ ຄຶ ກ ນ ຶ ກ, ນ ັ ນ ແ ມ ່ ນ ຮ ້ ປ ໋ ຽ ຕ ິ ເ ພ ັ ດ ສ ່ ວ ນ ສ ອ ງ ຄ ົ ນ ນ ັ ້ ນ ນ າ ງ ບ ໍ ່ ທ ັ ນ ຮ ຸ ້ ນ າ ງ ຄ າ ມ ຕ ິ ນ ເ ອ ງ ວ ່ າ ເ ອ! ສ ອ ງ ຄ ົ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ນ ໃ ຜ ບ ໍ ່? ຄ ໍ ່ ເ ຄ ີ ງ ເ ຫ ັ ນ. ໃ ນ ເ ມ ື ່ ອ ຖ ິ ກ ເ ຊ ື ້ ອ ເ ຊ ີ ນ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ຈ ະ ປ ະ ຕ ິ ເ ສ ດ ກ ໍ ່ ຈ ະ ເ ປ ັ ນ ກ ານ ເ ສ ຽ ງ ນ ານ ລ ະ ຍ ານ. ນ າ ງ ສ ົ ມ ພ ອ ນ ຈ ໍ ່ ຕ ້ ອ ງ ເ ອ ົ ່ ານ ຕ ິ ນ ເ ຂ ່ ຽ ງ ເ ຫ ັ ກ ຄ ໍ ້ ລ ົ ງ ຄ ໍ ້ ລ ົ ກ ຖ ີ ບ ໄ ວ ້ ຢ ຸ ່ ຕ ໍ ່ ໜ ້ າ ຮ ້ ານ ຂ າ ງ ອ າ ຫ ານ ແ ລ ້ ວ ເ ຂ ົ ້ ານ ໄ ປ ໃ ນ ຮ ້ ານ ຕ າ ມ ຄ ໍ ່ ເ ຊ ີ ນ. ເ ພ ິ ່ ນ ຜ ຸ ້ ດ ຳ ຄ ຶ ກ ນ ຶ ກ ຍ ິ ກ ເ ກ ົ ້ າ ອ ີ ໃ ຫ ້ ນ າ ງ ນ ັ ່ ງ ແ ລ ້ ວ ແ ນ ະ ນ ໍ ່ ຕ ິ ນ ເ ອ ງ ພ ້ ອ ມ ທ ັ ້ ງ ໜ ຸ ່ ວ ່ າ:

— ນ້ອງກໍຄົງຈື່ອ້າງຢູ່ຕີ? ພວກເຮົາ ຮຸ້ກັນ ແຕ່ນ້ອງ ຍັງ ເປັນນັກຮຽນຢູ່ ໃຮງຮຽນຄຸນພໍ່ທີ່ ເມືອງຊຽງ ຂວາງພຸ້ນ. ເພິ່ນ ນີ້ແມ່ນຮ້ານ ໃຫແປກເພິ່ນນັ້ນ ແມ່ນຮ້ານ ຕີຫຼອມ ພວກເພິ່ນຫາກໍ ມາແຕ່ວຽງຈັນ. ມີດຢູ່ຄາວໜຶ່ງ ມັນຫຼຸງວເຂົ້າ ໄປໃນຮ້ານ ເມື່ອ ເຫັນໜ່ເຈົ້າຮ້ານ ພວມລໍຮັບຄຳສັ່ງຢູ່ ມັນຈຶ່ງອ່ວາງໜ້າ ມາຫາ ນາງສົມພອນ ແລ້ວເວົ້າ ດ້ວງສີໜ້າ ຍິ້ມແຍ້ມວ່າ ຂໍໂທດໄດ! ທີ່ໄດ້ລົບກວນ ເວລາ ເລັກນ້ອ ນ້ອງ ຈະ ຮັບ ປະ ທານ ຫຍັງ? ເອົາ ກວຽຕ ບໍ ຫຼື ກາ ເຟ ນົມ? ນາງ ສົມ ພອນ ຍິ້ມ ຫົວ ແລ້ວ ເວົ້າ ວ່າ:

— ນ້ອງ ປັ້ນ ເຂົ້າ ເຊົ້າ ແລ້ວ! ເຊີນ ພວກ ອ້ຽງ ຕາມ ໃຈ ຊອບ.

— ຊິ ບໍ່ ຮັບ ຫຍັງ ແທ້ ບໍ? ຮັບ ຈັກ ໜ່ອ ແດ່ ຕີ?

— ຂອບ ໃຈ ແລ້ວ! ນ້ອງ ບໍ່ ເຄີ ປະ ຕິ ເສດ... ແຕ່ ໃນ ເມື່ອ ວ່າ ອີ ມ ແລ້ວ... ເຊີນ ພວກ ອ້ຽງ ຕາມ ໃຈ ຊອບ ນ້ອງ ຈະ ນັ່ງ ເປັນ ເພື່ອນ.

ໃນ ເມື່ອ ເປັນ ແນວ ນັ້ນ ບັນ ຍາ ກາ ລະ ຫວ່າງ ອ້ຽງ ບ່າວ ນາງ ທະ ຫານ ຝ່ຽງ ຂວາ ກັບ ນາງ ສາວ ເມືອງ ພວນ ດ້ຽງ ກ່າວ ກໍ ເປັນ ສີ ຈິ ດ ໆ ຈາງ ໆ ແລະ ແຫ້ງ ກະ ດ້ຽງ ເປັນ ວາດ ໃດ ວາດ ໜຶ່ງ. ເມື່ອ ເຫັນ ເປັນ ແນວ ນັ້ນ ໜ່ ຮ້ອ ໃຫ ແປກ ຊຶ່ງ ເປັນ ຄົນ ຕ່ຳ ຕອກ ປ້ອກ ໝາກ ຂາມ ຂໍ້ ດ ງວ ຕາ ປຸ ກ ພັບ ຢາບ ໆ ຢູ່ ເວົ້າ ຂຶ້ນ ວ່າ:

— ຖ້ານາງສົມພອນບໍ່ຮັບປະທານຫັ້ງແທ້! ພວກເຮົາ
ພ້ອມກັນໄປສ່ວງນາງທີ່ໂຮງຮຽນ ພຸ້ນເທາະ! ແລະ ເອົາເຂົ້າ
ຫົ່ມໄຂ່ປີ້ຈັກກ້ອນເນາະ! ເອົາກີ່ນຫຼົ້ນຕອນສວາຽ, ມັນເອົາ
ເຈ້ຽນາຫ່ໍ່ດີແລ້ວຢອງໄວ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້ານາງສົມພອນ.

ໝໍ່ຣ້ຽຕີຫຼອນ ຊຶ່ງເປັນຄົນສຸງເຕວເວວ ປານຫຼັກທຸງລຸກ
ຂຶ້ນເອົາມືລຸບຫນວດທີ່ພໍ່ເປັນແຍ່ນແຍະແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ເອີ! ໄປກໍ່ໄປຕິ! ພວກເຮົາກໍ່ກິນເປີ່ມແລ້ວລະຫຼືວ່າ
ໝໍ່ເພັດຈະເປັກຕົ້ນອີກຈັກຈອກອີກບໍ?

— ເຮົາເອົາພໍ່ແລ້ວລະ! ພວກໝູ່ເດພໍ່ແລ້ວຫວະ? ເຮົາ
ໃຊ້ຄ່າໝົດແລ້ວເດີ! ໄປກໍ່ໄປ! ເຊີນນາງສົມພອນ ພາທາງ
ຫວັງວ່າຈະບໍ່ລ້ຽງກຽດການໄປສ່ວງຂອງພວກອ້ຽງ!

ໝໍ່ເພັດທັ້ງເວົ້າ ທັ້ງກ່ອມຫົວເຊີນ ນາງສົມພອນອອກໄປ
ກ່ອນດ້ວຽທ່າທີສຸພາບແບບຊາວຕາເວັນຕົກ. ນາງສົມພອນ
ລຸກຂຶ້ນຮູ້ສຶກ ອຶດອັດ ໃນໃຈ ເພາະເຫັນວ່າທ່າທີ ອັ່ນມີມາລະ
ຍາດຂອງພວກນາງທະຫານດັ່ງກ່າວ ນອກຈາກມີລັກສະນະ
ປອນແປງ ແລ້ວນາງຍັງ ເຫັນວ່າມັນມີລຸກ ໄມ້ອັນບໍ່ ເພິ່ງ ປາ
ຖະໜາວາກໃຄ ວາກໜ້ຽລີ້ຊ່ອນ ຢ່າງເລິກລັບຢູ່ດ້ວຽ. ນາງ
ສົມພອນຈຸ່ງລົດຍ່າງເຄິ່ງກາງ ພວກມັນໄປດ້ວຽຄວາມລະມັດ
ລະວັງໄປໄດ້ໄລຍະໜ້ຽ ໝໍ່ເພັດເລີ່ງ ຂໍ່ຈຸ່ງລົດຊ່ວຽ. ນາງສົມ

ພອນນອບໃຫ້ ຕາມ ຄວາມປະສົງ ຂອງມັນ ໄປໄດ້ໄລ ຍະໜຶ່ງ ມັນເລີ່ງເວົ້າວ່າ :

— ເອີ! ນ້ອງສົມພອນອ້າງຂໍ່ຄາມເລື່ອງໜຶ່ງໄດ້ບໍ?

ນາງສົມພອນອ່ວາງໜ້າໄປຫາມັນແລ້ວຄາມມັນຄືນວ່າ.

— ຊິ່ຄາມຫັ່ງ?

— ນ້ອງນີ້ອ້າງໄປເປັນ ທະຫານ ຂອງຝ່າງປະ ເທດລາວ ໃນກອງພັນທີ່ສອງນີ້ຊັ້ນບໍ?

ນາງສົມພອນຕອບຢ່າງກົງໄປກົງມາວ່າ :

— ແມ່ນແທ້!

ພວກນາງທະຫານທັງ ສາມຫຼຽວ ເບິ່ງ ໜ້າກັນ ແລ້ວຍິ້ມ ຫົວຢ່າງມີຄວາມໝາງເລິກລັບແລ້ວໜ່ໍເພັດເວົ້າຂຶ້ນຄ່ໍ ໆ ທັງ ດ່ອນຕົວໄປຫານາງສົມພອນວ່າ :

— ບອກໃຫ້ເພິ່ນໂຕນເນີ ອຢ່ນ ຳພໍ່ແມ່ເສງເດີ! ຈັກໜ່ໍ ຊິ ວ່າພວກອ້າງບໍ່ບອກ! ແລະ ພວກນ້ອງກໍ່ບໍ່ຄວນພົວພັນກັບ ນາງ ແລະ ພົນທະຫານໃນກອງພັນທີ່ສອງອີກ ເວລານີ້ ຂັ້ນ ເທິງພວກອ້າງອອກຄ່ຳສັ່ງ ໃຫ້ເອົາລຸກປືນເຂົ້າລ ຳ ກ້ອງໝົດ ແລ້ວໄດ!

ນາງສົມພອນບໍ່ປາກນາງເຮັດຄືວ່າເອົາໃຈໃສ່ຟັງຄວາມ ມັນເວົ້າແຕ່ນາງດ່ວພວກມັນພາງໃນໃຈວ່າ: ໂອ! ນີ້ນໍ! ນາງ

ທະຫານໄຂຄວາມລັບໄປທົ່ວທີບແນວນີ້ນັ້ນຊິ່ໄປຮອດໃສເດ!

ໄປໄດ້ໄລຍະໜຶ່ງ ເພິ່ນຜຸ້ສຸງເຕວເວວ ຈັກເອົາກອກຢາກາ ລຶກ ອອກມາໄຕ້ດຸດ ພິ່ນຄ້ວນຢ່າງສະບາງ ຢຸ່ຄາວໜຶ່ງ ແລ້ວ ເວ້ົາດ້ວງສຽງວ່ຽງຈັນວ່າ:

— ດ່ງວນີ້ «ກອງທັບ ແຫ່ງຊາດ» ບ່ຄືກັນ ກັບ ສະ ໄໝ ພວກຝະລັ່ງຍ້ຽງຢຸ່ນັ້ນ ອີກແລ້ວໄດ ນ້ອງເອີ! ກອງທັບເຮົາມີ ສະຫະລັດອາເມລິກາຊ່ືເປັນປະເທດທີ່ຮັ່ງມີ ແລະເຂັ້ມແຂງ ກ່ວາໝູ່ໝົດ ໃນໂລກ ຊ່ວງເຫຼືອ! ໂອ! ຕິແຕ່ບ່ເວ້ົາ! ເວ້ົາວ່າ ຢາກໄດ້ຫັ່ງ? ອາເລເຫິບ ສ້ວງມາໃຫ້ ເຈ້ົາໂລດ! ດ່ງວນີ້ ປືນ ໃຫ່ງ່ລິດຫຸ້ມເກາະ, ຍົນຂັບໄລ່ ຍົນຖິ້ມລະເບີດ ຂະໜາດ ຍັກ ຈະໄຫ້ເຂ້ົ້າມາໃນປະເທດຂອງເຮົາ. ສ່ຳກອງ ທະຫານ ແນວ ລາວຮັກຊາດນ້ີ້ໂອ! ຊ່ືເຫັນຍ່ຳຫັ່ງເດ? ຕ້ັງແຕ່ຝາດຂຶດຫິດ ແລ ແລະພວກຂຸນເສິກຍີ່ປຸ່ນ ກ່ວ່ຽງບແຜ່ນດິນກະເດ່ືອງຟຸ້ນ ລະ, ແຕ່ເຫັນບ່ສະຫະລັດອາເມລິກາ ຝາດລ່ົງວ່າຊ້ັນ ທ້ົາວ ຫິດແລ ແລະນຸດໃຊ້ລ່ງນ້ີເມ້ືອເມ້ືອງໄກ່ບ່ຂັນບ່ຄ້ານ. ສ່ວນເພ່ິນ ຜຸ້ກ້ໍ່ເຕ້ັນແຮ້ງເຕ້ັນກາເຕ້ັນທ ແຕ່ສະຫະລັດອາເມລິກາ ເອົາ ລະເບີດ ປະລະມານຸ ນາຖິ້ມໃສ່ ຫ້ໍ່ໃລຊ່ືມາ ແລະ ນາກາຊາກ ໂອ! ບອກວ່ານຸ່ນ ອອບຍອບ ນ້ອງເອີ! ສ່ຳກອງພັນດ່ງວ! ໂອ! ປືນໃຫ່ງ່ຮ້ ຫ້ົາຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາໂຍນໃສ່ພ່ງ

ຫ້ວລຸກ ນັນກໍນຸ່ນຮຸ້ງປຸ້ງໄລດລະ!

ເພິ່ນຜູ້ດວ່ ຄຶກນຶກ ດ່ອນຫົວ ໄປຫາ ນາງ ສົມພອນ ແລ້ວ ແນະນ່ໃຫ້ຮູ້ວ່າ:

— ທ່ານຮ້ ກິຫຼອນ ຂ່ໍເຫຼັກການຮ ງນຍົງປືນໃຫ່ງ່ມາແຕ່ ຟີລິບປິນພຸ້ນໄດ!

ເພິ່ນຜູ້ສຸງເຕວເວວ ໄດ້ຫງິນ ແນວ ນັ້ນ ຊ ້ພັດ ດ້ງປ ງ ຂ ້ນ ເປີດໜ້ ອົກອອກກົດຊ ງເອ ແທ້ເອ ວ່ ຄ ຊ ່ນ ຄິດ ວ່ ນັນກໍ ເປັນຜູ້ໜ ່ ລະ ໃຕ້ຟ້ ເນ ອ ງພວນ ນ ້ ນ ! ໂອ ! ຈ ່ ງ ແ ່ ນ ເ ່ ອ ນ ງ ສ ມ ພ ອ ນ ປຸ້ ນ ທ ້ ອ ງ ຈ ນ ເ ກ ອ ບ ຮ ວ ກ ອ ອ ກ ພ ຸ້ ນ ລ ະ ແ ຕ ່ ນ ງ ບ ່ ປ ວ ກ ຍ ່ ງ ໄ ປ ເ ສ ງ ບ ງ ເ ທ ່ ອ ນ ງ ຍ ່ ນ ໃ ຈ ຍ ້ ນ ຫ ວ ເ ພ ່ ອ ຄ ວ ນ ມ ນ ລ ະ ຍ ວ ກ. ບ ກ ນ ້ ນ ຮ ອ ກ ເ ພ ່ ນ ຜ ່ ຕ ໝ ວ ກ ຂ ນ ຂ ່ ງ ວ ອ ອ ກ ລ ງ ອ ອ ກ ລ ງ. ຫ ງ ຈ ກ ເ ອ ແ ຜ ນ ນ ນ ເ ຊ ດ ຕ ປ ງ ກ ເ ພ ່ ນ ສ ອ ງ ສ ນ ເ ທ ່ ອ ແ ລ ວ ກ ່ ເ ງ ່ ຂ ້ ນ ດ ວ ງ ສ ງ ປ ວ ກ ໃ ທ ແ ກ ້ ງ ກ ອ ກ ວ ່ ວ:

— ພ ວ ກ ຜ ຸ້ ນ ່ ຂ ອ ງ ແ ນ ວ ລ ວ ຮ ກ ຊ ດ ຢ ່ ວ ງ ງ ຈ ນ ກ ໍ ພ ວ ນ ຖ ກ ປ ກ ລ ອ ນ ໄ ປ ນ ໃ ສ ກ ່ ບ ່ ໄ ດ ້ ບ ່ ດ ນ ດ ອ ກ ພ ະ ນ ະ ທ ່ ນ ນ ຍ ກ ລ ກ ຖ ະ ນ ນ ຕ ຸ ງ ຊ ະ ນ ະ ນ ກ ອ ນ ນ ກ ກ ນ ເ ນ ອ ງ ຊ ້ ນ ຢ ງ ນ ຂ ອ ງ ລ ວ ຈ ະ ອ ອ ກ ຄ ່ ສ ່ ງ ໃ ຫ ້ ຈ ບ ກ ມ ຄ ມ ຂ ງ ພ ວ ກ ເ ພ ່ ນ ໄ ວ ້ ນ ້ ລ ະ ເ ພ ່ ນ ເ ວ ້ ວ ່ ວ ່ ແ ຜ ນ ກ ນ ຫ ຼ ອ ກ ເ ສ ອ ອ ອ ກ ຈ ກ ດ ງ. ນ ນ ຊ ນ ້ ນ ໄ ປ

ໃສ່ອີກບາດນີ້? ສະນັ້ນຖ້ານ້ອງມີອ້ຳງຍ້ຳໄປນຳແມວລາວຮັກ ຊາດຈ່ຳງບອກໃຫ້ເພິ່ນ ໂຕນອອກໜີຈາກພວກເຂົ້ຳສາ! ຢ່ຳ ໄປເຊື່ອຄຳ ໂຄສະນາຂອງເຂົ້ຳ!

ຢ່ຳງລົມກັນນຳຮອດນີ້ກໍ່ດີຮອດປ່ຳກປະຕຸເຂົ້ຳເດີ່ນ ໂຮງ ຮງນ. ພວກນຳງ ທະ ຫຳນ ທັ້ງສຳມ ຈັບມື ອ່ຳລ ນຳງ ສົມ ພອນ ໂດ່ງ ຄວຳມ ສະ ໜິດ ສະ ໜົມ ແລະ ເວລ ນຳງ ສົມ ພອນ ຈຸ່ງ ລົດ ຖີບ ເຂົ້ຳ ໄປ ເກືອບ ຈະ ຮອດ ກຳງ ເດີ່ນ ໂຮງ ຮງນ ທີ່ ມີ ພວກ ລຸກ ສິດ ໄລ່ ຢອກ ກັນ ຫຼິ້ນ ເປັນ ແຊ ວ ໆ ຢູ່, ໜ່ ຮ ຕິ ເພັດ ຮ້ອງ ນ່ຳ ຫຼ້ ງ ອີກ ວ່ ຳ:

— ນຳງ ສົມ ພອນ ຢ່ ຫັ້ ນ ກ່ ອນ!

ນຳງ ສົມ ພອນ ອ່ ວ ງ ໜ້ ຳ ຄືນ ມ ຳ ຫ ຳ ມັ ນ ດ້ ວ ງ ທ່ ຳ ທີ ທຸ່ ນ ທ່ ງ ຳ ພ ມັ ນ ຍ່ ຳ ງ ເ ຂ້ ຳ ນ ຳ ໃ ຫ້ ມັ ນ ກ ຳ ຖ ຳ ມ ໂ ລ ດ ວ່ ຳ:

— ! ຕ ອ ນ ຄ ່ ຳ ນ ້ ອ ງ ມ ີ ເ ວ ລ ຳ ຫ ວ ່ ຳ ງ ຕ ິ ?

ນ ຳ ງ ສ ົ ມ ພ ອ ນ ຍ ້ ມ ຫ ິ ວ ແ ລ ້ ວ ຕ ອ ບ ມ ັ ນ ວ ່ ຳ:

— ວ ງ ກ ຂ ອ ງ ຄ ຸ ຍ ຳ ກ ທ ີ ່ ຈ ະ ມ ີ ເ ວ ລ ຳ ຫ ວ ່ ຳ ງ ໄ ດ ້ ອ ້ ຳ ງ ເ ອ ີ ງ!

— ທ ່ ຳ ນ ພ ັ ນ ຕ ີ ຕ ັ ນ ທ ີ ່ ມ ຳ ປ ່ ງ ນ ທ ່ ຳ ນ ອ ່ ອ ນ ຈ ັ ບ ໄ ດ ້ ຈ ັ ດ ກ ຳ ນ ລ ້ ງ ກ ຳ

ພ ວ ກ ນ ຳ ງ ທ ະ ຫ ຳ ນ ທ ີ ່ ຫ ຳ ກ ່ ມ ຳ ແ ຕ ່ ວ ງ ກ ຳ ຈ ັ ນ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ີ ່ 10 ຖ ້ ຳ ບ ່ ລ ້ ຳ ກ ງ ດ ພ ວ ກ ອ ້ ຳ ງ ຢ ຳ ກ ຂ ່ ເ ຊ ີ ນ ນ ້ ອ ງ ພ ້ ອ ມ ດ ້ ວ ງ ນ ຳ ງ ຍ ະ ດ ສ ິ ແ ລ ະ ໜ ຸ ່ ຕ ິ ່ ມ ອ ີ ກ ສ ອ ງ ສ ຳ ນ ຄ ົ ນ ໄ ປ ໃ ຫ ້ ຄ ວ ຳ ມ ອ ິ ບ ອ ່ ຸ ນ ແ ກ ່ ພ ວ ກ

ອ້ວງຊັ້ນດອກ!

ນາງສົມພອນກົ້ມຄິດຢູ່ຄາວໜຶ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ໜ້າເສຽໃຈ, ຕອນຄ່ຳນີ້ນ້ອງຄາວງກ! ຂໍອະໄພ ນ້ອງ ຮັບຄ່ຳເຊີນຂອງພວກອ້ວງບ່ໄດ້ແລ້ວ. ສ່ວນນາງ ຍອດສີ ນັ້ນ ໄປໄດ້ຫຼືບ່ນ້ອງກ່ໍບ່ຮູ້!

ໜ່ຽ ຕິເພັດຍ່າງກັບຫຼັງຄືນ ດ້ວງຄວາມໝົດຫວັງ ນາງ ສົມພອນ ເຂົ້າໄປນັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງ ຮຽນ ພຽງຄົນດຽວ, ຄ່ຳເວົ້າ ຂອງພວກໜ່ເພັດເຮັດໃຫ້ນາງມີຄວາມສົນໃຈ, ນາງຈະຕ້ອງ ໄປເວົ້າໃຫ້ອ້ວງຂອງນາງ ໃນຕອນແລງນັ້ນໂລດ. ໃນເວລາທີ່ ນາງສົມພອນ ພວມນັ່ງຄິດຢູ່ ຄົນດຽວ ນັ້ນນາງ ຍອດສີ ຍ່າງ ນ້ຽ ໆ ເຂົ້າໄປຫານາງ ຫຼຽວໜ້າຫຼຽວຫຼັງ ແລ້ວຊຸ່ມໃສ່ຫຸ ນາງ ສົມພອນວ່າ:

— ນ້ໍແລງນ້ໍພວກເຮົາໄປຫຸ້ນບ່?

ນາງສົມພອນຖາມຄືນທັນທີວ່າ:

— ໄປໃສ?

— ໄປຫາເອ້ືອງຈັນຫອມ.

— ໄປເຮັດຫຍັງ?

— ອ້າວໄຕຍັງບ່ທັນຮູ້ຫວະ?

— ບ່! ມີເລ້ືອງຫຍັງເກີດຂ້ຶນ?

— ແລ້ວວານນີ້ເຮົາ ໄປນອນເຝົ້ອນເອື້ອງຄ່ຳດີ ຢູ່ເຂດຍ່ຳ ພຸ້ນເຮົາເຫັນພວກທະຫານເຂດຍ່ຳຢັ້ງ ຣິ້ວຫນ້ານ ໝາກຈັບ ທ້ວທີບນອກນັ້ນເອື້ອງຄ່ຳດີຍັງບອກໃຫ້ເຮົາ ຮູ້ວ່ານາງ ແລະ ພົນທະຫານທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນສຳນັກເຂດຍ່ຳນັ້ນ ໄດ້ມີການປະ ກອບອາວຸດໃຫ້ໝົດທຸກຄົນ ແລະ ມີການແອບການທະຫານ. ສ່ວນທະຫານລາບກ່ຽມພ້ອມ ສຸ ຣິບບ່ໃຫ້ໃຜອອກຄ້ຽ, ປືນ ໃຫ່ຽ ຫຼ ຽ ກະບອກ ໄດ້ຖືກແກ່ອອກຈາກສາງ ຂຶ້ນໄປຕັ້ງຢູ່ຈອມ ພຸປ່ືນປ ຽ ປືນໄປຫາກອງພັນທີ່ສອງ.

ນາງສາວທ້ຽສອງພາກັນນິ ຢູ່ຄາວໜ່ຶງ ນາງສົມພອນ ຈ່ຶງຖາມຂຶ້ນວ່າ:

— ເລື່ອງນ້ ອ້ ຽ ງນ້ອງ ໃນກອງພັນທີ່ສອງ ຮູ້ແລ້ວຫວະ?

— ຄົງຈະຮູ້ແລ້ວຕິ?

— ບ່ເຫັນພວກເພ່ິນມີການກະກຽມຫ ຽ ງບ່?

— ເລື່ອງນັ້ນເຮົາບ່ຮູ້ ແຕ່ເຮົາຫຼ ຽ ງເຂ້ົາ ໄປໃນຄ້ ຽ ງ ຂອງ ພວກເພ່ິນກ່ເຫັນອ້ ຽ ງນ້ອງໄປນາຄືປົກກະຕິຢູ່ໃດ ແລ້ວ!

ເວ້ົາມາຮອດນ້ ນາງສາວທ້ຽສອງ ພາກັນນິຢູ່ ຄົນເຕ ຶ ບ ຕ່ ຽ ງຄົນຕ່ ຽ ງກ່ປ່ ຽ ແນວຄິດຂອງຕົນໄປຕາມຄວາມຮູ້ສຶກພ ຽ ງ ໃນໃຈຂອງໃຜລາວເວ້ົາແທ້ພວກນາງສາວທ້ຽສອງຍັງບ່ທັນ ຮູ້ຫ ຽ ງກ່ ຽ ວກັບການປະຕິວັດແລະບ່ທັນຮູ້ລັດທິແລະລະບອບ

ການເມືອງແຕ່ປະການໃດເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ແມ່ນໃຜເປັນມິດ ແມ່ນ
ໃຜເປັນສັດຕຸ ທັງນີ້ກໍເພາະ ເຂົາຍັງບໍ່ທັນ ໄດ້ຮຽນ. ແຕ່ເຖິງ
ຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ ພວກນາງສາວ-ທັງສອງ ມີ ຄວາມຮູ້ ແລະ
ຄວາມຄິດພໍຈະໃຈ້ແຍກອອກໄດ້ ວ່າສິ່ງໃດຜິດສິ່ງໃດຖືກ ຮູ້ຜູ້
ດີແລະຮູ້ຜູ້ຮ້າງນາງສາວທັງສອງ ລ້ຽງ ເຄີງຮັກ ແກ່ວນ ແລະ
ເປັນຫ່ວງເປັນໄຍນຳພວກອ້າງນ້ອງໃນກອງພັນທີ່ສອງ ຂອງ
ແນວລາວຮັກຊາດ ກໍເນື່ອງ ຈາກ ພວກເຂົາເຫັນ ວ່າ ພວກ
ອ້າງນ້ອງ ມີການປະພຶດດີ ມີຄຸນສົມບັດທີ່ເປັນໜ້າສັນລະເສີນ
ເປັນຄົນສຸພາບອ່ອນຫວານ ມີກິລິຍາມາລະຍາດດີ, ຊ່ວງເຫຼືອ
ເພື່ອແມ່ພີ່ນ້ອງຮ່ວມຊາດ ດ້ວຍ ຄວາມຈິງ ໃຈໃຈ ບໍ່ຄິດຫາ
ຄ່າຕອບແທນແລະບໍ່ຄ່ຳນຶງເຖິງຄວາມອຶດເມື່ອຍ ແຕ່ປະການ
ໃດ ມີແຕ່ກຽມພ້ອມຮັບໃຊ້ອຶດຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳ ຂອງ
ພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນຢ່າງບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ.

ຈັກນາງຍອດສີຄິດໄດ້ຄິດດີແນວໃດ, ນາງເອົາ ມືຕົບຫຼັງ
ນາງສົມພອນພ້ອມທັງ ຈູ້ງ ສ້ວາຄ່ຳ ໆ ຈົນເຮັດ ໃຫ້ ນາງສົມ
ພອນບິດຄີ້ງໄປທາງຊ້າງ ເພາະກະດຽມ ພ້ອມທັງຟ້າວ ປັດ
ມືນາງຍອດສີອອກແລ້ວເວົ້າທັງຫົວວ່າ:

— ອ້າວ! ພັດມີຫັ້ງອີກອີ່ນາງນີ້ກາດາງ!

— ນຸ່ງ ແມ້ ເຮັດຕົບຮ້ເສງອີກ!

ຫາເອື້ອງຈັນຫອມບໍ?

— ເຮົາຈະໄປທາງໃດ ເຂົາຈົ່ງບໍ ເຫັນຈັກໜ້ ເຂົາຊິ່ວ່າ ເຂົາເຊີນພັດບໍ່ໄປ, ບັດໄປພັດຫາກອງພັນທີ່ສອງ ພວກເພິ່ນ ພັດຊິ່ເປັນເດືອດເປັນແຄ້ນຂຶ້ນໄດ້ຫັ້ນ!

— ໂອ! ເລື່ອງນັ້ນໃດ ບໍ່ຕ້ອງສົນໃຈ ເຮົາຫາກມີວິທີຕົກ ລົງແມ່ນບໍ?

ນາງຍອດສີຄາມພ້ອມທັ້ງ ແບມືອອກນາງສົມພອນຈັບມື ນາງຍອດສີຢ່າງແໜ້ນພ້ອມທັ້ງເວົ້າວ່າ:

— ຕົກລົງ!

※ ※

※

ໃນຕອນແລງມື້ນັ້ນແມ່ນທ້າວຄຳແດງເປັນສິບເວນ ນອກ ຈາກຈັດວາງ ການ ເວນຍາມ ຢ່າງ ເຄັ່ງຄັດ ແລ້ວ ຍັງ ມີ ການ ລາດຕາເວນ ອ້ອມຄ້ຽງ ກອງ ພັນ ຊາ ການ ອີກ, ກ່ຳ ລັງ ໃຜ ທັ້ງ ໝົດ ມີ ການ ກຽມ ພ້ອມ ຄອບ ຄົວ ພັນ ດາ ພະ ນັ ກ ງານ ແລະ ພົນ ທະ ຫານ ກໍ ມີ ການ ສັບ ຊ້ອນ ຈັດ ວາງ ຢ່າ ງ ລະ ອຽດ ກຽມ ພ້ອມ ຢ່າ ງ ຮອບ ຄອບ ຖ້ າ ມີ ເຫດ ການ ອັນ ບໍ່ ດີ ເກີດ ຂຶ້ ນ ກໍ ຈະ ເຄື່ອນ ຍ້ ງ ໄປ ໄດ້ ຢ່ າ ງ ທັນ ການ ກອ ງ ພັ ນ ໄດ້ ປະ ຊຸ ມ

ນາງຍອດສີຢາກເອົາມີດຟາແກ້ມນາງສົມພອນອີກແຕ່ນາງ
ຫຼີກທັນແລ້ວເວົ້າວ່າ :

— ຢາຢອກ! ອຸ່ງບໍ່ອ່ຽງພວກລຸກສິດແດ່ບໍ່?
ຮ້ຮ້ຮ້
— ນົກບ່ຽງຮ່ຽງໜ້າໃສ? ບອກນາແມ້! ເຮົາເຫັນ ແຕ່
ທາງຫຼ້າຊ້ຳ ນີ້ດອກ! ຄຸ້ນເຫັນທາງໜ້າເຮົາຈະຕົບມືຊົມເຊີ
ໃລດລະ!

ນາງສົມພອນຖາມຄືນດ້ວຍຄວາມທຸ່ນທ່ຽງວ່າ:

— ເມື່ອກ້ນຫວະ?
ຮ້ຮ້

— ເອີ! ບອກນາແມ້!

— ໂອ່ງ! ຍອດສີເອີ່ງ! ຊື່ນໃສແມ່ນເພິ່ນຜູ້ໃດຂະນານນາມ
ໃຫ້ວ່າ «ເພິ່ນຜູ້ຄຶກມຶກນັ້ນລະບໍ?».

— ສອງຄົນນັ້ນອີກເດ! ເພິ່ນຜູ້ຫຼັກທຸ່ງແລະໝາກຂາມຂໍ
ດ່ຽວນັ້ນນາ!

— ຫາກໍ່ມາແຕ່ວ່ຽງຈັນ! ຜູ້ສຸງນັ້ນຊື່ວ່າຮ້ຟ້ໃຫແປກ. ຜູ້ຕ້
ນັ້ນຊື່ວ່າຮ້ຟ້ຕົ້ນຫອມ! ເອີ! ເກືອບລືມໄປ, ເພິ່ນຜູ້ເພັດເຊີນພວກ
ເຮົາໄປກິນລ້ຽງຕອນແລງນີ້ໃຕ້ຊ້ໄປບໍ?

— ໃຕເດຊັ້ນນາ?

— ເຮົາຕອບເພິ່ນແລ້ວວ່າເຮົາຄ້ວຽກ!

— ອຸ່ງຄັນຊັ້ນຈ້ຽງກໍ່ບໍ່ໄປດອກ! ພວກເຮົາ ພ້ອມກັນ ໄປ

ກັນຕັ້ງແຕ່ຫົວຄ່ຳຈົນເທົ້າປານ ນ້ຳບ່ ທັນ ເລີກ ແລ ໄຟໃນ
ຫ້ອງປະຊຸມຍັງສະຫວ່າງຢູ່ ທ້າວຄຳແດງກັບນາແຕ່ໄປລາດ
ຕາເວນ ເລີງລ່ວງ ເຂົ້າໄປ ໃນ ຫ້ອງ ຂອງ ທ້າວຄຳໝັ້ນເພື່ອ
ຢາກຖາມເບິ່ງ ວ່າລາວ ໄປພົບພວກນາງ ສົມພອນ ທີ່ເຮືອນ
ນາງຈັນຫອມນັ້ນໄດ້ເລື່ອງຫັ້ງແດ່ແຕ່ທ້າວຄຳໝັ້ນຍັງບ່ທັນ
ກັບ. ທ້າວຄຳແດງ ຈົກເອົາ ກອກຢາມາ ໃຕ້ດຸດນ້ຳນຶ່ງຢູ່ຄົນ
ດຽວພາງໃນຫ້ອງຄິດວ່າສຸບ ຢາ ໃຫ້ ໝົດ ກອກເສງກ່ອນ ຈຶ່ງ
ຈະອອກໄປຫາຫ້ອງ ເຮັດວງກ ຂອງ ສິບເວນ ດ້ານໜ້ຳກໍເພື່ອ
ນ້ຳຄຳຖ້າທ້າວຄຳໝັ້ນແດ່. ແຕ່ທ້າວຄຳແດງສຸບຢາໄດ້ສອງ
ຮວມປຸກນາງໂສພາໃນເຄື່ອງ ແບບນາງເພດເສນາ ຮັກພາງ
ຄຶງຢາເຂົ້ານາຫາທ້າວຄຳໝັ້ນໃຫຈຸດປະສົງ ຢາກຖາມຂ່າວ
ຫາພວກນາງສົມພອນແຕ່ເມື່ອເຫັນທ້າວຄຳແດງຢູ່ຄົນດຽວ
ພາງໃນຫ້ອງນາງບ່ຮູ້ຈະເຮັດແນວໃດດີຈະອອກໜີໄປໂລດກໍ
ບ່ເປັນນາງຄິດຢາກຮ້າງຕົນເອງວ່າເປັນຫັ້ງຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນທີ່
ນັ້ນ, ຄວາມຈິງກໍບ່ມີຫັ້ງຜິດ ແຕ່ນາງບ່ໄດ້ກິນປຸນຫາກ ຮ້ອນ
ທ້ອງເອົາເອງຊິ ໆ ນີ້ລະ, ນາງຄິດຢ້ານ ທ້າວຄຳແດງ ສົງໄສ
ວ່ານາງຕັ້ງແກ້ງເຂົ້າ ໄປຫາແລ້ວເຮັດ ຕິວ່ນາຫາ ທ້າວຄຳ
ໝັ້ນ, ແຕ່ໃນທັນໃດນັ້ນນາງໂສພາປັບປຸງ ໃຈຂອງ ນາງເອົາ
ເອງໄດ້. ອຸ້ງ! ຊິຢ້ານລົງໄສຫັ້ງເດ! ເຮົາກໍເປັນສິບເວນ ຂອງ

ກອງເສນາຮົ້ກເຂົ້າມາໃນ ທ່ີ້ນ້ັ້ນກ່ມີຈຸດປະສົງ ຢາກພົບອ້ົງຄ່ໍາ ໝ້ັ້ນແທ້ນ! ໃສຢ່ໍາກເວ້ົ້າກ່ຊ່ໍາງເທ; ແມ້! ນ່ໍາງຖ່ໍາມທ້ໍາວ ຄ່ໍາແດ່ງກ້ໍ່ວ່ໍ່ງສ່ໍ່ງສ່ິ່ກໃສ່ແລະຖ່ືເປ້ັ້ນກ້ັ້ນເອ່ໍ່ງວ່ໍ່າ:

— ອ້ົງຄ່ໍາໝ້ັ້ນນ່ໍາແລ້ວບ່ໍ່ອ້ົງຄ່ໍາແດ່ງ?

— ຈ້ັ້ກເປ້ັ້ນຫ້ັ້ງເດ່ິ້ກປ່ໍ່ານນ້ີ້ກ່ໍ່ບ່ໍ່ທ້ັ້ນເຫ້ັ້ນນ່ໍາ.

ນ່ໍ່ານ ໃສພ່ໍ່ ກ່ວ່ໍ່ກ ສ່ໍ່ງຕ່ໍ່ໍາໄປທ່ົ່ວຫ້ໍ່ອ ແລ້ວ ເວ້ົ້ານ ບ ລ ໆ ວ່ໍ່ໍ:

— ຄ່ິ່ງຈ ມ ່ ງ ກ ອ ້ ນ ຈ ່ ໍ ເ ປ ້ ັ ນ ບ ່ ໍ ່ ຈ ້ ັ ກ !

ເວ້ົ້າແລ້ວ ນ່ໍ່ານ ໃສພ່ໍ່ ຍ່ໍ່ານ ອ ອ ກ ຈ ່ ໍ ກ ຫ ້ ໍ ່ ອ ງ ໄ ປ ທ ້ ໍ ່ ວ ຄ ່ ໍ ໍ ່ ແ ດ ່ ງ ຕ ່ ໍ ໍ ໍ ປ ອ ອ ກ ໄ ປ ນ ່ ໍ ສ ອ ່ ໍ ງ ຄ ິ ນ ຍ ່ ໍ ່ ານ ຣ ່ ໍ ງ ໜ ້ ໍ ກ ້ ັ ນ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ ່ ໍ ໍ ທ ່ ິ ່ ທ ່ ໍ ່ ໍ ່ ານ ຂ ອ ່ ໍ ງ ສ ິ ບ ເ ວ ນ . ຫ ຼ ັ ່ ໍ ງ ຈ ່ ໍ ກ ຖ ອ ກ ນ ້ ໍ ່ ໍ ໃ ສ ່ ຈ ອ ກ ແ ລ ້ ວ ພ ່ ໍ ່ ານ ກ ້ ັ ນ ດ ື ່ ມ ຫ ຸ ້ ລ ະ ເ ລ ັ ກ ນ ້ ໍ ໆ ແ ລ ້ ວ ນ ່ ໍ ່ ານ ໃ ສ ພ ່ ໍ ່ ເ ລ ິ ່ ງ ຖ ່ ໍ ໍ ່ ານ ວ ່ ໍ ່ ໍ :

— ບ ່ ໍ ່ ມ ີ ປ ະ ກ ິ ດ ກ ານ ຫ ້ ັ ່ ໍ ງ ຜ ິ ດ ປ ົ ກ ກ ະ ຕ ິ ຕ ິ ອ ້ ົ ງ ?

— ບ ່ ໍ ່ ມ ີ ຫ ້ ັ ່ ໍ ງ ຜ ິ ດ ປ ົ ກ ກ ະ ຕ ິ , ພ ວ ກ ມ ັ ນ ອ າ ດ ຂ ຸ ່ ໍ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ໍ ໃ ຫ ້ ຢ ້ ານ ແ ລ ະ ໃ ນ ຂ ້ ັ ້ ນ ຕ ່ ໍ ໍ ໄ ປ ພ ວ ກ ມ ັ ນ ອ າ ດ ຍ ັ ່ ໍ ງ ຈ ະ ຂ ຸ ່ ໍ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ໍ ຮ ້ ົ ່ ໍ ງ ແ ຮ ່ ໍ ງ ກ ່ ວ ່ ໍ ່ ານ ນ ້ ີ ້ ກ ່ ໍ ອ າ ດ ເ ປ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ .

ເ ຂ ົ ່ ໍ ທ ້ ັ ່ ໍ ງ ສ ອ ່ ໍ ງ ຫ ຼ ງ ວ ເ ບ ິ ່ ໍ ງ ໜ ້ ໍ ກ ້ ັ ນ ນ ິ ດ ຢ ຸ ່ ໍ ຄ າ ວ ໜ ່ ໍ ໍ , ກ ານ ຕ ່ ໍ ໍ ສ ຸ ້ ອ ັ ນ ດ ຸ ເ ດ ື ອ ດ ພ ວ ມ ລ ໍ ້ ໍ ່ ໍ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ່ ໍ ຢ ຸ ່ ທ ່ ໍ ໍ ງ ເ ບ ້ ົ ່ ໍ ງ ໜ ້ ໍ . ນ ່ ໍ ່ ານ ໃ ສ ພ ່ ໍ ່ ານ ຄ ິ ດ ຜ ຸ ້ ດ ສ ່ ໍ ່ ງ ວ ໃ ນ ໃ ຈ ວ ່ ໍ ່ ໍ : ນ ັ ນ ກ ່ ໍ ິ ດ ີ ກ ັ ນ , ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ມ ັ ນ ຊ ຶ ມ ລ ິ ດ

ຊາດເບົ່າແດ່ວ່າກອງທະຫານປະຕິວັດເຜັດຮ້ອນ ແນວໃດ ? ນາງໂສພາຈັບຈອກນ້ຳມາດື່ມແລ້ວຖາມວ່າ :

— ເອີ້ອ້າງຄຳແດງ ຫວ່າງເວັນນີ້ອ້າງໄປຮັບອ້າງທອງສະຫວັດກັບມາແຕ່ວຽງຈັນແມ່ນບໍ ?

ທ້າວຄຳແດງງຶກຫົວພ້ອມທັງເວົ້າວ່າ :

— ແມ່ນແລ້ວ, ເພິ່ນມາຮອດຫວ່າງເວັນນີ້, ກອງບັນຊາການກໍ່ເປີດປະຊຸມກັນໄລຍ.

— ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫັງວ່າສຸ່ອ້າງຟ້າແດ່ບໍ ?

— ເພິ່ນເວົ້າແຕ່ເລື່ອງການເດີນທາງ ຫຼ້ຽງຍາກແນວໃດ ທັ້ນ. ເພິ່ນໄປວຽງຈັນເທື່ອນີ້ກໍ່ຽງໄພທີ່ສຸດຄືດ້ວຍພວກເຮົາ ຮຸ້ນັ້ນແລ້ວເພິ່ນໄປຈ້ວງຂຶ້ນຍິນປະລ້ຳໝົດເງິນເຖິງ 5 ພັນກີບ ທີ່ເມືອງໂພນສະຫວັນ, ເມື່ອໄປຮອດວຽງຈັນແລ້ວ ຢາກເຂົ້າໄປພົບບັນດາທ່ານຜູ້ນຳພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ແມ່ນງ່ວຽ ເພາະນີຕ່ຳ ຫຼວດເວນຍາມຢຸ່ຢ່າງເຄັ່ງຄັດບໍ່ໃຫ້ຄົນນອກເຂົ້າພົບຢ່າງເດັດຂາດ. ອ້າງທອງສະຫວັດຈ່ຳຕ້ອງຕິດເຄື່ອງໄກ້ ຈ້ວງລິດຄັນງາມໆ ຂີ່ເຂົ້າໄປຫາເຮືອນເພິ່ນ ຈຶ່ງໄດ້ພົບຜູ້ນຳຂອງພວກເຮົາ. ພວກເພິ່ນຢຸ່ຫວ່າງພຸ້ນກໍ່ອົດຕະຄັດເຕັ້ນທີ. ບັດຊຶ່ງກັບຄືນມາທ່ຽ້ໃຫ້ທ້ນອ້າງທອງສະຫວັດກໍ່ແຕ່ງຕົວເປັນນາງຮ້ຽ ຂອງພວກມັນຈຶ່ງຂຶ້ນຍິນມາໄດ້.

ໃນເວລາທີ່ນາງໂສພາ ພວມຕັ້ງໃຈ ຟັງທ້າວຄຳແດງ ເວົ້າຢູ່ນັ້ນນາງປະກົດ ໄດ້ຫາວ ສຽງໄຂປະຕູ ທາງດ້ານຫ້ອງ ນອນຂອງທ້າວຄຳໝັ້ນນາງຈຶ່ງອ່ວງໜ້າຫຼຽວໄປເບິ່ງ, ນາງ ທັນເຫັນຫຼັງທ້າວຄຳໝັ້ນ ທີ່ພວມກ້າວເຂົ້າ ໄປໃນຫ້ອງນາງ ທ້ວງທັນທີ່ວ່າ:

— ນັ້ນເຈອ້ວງຄຳໝັ້ນມາແລ້ວ!

ທ້າວຄຳແດງອ່ວງໜ້າໄປເບິ່ງພ້ອມທັງເວົ້າວ່າ:

— ເອີແມ່ນແທ້ໄດ໋! ໄປ! ໄປຫາລາວນັ່ງໜຶ່ງ.

ທ້າວຄຳແດງແລະນາງໂສພາ ເຂົ້າໄປຫາທ້າວຄຳໝັ້ນ ທັນທີພໍເຂົ້າໄປຮອດນາງໂສພາສັງເກດແຕ່ໄກ ເຫັນເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ທ່າທີຂອງທ້າວຄຳໝັ້ນຜິດປົກກະຕິຈຶ່ງຮ້ອງໃສ່ວ່າ:

— ອ້ວງຄຳໝັ້ນອ້ວງເປັນຫຍັງ?

ທ້າວຄຳໝັ້ນ ທີ່ພວມຕົນກິນນ້ຳ ຢູ່ດ້ວງທ່າທີຫົວໂຫງກ໋ ຟ້າວວາງບີກົງນ້ຳລົງແລ້ວ ອ່ວງໜ້າໄປຫາ ພ້ອມທັງເວົ້າ ວ່າ:

— ໂອ ນ້ອງໂສພາຫວະ? ສະຫວງຄຳແດງກໍ່ນາ ນໍ ເຊີນນັ່ງ!

— ອ້ວງເປັນຫຍັງຫ໋ໍ? ຟ້າສຽງປາກກໍ່ເປັນສີພ່າວໆ.

— ໂອ໋ງເລື່ອງນັ້ນຍາວ ນ້ອງນີ້ຢາມີແຮງຫຍັງແດ່ ບໍ? ໃຫ້

ອ້າງກິນຈັກເມັດແດ່! ໄອ້ງອ້າງເມື່ອງ! ເວົ້າ ແລ້ວ ທ້າວຄ່ຳ ໝັ້ນນອນລົງ ດ້ວງທ່າທີ່ອ່ອນເພຍ. ເຫັນແນວນັ້ນ ທ້າວຄ່ຳ ແດງກໍ່ຟ້າວງົມເບິ່ງຕົນຕົວສ່ຳຫຼວດເບິ່ງທ້າວຄ່ຳໝັ້ນຕັ້ງແຕ່ ຫົວເຖິງຕີນ, ບໍ່ມີບາດແຜຫັງ ຈັກບ່ອນ ທ້າວຄ່ຳແດງ ຖາມ ວ່າ:

— ບໍ່ແມ່ນຖືກພວກໝາຂົ້ເຮ້ອນເຫຼົ່ານັ້ນລັດຕິບໍ?

— ແມ່ນແລ້ວ!

— ຕີຢູ່ໃສ?

— ເລື່ອງ ນັ້ນ ຍາວ ໃຫ້ ເຮົາ ພັກ ພ່ອນ ນ້ຳ ໜຶ່ງ ກ່ອນ ເທາະ!

ທ້າວຄ່ຳແດງເຫັນນາງໂສພາພວມ ຊອກຫາຢາໃນຖົງ ໜັງຂອງນາງຢູ່ເລີງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

— ຄ້າອ້າງບຸດດົງ, ອ້າງນີ້ເຫຼົ້າເຂົ້າ ກ່ຳບອງບີໝີ່ຢ່າງ ດີກິນແລ້ວຢູ່ສະບາງບໍ່ເຈັບປວດຫັງໝົດ.

ທ້າວຄ່ຳແດງ ແລ່ນເມືອສ້ວມຂອງຕົນ ຈັບເອົາແກ້ວເຫຼົ້າ ບອງບີໝີມາຖອກໃຫ້ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນກິນທັນທີ. ເຂົາທັງສາມ ພາກັນນິດຢູ່ເທິງເຕັບ. ເມື່ອເຫັນທ້າວຄ່ຳໝັ້ນລຸກນັ່ງ ແລະ ເບັດຄີງໄປມາ ເລັກນ້ອຍແລ້ວ ນາງໂສພາ ຈ່ຶງຍື່ນຢາ ໂປລິວິຕາ ມິນ ພ້ອມທັງຈອກນ້ຳ ໃຫ້ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ ກິນຢາ ຕ້ົມອີກ ຮຸ້ສຶກ

ເຫັນວ່າແຮງນາງຄືນມາທ້າວຄ່ຳແຕງຖາມວ່າ:

— ນ້ອງສາວເຮົາກໍນາບໍ?

— ນາແທ້!

— ພວກເຂົາບໍ່ເປັນຫງ່ຽຕິ?

— ບໍ່ເປັນຫງ່ຽດອກ!

ທ້າວຄ່ຳນັ້ນ ຍ້ຶ້ມໄປເອົາແພຍຸ້ນ ນາເຊັດນ້ຳເຫື່ອ ທີ່ອາບໜ້າຫຼຽວໄປຫານາງໂສພາ ທີ່ນັ່ງຢູ່ຂ້າງເບື້ອງຂວາແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ກະຕ່າໝາກພິລາ ທີ່ນາງສົມພອນ ຝາກນາໃຫ້ນ້ອງເສັດຍິແຕນໂອ! ເສງດາງເດ! ມີແຕ່ໝາກໃຫ່ຍ ໆ ບາງໜ່ວງແຕກມະຍະຢູ່ໜ້າແຊບແທ້ໄດ!

ນາງໂສພາທີ່ຈິດຈ່ຢາກຟັງເຫດການທີ່ເກີດຂ້ຶ້ນ, ເມ່ືອໄດ້ຫງ້ືນແນວນັ້ນກ່ຍົກມ້ືຂ້ຶ້ນມາຫ້າມພ້ອມທັງເວ້ົາວ່າ:

— ເລ່ືອງນັ້ນ ນ້ໍ່ໃດເວ້ົາໃຫ້ຮູ້ກ່ໄດ້ ນ້ອງຮ້ອນໃຈ ຢາກຟັງເຫດການທ່ີເກ່ີດຂ້ຶ້ນນັ້ນນັ້ນເປັນແນວໃດກັນແທ້?

ທ້າວຄ່ຳແຕງທ່ີນ່ັງຢູ່ເຊ່ິງໜ້າ ທ້າວຄ່ຳນັ້ນກ່ສ ງ ຂ້ຶ້ນມາທັນທ່ີວ່າ:

— ເອ! ເລ່ືອງນັ້ນເປ້ັນແນວໃດ ລອງເວ້ົາສ່ພວກເຮົາຟັງແດ່ດຸ!

ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນປາງຈອກນ້ຳລ້າງແລ້ວຈຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນຊ້າໆວ່າ:

– ເຮົາໄປພົບ ນາງສົມພອນ'ຢູ່ທີ່ເຮືອນ ເອ້ຍ ຈັ່ນຫອນ ດົ່ງພວກໝູ່ຮູ້ແລ້ວນັ້ນລະ ນາງຍອດສີ ເອ້ຍຄ່ຳດີ ຕ່າງກໍ່ນາ ນັ່ງອ້ອມເຮົາຫັດປ່ຽນກັນເວົ້າທຸກຢ່າງ ທຸກແນວທີ່ພວກເພິ່ນ ຮູ້ ສ່ເຮົາຟັງລວນຄວາມແລ້ວ ແມ່ນພວກປະຕິກາມພວມຍົກ ຍ້ຽງກ່ຳລ້ຽງເພື່ອມາປິດລ້ອມນາບຂູ່ພວກເຮົາ. ໝໍ່ຣ່ອນຈັນ ກໍຖືກຍ້ຽງໜີ ແມ່ນໝໍ່ກອນນ້ຽງດ້ຽນມາແທນ, ໝໍ່ນ້ີມີອຸບາຽ ເລີກແລບທີ່ສຸດ່ແລະ ໂຫດຫ້ຽມບໍ່ຕ່າງຫຍັ້ງກັບໝໍ່ເກດລະໜາ. ພວກນາງສົມພອນ ຣຽກຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ ພວກເຮົາ ໄປຫັ້ນນາ ນ້ີ ຫ້ຳຜ້ຽງວເພາະພວກເພິ່ນໄດ້ຫາ ໃນ ຂ່າວເປ່າປີວ່າ ມີພວກ ມືດ ນາແຕ່ວຽງຈັນ ຫຼາຽແທ້ໆ ມັນບໍ່ຜິດກັບ ພວກເຮົາສ້ຽ ເກດນັ້ນລະ. ຕ່ຈາກນັ້ນ ນາງສົມພອນ ກໍ່ຝາກກະຕ່າໝາກພິ ລາມາໃຫ້ນາງໂສພາ, ນາງຍອດສີກໍ່ຝາກເສ້ືອໝອນປາຝາ ນາໃຫ້ສະຫາງເລົາເຢີ ເຮົາກ່ຍັດເຂ້ົາໃສ່ກະຕ່າເພ່ືອໆໝາກ ພິລານັ້ນລະ!

ນາງໂສພາ ທ່ີນ່ັງຟັງຢຸ່ຢ່າງງຽບໆ ໄດ້ຫາ ໃນ ແນວນັ້ນກ່ ເລ່ືງຖາມຂ້ຶນທັນທ່ີວ່າ:

– ອ້ຽເດ! ບ່ມ່ີຂອງຕ້ອນຄ່ືໝ່ແດ່ບ?

ເວົ້າແລ້ວນາງໂສພາເອ່ົາມ່ືອັດປາກຫ່ວຂ່ຶກໆ ພ້ອມທ້ັງ

ເຫຼືອດໄປເບິ່ງທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ. ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ ອ່ວາງໜ້າໄປຫາ ນາງໄສພາ ແລ້ວຫຼງວໄປຫາ ທ້າວຄ່ຳ ເດາ ຄວາມ ຈົ່ງ ແຕ່ ຫົວທີ ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ ບໍ່ ທັນ ເຂົ້າ ໃຈ ຄ່ຳ ຖາມ ທີ່ ມີ ລັກ ສະ ນະ ເວົ້າ ເຍີ້ງ ໃສ່ ໃຜ ຄົນ ໜຶ່ງ ທີ່ ນາງ ໄສພາ ເຄີງ ເວົ້າ ຢອກ ມາ ເລ້ຍ ໆ ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ ເຂົ້າ ໃຈ ແລ້ວ ກໍ ຍິ້ມ ຫົວ ຮ ຍິ້ມ ຂອງ ເຂົາ ເປັນ ຮ ຍິ້ມ ທີ່ ເຈືອ ຈານ ໄປ ດ້ວຍ ຄວາມ ສຸກ, ນອກ ຈາກ ຄວາມ ຮັກ ແພງ ຂອງ ບັນ ດາ ສະ ຫາຍ ໃນ ຂະ ບວນ ການ ປະ ຕິ ວັດ ແລ້ວ, ທ້າວ ຄ່ຳ ໝັ້ນ ຍັງ ບໍ່ ທັນ ໄດ້ ຊີມ ລົດ ຊາດ ແຫ່ງ ຄວາມ ຮັກ ໃດ ໆ ທາງ ດ້ານ ຈິດ ໃຈ ຈາກ ຄົນ ອື່ນ ເປັນ ຕົ້ນ ແມ່ ນ ຈາກ ຄົນ ຕ່າງ ເພດ. ໃນ ຄາວ ຢູ່ ສອງ ແຂວງ ເຕົ້າ ໂຮມ ບາງ ເທື່ອ ກໍ ມີ ເພື່ອນ ຝູງ ຍິວ ຍ້ຽ ທ້າວ ຄ່ຳ ໝັ້ນ ໃສ່ ນາງ ສາວ ຄົນ ນັ້ນ ຄົນ ນີ້ ຢູ່ ແຕ່ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ທ້າວ ຄ່ຳ ໝັ້ນ ຄຶດ ເຖິງ ແຕ່ ການ ເປີກ ຝົນ ຫຼໍ່ ຫຼອມ ຕົນ ເອງ ໃຫ້ ກາຍ ເປັນ ພະ ນັກ ງານ ທີ່ ດີ ມີ ຄຸນ ສົມ ບັດ ປະ ຕິ ວັດ ມີ ຫຼັກ ໝັ້ນ ມີ ສັດ ທາ ປ່າ ງ ຫນາ ແໜ້ນ ມີ ນ້ຳ ໃຈ ຕໍ່ ສູ້ ເພື່ອ ສຶກ ຜົນ ປະ ໂຫຍ ກ ຂອງ ການ ປະ ຕິ ວັດ ແລະ ຂອງ ພໍ່ ແມ່ ປະ ຊາ ຊົນ ຜູ້ ອອກ ແຮງ ງານ ຢ່ າ ງ ບໍ່ ມີ ເງື່ອນ ໄຂ ສົມ ກັບ ເປັນ ລູກ ຮັກ ແລະ ຫຼານ ແພງ ຂອງ ປະ ຊາ ຊົນ. ສະ ນັ້ນ ທ້າວ ຄ່ຳ ໝັ້ນ ຈຶ່ງ ບໍ່ ສົນ ໃຈ ຕໍ່ ຄ່ຳ ຍິວ ຍ້ຽ ຂອງ ເພື່ອນ ຝູງ ດ້ວ ກ ວ່ າ ວ. ມາ ໃນ ສະ ໄໝ ນີ້ ການ ຕໍ່ ສູ້ ກໍ ຍັງ ດຸ ເດືອ ດ ແລະ ທ້າວ ຄ່ຳ ໝັ້ນ ກໍ ພ້ອມ ແລ້ວ ທີ່ ຈະ ອຸ ທິ ດ ກ ຳ ລັ ງ ໃຈ ແລະ

ກ່ ລ້ ກ ງ ທ້ ງ ໝ ດ ເ ື ອ ພ ລ ະ ກ ດ ແ ຫ ່ ງ ຊ ຳ ດ ແ ຕ ່ ຄ ້ ຳ ນ ິ ເ ື ອ ນ ຟ ຸ ງ ຍ ິ ວ ະ ເ ຍ ້ ຳ ເ ຂ ຳ ໃ ສ ່ ໃ ຜ ຄ ິ ນ ຫ ່ ຳ ງ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ນ ຳ ງ ຄ ຸ ຢ ຸ ່ ໃ ນ ສ ະ ຫ ວ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ຂ ຳ ນ ັ ກ ຍ ິ ນ ຫ ິ ວ ດ ້ ວ ງ ຄ ວ າ ມ ໝ ່ ໃ ຈ ທ ້ ຳ ວ ຄ ່ ຳ ໝ ັ ້ ນ ນ ຶ ກ ຢ ຸ ່ ຄ ຳ ວ ໜ ຳ ງ ແ ລ ້ ວ ຕ ອ ບ ນ ຳ ງ ໃ ສ ພ ຳ ພ ້ ອ ມ ທ ້ ຳ ງ ຫ ິ ວ ເ ລ ຳ ະ ເ ບ ຳ ງ ໆ ວ ່ ຳ :

– ສ ະ ເ ໝ ຳ ະ ອ ້ ຳ ງ ຫ ວ ະ ? ອ ້ ຳ ງ ບ ່ ນ ີ ຫ ງ ໍ ຳ ໝ ດ !

– ຮ ຸ ້ ງ ນ ີ ້ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ອ ້ ຳ ງ ຫ ຳ ກ ອ ຳ ໄ ວ ້ ຊ ໍ ໆ !

– ອ ້ ຳ ງ ບ ່ ນ ີ ຫ ງ ໍ ຳ ແ ທ ້ ໃ ດ !

– ນ ຳ ງ ສ ົ ນ ພ ອ ນ ກ ໍ ບ ່ ນ ີ ຂ ອ ງ ຕ ້ ອ ນ ຫ ງ ໍ ຳ ໃ ຫ ້ ອ ້ ຳ ງ ສ ່ ງ ວ ແ ດ ່ ຫ ວ ະ ?

ເ ວ ້ ຳ ແ ລ ້ ວ ນ ຳ ງ ໃ ສ ພ ຳ ປ ່ ນ ຫ ນ ້ ຳ ເ ຂ ້ ຳ ຝ ຳ ລ ັ ກ ລ ີ ້ ຫ ິ ວ ຢ ຸ ່ ຜ ຸ ້ ດ ງ ວ ທ ້ ຳ ວ ຄ ່ ຳ ແ ດ ງ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ ຳ ກ ຳ ນ ລ ົ ນ ກ ັ ນ ຫ ັ ນ ເ ຫ ອ ອ ກ ນ ອ ກ ບ ັ ນ ຫ ຳ ແ ລ ້ ວ ຈ ່ ງ ໆ ເ ວ ້ ຳ ວ ່ ຳ :

– ໃ ຈ ະ ເ ລ ່ ື ອ ງ ຂ ອ ງ ຕ ້ ອ ນ ຂ ອ ງ ຂ ັ ວ ນ ນ ້ ່ ອ ນ ເ ທ ຳ ະ ! ເ ວ ້ ຳ ເ ລ ່ ື ອ ງ ປ ະ ທ ະ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ນ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ່ ອ ນ ນ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ເ ລ ່ ື ອ ງ ແ ນ ວ ໃ ດ ແ ທ ້ ?

ທ ້ ຳ ວ ຄ ່ ຳ ໝ ັ ້ ນ ເ ອ ຳ ແ ຜ ຍ ຸ ້ ນ ນ ຳ ເ ຊ ັ ດ ໜ ນ ້ ຳ ຕ ່ ື ນ ອ ີ ກ , ຫ ງ ໍ ຳ ວ ໄ ປ ເ ບ ່ ຳ ງ ນ ຳ ງ ໃ ສ ພ ຳ ນ ້ ຝ ໝ ຳ ງ ແ ລ ້ ວ ຈ ່ ງ ໆ ເ ວ ້ ຳ ຂ ຶ ້ ນ ຊ ້ ຳ ໆ ວ ່ ຳ :

– ເ ລ ່ ື ອ ງ ນ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ແ ນ ວ ນ ີ ້ ! ຫ ັ ງ ຈ ຳ ກ ນ ຳ ງ ສ ົ ນ ພ ອ ນ ກ ັ ບ ນ ຳ ງ

ຍອດສີ ພາກັນກັບຄືນ ເມື່ອແລ້ວ ເອື້ອງຄ່າ ດີໄດ້ຮຽກ ຮ້ອງໃຫ້ ເຮົາຫົ້ວ ຂອງ ຝາກທີ່ ນາງຍອດ ສີນາ ມອບໃຫ້ ນັ້ນເອົາເມື່ອ ຊ່ວງເພິ່ນ. ເອື້ອງຄ່າດີຂຸ້ນລຸກຍ່າງກ່ອນເຮົາຍ່າງຫ່າງກັນປະ ມານ ສິ່ຫ້າ ບາດ ກ້າວ ນ້ ລະ ພໍ່ໄປ ຮອດຄ້ວາ ໝາກຊູ ຫຼ້ວ ເຮືອນເອື້ອງຄ່າດີເຮົາຫຼງວເຫັນໝໍ່ຄ່າສຸກ ອອກມາຈາກ ເງົ້ວ ສຸມກ້ວງຂ້ວາງທາງແວ່ເຂົ້າເຮືອນຍ່ວາງນ້ວາງໆ ນາໃສ່ເອື້ອງຄ່າດີ ແຕ່ເວລານັ້ນ ເອື້ອງຄ່າດີປິ່ນຫຼ້ວໃສ່ນັ້ນ ເພາະພວມໄຂກະແຈ ປະຕູເຮືອນຢູ່. ແຕ່ເມື່ອນັ້ນຫຼງວ ນາເຫັນເຮົາ ນັ້ນເລີ່ງກັບຫຼ້ວ ຫັນບ້ງນ ຕົ້ວເຂົ້ວ ໃສ່ກອງ ຟືນໃຕ້ ກົກແປກ ນ້ ຂ້ວາງ ເຮືອນ ເອື້ອງຄ່າດີນັ້ນແລ້ວ ຫາງຕົ້ວເຂົ້ວໃນເງົ້ວນິດ. ເຮົາເລີ່ງເວົ້າຕ່ ເອື້ອງຄ່າດີວ່າ:

— ເອື້ອງ! ໂກໂລແນນຄ່າສຸກນີ້ວງກຫັ້ງນ່າເອື້ອງ?

ໄດ້ຫງິນແນ້ວນັ້ນເອື້ອງຄ່າດີມີທ່າທີ່ຕົກໃຈຈົນກະແຈຫຼຸດ ຈາກນີ້ແລ້ວຖາມເຮົາຄືນວ່າ:

— ໂກໂລແນນຄ່າສຸກນານ້ີ ຫວະ?

— ເອີ! ນ້ອງເຫັນເພິ່ນຍ່ວາງນາຫາເອື້ອງຄັນຊັ້ນເອື້ອງບ່ ເຫັນເພິ່ນຫວະ?

— ບ່ໄດ! ເພິ່ນໄປໃສແລ້ວ?

— ເພິ່ນກັບຄືນໄປແລ້ວ!

ຕ່ຈາກນັ້ນ ເອ້ຍງຄ່າດີ ວານເຮົາ ແປງປະຕຸເຮືອນ ຂອງ
ເພິ່ນຕື່ມອີກໃຫ້ນັ້ນແຫ້ນຫນາກ່ວາເກົ່າພ້ອມທັງເອົາມີດເອົາ
ພ້າໄປໄວ້ກັບບ່ອນນອນຂອງເພິ່ນຄວາມຈິງໃນເວລານັ້ນ ເຮົາ
ກໍ່ບໍ່ໄດ້ໄວ້ໃຈ ຄິດວ່າເປັນການລະວັງຕົວຊື່ໆ ນີ້ລະ. ຫຼັງຈາກ
ເອ້ຍງຄ່າດີໃສ່ກະແຈປະຕຸເຮືອນດີແລ້ວເຮົາກໍ່ອອກເດີນ ທາງ
ມາຫາຄ້າງຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ພໍມາຮອດ ທາງສາມແຍກໝໍ
ຄ່ຳສຸກກັບທະຫານຂອງມັນ ບັກໜຶ່ງ ໂດດມາ ທາງຫຼັງເຮົາ
ເອົາຕີນທ່ຳຫຼັງເຮົາໝົດແຮງ ຈົນຫົວເຮົາ ປ່ຳໄປທາງໜ້າໝໍ
ເຮົາລຸກຢືນຂຶ້ນໄດ້ກ່ຳປັ້ນໝໍຄ່ຳສຸກພັດໃສ່ກົກຫູເຮົາ ອີກບາດ
ໜຶ່ງຈົນວ່າແນງຫົ່ງຫ້ຽ ແຕກຍ່າວພຸ້ນລະ! ພຸດໂທ, ພວກ
ມັນເຮັດແທ້ໂດ້ນີ້! ສິ້ນກັບຫຼັງຂອງເຮົາ ກໍເລີ່ມຕົ້ນ ເຕະ້ໂຫວ
ກ້ຽວ່ອນໝໍທະຫານ ທີ່ພວມຫຼຸບ ມາວ່າຈະຊ້ຳເຮົາ ໃຫ້ຢຸ່
ນີ. ແຕ່ສິ້ນກັບຫຼັງຂອງເຮົາ ເຮັດໃຫ້ມັນຢຸ່ຄ້ຳບ້ຳທັນຮ້ອງແຕ່
ເອີ້ຍບາດໜຶ່ງແລ້ວ ຫົວໄຖ ອອກ ນອກທາງ. ບັກໜຶ່ງ ເຍົາ
ແລ້ວລະ! ເຮົາຄິດໃນໃຈແນວນັ້ນ, ໝໍຄ່ຳສຸກ ກໍຕີນໄຟບໍ່ຢອກ
ເວີ້ງ! ມັນປ່ຳຕີນຂວານາໃສ່ເຮົາ ເຮັດໃຫ້ເຮົາແຄ້ນ ໄປຫຼາງ
ເຕີບ, ໝັດສະວ້ຽງຂອງມັນກ່ປານໜ້າແມບເຮັດໃຫ້ເຮົາເຊຄືນ
ຫຼັງສອງສາມກ້າວ. ມັນປ່ຳໝັດກ້ຽງນາໃສ່ຄາງກະໄຕ ເຮົາອີກ
ແຕ່ເຮົາຫຼົກທັນ, ຖ້ວມັນຖືກຄາງກະໄຕ ເຮົາຈັກວ່າ ເຮົາຢຸ່ກັບ

ໜ້ອງໃຫ້ມັນກ່ບ່ຮູ້. ເຮົາປ່ ໜັດແຢບກ້ຳຊ້າງໂຂກໜ້າມັນໄວ້ ແລ້ວປ່ ໜັດກົງໄປໃສ່ຄະໂນງຕາມັນອີກແຄມໜັດ ສະວີງໃສ່ ຄາງກະໄຕ ຂອງມັນແຮງເຕີບ ເຮັດໃຫ້ມັນເຊຄືນຫຼັງ ຕີນເຮົາ ພັດຫອບມັນຕົ້ນ ເຮັດໃຫ້ມັນໜ້ຳຕົກໄປກອງໂຂກໂຍກ ຢຸ່ນອກ ທາງຄົນໜ້າແຄ່ງຂອງເຮົາໜັນໜ້າເອີກມັນອີກ ເບ່ົາມັນຢ່ງ ຄ້ົງບ້ົງຄັກປານຫັ່ງ. ທ່ໍນັ້ນຍ້ງບ່ໜ່ເຮົາ ຈັບຄ່ເສ້ືອມັນ ທ້ົນນາ ໜົດແຮງ ໜ້ອມທ້ົງເອົາກ່ຳປັ້ນ ແຄມ ຄາງກະໄຕ ມັນຕົ້ນອີກ ສອງສາມໂໜະໂອ່ງ! ຄ່ືຊ່ືກົນເຂ້ົາປ່ງກຈັກສາມສ່ີ້ມຸ້ນລະ. ໃນ ເວລານັ້ນເຮົາຫຼ່ງວເຫັນໜ່ທ່ີ່ຄ່ືກສ້ິນເຮົານັ້ນ ຈັບໄມ້ຄ້ອນແຢ່ງ ຢ້ີໜົດແຮງວ່າຈະຟາດສ່ງໃສ່ ກາງຫຼັງ ຂອງເຮົາໂອ່ງ! ຄັນ ແມ່ນເຮົາຫຼ່ກບ່ທັນລະແມ່ນອັນຕະລ່ງເມ່ືອຕ່ເຮົາບ່ຄ່ືກແລະ ເຮ່ໆຊ້ຳພັດເອົາກ່ຳປັ້ນຍ້ົກໃສ່ຂະໜັບມັນແດ່ ເບ່ົາມັນແລ່ນທ່ີ ລ້ົ້ລ້ົ້ເມ່ືອຫາຄ້ົ່ງ. ເຮົາເອ່ງກ່ຄ່ືວ່ານັ້ນລະທ້ົ່ງແລ່ນທ້ົ່ງຫຼ່ງວ ຫຼັ່ງມາຈ່ນຮອດແຄມຄ້ົ່ງ ເຮົາພ່ືເຮົາຈ່ົ່ງຢ່ົ່ງ. ເລ່ືອງມັນກ່ມ່ ແຕ່ທ່ໍນັ້ນ ເຮົາຄວນໄປລ່ົ່ງງ່ານ ໃຫ້ຜຸ້ກອ່ງ ຕ້ົ່ງແຕ່ດ່ງວນ່ໍ? ຫ່ືວ່ານ້ົ່ລ້ົ່ເຊ້ົ່າເສ່ງກ່ອນ?

ນ່ົ່ງໂສພາລຸກຈ່ກບ່ອນນ່ັ່ງ ຢ່ົ່ງໄປຫາປະຕຸ ປ່ອ່ງຢ້ົ່ງມ ເທ່ົ່ງຫ່ວບ່ອນນອນ ຢ່ືນນ່ິດຢຸ່ຄ່ວ່ອໜ່ົ່ງ ນ່ົ່ງຈ່ົ່ງອ່ວ່ງໜ້ານ່ົ່ງ ຫ່ານ້ົ່ວຄ່ຳໜ້ັນແລ້ວເວ້ົ່ວ່ວ:

– ນ້ອງຄິດວ່າ ໝໍ່ຄ່ຳສຸກຢາກໄປເຮັດຮ້ວງ ໃຫ້ເອື້ອງຄ່ຳ ດີ ແຕ່ເຮັດບໍ່ໄດ້ ເພາະມີອ້ວງ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ນັນຈ່ຳເປັນເດືອດເປັນ ແຄ້ນ ຕ່ໍອ້ວງ ຕາມເອື້ອງຈັນຫອນ ລັກຊຶ່ນ ໃສ່ຫຸ ຂອງນ້ອງນັ້ນ ໝໍ່ຄ່ຳສຸກນີ້ຊິວແທ້ໄດ ຫວ່ຳງເດືອນກ່ອນນີ້ ກໍຖືກອ້ວງໄປ ຜົວ ຂອງເອື້ອງຄ່ຳດີ ລອບຕີເກືອບຕ່ຳງ ພຸ້ນຕະວະ! ໝໍ່ນ້ຳຊິວບໍ່ມີ ບ່ອນໄວ້ ນັກແຕ່ຫ່ຳກຸນຫຼົ້ນເມ່ງໜຸ ເວລາຜົວເຂົ່ຳບໍ່ຢູ່ໄດ!

ທ້ຳວຄ່ຳແດ່ງ ລຸກຍ່ຳງໄປຍ່ຳງມ່ຳຄ່ຳວໜ້ຳແລ້ວເວ້ົ່ຳວ່ຳ:

– ເລືອ່ງນ່ຳງໂສພ່ຳ ເວ້ົ່ຳນັ້ນ ກໍມີສ່ຳງຊວນຄິດຢູ່ ແຕ່ຈຸດ ໜັກ ຂອງບັນຫ່ຳ ແມ່ນ ພວກນັ້ນ ພວມຊອກທຸກວ່ິທີ ເພື່ອ ເກ່ຳະຍຶດ ກັບພວກເຮ່ຳ ແລະເລືອ່ງນ້ີ ຊ່ຳພັດເກີດຂຶ້ນ ກັບກະ ໂຕຫ່ົວໄປ ນັນອີກຊ່ຳ ເຮ່ຳເຫັນວ່ຳຄວນໄປລ່ຳງງ່ຳນ ໃຫ້ສະ ຫ່ຳງຜຸ້ກອ່ຳງຕ້ຳແຕ່ດ່ຳງວນ້ີ ອ່ຳກຈະດີກ່ວ່ຳ.

ທ້ຳວຄ່ຳໜັ້ນງຶກຫ່ົວແລ້ວເວ້ົ່ຳວ່ຳ:

– ເຄ້ົ່ຳເວ້ົ່ຳຄຶກ ເຮ່ຳເຫັນດີນ່ຳ ເຮ່ຳຈະໄປຫ່ຳຜຸ້ກອ່ຳງດ່ຳງວ ນ້ີລະ!

ตอนที่ ๖

ปู่ทมอกที่กิ้วอิวนิว ยู่ตามทิ่างหน้า ที่ก้วางจินสุด สางตาเมื่อถึกอางอุ่นแห่างแสงสะหว่างยามเช้า ของ พะอาทิดก่ปอางขาวถือสินำ้นิม ปิวขึ้นเลื่อนลงยู่ตาม หว่างสันพุ ป่าแปก. นางไสพาจ้อนแขนเสื้อ กิ้มปิก หมากเขือเถือสุกที่แดงอ้างก้างยู่ ปานแก้มผู้สาวพวมขึ้น ใจง! เป็นหน้าแซบเอิาแท้เอิาว่า ต่ำมานางย่างไปหา ค้างหมากถั่ว แย่างยั้นขึ้น ให้สุางเพื่อยี้ปิกหมากถั่ว เบิ่ง ผักใกก่ยาวองกร้องกรงกมีหัางสีอีกและสีขาว. จินใส่ เถื่องในหมถ่าวนั้นแล้ว. นางไสพาเกับผินละปุกป่างบ่ ฟ้าวบ่พั่งนางหัางเกับหัางร้องเผา บักฝุางผีมานด้วงสาง ร้ปอื่นสาหุับให้แต่นางผู้กงวฟ้า. ปิกหมากถั่วพ่แล้ว นางเกับผักสะลักต็มอิกแล้ว นางย่างเมื่อหาเรือนถ่ว ขอางกองพันนางหูงวเห้นหัาวคาหมั้นพวมแยางถ่างปาง เถื่องนุ่งให้มันรงบร้ปดิ ยู่ต่หน้าห้องกาน ขอางกองพัน

ນາງເລີ່ງຮ້ອງຖາມວ່າ:

– ອ້າງຄ່ຳໝັ້ນ! ອ້າງຈະໄປໃໝນສະຫວັນຫວະ? ຊ້ຳ ໃໝໜຶ່ງບສິ ຂ ງວນາໃຫ້ນ້ອງແດ່ເດີ.

ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນແກ່ວງຫົວແລ້ວເວົ້າວ່າ:

– ອ້າງບ່ໄດ້ໄປໃໝນສະຫວັນດອກ!

– ຊ່ຳໄປໃສຊັ້ນນາ?

– ຊ່ຳໄປຕ້ອນນາງພິນອ້ວນ!

– ໄປຕ້ອນໃສເກາະ?

ນາງໃສພາ ພ ງ ບ່ຄັກ ຖາມຄືນ ພ້ອມທ ງ ວ່ ງ ງ ຫຸ ພ ງ ໃຫ້ ຄັກທ້າວຄ່ຳໝັ້ນໜຶ ບເຂົ້າໃກ້ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

– ໄປຕ້ອນນາງພິນອ້ວນ.

ນາງໃສພາ ງຶກຫົວພ້ອມທ ງ ຖາມ ່ ວ່າ:

– ເພິ ນມາເຮັດຫ ງ ງ ໍ?

– ໃສ ່ ຮູ້ນ ່ າເພິ ນ!

– ບ ່ ແມ ່ ນ ຊ ່ ຳ ນ ຂ ບ ຍ ດ ນ ໍ ?

– ຈ ງ ວ ່ ານ ້ ແ ລ ວ ຄ ຊ ໍ ບ ຫ ວ ດ ເ ່ ອ ງ ນ ດ ອ ກ !

ນາງໃສພາ ຖ ມ ນ ້ ລ ວ ງ ດ ວ ງ ຄ ວ ນ ຂ ດ ງ ດ ແ ລ ວ ຈ ມ ພ ມ ພ ່ ໄ ປ ຜ ດ ງ ວ ວ ່ :

– ຊ ້ ຈ ້ ງ ຈ ອ ບ ອ ງ ກ ່ ຈ ດ ຮ ດ ແ ຄ ບ ນ ບ ຂ ມ ່ ນ ພ ່ ແ ຮ ງ ແ ລ ວ

ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຜົນບັດນີ້ພັດຊີ້ເອົາຍິດຊັ້ນຕ່ຳແໜ່ງ ນາຫຼອກລວງອີກ ແລ້ວນໍ! ລອງເບິ່ງ! ມັນຊິດີດີນສ້ຽ ອ້ວງເອ້ຍ ນ້ອງ ກອງພັນ ທີ່ສອງນໍ?

ທ້ອງຟ້າເມືອງພວນພວມ ງຽບສະຫງັດກໍເລີ່ງມີຍິນບີເວີ ຄັນຫນຶ່ງນີ້ຂີ້ດແດງສາມຂີດແມ່ນຍິນຂອງກອງບັນຊາການສຸງ ສຸດ ເວ້ນອ້ອມ ທ້ຽໄຫທີນ ຮອບໜຶ່ງ ແລ້ວກໍເຈີດລົງສຸ່ເດີ່ນ. ຜູ້ ຄົນທີ່ໄປຮັບນີປະມານສາມສິບຄົນ ໃນນັ້ນມີຜູ້ແທນຂອງກອງ ພັນທີ່ສອງລວມຢູ່ດ້ວຽ. ນາງພົນອ້ວນ ໃນເຄື່ອງ ແບບນາງພົນ ສີຂາວປະດັບເຕັມຍົດກ້າວລົງຈາກຍິນກ່ອນໜຸ່ ເພິ່ນຍ່າງອຸ້ມ ອຸ້ງ! ອຸ້ນອຸ້ງ! ກ້ຽໄປຈັບນີໜ່ຄ່ຳສຸກ ກ່ອນໜຸ່ໜ່ຄ່ຳສຸກລ່ຽງງ່ານ ຫຼັງ ໃຫ້ເພິ່ນແມ່ນບໍ່ນີ ໃຜຮູ້ເພາະໄດ້ຫ ຶ ນພໍ່ເປັນອຸ່ນ ໆ ເວົ້າໄປ ໄດ້ນ ຶ ໜຶ່ງ ແລ້ວ ພ້ອມກັນຫຼຽວ ນາຫາຜູ້ແທນຂອງກອງພັນ ທີ່ສອງດ້ວຽແຂງຕານົກເຄົ້າພາງຕາເວັນ ຕ່ຈາກນັ້ນ ນາງພົນ ອ້ວນຍ່າງມາຈັບນີ ສະຫ ຽງທ້າວເກ ຜູ້ຕ ຽງໜ້າ ກອງ ບັນຊາ ການກອງພັນທີ່ສອງແລ້ວເວົ້າດ້ວຽທ່າທີ ຶ ຂ ຶ ງຂ ຶ ້ ວ່າ:

— ເປັນແນວໃດກອງພັນທີ່ສອງພວກເຈ ້ ົ ? ສ ຽ ງນາພີ ລ ຶ ກ ແທ ້ ! ພວກເຈ ້ ົ ຽ ງ ຢ ຽ ກເຮ ັ ດເສ ຶ ກກ ັ ນອ ີ ກ ຊ ັ ້ ນບໍ ?

ສະຫ ຽງ ທ ້ ຽ ວເກ ຍ ັ ງ ຄ ິ ງ ຮ ັ ກ ສ ຽ ສ ີ ໜ ້ ຽ ເສ ິ ງ ເມ ິ ງ ດ ັ ່ ງ ເດ ີ ມ ແລະຕອບເພິ່ນດ້ວຽທ່າທີ ສ ະ ຫ ່ ຽ ອ ິ ງ ອ ຽ ດ ວ ່ ຽ :

— ອ້າວເຮັດໃດຈຶ່ງເວົ້າແນວນັ້ນ, ຄັນຢາກເຮັດເສີກພັດ
ຊິນາຢຸ່ທ້ຳໄຫຫີນນີ້ເຮັດຫັ່ງ?

ນາງພິນອ້ວນ ເຄີ່ງຊຶນລິດ ຂອງທິດສະດີການເມືອງ ກໍ່ຄື
ນ້ຳໃຈ ຕໍ່ສູ້ອັນພິລະ ອາດຫານ ຂອງກອງທັບປົດປ່ ປະຊາ
ຊົນລາວ ຢຸ່ທີ່ນ້ຳບາກ ແລະ ເມືອງຝ ມາຫຼາງເທື່ອແລ້ວ ສະ
ນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງບ່ຢາກເວົ້າຫຼາງຄວາມ, ເພິ່ນຍ່າງອຸ້ມອຸ້ງ! ອຸ້ນອຸ້ງ
ໄປເສີ ສະຫາງທ້າວເກກໍ່ເສີງນັ່ງຄືກັນ. ສະຫາງຄ່ຳໝັ້ນທີ່
ຢືນຢຸ່ທາງ ເບື້ອງຫຼັງສະຫາງ ທ້າວເກຮູ້ສຶກ ປຸ້ນທ້ອງຂຶ້ນມາ
ທັນທີຈົນເກືອບຮາກອອກມາພ້ອມບາດ. ເປັນຍ້ອນຫັ່ງວ່າ
ຕີ? ເລື່ອງນີ້ກໍ່ຍັບປັ້ນຍາຜຸ້ຕອບຄືກັນຢຸ່ໃດ! ຈັກວ່າ ເປັນຍ້ອນ
ລາວເໝັ້ນຂີ້ຮັກແຮ້ ຂອງໃຜຜຸ້ໜຶ່ງ ທີ່ຍ່າງກາງ ໜ້າລາວໄປ
ນັ້ນບ່? ຫຼືວ່າເປັນຍ້ອນລາວຄິດເຖິງເລື່ອງທີ່ວ່າມີອາ ດິດລາວ
ອີກສະລະຜຸ້ໜຶ່ງທີ່ກັບເຂົ້າໄປສະຫວາມີພັກຕໍ່ພວກລ່າເມືອງ
ຂັ້ນປະລ້ຳ ແລ້ວພັດຍ້ຳຕີຄ້ອງ ຮ້ອງປ່າວ ວ່າກຸ່ກໍ່ເປັນ ຄົນສ່ຳ
ຄັນຄົນໜຶ່ງລະຢຸ່ໃຕ້ຟ້າເມືອງລາວນັ້ນບ່?. ເລື່ອງນີ້ກໍ່ບ່ມີໃຜຮູ້
ນ່ຳ.

ການຕ້ອນຮັບນາງພິນອ້ວນຢຸ່ທີ່ເດີ່ນຍົນ ໄດ້ຢຸດຕິລົງ ຢ່າງ
ບ່ມີສຽງປີ່ສຽງແຄນ. ແຕ່ພີເສດແມ່ນ ຢຸ່ເຮືອນໜ່ຄ່ຳສຸກ ເບິ່ງ
ອີ່ສິນເມຽຂອງໜ່ຄ່ຳສຸກແຕ່ງເຜດແຫວ ປານຊີ່ອອກສະແດງ

ລະຄອນ, ນັນນຸ່ງເສື້ອແພໃໝແຂນຍິ.ສີນອນໄຂ່ບາງຈົນເຫັນ ຮອດຜິວໜັງ ແລະອ້ອງນົມ ສີກຸຫຼາບ, ນຸ່ງສັ້ນຫນ່ ຕົນໃໝຄວ່ ຂັດສາງແອວ ທອງນາກ, ສວງສ໋ສວງຄ່ ຢຸ່ກົ້ນໄທ່ ກົ້ນຄ້ຽ ກ໋ ເຮາະນາໃສ່ ຈົນໝົດ. ທ້ຽນ້ກ໋ເພື່ອ ໃຫ້ສົນກ໋ງດ ຂອ້ງຜິວທີ່ ເປັນຫົວໜ້າເຂດຍ່ ໂ. ຢຸ່ກ໋ວ້ງເດີ່ນບ້ານ ກ໋ມີກ໋ານກ້ຽ ຕ້ານ້ຈ້ອ້ງ ສີຂ໋ວສີແດ້ງ ຮຸ່ງຢຸ່ເພື່ອຕ້ອນຮັບແຂກ ຊ໋ຳນອກຈ໋ານ ນ໋ງພົນ ອ້ວນແລ້ວ ຍ້ງມີທ່ານເຈ້ົ້ານ ແຂວ້ງເຈ້ົ້ານ ເມ ອ້ງ ແລະພວກທ້ານ ຊຸນນຸນ ນ໋ງທ໋ານຝ່ ໋ງ ປົກຄອ້ງ ກ໋ຄ ໄ ຝ່ ໋ງ ທະຫ໋ານ. ເວ ້ ໃສ ພວກນ ໋ ງສ ໋ ວ ທ ໍ ່ ສ ໍ ້ ນ ເ ລ ໍ ອ ກ ນ ໋ ງ ຢ ໋ ງ ເ ຫ ໍ ້ ວ ຢ ໋ ງ ຢ ວ ກ ໋ ມ ີ ແ ຕ ່ ແ ມ ່ ປ ໋ ວ ່ ວ ປ ໋ ແ ກ ໋ ງ ທ ້ ນ ັ ້ ນ ເ ບ ໍ ້ ໋ ໃ ພ ກ ໋ ມ ີ ແ ຕ ່ ຜ ົ ມ ໄ ຟ ໃ ໝ ່ ໝ ່ ເ ປ ັ ນ ຂ ອ ກ ຍ ້ ຸ ຂ ອ ກ ຍ ອ ກ ເ ມ ໍ ້ ອ ມ ີ ອ ້ ໋ ງ ບ ່ ໋ ວ ນ ໋ ານ ່ ເ ບ ໍ ້ ໋ ງ ພ ວ ກ ເ ພ ົ ນ ບ ໍ ິ ກ ຄ ້ ໋ ງ ປ ໋ ານ ໋ ງ ເ ຫ ຼ ໍ ອ ນ ເ ຫ ັ ນ ເ ຫ ໍ ້ ຼ ອ . ເ ວ ້ ໋ ໃ ສ ່ ເ ຈ ້ ໋ ານ ໋ ງ ເ ພ ົ ນ ກ ໍ ມ ີ ແ ຕ ່ ຫ ນ ່ ັ ກ ໆ ຕ ິ ກ ເ ສ ໍ ້ ອ ໃ ຫ ໍ ່ ໄ ສ ່ ກ ໋ ານ ະ ວ ັ ກ .

ຈ ້ ໋ ານ ຢ ຸ ່ ວ ່ ໋ ານ ມ ໍ ້ ອ ້ ໋ ງ ພ ວ ນ ເ ປ ັ ນ ມ ໍ ້ ອ ້ ໋ ງ ຫ ນ ໋ ານ ວ ແ ຕ ່ ວ ່ ໋ ານ ບ ັ ກ ນ ັ ນ ຮ ້ ອ ນ ກ ໍ ຄ ້ ຽ ວ ່ ນ ັ ້ ນ ລ ະ ແ ສ ໋ ງ ແ ດ ກ ກ ໋ ານ ຄ ້ ໋ ງ ຫ ນ ໋ ານ ແ ລ ່ ນ ນ ັ ນ ຊ ໍ ້ ຢ ອ ກ ໃ ພ ຊ ໍ ້ ຳ ພ ັ ດ ເ ປ ັ ກ ເ ຫ ຼ ້ ໋ ານ ວ ິ ດ ສ ະ ກ ິ ເ ຂ ້ ໋ ານ ອ ິ ກ ແ ດ ່ ໂ ອ ໋ ງ ! ນ ັ ນ ໂ ລ ດ ຮ ້ ອ ນ ເ ອ ໋ ານ ້ ຽ ເ ບ ໍ ້ ໋ ງ ຜ ້ ູ ໃ ດ ກ ໍ ່ ເ ຫ ໍ ້ ອ ຍ ້ ໋ ງ ເ ຫ ໍ ້ ອ ຍ ້ ່ ໋ ງ ເ ຕ ັ ນ ທ ີ ກ ໋ ວ ານ ເ ພ ົ ນ ແ ມ ່ ນ ນ ໋ ງ ພ ົ ນ ອ ້ ວ ນ ນ ໍ ້ ຳ ມ ັ ນ ເ ພ ົ ນ ຊ ຶ ມ ອ ອ ກ ບ ອ ກ ວ ່ ໋ ານ ປ ັ ້ ນ ເ ສ ໍ ້ ອ ອ ອ ກ ເ ປ ັ ນ ນ ໍ ້ ຳ ພ ຸ ້ ນ ລ ະ ແ ຕ ່ ຊ ຸ ເ ຜ ົ ້ າ ເ ສ ໍ ້ ອ ຍ ິ ດ ກ ໍ ່ ບ ່ ເ ປ ັ ນ ຈ ໋ ານ ເ ປ ັ ນ ຕ ້ ອ ້ ໋ ງ ຍ ິ ດ ! ນ ອ ກ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ

ນາງສາວທ່ຶ່ກເຊີນມາເປັນດວງມາລາ ໃຫ້ແກ່ການຕ້ອນຮັບ
ນັ້ນ ສ່ວນຫຼາງແຖຄົ້ວໃຫ້ຍັງເຫຼືຍ ແຕ່ໝ່ເປັນຄອງຂິນຕາມ້ ງ ๆ
ສ່ ່ ຣ ງ ສ່ ດ ່ ໍ ນ ີ ້ ລ ະ , ບັ ດ ວ ່ ່ ເ ທ ່ ື ່ ອ ໄ ຫ ຼ ຊ ຸ ມ ອ ອ ກ ຈ ່ ກ ໜ ້ ່ ຜ ່ ກ ນ ັ ນ
ບ ່ ມ ີ ບ ່ ອ ນ ຄ ່ ່ ງ ຍ ້ ງ ລ ່ ງ ມ ່ ໃ ສ ່ ແ ກ ່ ນ ຕ ່ ພ ວ ກ ເ ພ ິ ່ ນ ລ ະ ບ ່ ! ໂ ອ ຍ !
ເ ບ ່ ່ ງ ພ ວ ກ ເ ພ ິ ່ ນ ພ ັ ບ ຕ ່ ຍ ່ ່ ບ ໆ ຢ ່ ປ ່ ່ ນ ຄ ິ ນ ຕ ່ ປ ຍ ກ . ວ ິ ທ ິ ແ ກ ້ ກ ່ ມ ີ
ແ ຕ ່ ສ ່ ່ ງ ດ ຍ ວ . ເ ອ ່ ່ ແ ຜ ເ ຊ ັ ດ , ເ ຊ ັ ດ ຫ ຼ ່ ງ ພ ັ ດ ຢ ່ ່ ນ ເ ຂ ້ ່ ແ ປ ້ ່ ເ ຍ ່ ່ ຍ
ອ ອ ກ ຈ ່ ກ ໜ ້ ່ ຈ ່ ໍ ຕ ້ ອ ່ ໄ ຂ ກ ະ ແ ຕ ັ ບ ຈ ັ ບ ເ ອ ່ ່ ພ ປ ຈ ຸ ບ ແ ປ ້ ່ ໄ ພ ະ
ໃ ສ ່ ໜ ້ ່ ແ ຕ ່ ຄ ິ ວ ່ ່ ນ ັ ້ ນ ລ ະ ແ ທ ນ ທ ່ ິ ນ ັ ນ ຈ ະ ເ ປ ັ ນ ຜ ິ ວ ນ ວ ນ ເ ລ ິ ່ ງ ກ ່ ່ ງ
ເ ປ ັ ນ ຂ ່ ່ ວ ໂ ອ ກ ໂ ລ ກ ປ ່ ່ ນ ລ ິ ່ ໄ ທ ນ ລ ັ ກ ກ ິ ນ ແ ປ ້ ່ ໜ ່ ກ ສ ່ ລ ິ ຂ ອ ່ ່
ພ ່ ້ ນ ້ ອ ່ ່ ລ ່ ວ ສ ຸ ່ ພ ຸ ້ ນ ລ ະ ແ ນ ້ !

— ໜ ່ ຄ ່ ່ ສ ຸ ກ ກ ່ ສ ະ ແ ດ ່ ່ ຕ ິ ວ ເ ປ ັ ນ ຜ ຸ ້ ຮ ຸ ້ ຜ ຸ ້ ດ ິ ເ ອ ່ ່ ແ ທ ້ ເ ອ ່ ່ ວ ່ ່
ຄ ງ ຮ ັ ບ ໃ ຊ ້ ຄ ່ ່ ສ ັ ່ ່ ງ ຈ ່ ກ ນ ່ ່ ງ ພ ິ ນ ອ ້ ວ ນ ຢ ່ ່ ່ ! ບ ່ ມ ີ ເ ່ ິ ່ ອ ນ ໄ ຂ ເ ຫ ັ ນ ໜ ຸ ່
ກ ິ ນ ເ ຫ ຼ ້ ່ ວ ິ ດ ສ ະ ກ ິ ກ ່ ກ ິ ນ ນ ໍ ້ ລ ່ ່ ງ ເ ຕ ັ ນ ທ ິ ແ ຕ ່ ຕ ້ ອ ່ ່ ອ ິ ດ ຊ ່ ນ ຕ ່ ່ ງ
ເ ພ ິ ່ ອ ສ ະ ແ ດ ່ ່ ວ ່ ່ ຕ ິ ນ ເ ປ ັ ນ ນ ່ ່ ງ ທ ະ ຫ ່ ນ ຕ ຸ ້ ມ ີ ລ ະ ບ ່ ງ ບ ເ ຄ ່ ່ ງ ຄ ັ ດ .
ແ ກ ່ ນ ຕ ່ ກ ໍ ້ ຊ ້ ່ ງ ທ ່ ິ ຖ ິ ກ ກ ່ ໍ ປ ັ ້ ນ ສ ະ ຫ ່ ງ ຄ ່ ໍ ໝ ັ ້ ນ ໃ ນ ຫ ວ ່ ່ ່ ງ ອ ່ ່
ທ ິ ດ ກ ່ ອ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ່ ຍ ່ ງ ຊ ໍ ້ ຢ ຸ ່ ມ ັ ນ ຈ ່ ໍ ຕ ້ ອ ່ ່ ຖ ິ ແ ວ ່ ນ ຕ ່ ຣ ່ ນ ປ ິ ດ ໄ ວ ້ ແ ຕ ່
ຄ ່ ່ ກ ະ ໄ ຕ ເ ພ ່ ິ ນ ຕ ິ ! ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ເ ສ ່ ງ ລ ັ ບ ເ ພ າ ະ ຍ ່ ່ ໄ ຂ ່ ່ ່ ່ ລ ່ ່ ່ ຢ ຸ ່ ຣ ົ ນ
ສ ິ ບ ເ ບ ່ ່ ອ ່ ່ ລ ຸ ່ ນ ກ ່ ຍ ່ ່ ແ ຫ ຼ ້ ່ ນ ໆ ຢ ຸ ່ ປ ່ ່ ນ ກ ິ ນ ລ ິ ່ ໄ ທ ນ ເ ພ ່ ່ ອ ແ ກ ້ ຕ ິ ວ
ໃ ຫ ້ ່ ່ ສ ິ ນ ຕ ຸ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ມ ່ ງ ຕ ະ ຫ ຼ ອ ດ ຮ ອ ດ ນ ່ ່ ງ ພ ິ ນ ອ ້ ວ ນ ໜ ່ ຄ ່ ່ ສ ຸ ກ

ຕ້ວະວ່າ ໄປກວດເບິ່ງທະຫານທີ່ລາດຄ້ຳ ລົດເຈ໊ອກລົ້ງຮ່ອງ.

ຮ່ວນອ໊ືນເບິ່ງມັນລຶນແຊະ! ແຊະ! ປານປົນ ເດ໊ືອນ ເກົ້າ ຈັກໜ້ ເຊີນທ່ານນາງພິນຮັບປະທານ ໝາກຈອງ ຄ້ານະໃນ ຈັກໜ້ ພັດເຊີນທ່ານນາງພິນ ຮັບ ປະ ທານ ໝາກ ຄ້ານ ຕ່ ໃໝນສະຫວັນ ສ້ງເວົ້າກ່ໝ່ເປັນ ແອ້ວ! ແອ້ວ! ຄ໊ືງກ໊ືນຂ້ງ ມັນ ບ່ ລ່ ລ ລ ໄລນ ່ ຂອງ ຕ ້ ອນ ຂ ອ ງ ແ ໝ ງ ມ ັ ນ ເ ລ ິ ງ , ເ ບ ິ ່ ງ ມ ຸ ນ ຮ ້ ້ ຊ ້ ງ ຮ ້ ້ ຂ ວ ງ ຖ ຸ ງ ໜ ້ ງ ຊ ິ ນ ຫ ຼ ັ ງ ທ ່ ນ ນ ງ ພ ິ ນ ປ ນ ປ ຍ ອ ນ ຖ ິ ກ ກ ິ ນ ຮ ່ ງ ເ ຫ ຼ ົ ້ ວ ເ ດ ິ ອ ນ ຫ ້ ວ ຟ ້ ໄ ໝ ່ ພ ຸ ້ ນ ລ ະ ແ ນ ້ ໂ ອ ງ ! ຈ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ຊ ວ ດ ເ ບ ິ ່ ງ ຍ ວ ກ .

ໃ ນ ບ ັ ນ ດ ງ ຜ ຸ ້ ແ ທ ນ ຂ ອ ງ ກ ອ ງ ບ ັ ນ ຊ ງ ກ ວ ນ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ີ ່ ສ ອ ງ ນ ິ ສ ະ ຫ ງ ທ ້ ວ ເ ກ , ສ ະ ຫ ງ ບ ິ ວ ຄ ່ ແ ລ ະ ສ ອ ງ ສ ນ ສ ະ ຫ ງ ອ ິ ກ . ພ ວ ກ ສ ະ ຫ ງ ພ ກ ັ ນ ນ ່ ງ ຢ ່ ່ ງ ສ ະ ຫ ງ ິ ບ ສ ະ ຫ ່ ງ ມ ເ ວ ້ ຈ ງ ປ ໄ ສ ກ ັ ບ ບ ັ ນ ດ ງ ຜ ຸ ້ ແ ທ ນ ທ ີ ່ ມ ງ ຮ ່ ວ ມ ກ ້ ວ ງ ສ ີ ໜ ້ ງ ຍ ້ ມ ແ ຍ ້ ມ ແ ຈ ່ ມ ໃ ສ . ນ ງ ພ ິ ນ ອ ້ ວ ນ ກ ິ ດ ຍ ິ ດ ເ ຮ ັ ດ ອ ິ ງ ຕ ິ ງ ຢ ຸ ່ ດ ງ ວ ໜ ່ ງ ຈ ່ ງ ອ ່ ວ ງ ໜ ້ ງ ໄ ປ ຫ ງ ສ ະ ຫ ງ ທ ້ ວ ເ ກ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ້ ້ ນ ກ ້ ວ ງ ທ ່ ງ ທ ິ ອ ິ ງ ຂ ້ ງ ວ ່ ງ :

— ພ ວ ກ ທ ່ ນ ຄ ິ ດ ແ ນ ວ ໃ ດ , ຊ ິ ່ ! ຮ ັ ບ ແ ທ ້ ບ ່ , ກ ນ ປ ະ ກ ັ ບ ຍ ິ ດ ນ ັ ້ ນ ? ພ ວ ກ ທ ່ ນ ຄ ິ ດ ວ ່ ງ ຫ ິ ວ ໜ ້ ງ ເ ສ ນ ງ ທ ິ ກ ນ ສ ຸ ງ ສ ຸ ດ ຂ ອ ງ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ແ ຫ ່ ງ ຊ ວ ດ ຄ ີ ້ ງ ນ ວ ນ ອ ບ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ເ ຈ ້ ງ ກ ່ ບ ່ ທ ັ ນ

ສົມກຽດ ພວກເຈົ້າຊັ້ນບໍ? ຫຸ້ງ! ນາງພົນອ້ວນ ຮ້ອງຫຸ້ງໝົດ ແຮງສະຫາງທ້າວເກຍັງຄົງຮັກສາສີໜ້າສະຫງ່າຜ່າເຜີງດ້ວ ເດີນ ແລະ ຕອບດ້ວງທ່າທີທຸ່ນທ່ຽງວ່າ:

— ພວກຂ້າພະເຈົ້າ ມາຢູ່ທ່ຽໄຫຫົນນີ້ ກໍເພື່ອ ປະຕິບັດ ຕາມສັນຍາວຽງຈັນທີ່ທ້າສອງຝ່ຽງ ໄດ້ເຊັນກັນ ການປະຄັບ ຍິດກໍຄືວຽກງານອື່ນ ກໍຕ້ອງດຳເນີນ ຕາມເນື້ອ ໃນໃຈ ຄວາມ ຂອງສັນຍາດັ່ງກ່າວຢ່າງເຄັ່ງຄັດ.

ຄຳຕອບຂອງສະຫາງທ້າວເກ ເຮັດ ໃຫ້ນາງພົນອ້ວນ ທີ່ ພວມເບ່ຽຍິດຢູ່ນັ້ນ ປ່ຽນສີໜ້າປານຜັກກະເດົາ ຖືບນ້ຳຮ້ອນ. ສະຫາງທ່ານເກຢ້ຳເຂົ້າຕື່ມອີກວ່າ:

— ຕາມສັນຍາທີ່ທ້າສອງຝ່ຽງ ໄດ້ເຊັນກັນນັ້ນ ກ່ອນ ຈະ ຮັບຍິດ ຕ້ອງມີການກຽມ ມາເປັນເວລາຫຼາງເດືອນ ເພື່ອເຝິກ ແອບຮ່ຽງນຶກລະບຽບວິໃນຂອງກອງທັບ ແລະ ເວລາປະ ຄັບຍິດກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສົມກຽດມີກອງຕຸລິຍາງຢ່າງຄຶກຄື້ນ ມີຝູ ແທນຂອງທ້າສອງຝ່ຽງ ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງພ້ອມພຽງ ຮຽງໜ້າ ກັນນີ້ຫັ້ງ? ຢຸ່ບ່ຢຸ່ພັດມາບອກໃຫ້ຮັບຍິດພວກຂ້າພະເຈົ້າບ່ຮູ້ ແນວຊີ່ປະຕິບັດນຳ. ທ່ານເວົ້າແລ້ວອ້າງແຕ່ລັກຖະນາມກອງ ບັນຊາການທ່ານັ້ນ ທ່ານີ້, ພວກທ່ານກໍຮູ້ແລ້ວ ຕິ່ວ່າ ພວກ ຂ້າພະເຈົ້າກໍມີສຸນກາງນຳພາ. ເລື່ອງນີ້ສັນຍາວຽງຈັນ ກໍໄດ້

ລະບຸໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວເດ!

ພວກທ່ານເຈົ້າແຂວງ ເຈົ້າເມືອງ ທີ່ນາຮ່ວມ ຫຼງວເບິ່ງ ໜ້າກັນເພາະພວກເພິ່ນເຫັນວ່າ ຄຳເວົ້າຂອງສະຫງ່າວ ເກນີເຫດນີ້ນດີ ສ່ວນນາງທະຫານຊັ້ນຜູ້ນ້ອຍກໍພາກັນກົ້ມຫົວ ນິດອິ່ມຊຶ່ມປານຫຍໍ່ໄຂ່, ນາງພິນອ້ວນບໍ່ຄິດບໍ່ຝັນເລີງວ່າ ຈະ ຖືກນາງທະຫານຝ່າງປະເທດລາວ ແຫ້ງເຂົ້າຝາ ທາງດ້ານ ຄຳເວົ້າເຖິງຂັ້ນນີ້. ຫຼັງຈາກເຮັດອ່ຳຕ່ຳ ຢຸ່ຄາວໜຶ່ງ ນາງພິນ ອ້ວນຈ່ຳເວົ້າຂຶ້ນດ້ວງສຽງບໍ່ຂ່ຳຂ້ຳປານໃດວ່າ:

— ຂ້ຍ໋ຄິດວ່າເລື່ອງປະດັບຍົດນີ້ ພວກທ່ານໄດ້ຮູ້ ຕັ້ງແຕ່ ມື້ເຂົ້າຮ່ວມພົ້ນແລ້ວດອກ. ໄດ້ວ່າ ເປັນກອງທັບ ແຫ່ງຊາດ ຕ້ອງມີຍົດສັກຈ່ຳບ້ຳຄັບບັນຊາກັນໄດ້.

ທ່ານເຈົ້າແຂວງຊ້ຽງຂວາງ ເຫຼືອດເບິ່ງ ສະຫງ່າວເກ ດ້ວງສາງຕາທີ່ມີຄວາມໝາງວ່າ « ເບິ່ງດຸ! ທາງຝ່າງປະເທດ ລາວຊິມີຄຳຕອບແນວໃດ? » ສະຫງ່າວເກພົ້ນຄ້ວນກອກ ຢາຫອມ ຢ່າງສະບາຍ ເອົາມືວກ້ຍ໋ເຂ່ຍ ຂ້ກອກຢາອອກຄ່ຍ ໆ ແລ້ວຈ່ຳເວົ້າຊ້າ ໆ ວ່າ:

— ບໍ່ວ່າກອງທັບໃດກໍຕ້ອງມີຊັ້ນຕ່ຳແໜ່ງຈ່ຳບ້ຳຄັບບັນ ຊາກັນໄດ້ ກອງທັບປົດປ່ຍ໋ປະຊາຊົນລາວ ພວກຂ້ານ້ອຍເຈົ້າຕີ ເອົາຊະນະ ກອງທັບສ່ຳນອກຂອງພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນ ປະລ້ຳ

ຈິນພອກມັນຍອມເຊັນ ສັນຍາເຊີ່ແນວປີ 1954 ຮັບຮອງອະທິ
ປະໄຕ ແລະ ຜືນແຜນດິນອັນຄົບຖ້ວນຂອງລາວກໍ່ຍ້ອນມີການ
ບ້ຽດັບບັນຊາທີ່ເກ້ງກ້າສາມາດສົມຄວນໄດ! ເວົ້າເຖິງການ
ປະດັບຍົດ, ຄວາມຈິງພວກທ່ານຕ້ອງໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າ
ຮູ້ກ່ອນວ່າຍົດສັກ ທີ່ຈະປະດັບ ໃຫ້ ພວກຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ ຄືກ
ຕ້ອງກັບຊັ້ນຕ່ຳແຫ່ນ ຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ແທ້ບໍ? ແລະ
ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຮັບຮອງອາຍຸການຕ້ຽ ແຕ່ນ້ຳພວກຂ້າພະ ເຈົ້າ
ເຂົ້າໃນກອງທັບປະຕິວັດກ້ຽສັນຍາໄດ້ລະບຸ ໄວ້ນັ້ນ ຫຼືບໍ? ອີກ
ປະການໜຶ່ງ ກ່ອນຈະປະດັບຍົດໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງ
ປະດັບໃຫ້ທ່ານສົ່ງກະໂປຜູ້ບັນຊາການ ຂອງ ພວກ ຂ້າ ພະ
ເຈົ້າກ່ອນນັ້ນຈຶ່ງຄືກ.

ຟ້ງນາຮອດນີ້ບັນດາຜູ້ແທນທີ່ນາຮ່ວມເຫັນວ່າຄ່ຳເວົ້າ
ຂອງສະຫາງທ້າວເກຄືກຕ້ອງຄອງທ່ຳ ໜ່ຳຄ່ຳສຸກໝົດຫຼງວ
ເບິ່ງນາງພົນອ້ວນແລ້ວຫຼງວເບິ່ງບັນດາຜູ້ແທນຂອງກອງພັນ
ທີ່ສອງສ່ວນເຈົ້າແຂວງເຈົ້າເມືອງ ໃຫ້ກ່ຶດຢາກໃຫ້ງານລ້ຽງ
ເລີ່ມຕົ້ນໄວ ທ່ໃດຍິ່ງດີ ເນື່ອງຈາກຟ້ງຄ່ຳເວົ້າ ຂອງຝ່ຽງໂຕນັ້ນ
ບໍ່ຂົ້ນ ແລະ ອີກປະການໜຶ່ງໃຫ້ກ່ຶເນື່ອງໄລ່ແນງວັນອອກຈາກ
ຖ້ວງລາບແລ້ວລະ. ສ່ວນວ່າອີ່ສຶນນັ້ນບໍ່ຟ້ງຟ້ຳຟ້ງໃຫ້ຍ້ຽ ແປ
ແ ຈະແປແຈນດ້ຽເດີ ເບິ່ງນັ້ນຍົກຖ້ວງນັ້ນ ວາງຖ້ວງນີ້, ຈັດ

ວາງ ຂອງກິນ ແນວໃດກໍ່ຄິ ວ່າ ບໍ່ ຄັກ ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນ ພາບ ຂອງ ນາງ ພິນ ອ້ວນ.

ຍ້ອນ ຮັບ ປັນ ຍາ ບໍ່ ມີ ທາງ ເວົ້າ ນາງ ພິນ ອ້ວນ ເຮັດ ໃກ່ ໃຊ່ ຢູ່ ປານ ລີງ ຄຶກ ໜ້ອງ ເຫົ່າ ພໍ ຄວນ ຈ່ຳ ເງີ ງ ໜ້າ ຂຶ້ນ ງຶກ ຫົວ ບໍ່ ຈັກ ວ່າ ເພິ່ນ ງຶກ ຫົວ ຕ່ຳ ໃສ ເຫັນ ແຕ່ ເປັນ ງຶກ ໆ ສອງ ສາມ ບາດ ເຮັດ ຕາ ເປັນ ສີ ເສືອ ຄ ໆ ໄປ ໃສ່ ຊາມ ເຄື່ອງ ໃນ ໃກ່ ປີ້ງ. ເພິ່ນ ໄອ ອະ ແຮມ ບາດ ໜ່ຶງ ແລ້ວ ຈັບ ຊ້ອນ ສັບ ຈຸບ ເອົາ ໃຕ ໃກ່ ປີ້ງ ມາ ໃສ່ ຈານ ໄວ້ ຈັບ ແກ້ວ ເຫຼົ້າ ວິດ ສະ ກີ ຫຼ້ວ ຕາ ເບິ່ງ ນ້ຳ ເຫຼົ້າ ນັ ນ ແມ່ນ ຂອງ ແທ້ ບໍ່ ຫຼື ວ່າ ຂອງ ປອມ ແລ້ວ ເວົ້າ ຂຶ້ນ ວ່າ :

— ເອ້ົາ ! ໄດ້ ແລ້ວ ! ແລ້ວ ຈາກ ນີ້ ແລ້ວ ຂ້ ຢ ຈະ ໄປ ເບິ່ງ ໜ້າ ເບິ່ງ ຕາ ນາງ ແລະ ພິນ ທະ ຫານ ກ້ອງ ພັນ ທີ ສອງ.

ບັ ດ ນີ ເຊີ ນ ບັ ນ ດາ ທ່ານ ແລະ ເພື່ອ ນ ມິ ດ ທີ ນັ ງ ດ ທ້ ງ ຫຼ ງ ກິ ນ ໃຫ້ ອີ ມ ດື ມ ໃຫ້ ເມົ ! ຮ ! ຮ ! ເພິ່ນ ຂຶ ມ ໃຈ ຫົ ວ. ໜ່ ຄ ວ ສຸ ກ ກໍ ເວົ້ ສ ນ ວ ໂລ ດ ວ ເອ້ ! ເຊີ ນ ລ ງ ນີ ໄ ! ພ້ ອ ມ ກັ ນ ນັ ນ ນັ ນ ເຮັ ດ ແ ສ ງ ຕ ນ ໄ ປ ໃ ສ່ ນ ງ ສ ວ ແ ລ່ ນ ໂ ຕ ະ ຜູ້ ໜ ງ ທີ ພ ວ ມ ສ ງ ແ ສ ງ ຕ ຫ ວ ນ ນ ໃ ສ່ ເ ພິ່ ນ ຄ ຊ ແ ມ່ ນ ພ ວ ກ ເ ພິ່ ນ ເ ງ ກ ນ ນ ແ ຕ່ ດ ນ ແ ລ້ ວ ຕ !

※ ※
※

ນາງສົມພອນ ແລະ ນາງຍອດສີກໍ່ຖືກເຊີນມາຮ່ວມງານ ລ້ຽງ ຂອງກອງບັນຊາການເຂດຍ່ຽ ທີ່ຈັດຂຶ້ນ ເພື່ອ ເປັນກຽດ ແກ່ນາງພິນອ້ອນ ໃນງານລ້ຽງທີ່ແກ່ຍາວ ສາວຍິ້ມກິນເຫຼົ້າ ເມົ້າຢາຢ່າງອຶກກະທຶກ ບຶກບອງ ຈົນເຮັດໃຫ້ແຂກ ຫຼາງທ່ານ ຮູ້ສຶກຫຸນຫວາງ ເປັນຕົ້ນແມ່ນພວກນາງສາວ ທີ່ມີຄຸນສົມບັດ ຜູ້ດີ. ນາງສົມພອນ ຂະຍິບຕາໃສ່ນາງຍອດສີ ແລ້ວຊິ່ມໃສ່ຫຸ ວ່າ:

— ໃຕເຫັນບໍ່ນັ້ນ?

— ຢ່ໃສ?

— ຢຸ່້ຈ້ອງສີແດງນັ້ນນາ!

— ໂອ່ງ! ອົກຂ້ຽແຕກ!

ນາງຍອດສີ ຟ້າວເອົາ ມືອັດປາກ ເພາະ ຢ້ານສຽງເວົ້າ ຂອງຕົນແຮງໂພດ ນາງຕົກໃຈ ເມື່ອຫຼຽວໄປເຫັນ ພວກນາງ ທະຫານຝ່າງຂວາ ເມົ້າເຫຼົ້າ ຮ້ໍແຮ້ຢອກໂຍ ພວກໂສເພ ນີ້ທີ່ ກອງບັນຊາການ ເຂດຍ່ຽ ເອົ້ານາ ແຕ່ວງງຈັ່ນ ໃນຈຸດປະສົງ ເບື່ອເມົ້າອ້ຽງ ນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງ ແຕ່ບ່ໄດ້ຜົນເລີ່ງ ກ້ຽງເປັນ ນາງບ່ຳເລີ ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົ້າເອງ. ເບິ່ງພວກນັ້ນ ແຍ້ກັນເຂົ້ຽ ຝ່າຕຸ້ງອັນນັ້ນ ບ່ຽງອັນນີ ຕ່ໜ້າແຂກ ທີ່ມີໜ້າ ມີຕາ ມາຮ່ວມ ໂອ່ງ! ຂ້ຶ້ຽກເດ!

– ເຮັດຈັ່ງໃດຫີ, ສົມພອນ?

– ຊິ່ເຮັດຈັ່ງໃດອີກ, ພຸ້ນພວກທ່ານຜຸ້ແທນ ກອງພັນທີ່ ສອງ ແລະ ພວກທ່ານເຈົ້າແຂວງ ເຈົ້າເມືອງ ອອກໄປໝົດ ແລ້ວ! ໄປກັນເທາະພວກເຮົາກະດາ!

ນາງສົມພອນແລະ ນາງຍອດສີພາກັນຈັບແຂນກັນລອດ ອອກຈາກຜ້າຈ້ອງ ລ້ຽວໄປທາງຫຼັງບ້ານ. ນາງຍອດສີເຫັນ ນາງສົມພອນຍ່າງນັ້ງໆ ໄປຕາມທາງກ້ຳຂວາ ເລີ່ງຖາມວ່າ:

– ໝຸ່່ຊິ່ໄປໃສຫີ ສົມພອນ? ເຂົ້ົາໄປລ້ີ້ນອນ ພັກຜ່ອນ ຢຸ່ ເຮືອນເອ້ີ້ອງຄ່ຳດີເຮົາບ້ີ່ກ່ອນເປ້ັນຫ້ັງ?

ນາງສົມພອນ ອ້ວງໝ່ຳຄົນມ່ຳຫ່ຳໝຸ່ແລ້ວເວ ້ວ່ຳ:

– ໝຸ່່ໄປເຮືອນເອ້ີ້ອງຄ່ຳດີສ່ຳເດີ! ເຮົ່ຳຈ່ະໄປຫ່ຳອ້ ້ງເຮົ່ຳ ແລ່ະ ເອ້ີ້ອງໂສພ່ຳທ້ີ່ກ່ອງພ້ັນທ້ີ່ສ່ອງ ຕ່ອນບ່ ້ງພວກເຮ ົ່ຳໄປ ພ ົບກ້ັນຢ ຸ່ ເຮືອນເອ້ີ້ອງຈ ້ັນຫ ອມເດ ີ!

– ເອ ີ! ຂ ່ ັກນ ່ ຳພວກເພ ີ່ ນເມ ືອກ ີ ນແດ ່ ເດ ີ!

– ອ ້ ຸ ງ! ເຮ ົ່ຳຫ ້ ັ ນ ່ ອ ້ ງ ໝ ່ ຳ!

– ອ ້ ງ ຫ ້ ັ ງ ໝ ່ ຸ ເວ ້ ົ ່ ຳ ຄ ່ ຳ ດ ງ ວ ອ ້ ງ ຄ ່ ຳ ໝ ້ ັ ນ ແ ລ ່ ນ ຕ ່ ຳ ຕ ່ ໄ ປ ໂ ລ ກ ລ ະ!

ນາງສົມພອນ ຍົກກ ່ ຳປ ້ ັ ນ ຂ ້ ຶ ນ ຂ ່ ຸ ຕ ້ ວ ງ ສ ີ ໜ ້ ານ ້ ຶ ມ ແ ຍ ້ ມ ພ ້ ອ ມ ທ ້ ັ ງ ເ ວ ້ ົ ່ ຳ ວ ່ ຳ:

– ຄັນຍັງເວົ້າຕໍ່ໄປຖືກອັ່ນນີ້ແທ້ໄດ້ນີ້!

ຈັກເປັນຫັງ ຫວ່າງມ່ໆ ນາງຄັ້ນເວົ້າເຖິງທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ ນາງສົມພອນນັກໜ້າແດງຂຶ້ນແລະບ່ຢາກໃຫ້ໃຜເວົ້າເຖິງ ຫຼື ວ່ານາງຢາກແຜ່ໄວ້ເວົ້າພຽງແຕ່ລະຫວ່າງນາງກັບຫົວໃຈ ຂອງນາງຊັ້ນບໍ? ເລື່ອງນີ້ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈນຳ ແຕ່ຊ່າງເທາະ ເລື່ອງຂອງໄວໜຸ່ມ ນັ້ນຫາກນັກແຕ່ຫອມເອີ່ງ! ຫວານເອີ່ງ! ແລະ ເບີກບານເອີ່ງ! ແຕ່ກໍ່ພໍເຄິ່ງເປີດເຄິ່ງປິດໃດແລ້ວຈຶ່ງຖືກ ໃຈເຂົາ, ທຸກຄົນຄວນອະໂຫສີໃຫ້ເຂົາແມ່ນບໍ?

ນາງໄສພາ ກັບນາງສົມພອນ ນອນລົມກັນ ຈົນຕ່າງ ຄົນ ຕ່າງເຊື່ອບຫຼັບປະກັນ ພໍຊວາດຮຸ້ເມື່ອ ຂຶ້ນມາ ນາງໄສພາກໍ ຢ່ອງແຢ່ງລົງຕຽງ ປະໃຫ້ນາງສົມພອນນອນຫຼັບຕໍ່ໄປ. ນາງ ເຂົ້າໄປໃນສວນຫາເກັບເອົາໝາກຄ້ວແລະໝາກເຂືອເຄືອນາ ຕ່ຳລົ້ນຄາວໜ້ຳ ຕໍ່ນານາງສົມພອນ ຊວາດຕື່ນ ນາງ ນຶ່ນຕາ ຂຶ້ນງົມຫາໝູ່ບ່ເຫັນນາງຟ້າວຍຸດລຸກອ່ອງອອກໄປຕາມປ່ອງ ຢ້ຽມເຫັນນາງໄສພາພວມປົກໝາກຄ້ວຢູ່ໃນສວນ. ນາງເລີ່ງ ນ້ຳເຮັດສະເໜີງເກົ້ງຢູ່ໃນຫ້ອງແປງເກົ້າຜົນ, ແປງໝາກກະ ດຸນເລື່ອຈັບແວ່ນນ້ຳນາສ່ຳຫຼວດເບິ່ງໃບໜ້າເອົາມືລຸບໄປລຸບ ນານ້ຳໜ້ຳແລ້ວນາງປ້ຳແວ່ນໄວ້ ຫຼ່ຽວໄປຫຼ່ຽວນາ ເບິ່ງເຄື່ອງ ຂອງທີ່ນ້ຽງໄວ້ ຢ່າງເປັນລະບຽບ ຜ້າຫົ່ມນຸ້ງ ກ໋ານີການຈີບໄວ້

ຢ່າງງາມຕາຫມອນປາຝາສີຂຽວຂອງນາງໂສພາກໍເປັນຫ້ວ
ຢາກຫມຸນ ມີກິ່ນຫອມ ແຫ່ງຄວາມສະ ອາດ ລາງດອກໄມ້ທີ
ແລ່ວໃສ່ກໍ່ບໍ່ຫົ້ມ ສີຈືນລາງຕາ ບໍ່ເຫັນສີແດງ ສີຂ້ວ ຮ່ຽງສະລ້ຽຄ
ນາງສາວຫຼາງຄົນ ມັກແລ່ວໃສ່ເສື້ອຫມອນ. ນາງໂສພາແລ່ວ
ລາງດອກໄມ້ໃສ່ເສື້ອຫມອນ ຂອງນາງດ້ວງໃຫມ ຫງົບສີຂາວສີ
ຂຽວ. ສີຂາວ ແລະ ສີຂຽວໃບຕອງກ້ວງອ່ອນເກີນແມ່ນຊາດ
ກືນກັນດີນັນທັ້ງງາມທັ້ງສຸພາບແລະຫ້ານັກ, ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງ
ຄືກ່ນີການຈີບພັບໄວ້ຢ່າງດີແລະເປັນລະບຽບໃນບາໂລສີຂຽວ
ຂອງນາງຢຸ່ຫົວບ່ອນນອນ ນີຮູບ ສະເດັດເຈົ້າສຸພານຸວົງ ຊຶ່ງ
ເປັນຮູບຖ່ານ ໃຫ່ງ ປະນານ 5 ນິ້ວ ທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງ ພາງໃນ
ຫ້ອງນີການສັບຊ້ອນແລະ ກວາດແຜ້ວຢ່າງສະອາດງາມຕາ
ສິ່ງທີ່ນາງສົມພອນເບິ່ງໄປເບິ່ງມາຫຼາງເທື່ອແມ່ນເກີບຢ່າງຕົນ
ລົດ. ນາງສົບຕົນເຂົ້າເບິ່ງແລ້ວ ຍ່າງໄປຍ່າງມາ ພາງໃນຫ້ອງ
ໂອ່ງ! ໄດ້ເກີບແນວນີ້ ເຂົ້າປ່າບິນພຸ ຫຼື ຢັ້ງນ້ຳໄດ້ ໄດ້ຢ່າງສະ
ບາງພ້ອມທັ້ງໝັ້ນອີກດ້ວງ.

ໃນຂ່ວລາທີ່ນາງສົມພອນຄ່ຳເຢາະຄ່ຳຢອງທົດລອງເກີບ
ຢ່າງຕົນລົດຢຸ່ນັ້ນ ປະຕຸຫ້ອງເປີດອອກ ນາງໂສພາ ໂພ່ໜ້າ
ເຂົ້ານາ.

— ໜຸ່ມເຣັດຫັ້ງ?

— ເຮົາລອງເກັບຕົ້ນລົດຂອງໝູ່ດີໃດນໍ?

— ກໍ່ໄດ້! ພວກເຮົາຕ່ຳສົ້ມກິນບໍ?

ພໍນັບເທັ້ນໝາກເຂືອເຄືອສຸກໃນກະຕ່າ ນາງສົມພອນພໍ ຢາກຮ້ອງຂຶ້ນວ່າໂອ! ໂຊກປາກແທ້ເດີ້ນີ້! ແຕ່ນາງບໍ່ກ້າ ຮ້ອງ ນີແຕ່ຮັບເອົາກະຕ່າ ຈາກນີນາງໂສພາ ແລ້ວເຂົາທັງ ສອງກໍພາກັນເລີ່ມຕ່ຳສົ້ມໝາກຄ້ວຢ່າງງຽບໆ ພາງໃນຫ້ອງ.

ເຫົ່ງພໍຄວນ ນາງສົມພອນເງີ່ງຫົວຂຶ້ນ ຫຼຽວອອກໄປຫາ ເດີ່ນບ້ານ ເພາະໄດ້ຫາ່ວສຽງເວົ້າ ມະໂລໃຈເຈກັນຢູ່ ນາງຈຶ່ງ ຖາມວ່າ:

— ເອີ! ເອື້ອງໂສພາ ພວກອ້າງນ້ອງເພີ່ນໄປຫັ່ງ ຢູ່ເດີ່ນ ບ້ານພຸ້ນຄືມາຫຼ້ວງຄົນແທ້?

— ພວກອ້າງນ້ອງປະນານກອງຮ້ອ ຫ່ຳນີ້ບໍ, ໄປຫັ້ນເພີ່ອ ໃຫ້ນ້ຽງພົນອ້ວນມາພົບ!

— ໂອ! ແມ່ນແທ້ນີ້ເຊົ້ານີ້ນ້ອງກໍ່ໄດ້ຫາ່ວເພີ່ນເວົ້າ ແນວ ນັ້ນ. ບໍ່ແມ່ນເພີ່ນມາແລ້ວບໍ່ຫັ້ນ!

ພວກນາງສາວທັງສອງພ້ອມຫຼຽວໄປເບິ່ງເດີ່ນບ້ານ ອ້ຽງ ນ້ອງລຽນເປັນແຖວຢ່າງນີລະບຽບນ້ຽງພົນອ້ວນນຸ່ງເຄື່ອງຍົດ ສີຂາວຢືນຢູ່ທາງໜ້າຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຂອງເພີ່ນນີໜ່ຄ່ຳສຸກແລະ ນາງທະຫານຝ່າງຂວາຈ່ຳນວນຫ່ຳ.

— ນ້ອງໄປເບິ່ງເພິ່ນເຮັດຫຍັງກ່ອນເດີ!

ນາງສົມພອນທັງເວົ້າທັງວາງມີດຊຸ ໄວ້ ນາງໂສພາຍົ້ມຫົວແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ໄປເທີ ແມ້! ເອື້ອງເຮັດຜຸ້ຄຽວກ່ໄດ້ດອກ.

ນາງສົມພອນແພະຕົວເຂົ້າຕິດຝາສ່ອງອອກໄປເບິ່ງ, ຍັງ ບໍ່ຄັກ ນາງຫຼຽວໄປຍົ້ມຫົວ ຕໍ່ນາງໂສພາ ແວບໜຶ່ງ ແລ້ວເຕັ້ນ ດອດຂຶ້ນໄປນັ່ງຂອກນອກ ຢູ່ເທິງຕຽງນອນຂອງນາງໂສພາ ຢ້ີ ມືໄປເປີດປະຕູປ່ອງຢ້ຽມໄຂອອກໜ່ເປັນເຜີ່ງວັບ ເພື່ອລັກສ່ອງ ເບິ່ງນາງພິນອ້ອນກ່າວຄ່ຳປາໄສ ແຕ່ຫົວທີເພິ່ນຄ່ຽ ເວົ້າແລະ ຍົ້ມຫົວໄປນ ຳ ແຕ່ຫາກວ່າຮ ຽ ຍົ້ມຂອງເພິ່ນເປັນສີແຫ້ງ ໆ. ຕໍ່ ນາຄ ຊ ແມ່ນເພິ່ນຢາກເວົ້າໃຫ້ຄັກ ເພິ່ນຈ່ ງຂາອອກ ທັງເວົ້າ ທັງ ຊ ນ້ ນ ຊ ພ. ບາງເທ ອເພິ່ນຢາກເວົ້າໃຫ້ຄັກ ໃຫ້ແຮງ ເພິ່ນ ໄອອ ະແຮມ! ສອງສາມເທ ອ ແລ້ວເພິ່ນເວົ້າໄວ ຶ້ນ, ທັງແຮງ ຶ້ນ ແຕ່ຫາກຟັງບ່ເຂ ົ້າໃຈ ຈັກເພິ່ນຢາກເວົ້າຫຍັງ? ອ ້າງນ ້ອງ ຢືນຟັງຈົນເກີດຫຸນຫວາງ ຫຼາງຄົນເຮັດ ຊ ນ ຶ້ນ ອ ະນຸຍາດ ເພື່ອອອກໄປປັດສ ະຫວ ະຫຼ ອຸດ ຈ ະ ລ ະແລ້ວຫາງຕົວເຂ ົ້າປ່າໄປ ເລີ ງ. ບາງຄົນເອ ົາມ ຶ ຄ ະ ວ ້ ຽ ຫຸ ໜ ່ ຜ ຸ ຢ ຸ ່ ຂ ້ າ ງ ໜ ້ າ ບ ັ ດ ໜ ຸ ່ ງ ວ ່ າ ກ ນ າ ຫ າ ຊ ຳ ພ ັ ດ ແ ລ ບ ລ ຶ ້ ນ ປ ຶ ້ ນ ຕ າ ໃ ສ ່ , ບ າ ງ ຄ ົ ນ ພ ັ ດ ຈ ົ ກ ເ ອ ົ າ ຂ ຶ ້ ກ ອ ກ ຢ າ ກ ິ ດ ໃ ນ ຄ ິ ງ ອ ອ ກ ມ າ ຫ ຼ ົ ວ ຕ າ ໂ ຍ ນ ປ ອ ກ ໄ ປ ໃ ສ ່ ຫ ົ ວ ໜ ຸ ່ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້

ບັນຍາກາດ ທີ່ອຶບເອົ້າ ຢຸ່ແລ້ວ ພັດຍົ່ງສັບສົນ ວິນລະເວງຂຶ້ນ ຕື້ນ. ເຫັ້ນແນວນັ້ນນາງພົນອ້ວນຄີ່ຊິ່ແມ່ນຢາກຮ້ອງ ເພິ່ນຮ້ອງ ຈົນວ່າເອັນຄໍ່ພົ່ງ ເພື່ອເອົາສຽງຂຸ່. ແຕ່ຄິຈ່ງວ່າ ບໍ່ໄດ້ຜົນຫັ່ງ ເພາະບໍ່ມີໃຜຕົກລະທ້ານ ຢ້ານກົວຫັ່ງ.

ຕໍ່ມາ ຈັກເພິ່ນຄິດໄດ້ ຄິດຕິ ແນວໃດ ເພິ່ນກ້າວເອົ້າ ໄປໃກ້ ອ້ຽງນ້ອງ ຕື້ນອີກກ້າວໜ່ຶ່ງ ມືໜ່ຶ່ງ ຕົບເອິກ ອີກມືໜ່ຶ່ງ ກ່ຳໄມ້ ຄ້ອນຄວບເງິນຂອງເພິ່ນ ຂຶ້ນຕີອາກາດວັບ ໆ ຢຸ່ ພ້ອມກັນນັ້ນ ເພິ່ນກໍ່ເປ່ງສຽງ ສຸດກ້ອງຄໍ ສຸດທ້ຽງ ເພິ່ນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ: ໃນ ໂລກນີ້ ຈະມີໃຜຮັກຊາດທໍ່ກັນກັບອ້ວນນີ້?

ອ້ຽງນ້ອງໄດ້ຫງິນແນວນັ້ນ ພາກັນຫົວອົ້ນ ແລ້ວຕ່າງຄົນ ຕ່າງກໍ່ນຶດເສັ່ງຢຸ່ ຄົບມີເລືອງໜັ່ງເກີດຂຶ້ນ. ນາງພົນອ້ວນຫຼຽວ ຊ້ຽງຫຼຽວຂວາຄິດວ່າສຽງຫົວນັ້ນເປັນສຽງຊົມເຊີ່ງເພິ່ນຊັ້ນບໍ? ເພາະໃນເວລາ ເພິ່ນ ພວມເວົ້າເຖິງຄ້ຽ ທີ່ກັ້ນກອງອອກ ມາຈາກຫົວໃຈ ຂອງເພິ່ນ ແລະ ແສງຕາ ຂອງ ເພິ່ນກໍ ສັກໃສ ທ້ອງຟ້າໃດ ງບໍ່ຫຼຽວ ເບິ່ງໜ້າໃຜຕໍ່ມາ ບໍ່ຈັກເພິ່ນຄິດແນວໃດ ເພິ່ນອ່ວາງໜ້າ ໄປຫາໜ່ຄ່າສຸກ. ໜ່ຄ່າສຸກ ແລ່ນຕອກຊອກ ມາຫາທັນທີ ແລ້ວບໍ່ຈັກພວກເພິ່ນ ເວົ້າໜັ່ງນ່ຳກັນ ທ້ຽງເວົ້າ ທ້ຽງຫຼຽວເບິ່ງອ້ຽງນ້ອງດ້ວງສາງຕາເຄົ່ງຂຶມ.

ບາດນີ້ນາງພົນອ້ວນ ເພ້ຽເລ້ງແສງຕາໃສ່ອ້ຽງນ້ອງ ເອົາ

ນີ້ຂົ້ນຫຼ້າຍ່າງໄປ ຍ່າງນາ ຄາວໜຶ່ງ ເພິ່ນເລີ່ງ ຍົກ ກ່ຳ ປັ້ນຂົ້ນ ສັ່ນວັກ ໆ ໂດ່ງລັກສະນະທ່າທີນາບຂຸ່ພ້ອມທັ້ງເວົ້າວ່າ:

— ພວກເຈົ້າຢາກຕ້ານກັບກອງບັນຊາການສຸງສຸດຊັ້ນບໍ? ໂອ່ງ: ກົບຢາກໃຫ່ຍ ທ່ຽວເອີ່ງ! ຢາກຫົວເດ! ພວກເຈົ້າລອງ ຄິດຄັກ ໆ ເບິ່ງດຸ. ກອງພັນດ່ຽວຂອງພວກເຈົ້າ ມັນຊິ ເທ້ັນຍ່ຳ ໜັ່ງ? ນາງພິນ ອ້ວນ ອ່ອງໜ້າ ໄປຫາໜ່ ຄ່ຳສຸກ ແລ້ວຫົວ ຂົ້ນເອີ່ອກ! ເອີ່ອກ! ຄືຈັ່ງວ່າ ແຊບນິ ວເອົາແທ້ ເອົ່ວ່າ ຫົວ ເຕັ້ນໃຈ ແລ້ວເພິ່ນ ຈ່ຳເວົ້າຕ່: ຄືພວກເຈົ້າເທ້ັນນັ້ນແລ້ວ ອາ ວຸດພວກຂ້ຍ ບ່ແມ່ນກາຕົ ຄືສະໄໝປະລ່ຳ ອີກແລ້ວໂດ, ມັນ ຕ້ຳແມ່ນຄາບ ງ ອັນທັນ ສະໄໝ ຂອງສະ ຫະລັດ ອາເມລິກາ ສ້ຳນາຊ່ວ ງ ເກເມ ໄລ ຕາດ! ຕາດ! ຕາດ! ນັບ ເປັ ນ ສິບ ເປັ ນ ຊາວ ລຸກ ອອກ ໂລດ ໂດ! ພວກ ເຈົ້ າ ລອ ງ ຄິດ ໃຫ້ ຄັກ ໆ ເບິ່ ງ ຍັ ງ ມີ ເວ ລາ ໃຫ້ ຄິດ ຫຼ ວ ງ ຢູ່ ດ ອ ກ! ຄັ ນ ຢ າ ກ ຕີ ກັ ນ ແທ້ ກ່ ຕ ິ! ແຕ່ ບັ ດ ນັ້ ນ ຢ່ າ ສ ຸ ວ ່ າ ຂ ້ ຍ ບ ່ ບ ອ ກ ໂ ດ!

ນ າ ງ ພິ ນ ອ ້ ວ ນ ແ ປ ງ ໜ ວ ກ ແ ກ ບ ປ ີ ແ ຂ ບ ຄ ່ ຳ ຂ ອ ງ ເ ພ ິ ່ ນ ໃ ຫ ້ ມ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ຕ ່ າ ງ ໆ ໄ ປ ເ ບ ື ້ ອ ງ ຂ ວ າ ນ ້ ຍ ໜ ່ ງ ແ ລ ້ ວ ບ ่ ໄ ດ ້ ສ ັ ່ ງ ໄ ດ ້ ລ າ ໃ ຜ ໝ ົ ດ ຂ ້ ວ ກ ນ ີ ເ ອ ົ ່ ວ ໜ ່ ຄ ່ ຳ ສ ຸ ກ ແ ລ ້ ວ ຢ ່ າ ງ ອ ຸ ້ ມ ອ ຸ ້ ງ! ອ ້ ຸ ມ ອ ້ ຸ ງ! ເ ມ ື ່ ອ ຫ າ ກ ອ ງ ບ ັ ນ ຊ າ ກ ານ ເ ຂ ດ ຍ ່ ຍ ທ ່ ້ ງ ໄ ຫ ຫ ີ ນ. ນ າ ງ ສ ິ ມ ພ ອ ນ ເ ຕ ັ ້ ນ ດ ອ ກ ລ ້ ງ ຕ ງ ໄ ປ ຊ ຸ ່ ມ ໃ ສ ່ ຫ ຸ ນ າ ງ ໂ ສ ພ າ ແ ລ ້ ວ ນ າ ງ ສ າ ວ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ພ າ ກ ັ ນ

ຫົວແຊວຂົ້ນຈັກແມ່ນເຂົ້າຫົວຫັ້ງທ້ັງຫົວພັດທ້ັງຫຼັບຕາຊ້ັງ.

ຫຼ້ັງຈາກກິນຕ່ຳສິ້ນແລ້ວນາງສົມພອນຂໍລາກັບບ້ານນາງ ໄສພາ ໄດ້ຫົ້ວກະຕ່າຜັກອອກໄປສ້ັງ ຈົນເກືອບຈະ ຮອດເຮືອນ ເຮ້ັອງຈັບຫອມນາງໄສພາຈ່ຳຍື່ນກະຕ່າຜັກໃຫ້ນາງສົມພອນ, ນາງສົມພອນທ້ັງຮັບທ້ັງທ້ວງວ່ ່ າ:

— ພຸດໂທເອີ ງ! ເຮ້ັອງຂ້ັາມາເອົາໝາກຄ່ ້ ວ ໝາກເຂ ືອ ແລະ ຜັກຫ ່ ໍ ໃຫ້ນ ້ ອ ງຫ ຼ າ ງປ ານ ້ ໍ !

— ຫາ ທ ່ ໍ ເອົ ້ າ ເມ ືອ ປ ັ ນ ກ ັ ນ ກ ິ ນ ! ພ ວ ກ ເ ຮ ້ ັ ອ ງ ຍ ັ ງ ມ ີ ເ ຕ ັ ມ ສ ອ ນ ຢ ູ ່ ບ າ ງ ເ ທ ້ ັ ອ ແ ລ ້ ວ ມ ້ ັ ນ ເ ຮ ້ ັ ອ ງ ຊ ິ ໄ ປ ຫ ຼ ັ ນ ນ ໍ າ ພ ວ ກ ນ ້ ອ ງ !

ເອ ີ ! ໄ ປ ແ ທ ້ ໄ ດ ນ ້ ອ ງ ຊ ິ ຖ ້ ໍ ! 24/7 VU

※

※ ※

ข้ามจำหมาย

ນ າ ງ ຄ ໍ ່ າ ດ ີ ພ ວ ມ ນ ອ ນ ກ ່ ອ ນ ລ ຸ ກ ຢ ູ ່ ກ ໍ ມ ີ ຄ ົ ນ ມ າ ໄ ຂ ປ ະ ຕ ູ ເ ຮ ືອ ນ ເ ຂ ້ ົ າ ມ າ ນ າ ງ ຕ ົ ກ ໃ ຈ ຜ ິ ວ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ບ ໍ ່ ຢ ູ ່ ມ ັ ນ ຊ ຶ ່ ມ າ ກ ໍ ່ ຄ ວ າ ມ ເ ປ ື ້ ອ ນ ເ ປ ະ ຄ ົ ນ ມ ັ ້ ນ ອ ີ ກ ບ ໍ ? ນ າ ງ ຜ ຸ ດ ລ ຸ ກ ຈ າ ກ ບ ່ ອ ນ ນ ອ ນ ເ ກ ົ ້ າ ຜ ົ ມ ປ ັ ນ ແ ປ ບ ແ ປ ງ ໝ າ ກ ກ ະ ດ ຸ ນ ເ ຮ ້ ັ ອ ຄ ວ າ ມ ໄ ປ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ າ ພ ้ ໍ ້ ອ ີ ່ ໄ ຕ ້ ມ າ ກ ว ่ ำ ຈ ้ ຢ ู ่ ໃ ຫ ้ ມ ี ง ม า ก า ง เ ว ้ น แ ม ว ม ้ ี ก ่ ์ จ ะ ฟ ้ ั น ย ่ อ ง เ ข ้ ้ า ย ่ า ง บ ่ ไ ว ้ ห ้ ั า ม ้ ั น ช ื ่ เ ป ็ น น า ง ร ้ ั ฆ น า ง พ ้ ั น ห ู ง ก ่ ์ ย ่ า ต ว ง ต า ท ้ ั า ค ู ่ ข อ ง น า ง

ຈ້ອງນອງຝາປະຕຸສ້ວມ ຄັນແມ່ນໄຂປະຕຸເຂົ້ານາຕ້ອງຖືກຄົນ ພ້ານີ້ໄຕ້ຂອງນາງຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄຂປະຕຸເຮືອນ ເຂົ້ານານັ້ນ ແມ່ນທ້າວໄບຜົວແພງຂອງນາງເອງ ທ້າວໄບປົງ ເປ້ເຄື່ອງແລ້ວກໍຮ້ອງເຂົ້າໄປຫາເມຍຢູ່ໃນສ້ວມວ່າ:

— ຄ່ຳດີເອີ່ງ! ສວ່າງປານນີ້ ນ້ອງ ກໍ່ບໍ່ທັນລຸກຈາກບ່ອນ ນອນຫວະ?

— ອ້ານ່ໄປຫວະ? ນ້ອງລຸກແລ້ວລະ ຫຼັງຈາກໜ້ຳເຂົ້າ ແລະແຕ່ງກິນແລ້ວ ໆ ນ້ອງເລີ່ງເຂົ້ານາກ່ອນລຸກ. ອ້ານ່ມາແລ້ວ ກໍດີແລ້ວ! ນ້ອງອຸກໃຈບໍ່ຈັກຊິ່ເຮັດແນວໃດ?

ນາງຄ່ຳດີໄຂປະຕຸສ້ວມອຸ້ມລຸກອອກນາຫາຜົວດ້ວງຄວາມ ດີໜ້ກດີໃຈທ້າວໄບນັ່ງເຊົ້ານ່ເມ່ືອງ ແກ້ໜ້ານ້ກະດຸ່ມເສື້ອອອກ ເອົາແພເຊັດໜ້ານ້ວ ໆ ຢູ່ສອງສ່ານເທ່ືອແລ້ວຈ່ຶ່ງເວ້ົ້ານ່ວ:

— ອ້ານ່ເອົາເຂົ້ານາໄວ້ໃຫ້ນ້ອງ ແລ້ວຈະໄດ້ກັບຄືນ ເມ່ືອ ເທ່ືງປ້ອນອີກ, ເປັນແນວໃດພວກເພ່ິນຍ້ງບໍ່ທັນນາບອກໃຫ້ ນ້ອງຍ້ານ່ໜ້ຊ້ນບໍ? ຄ່ືຈ່ງ່ານ່ເພ່ິນໃຫ້ຄອບຄ້ວຂອງທຸກຄົນໜ້ ຈາກຄ້ານ່ໃຫ້ກ່ານ່ຕອນເວ້ນມ້ນເດ!

— ເປັນແນວໃດເພ່ິນຊ່ືກັນແທ້ບໍ?

— ຄ່ຊຸ່່ຊ່ ໆ ນ້ແລ້ວ! ພວກອ້ານ່ນ້ອງ ກອງພ້ນທ່ີ່ສອງ ເຂົ້ານ່ເ່ືງຢູ່. ຄ່ືທອງຂ່ານ່ໄຟບໍ່ຮຸ້້ອນນ້!

– ຄັນຊັ້ນຊິເຮັດແນວໃດອ້ວງ?

– ໄປສາກ່ອນ!

ນາງຄຳດີໜ່ວງຊ້ວງໜ່ວງຂວາແລ້ວເວົ້າຕໍ່ຜົວວ່າ:

– ຄືອ້ວງເຫັນນັ້ນແລ້ວ, ເຄື່ອງຂອງພວກເຮົາ ກໍບໍ່ໜ້ວງດອກ ແຕ່ກໍມີພໍໃຊ້ ເພິ່ນພັດບອກວ່າ ໃຫ້ເອົາໄປແຕ່ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ກຖ່ວງແລະເງິນຄ່ຳຕິດຕົວໄປນ່ຳທ່ໍນັ້ນ. ນອກນັ້ນໃສ່ກະແຈເຮືອນປະໄວ້ ນັນກໍເສັດອີ່ແຕນທ່ໍນັ້ນແລ້ວ ຕ້ວງແຕ່ມີຄົນຢຸ່ເຝົ້າແທ້ໆ ກໍຍ້ວງມີຄົນມາລັກ. ໄກ່ໜຸເດ? ເຮົາຊິເຮັດ ແນວໃດ? ໂອ່ງຈ້ວງແມ່ນຊາດນໍ! ຮູ້ຈັກແນວນີ້ຢຸ່ນ່ຳແມ່ຂອງນ້ອງພຸ້ນໂລດ ດອ.

ໃນເວລາ ທີ່ສອງ ຜົວເມ່ງ ທ້ວາໄປ ພວມປຶກສາ ກັນ ຈະ ເອົາຫ້ງ່ໄປເອົາຫ້ງ່ປະໄວ້ນັ້ນແມ່ອີ່ຕຸ້ພ່ວງຄ່ຳ ກະເຊວເມ່ືອງ ພວມແຕະແຊະ ແລ່ນດ້ວງເຊ້ະ ດ້ວງເສ່ິງ ນາຫາມີໜ່ຳອຸ້ມນັກກີ ນ້ຳມີໜ່ຳດ່ຳແຂນອີ່ຕຸ ຜົມກໍຫວາກະຕ່ຳກະຕ່ຳຍ້ວງບໍ່ທັນເກ່ົາ ຫ່ວງໃຈຊິຫຸ່່ຫຸ່່ເທ່ົາພໍນັບເຫັນນາງຄ່ຳດີແມ່ອີ່ຕຸ້ກໍ ເວ້ົາຂ້ຶນທ້ວງ ສັ່ນທ້ວງເຊ້ນວ່າ:

– ເຮັດຈ້ວງໃດຫ໊ື? ເຮັດແນວນ້ີເຮັດໃດ ຈ່ຳ້ເປັນບ້ານ ເປັນ ເມ່ືອງ. ເຮົາພວມນ່ັ ເຝ້ົາໜ້ໍໜ້ຳ ຢຸ່ເພ່ິນ ຜຸ ຕ່ໍ ຕອກ ປອກ ໝາກຂ້ວ້ານຂ້ໍດ ໄປຮ້ວ ໃຫ້ເຮົາວ່າ ໃຫ້ ໄປດ ງວ ນ້ີ ວ່າຊ້ັນ!

ເຮົາຄາມເພິ່ນວ່າຊິ່ໃຫ້ໄປໃສ? ເພິ່ນໂລດເປັນຟືນເປັນໄຟຂຶ້ນ ເຕະປະຖຸປະຕ່າງເຮືອນເຮົາວ່າໃຫ້ໄປດຽວນີ້! ດຽວນີ້! ຄັນບໍ່ຢາກຕາງ! ເພິ່ນຊິ່ຍົງປືນໃຫ່ງ່ໃສ່ກັນດຽວນີ້ ວ່າຊັ້ນ! ເຮົາຄ໋ ໄປຫາເດິ່ນບານໂອ່ງເຈົ້າແມ່ຂ້ ໂອ! ທະຫານແຊມຟິດມືດ ຂ້ຶ້ຢຸ່! ຮ້ອງ! ເພິ່ນຊິ່ເລວກັນແທ້ໂດນີ້! ເຮົາບໍ່ທັນເອ່ົາຫັ້ງ ຈັກເມັດທັນແຕ່ເອົາລຸກແລ້ວກໍ່ແລ່ນສາມຂາມານີ້ໂລດ ແລ້ວ! ພຸ້ນ! ພຸ້ນ! ເພິ່ນຜຸ້ໝາກຂວນຂໍ້ດຽວມາແລ້ວໂດກັ້ນຄັບຊິ່ໄປ ຫາທ່ໍ່ໄປໂດຄ່ໍ່ດີເອີ!

ເວົ້າແລ້ວແມ່ຍິ່ຕຸ້ກ໋ຕະເວ່ງ ຕະວ່ານ ອອກຈາກເຮືອນ ໄປ, ສຽງແກລິດຍິນ, ສຽງໄຫ້ຂອງເດັກນ້ ໂ, ສຽງຮ້ອງຫາລຸກຂອງ ຜຸ້ເປັນແມ່ ແລະ ສຽງໝາເຫ່ົ່າ ເປັນວິນ ໆ ຢຸ່. ເຫັນແນວນັ້ນ ທ້ານ ອໂປເລີ່ງເວົ້າຕ໋ໍ່ເມ່ງວ່າ:

— ນ້ອງເອົ່ານລຸກໄປຂ່ານໄປ!

— ເຄ່ືອງຂອງໝຸ່ໄກ່ເຮົາເດ ຊິ່ເຮັດແນວໃດ?

— ປະໄວ້ນ້ ອ້ານ ແລະ ໝຸ່ກອງພ້ອມທ່ານຂ້ ຕິເນກ ຈະ ພິຈາລະນາແກ້ໄຂດອກ, ນ້ອງໄປເສ່ງໄປ! ໄປຫາເຮ່ືອນພ໋ໍ່ແມ່ ພຸ້ນເດີ! ບໍ່ເປັນຫັ້ງດອກ!

ນາງຄ່ໍ່ດີຊຶ່ມໃສ່ຫຸ ຜິວວ່ານ:

— ອ້ານ ຢ່ານເຮັດ ນ່ໍ ເພິ່ນໂດ! ຕານ ແທ້ໂດ! ພວກອ້ານ

ນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງຮູ້ເລື່ອງນີ້ແລ້ວບໍ?

— ພວກເພິ່ນຮູ້ແລ້ວ!

— ແຕ່ເປັນຫັງງໍເຊົ້ານີ້! ພວກເພິ່ນຊ້ຳພັດ ພາກັນອອກໄປຂຸດສວນເສີງຢຸ!

— ຈ້ຳເຊື່ອຫັ້ນເດີ້ດໜາ! ນ້ອງພາລຸກໜ່ວງສາກ່ອນໄປ!

ທ້າວໄປຄົນຫົວລຸກແລ້ວ ເອົາມີປະຄອງຫຼ້ຳເມ ອອກໄປສ້ຽຣອດປາກປະຕູເຮືອນ. ໃນເວລາ ດຽວກັນນີ້ ຍິນດາໄກຕ່ຳ ກໍ່ຂຶ້ນລ້ຳ ເຈີດເວີ້ນເປັນອີກກະທຶກ ນຶກນອງຢຸ ຄືຈ້ຳວ່າ ເສິກຊື່ ເກີດຂຶ້ນດຽວນີ້ ເອົາແທ້ ເອົາວ່າ. ຢຸ່ໃນໜຸ ລາດຖ້ຳ ກໍມີລົດ ສອງສາມຄັນ ແກ່ປືນໃຫ່ຍ 75 ມ.ມ. ຂຶ້ນໄປສຸ ໃນໜຸ. ຢຸ່ເທິງ ຈອມໜຸໜ່ວງໜຶ່ງອີກ ທາງດ້ານລາດຫ່ວາ ຮ້ຽເອກເກກສະໜາ ພ້ອມທ້ຳນ ຽງທະຫານສາມສີ່ຄົນ ພວມຍົກ ກ້ອງສ່ອງ ສ່ອງເບິ່ງຄ້ຽງ ຂອງກອງພັນທີ່ສອງ ຂອງແນວລາວຮັກຊາດ ແລ້ວເວົ້ຳກັນວ່າ:

— ພວກນີ້ ກ້ຳບໍ່ຈັກຕ ຽງ ແທ້ບໍ? ເບິ່ງແມ້ພວກເຂົ ຄ້ຳ ແຂວເສີງຢຸ່ພຸ້ນຄືຈ້ຳວ່ຳບໍ່ມີເລື່ອງຫັ້ງເກີດຂຶ້ນ!

ຢຸ່ຕາມສ ງທາງຕ່ ງໆ ທີ່ສ່ວານ ສິນ ຢຸ່ໃນທ່ຳໄຫ ຫີນ ກໍມີລົດເຊແອມເຊນັບເປັນສິບໆ ຄັນຂົນທະ ຫານໄປເສີນ ກ່ຳ ລ ງໃຫ້ແກ່ຈຸດຕ່ ງໆ ທີ່ຢຸ່ ອ້ອມ ກອງ ພັນທີ່ ສອງ ຂອງແນວ

ລາວຮັກຊາດ ເບິ່ງຄົນໃດ ກໍມີການແຊມຟິດ. ນອກນັ້ນ, ຫົບ ລຸກປືນສຸງນຈົກ ຊ້ວານທີ່ນີເຄື່ອງໝາງ ອຸແຂດອາ ຕ່ວງກ່ອນ ອອກຈາກສ່ວງໄປແຈກຢ່ວງໃຫ້ກອງຮ້ຽ ກອງພັນຂອງພວກ ນັນເປັນສ່ວານສິນຢຸ. ສ່ວນຢູ່ທີ່ເດີ່ນບ່ວນຂ້ວງກອງພັນທີ່ສອງ ນັ້ນກໍ ນີທະ ຫານຈັບປືນຈ້ຢຸ່ໃນທ່າ ສຸ້ຣົບ ທໍ່ລະ ໂຄ່ງ ທີ່ຕົດຢຸ່ ອ້ອມນັ້ນກໍພົ່ນ ຄວາມນາບຂຸ່ ເຂົ້າໄປໃສ່ກອງພັນທີ່ສອງ ເປັນ ວົນ ໆ ຢຸ. ປະກົດການດັ່ງກ່າວນີ້ເດັກນ້ຽທີ່ຍ້ວງອົນນີ່ຢຸ່ນາເຫັນ ກໍເຂົ້າໃຈໄລດວ່າ ການສຸ້ ຣົບກັນ ຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຢ່ວງບ່ຕ້ອງ ສົງໄສ.

ແຕ່ກອງ ພັນທີ່ສອງ ຂອງ ແນວ ລາວ ຮັກ ຊາດ ຊ່ຶ ຕ້ວງຢຸ່ ຫວ່ວງ ກ່ວງ ວ່ວງ ລ້ອມ ຮັນ ໜາ ແໜ້ນ ແຫ່ງ ກອງ ທະ ຫານ ຮັບ ຈ້ວງ ຂອງ ຈັກ ກະ ພັດ ອາ ເມລິ ກາ ນັ້ນ ບ່ ໄ ດ້ ສັ່ນ ສະ ເທືອນ ແຕ່ ປະ ການ ໃດ ຍ້ວງ ຄົ່ງ ປົກ ຄຸມ ໄປ ດ້ວງ ບັນ ຍາ ກາດ ອັນ ທຸ່ນ ທ່ວງ ເຊື່ອ ໝັ້ນ ເປັນ ອ່ຶ ງ ກ່ຶ ງ ຢຸ່ ຄຶ ກັນ ກັບ ນ້ຳ ມະ ຫາ ສະ ໝຸດ ທະ ເລ ເຖ່ວງ ລົມ ແຮ ງ ຈະ ພັດ ແສ ງ ແດດ ຈະ ຮ້ອນ ໃໝ້ ທ່ໍ ໃດ ກ່ ຕາມ ກ ບ່ ສ າ ມ າ ດ ເຮັດ ໃຫ້ ແມ່ ນ ້ ຳ ມ ະ ຫ າ ສ ະ ໝ ຸ ດ ທ ະ ເ ລ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ເ ຫ ື ອ ດ ແ ຫ ້ ງ ໄ ປ ໄ ດ ້ .

ນ າ ງ ໂ ສ ພ າ ກ ັ ບ ນ ວ ແ ຕ ່ ໄ ປ ສ ະ ຫ ິ ວ ເ ອ ົ າ ດ ອ ກ ທ ານ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ສ ີ ເ ຫ ຼ ື ອ ງ ອ ່ ອ ນ ແ ຊ ມ ກ ະ ໂ ດ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ຢ ຸ ່ ເ ທ ິ ງ ໂ ຕ ະ ເ ຮ ັ ດ ວ ງ ກ ລ ່ ວ ນ

ຕົວຂອງນາງ ພ້ອມທັງຮ້ອງເພງອ້ຽວອ່ອນ ຢຸ່ຢ່າງສຳລານ ຢຸ່ພາຍໃນຫ້ອງຂອງນາງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ນາງອອກໄປ ຫຼຽວເບິ່ງພວກອ້າຍນ້ອງທີ່ພວມຕີບານລ້ຽງຫຼິ້ນຢູ່. ຄາວໜຶ່ງ ນາງຫຼຽວເຫັນທ້າວຄຳໝັ້ນ ທີ່ຫາກໍ່ຕັດຜົມແລ້ວມາ ໃໝ່ໆ ນາງເລີ່ງເວົ້າເຍີ້ງວ່າ:

— ພຸດໂທເອີ! ອ້າງຄຳໝັ້ນຕັດຜົມຈອນຄືຊ່ຳຟ້ອນຄອງນໍ?

ທ້າວຄຳໝັ້ນຍິ້ມຫົວແລ້ວຄຶດໃນໃຈວ່າເອີ! ໃຫ້ນ້ອງເວົ້າຢອກ ບັດອ້າງເວົ້ານີ້ ພັດຊ່ຳຮ້າງໃດຫັ້ນ. ເຫັນທ້າວຄຳໝັ້ນບໍ່ເວົ້ານາງໂສພາພັດແຫ່ງຮ້າງແຕນຕົ້ມອີກວ່າ:

— ຕັດຜົມໃໝ່ແນວນີ້ ເພິ່ນຊ່ຳໄປໃສ່ເດ? ຊ່ຳໄປທ່ຽວໃນສະຫວັນບໍ? ລະວັງເດີໄປຜຸ້ໜຶ່ງ ຜຸ້ດຽວຫນາ! ຈັກຫັ້ນຊ້ຳພັດວ່າໂອ! ໂອ່ງນໍ! ໂອນ່ສ້ຽວເວດຄັນຮູ້ເປັນເຫດນີ້ ພະອວນອ້ານ່ໍ! ຂີ້ນາດອກຫນາ!

ເວົ້າແລ້ວນາງໂສພາຫົວຄຶກໆ ຜຸ້ດຽວດ້ວງຄວາມນ່ວມຊື່ນ. ທ້າວຄຳໝັ້ນຍ່າງໄປໃກ້ແລ້ວເວົ້າແບບເສີ່ງໆ ວ່າ:

— ນ້ັ້ນນ້ອງໂສພານ່ວມແທ້ນໍ! ຄືຊ່ຳຮູ້ເລີ່ຍງແລ້ວຕິ?

ນາງໂສພາມືນຕາຂຶ້ນເຕັມວິງແລ້ວຖາມວ່າ:

— ເລ່ືຍງຫັ້ງ? ເລ່ືຍງພວກເພິ່ນນັ້ນ ແກ່ປືນໃຫ່ງ່ອຍ

ຈາກສາງນັ້ນຫວະ? ອຸ້ງ! ໃຜຊິບໍ່ຮູ້!

— ບໍ່ແມ່ນໄດ! ເລື່ອງສຳຄັນກ່ວານັ້ນຫຼາງໆ!

— ເລື່ອງໃດລອງເວົ້າມາເບິ່ງດຸ!

— ເລື່ອງພວກອ້າງລັກຟັງ... ອຸ້ງບໍ່ເວົ້າດອກ!

— ອ້າວອ້າງຄຳໝັ້ນນີ້ກະດາງ! ລອງເວົ້າມາເບິ່ງດຸ!

ທ້າວຄຳໝັ້ນ ຍົ້ນຫົວແລ້ວ ເວົ້າດ້ວງ ທ່າທີສະຫງົບສະງ່ຳງາມຄືຈ່ວາເວົ້າຈິງເວົ້າຈັງແທ້.

— ເລື່ອງນັ້ນ ເປັນແນວນີ້! ໝ່ເກດສະໜາ ລົມສາງລາງ ງານໃຫ້ໝ່ຄຳສຸກຮຸ້ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງ ນັ້ນໃນ ການປົດລ້ອມ ນາບຂຸ່ ກອງພັນ ພວກເຮົາແຕ່ອ້ຽ ນ້ອງພວກ ເຮົາລັກຟັງພວກນັ້ນລົມກັນນັ້ນໄດ້!

ນາງໂສພາເກີດຄວາມສົນໃຈຂຶ້ນມາທັນທີແລ້ວຖາມວ່າ:

— ພວກນັ້ນລົມກັນແນວໃດ? ຫືອ້ຽງຄ່ຳໝັ້ນ?

— ພວກນັ້ນລົມກັນຫຼາງແນວ! ແຕ່ໝ່ເກດສະໜາຮ້ອງ ຍ່ນຳໝ່ຄ່ຳສຸກເລື່ອງໜ່ຶງທີ່ສຳຄັນ.

— ນັ້ນຮ້ອງຂໍ່ຫຍັງ?

ນາງໂສພາ ຖາມຈ້ຳເຂົ້າ ຕົ້ນດ້ວງ ຄວາມສົນ ໃຈທ້າວຄ່ຳ ໝັ້ນເລີ່ງເວົ້າວ່າ:

— ໝ່ເກດສະໜາຮ້ອງຂໍ່ນຳໝ່ຄ່ຳສຸກວ່າ, ຖ້ານັ້ນເຮັດ

ສ່ຳເຫຼັດຫ້ຳທີ່ແລ້ວມັນຂໍເອົານາງໂສພາເປັນຄ່ຳບ່ຳເໜັດໃຫ້ມັນວ່ຳຊັ້ນໃດ!

ນາງໂສພາຮ້ອງຂຶ້ນທ້ຳແຮງພ້ອມທ້ຳເບະສິບວ່ຳ:

— ອຸ້ງ! ຕິວະ!

ນາງໂສພາ ພ້ຳວແລ່ນ ໄປຕັກເອົາ ນ້ຳໃນກະຖ່ຳແລ້ວໄລ່ຫົດທ້ຳວຄ່ຳໜັ້ນເປັນກ້ານໃຫ່ງ, ພວກອ້ຳງນ້ອງທີ່ພ້ຳກັນຫຼິ້ນບ້ານສ່ຳງຢູ່ນັ້ນກໍພ້ຳກັນຫ້ວແຊວຂຶ້ນດ້ວງຄວ້ຳມຊຸ່ນຊື່ນ. ເມື່ອ ຫຼ້ງວເຫັນພ້ຳບດ້ຳງກ່ຳວພວກນ້ຳງ ແລະ ພົນທະຫ້ຳນຝ່ຳງ ຂວ້ຳ ຊ່ຳງໜ່ເກດສະໜ້ຳບັນຊ້ຳ ໃຫ້ກ້ຳງນຕິວສຸ້ຣົບນ້ຳງຕ້ຳກແດກ ຢູ່ຕ້ຳມໃນພຸລ້ຳດຖ້ຳນັ້ນມີຄ້ຳວ່ຳມງ່ຳດ້ຳ້ຮັກສະຈັນທ່ີ່ສຸດ.

ตอนที่ 6

ดวงตาเว้น เกือบจะลับหุ่งมมุไปแล้ว. นางคำดี นั่งป้อนเข้าลุก ยู่ใกล้ลำพังคนดงอ ที่เรือนพ่แม่ ของ นางยู่เมืองโพนสะหวัน, ชมดมื้นี้นางรู้สึกร้อนธินพาง ในใจ นั่งยู่ใส นางก่หงอ ไปหา แต่ท้าวไชหิน และ สะ หวัดฟังแต่สงงปืนใน แห่งดั่งก่าวดังขึ้น ทันนี้ ก่เพาะ นางเป้นหว่า นำ่กองพันที่สอง ของแมวลาวธักชาด ซ่ำพวมถืกปิดล้อมและนาบข่ยำงร้างแรงที่สุดความ จิงแล้ว นางคำดีก่บ่รู้วงกบ้าน ภามเมืองหงักอก แต่ ในไลยะที่ผ่านมา นางไสพา และ เพื่อนฝูงหงางคนที่ นางคำ ดีล้ำ เคิงใน กองพัน ที่สอง ได้ลิมใช้ นางรู้ว่า กองพันที่สองของแมวลาวธักชาด แม่นส่วนหนึ่งแห่ง กำลังปะกอบอาวุด ของปะชาชินลาวบันดานาง และ พินทะ หาน ในกำ ลังปะ กอบ อาวุด ดั่ง ก่าว ล้อมแต่ แม่นลุกธัก ฟากแผงของปวงปะ ชาชิน ลาว ต่สู้ยำง

ເດັກດ່ຽວເພື່ອຄວາມເປັນເອກະລາດແຫ່ງຊາດແລະເພື່ອສຶກ
ສິນປະໂຫຍກອັນຊອບທຳຂອງປະຊາຊົນທຸກຊົນຊາດໃນລາວ.

ແຕ່ພວກທະຫານ ປ່ຽງຂວາ ໃນທ້ຽໄຫຫີນ. ຊຶ່ງບັນຊາ
ໂດຽໜ່ຄ່ຳສຸກ ທີ່ເປັນຄູ່ອາຄາດຂອງນາງ ຊ້ຳພັດເປັນເດືອດ
ເປັນແຄ້ນ ຢາກຂ້າຟັນລັນເທຽ ອ້ຽງນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງ ທີ່
ເປ:ນຊັບສິນບັດອັນລ້ຳຄ່ຳຊຶ່ງການປະຕິວັດໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາດ້ວຽ
ນ້ຳເຫື່ອນ້ຳຕາແລະ ເລືອດເນື້ອຂອງພໍ່ແມ່ປະຊາຊົນລາວຕະ
ຫຼອດໄລຍະ 9.ປີ ແຫ່ງການຕໍ່ຕ້ານພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນ ປະລ້ຳ.
ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ຈະບໍ່ໃຫ້ນາງເຫຼືອໃຈ ແນວໃດໄດ້! ນາງພຶມ
ພຳຄິນດຽວວ່າ: ໂອ! ເຫຼືອໃຈເດ! ຜູ້ກິເພິ່ນພັດຊິ້ວ້າພວກ
ຊິ່ວຊ້ວ ເພິ່ນພັດຊິ້ລ້ຽງ. ເກີນແມ່ນຊາດນໍ! ເຈັບອົກປານໄຟ
ໄໝ້ ເຈັບໃຈປານຟ້າຜ່າເດ! ບ້ານເມືອງເອີ່ງເປັນຫັງຈ໋ຳເປັນ
ແນວນີ້ນໍ! ຄິນລາວດຽວກັນແທ້ໆ ສ້ຽມາເປັນເດືອດເປັນແຄ້ນ
ຢາກຂ້າຟັນ ຂັນເນື້ອກັນແນວນີ້, ກອງພັນທີ່ສອງ ບໍ່ເຄີ່ງກ່
ຄວາມອາຄາດ ບາດໝາງຫັງ ໃຫ້ແກ່ໃຜ, ພວກເຂົາ ຢູ່ໃນ
ສິນກິນໃນທ່ຳແທ້ໜາ ເປັນຫັງຈ໋ຳວ່າຢາກຂ້າ ຢາກຕີເຂົາ?
ນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມເຫຼືອໃຈ ປະສົມກັບຄວາມແຄ້ນ ຂອງນາງ
ຄ່ຳດີ ໄດ້ໄຫຼອອກອາບແກ້ມ.

ດາວໜ້ຳນາງຊວາດຮູ້ເມື່ອເຖິງຜ້ວແພງຂອງນາງທີ່ເປັນ

ນາງທະຫານຄົນໜຶ່ງໃນເຂດຍ່ຳທ້ຳໄຫຫີນ ພວມຈັບປືນແນ
ໄປໃສ່ກອງພັນທີ່ສອງ ຕາມຄຳສັ່ງ ຂອງໜ່ຄຳສຸກ. ໂອ່ງ! ບໍ່
ໄດ້! ບໍ່ໄດ້! ຖ້ານາງປ່ຳປະໃຫ້ຜິວແໜງ ຂອງນາງ ຍິງປືນເຂົ້າ
ໃສ່ກອງພັນທີ່ສ່ອງ ກໍປານນາງເອງເປັນຜູ້ຂ້າຜູ້ທີ່ມີພະຄຸນຕໍ່
ນາງລະບໍ? ໂອ່ງ! ຕ້ວງແລ້ວ! ນາງຈະບໍ່ຍອມ ໃຫ້ຜິວແໜງ
ຂອງນາງ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຂ້າຄົນດີ ຕົ້ນຮຸ່ນທີ່ອ່ືນ ເປັນເດັດ
ຂາດ. ນາງລຸກຂຶ້ນເຈ່ງລຸກຕົດຫຼ້ຳແປງເກ້ຳຜົມ ສ່ຳຫຼວດເບ່ຳ
ເຄ່ືອງນຸ່ງເລັກໜ້ຳແລ້ວລ້ຳເຮືອນໄປຢ່ຳງບໍ່ບອກໃຫ້ໃຜຮູ້ນາງ
ມຸ່ງໜ້ຳ ໄປຫາທ້ຳໄຫຫີນ, ເວລານັ້ນ ເດືອນ ເພ້ຳອັນຜ່ອງໃສ
ພວມສ່ຳແສງນວນ ລ້ຳນາອາບ ດິນຜົນ ອັນສວ່ຳງງາມ ຢູ່ໃຕ້
ຟ້ຳເມືອງພວນ.

ໂອ່ງ! ສ້ຳນາງງາມແທ້ເດ? ງາມໜ້ຳງວ່ຳຕີ? ງາມລະບໍ!
ເມ່ືອຍາມລ້ຳຕົນາງຄ່ຳດີຜູ້ເປັນເມ່ືງທ່ີ່ຊ່ືສັດເຈ່ງລຸກ ຕັດສິນໃຈ
ເຂ້ົ້າ ໄປຫາ ບ່ອນທ່ີ່ຈະ ເກ່ີດ ການຂ້ຳ ຟັນຂັນ ເນ້ົ້ອ ລະ ຫວ່ຳງ
ເຊ້ົ້ອຊ້ຳດ ງວກັນເພ່ືອ ດ້ຳງເອ້ຳ ຜ້ວແໜງ ຂອງຕົນ ອອກ ຈ້ຳກ
ການກະທ້ຳທ່ີ່ເປັນໂທດກ້ຳ ອັນຊ່ືວ ຊ້ຳ້ລ້ຳ ນ້ຳກໂດ ງບໍ່ ມ້ີໜ້ຳ ນ້ຳ
ຣ້ຳກໃດໆ ຈະລ້ຳໂທດ ໃຫ້ເໝ້ຳະ ສົມໄດ້. ລອງໃຊ້ນະໃນພ້ຳບ
ເບ່ຳແມ້ຖ້ຳບໍ່ເຊ່ືອ! ກໍຈະເຫັນໄດ້ໂລດວ່ຳບໍ່ມ້ີຮຸບພ້ຳບໃດໆ ໃຕ້
ຟ້ຳເມ່ືອງລ້ຳວ ໃນເວລ້ຳນ້ີ ຈະສະຫ ງ່ຳ ລ້ຳສ ໄປ ກ່ອນ ນ້ຳງ ຄ່ຳ ດ.

ນາງນຸ່ງສີ້ນ ແພຜ້າງສີ້ນ້ຳຄາມ, ເສື້ອ ສີ ຂາວ ແຂນສັ້ນເຈ່ງ ລຸກດ້ວງແພຕາມອາກ້າວ ຜ່ານໃບນສຸງແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ຄ້ຽ ໜາ ແລ່ນບ່ອນທີ່ມີສາງລົມເຢັນພຸພວນ ພັດມາ ບ່ຂາດສາງ ເຮັດ ໃຫ້ເຄື່ອງນຸ່ງປິວສະບັດຢູ່ອ້ອມເລົາຄ້ຽອັນສົມສ່ວນ ແລະ ຂາວ ນວນພໍເປັນອ່ຽງໜຸ່ງ ຂອງນາງ ແລະ ຢູ່ທ້ອງຟ້າທາງເບື້ອງໜ້າ ຊ້ຳພັດມີກ້ອນເຝ້ອອັນໜັກໜ່ວງກ່ຳດ່ຳພວມແຜ່ ຄວາມມືດ ມົນເຂົ້າ ນາຄິຈ້ງວ່າຈະ ກືນເອົານາງ. ແຕ່ ຮຸບໃສນ ນະໃນ ພັນຂອງນາງຄ່ຳດີທີ່ຕັດສິນໃຈກ້າວໄປສຸ່ເບື້ອງ ໜ້າ ຢ່າງ ບ່ມີ ຄວາມຫວາດຫວັ່ນສັ່ນສະທ້ານໜ້ຽງນັ້ນປະກົດວ່າມີລັດສະໝີ ເຮືອງຮຸ່ງພຸ່ງໄປຍູ້ທ່ຽງເງົາມືດ ມົນດ້ຽກ່າວໃຫ້ມະຫັບມະຫາງ ໄປຈາກ ທ້ອງຟ້າ ເມືອງພວນ. ພາບນີ້ ຄ້ຽໃຜ ຫາກວາດໄດ້ ທ້ຽສີສັນຮຸບປະພັນ ແລະ ສ່ວນເລິກແຫ່ງຈິດໃຈນັ້ນແລ້ວຈະ ເປັນພາບທີ່ອາມະຕະ !

ນາງຄ່ຳດີທ້ຽຍ່າງທ້ຽຄາມ ແລະ ແກ້ຕົນເອງວ່າ : ຄ້ຽໄປ ພົບພໍ້ບັກຜີຍັກຄ່ຳຊຸກນັ້ນເດ, ຊິ່ເຮັດແນວໃດ ? ອຸ້ ! ຊິ່ຢ້ານຫົວ ນັນໜ້ຽ ? ມາເບິ່ງແມ້ ! ມືດຂັດແອວຢູ່ປານນີ້ ! ຊິ່ແທ້ມັນຈົນ ໃຫ້ເຫັນດ່ຳເຫັນແດ້ງກັນໄລດລະ ! ຄັນໄປພໍ້ ພວກລຸກນ້ອງ ຂອງມັນຄາມວ່າ ເຈ້ົາຊິ່ໄປໜ້ຽເດ ? ຊິ່ຕອບພວກມັນແນວໃດ ? ຮ້ອງ ! ກ່ຕອບວ່ານາຫາຜົວ ! ພັດຊິ່ຢ້ານໜ້ຽ ! ເອະອະເບິ່ງ

ແມ້ຄົນບໍ່ຄຶກນຶກ! ເອົາເບິ່ງ ໃຜຊິ່ທ່ໃດ ຫວະ? ຈ່ຳເປັນແທ້ກໍ ແລ່ນເຂົ້າໄປເພິ່ງອ້ຳງນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງ! ພວກມັນຊິ່ເຮັດ ຫັງໃດ້. ສ່ຳຄົນເດີນດົນຄືກັນບໍ່ມີໃຜອາຍຸຮອດພັນປີດອກ.

ນາງຄ່ຳດີ່ຍ່າງຜ່ານພວກທະຫານຝ່ຳງຂວາ ໄປດ້ວງທ່ຳທີ ເສີງເນີ ແລະ ກໍ່ບໍ່ມີໃຜຖ່ານຫັງນາງ. ນາງເບັດໜ້ຳເຂົ້ຳໄປ ຫ່ຳບ່ອນຜິວຂອງນາງປະຈ່ຳການ. ໃນເວລານັ້ນຜິວຂອງນາງ ແລະ ໝຸ່່ຂອງເພິ່ນສອງຄົນພວມນັ່ງປຶກສາກັນຢ່ຳງລັບ ໆ ຢູ່ ໃນຫ້ອງ ເຮືອນຫຼັງໜ່ຳ ໃກ້ກັບສ່ຳງອ່ຳວຸ. ປະຕຸເປີດອອກ, ທຸກຄົນຫຼ່ງວເບິ່ງ ນາງດ້ວງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ. ນາງບໍ່ເວ້ຳຫັງ ຍ່ຳງເຂົ້ຳໄປຈັບເອົາແຂນຜິວ ກົ້ມຫົວລະແດ່ງຄວາມຄ່ຳນັບຕ່ ນາງທະຫານສອງຄົນດັ່ງກ່ຳວພ້ອມທັງເວ້ຳວ່ຳ:

– ຂ່ອະໄພຍະໂທດ! ມີວ່ງກນ່ຳພ່ບັກກິ້ນ ໜ່ຳ!

ເວ້ຳແລ້ວນາງດ່ຶງແຂນຜິວ ອອກໄປນອກໄປໄດ້ ໄລຍະໜ່ຳ ນາງຫ່ຼ່ງວໜ້ຳຫ່ຼ່ງວຫັງ ເມ່ືອຮຸ້ວ່ຳບໍ່ມີໃຜນ່ຳໃກ້ ນາງຈ່ຳເວ້ຳ ແບບອອກຄ່ຳສັ່ງວ່ຳ:

– ເມ່ືອ!

ຜິວຂອງນາງບໍ່ຮຸ້ເລ່ືອງ ງ່ຳງຢູ່ເຫ່ຳງເຕ່ີບເຫ້ນແນວນັ້ນ ນາງ ເລ່ີງຖ່ຳມວ່ຳ:

– ອ້ຳງຊ່ີຢູ່ເປັນຄົນນ່ຳນ້ອງບໍ? ຫ້ຼ່ຊ່ີໄປນ່ຳພວກພ່ຍັກ!

ຄ່ຳຄືນແບບນີ້ນາງຄ່ຳດີ ເຄີຍຄ່ຳ ນຫົວຫຼາງ ເທື່ອແລ້ວ ສະນັ້ນຫົວ ຂອງ ນາງເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຄວາມໝາງຂອງມັນດີ. ຫົວຂອງນາງຈຶ່ງຕອບພ້ອມທັງຫົວເລາະຕໍ່ນາງວ່າ:

– ບໍ່ຢູ່ເປັນຄົນນ່ານ້ອງຊິໃຫ້ອ້ວງໄປຢູ່ນ່ວໃສ?

– ຄັນຊັ້ນເມືອ!

– ເມືອໃສ?

ຮ້ວາງ! ກະເມືອເຮືອນພໍ່ແມ່ເຮົາພຸ້ນລະບໍ?

ເວົ້າແລ້ວນາງຄ່ຳດີ ດຶງແຂນຫົວໄປ, ຫົວ ຂອງ ນາງເລີ່ງ ເວົ້າວ່າ:

– ຄ່ຳດີເວົ້າກັນກ່ອນແນ້!

– ເວົ້າຫັ້ງອີກ?

– ອ້ວງໄປແລ້ວໃຜຊິຢູ່ນ່ວອ້ວງນ້ອງ!

– ອ້ວງນ້ອງໃດ? ອ້ວງນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງຫວະ?

– ອ້ວງນ້ອງໃນໝວດຂອງອ້ວງນັ້ນລະບໍ?

– ພວກເອົາຈະບໍ່ບັງຄັບ ໃຫ້ອ້ວງຍິງປືນເຂົ້າໃສ່ກອງພັນທີ່ສອງຫວະ?

ທ້ວາໄປ ນິດຢ່ ຄາວໜຶ່ງ ຄ່ຳເອົາ ນິລຸບຫຼັງລຸກແລ້ວ ເວົ້າ ອອກດ້ວງຄວາມຕື່ນຕັນໃຈຕໍ່ນາງຄ່ຳດີວ່າ:

– ຄົນທີ່ນິເລືອກເປັນລ້ວ ແລະບໍ່ຍອມຮັບສິນຈ້ວງລ້ວ

ວັນໜຶ່ງຈາກຄົນຕ່າງດ້າວ ທ້າວຕ່າງແດນນັ້ນ ບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ຈະຄິດຢາກຂ້າຟັນຂັນເນື້ອລະຫວ່າງເຊື້ອຊາດດຽວກັນ.

ໄດ້ຫາບແນວນັ້ນນາງຄ່ຳດີ ຕົກສະເງີ ຢຸ່ຄາວໜຶ່ງແລ້ວ ເວົ້າຕໍ່ຜົວດ້ວຍຄວາມຕົ້ນຕັນໃຈວ່າ :

— ນ້ອງຮູ້ດີວ່າ ອ້າງ ກັບອ້າງນ້ອງກອງພັນທີ່ສອງເຂົ້າໃຈກັນດີນາແຕ່ຄົນແລ້ວ ແຕ່ນ້ອງຢ້ານ ອ້າງຖືກບັງຄັບແລ້ວ ອ້າງລືມຄຳໝັ້ນສັນຍາຍິງປືນເຂົ້າໃສ່ອ້າງນ້ອງຊັ້ນດອກນ້ອງຈຶ່ງຂຽນຄ່ຳຢ່ຳຄືນມານຳເອົາອ້າງ!

ທ້າວສອງຜົວເມຽ ຢືນນ້ຳຢຸ່ຄາວໜຶ່ງ ຕ່າງຄົນຕ່າງກໍ່ຕົ້ນຕັນໃຈເມື່ອຮູ້ສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈຂອງກັນຕື່ນອີກ ນິຄຢຸ່ຄາວໜຶ່ງທ້າວໄບເລີ່ງເວົ້າວ່າ :

— ນ້ອງກໍຄວນໄປພົບພວກນາງ ສົມພອນ, ອອກແຮງ ຊັກຊວນລຸກເມຽນາງ ແລະ ພົນທະຫານຕື່ນອີກ!

— ເລື່ອງນັ້ນ ອ້າງບໍ່ຕ້ອງນ້ຳໃຈ ເອື້ອງຈັນຫອມ ແລະ ພວກນ້ອງທ້າໝົດພວມອອກແຮງຢຸ່.

— ເອີ ຄົນຊັ້ນກໍດີແລ້ວ! ອ້າງໄປແລ້ວເດີ! ພົບກັນຢຸ່ເຮືອນນາງຈັນຫອມເດີ! ມີຫັ້ງບໍ່ອົນ.

※ ※
※

ປູ່ທ່ຽວເຮືອນພັນເອກຄ່ຳສຸກ ມີຮ້ຽເອກວ້າປາລ ຮ້ຽເອກ
ເກດສະໜາ ແລະ ນາງທະຫານອື່ນ ໆ ອີກສອງສາມຄົນທີ່
ຕັ້ງໃຈມາພົບໜ່ຄ່ຳສຸກ ແຕ່ວ່າໜ່ບໍ່ຢູ່ ອີ່ສິນຜູ້ເປັນເມ່ຈ່ຳ
ຕ້ອນຮັບແຂກຕາງຫີວ. ອີ່ສິນ ທ້ຽກິດເຜດ ທ້ຽເວ້ົ ເປັນສີ
ຍຸ້ມ ໆ ແຍ້ມ ໆວ່າ :

— ພວກທ່ານ ອາດຈະຄິດວ່າ ຂ້ານ້ຽເອົາກັນ ກັບທ່ານ
ໂກໂລ ແມນ ຄ່ຳ ສຸກຍ້ອນດອກຜັກແວ່ນແລະດາວໃນບ່າ ຂອງ
ເພິ່ນຊັ້ນບ? ອີ່ສິນເລ່ີ່ມເປີດກະໂປະລົ່ມຂອງມັນດ້ວ ຄ່ຳຖາມ
ແບບກະຕຸກເສ້ັ ນ້ກ່ອນຈ່ຳ ເວ້ົ ຕ. ບ່ແມ່ນ ແນວນັ້ນ ດອກ
ພວກທ່ານເອ ! ນັ່ນໄອ ອະຣິບາດໜ່ຶ ໃນລ່ຳຄ່ ພວກຂ້ານ້ຽ
ຮັກກັນ ຕ້ຽແຕ່ຄາວຍ້ຽເປັນລຸກສິດ ນ່ຳກັນພຸ້ນ ເວລາເອົາກັນ
ທ່ານຄ່ຳສຸກ ກ່ບ່ທັນມີຫ້ຽງດອກ. ແຕ່ຫາກຄວາມຮັກ ເນາະ !
ຂ້ານ້ຽເນາະ? ຊ່ີນີ ພະລ້ຽ ອັນໃດ ຂວ້ຽກັນໄວ້ໄດ້. ພວກຂ້ຽ
ນ້ຽເປັນຄູ່ຫີວເມ່ຍກັນແລ້ວ ທ່ານຄ່ຳສຸກ ຈ່ຳຄ່ຽຂ້ຶ ຄ່ຽເກີນຕ່ໍ
ນາ ຂ້ຶດອກ. ແຕ່ຄັນເວ້ົ ກ່ຄືຈ້ຽວ່າ ເປີດເສ້ືອໃນຫ້ຽ ໃຫ້ເພ່ິ
ເບ່ິ. ຄວາມຈ່ິງແລ້ວທ່ານຄ່ຳສຸກ ມີແຕ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ຽອຸກໃຈ
ຫວ່ຽງ ກ່ອນນ້ ເພ່ິນເປັນຄວາມກັນ ກັບເຂ້ົາໜັກເຕ້ົ ໄດ ! ຄັນ
ຂ້ານ້ຽບ່ຖອກເງ້ົ ນອອກຈ້ຽງເປັນແສນ ໆ, ຮ້ວ ! ຢ້ານທ້ອນ

ເພິ່ນຈະພົ້ນ ຈາກຄຸກ. ແຕ່ປານນັ້ນ, ກໍຄືທ່ານເຫັນ ນັ້ນລະ ເພິ່ນບໍ່ເຫັນໃຈຂ້ານ້ຽ ຈັກເມັດ ເກືອບທຸກຄືນໄປກິນເຫຼົ້າ ເມົາ ນາແຕ່ໃສກໍບໍ່ຮູ້ ໂອ! ເກີນແມ່ນຊາກຂ້ານ້ຽ ມີບາບນີ້ກ່ວ. ຂ້ານ້ຽ ເຮັດທຸກຢ່າງ ເພື່ອຂ້າງຄວາມສຸກ ໃຫ້ເພິ່ນ. ແຕ່ເພິ່ນນັ້ນ ຕິ! ມີແຕ່ເຮັດໃຫ້ບອບຊ້ຳຫົວໃຈ ໄດ້ຜົວນ່ຳເພິ່ນ ຊາດດຽວ ກໍ ພ່ປານນັ້ນ ໂອ! ເກີນແມ່ນຊາດ ຂ້ານ້ຽ ເອົ້ວ! ເອົ້ວ ຈົນເຫົ່ອ ໃຫຼ ຢູ່ໃນຫົວອົກພຸ້ນລະ! ອ່ືສົນຫຼຽວໄປເຫັນ ຮ້ຽ ເອກ ເກດສະ ໜາລັກຍົ້ມຫົວຜ້ຽງວຢູ່ ເລີງເວົ້າໂດ່ງໄປໃສ່ທັນທີວ່າ: ທ່ານ ເກດ ຄ່ືຊຸ່ກໃຈແລ້ວນ່? ເພິ່ນນັ້ນກໍພຸດໂຫໃດ! ບ່ຮູ້ເປີດ ບ່ຮູ້ ອ່ືນເປັນຈັກເທ່ືອ ຄັນເວົ້າແລ້ວມີແຕ່ວ່າ, ຄົນບຸນນ້ົກເຂົ້າໃໝ່ ເທົ້າເຖົ້າ! ຄົນບາບນ້ົ ກິນເຂົ້າເກົ່າ ເທົ້າຕາງ! ວ່າຊັ້ນ! ໂອ! ຈາ! ຈາ! ຜ້ຊາງພວກທ່ານຄ່ືຄ່ືເຂົ້າຄ່ືປາ ເອົາແທ້ເອົາວ່າແທ້ ນ່? ອ່ອນຊອນ ນ່ຳແຕ່ພວກເພິ່ນ ຢູ່ໃນກອງພັນທ່ີສອງ ຂອງ ແນວລາວ ຮັກຊາດ! ບ່ເຫັນເພິ່ນ ສຸລານາລີ ຄືພວກທ່ານ! ແນວນັ້ນລະບ່! ພາງໃນຄອບຄົວ ຈ່ືງມີຄວາມສຸກ ນ້ົຫັ້ງເງິນ ຄ່ຳທ່ີຫາມາໄດ້ກໍບ່ຕ່ວງຫັ້ງແຮ້ງຄາບມາ ກາຄາບໜີ! ໂອ! ເວົ້ານາແລ້ວ ຂ້ານ້ຽ ພ່ຢາກໄປ ໂຕນນ້ຳຕາງ ໃຫ້ສ່ວາງເວນ ພຸ້ນລະ! ເອີ! ອ່ືສົນ ອ່ວາງໜ້າ ໄປຫາ ຮ້ຽ ເອກ ເກດສະໜາ ແລ້ວເວົ້າ! ຕ່-ມ ຄືເຫັນ ພວກທ່ານ ເຮັດ ອະລ ຄ່ືຄະ ຂ້ົ!

ພວກທ່ານຊິເຮັດຫັ້ງ ຊິເລວກັນອີກຊັ້ນບ໋? ເກີນແມ່ນຊາດບ໋ ຜູ້ຊາງພວກທ່ານຄັນບ໋ເຮັດເສິກຄິ່ຢູ່ບ໋ເປັນບ໋?

ການລົມກັນໄດ້ຢຸດສະງັກ ເມື່ອໄດ້ຫາງົນສຽງບາດຕົນຂອງ ຫຼາງຄົນ ຂຶ້ນ ເຮືອນນາ ທຸກຄົນ ອ່ວາງໜ້າ ໄປຫາປາກ ປະຕຸ. ທ່ານທ້າວຕຸ ແລະ ທ່ານບົວຄ່ຳ ພ້ອມທັ້ງອ້ຽງນ້ອງສາມຄົນ ກ້າວເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ. ອ່ືສົນ, ວ້ຽງປາວເກດສະໜາ ແລະນາງ ທະຫາວອົ່ນຢູ່ໃນຫ້ອງລຸກຂຶ້ນ. ອ່ືສົນຍົກເກົ້າອ່ີໃຫ້ທ່ານທ້າວ ຕຸແລະທ່ານບົວຄ່ຳນັ່ງ ແລ້ວຈັດບ່ອນນັ່ງ ໃຫ້ອ້ຽງນ້ອງທ່ີນາ ນ່ຳເພ່ິນດ້ວງທ່ານທ່ີຢ່ຳເກ່ງ. ຕ່ຈາກນັ້ນນັ້ນເວ້ົາວ່ວ:

— ທ່ານຄ່ຳສຸກ ອອກໄປນອກບ້ານຈັກໜ້ໍ ເພ່ິນ ຄ່ງຈະ ກັບມາ.ເຊ່ີນທ່ານວ້ຽງປາວ ແລະ ທ່ານເກດສະໜາ ເວ້ົາ ລົມ ກັບເພ່ິນຄ້ຳ ຂ້ານ້ໍ ຂ່ອອກໄປ ບອກໃຫ້ຄົນໃນເຮືອນ ເອົາເຫຼ້ົາ ເອົາຢາອອກມາຕ້ອນຮັບພວກເພ່ິນ.

ເວ້ົາແລ້ວອ່ືສົນກ້ົມຫົວຄ່ຳນັບ ທ່ານທ້າວຕຸ ເອົາມ່ືລຸບປ່ົກ ເສ່ືອທັ້ງຫຼ້ງດ່ອມຫົວລ່ົງຕ່ຳ ຄ່ໍຢ່ຳງເຂ້ົາໄປຫ້ວຫ້ອງໃນ, ໜ່ ເກດສະໜາສ່ຽນກ້ົນແລ້ວໄອ່ອ ແຮ້ນສອງສາມເທ່ືອທັ້ງ ໆ ທ່ີ. ນັ້ນບ່ໍຢ່ຳກໄອ່ຈັກດ້ົ ແຕ່ຫ່ຳກນັ້ນນ່ີ້ນ່ິດໄສແນວນັ້ນ ກ່ອນນັ້ນຈ່ະ ເວ້ົານັ້ນຫຼ້ງວໄປຫາທ່ານທ້ານຕຸແລ້ວຄ່ຳນວ່ວ:

— ທ່ານຍັ້ງຈ່ໍ້ຂ້ານ້ໍ?

ທ່ານທ້າວຕຸ້ຫຼງວເບິ່ງນັ້ນນ້ຳໜ້ຳ ແຕ່ບໍ່ຕອບ ໜ່ເກດສະ
ໜາເຮັດຕີຫົວແທ້! ແທ້! ແລ້ວເວົ້າຕໍ.

— ຂ້ານ້ຳໄດ້ຫາຶນຊື່ສຽງ ຂອງທ່ານ ນາແຕ່ດິນ ແລ້ວວ່າ ທ່ານເປັນນາງທະຫານທີ່ເກ່ງກ້າສາມາດທີ່ສຸດ ເປັນນັກອີນຊີ ໂຕໜ້ຳ ໃນພຸພຽງເມືອງພວນນີ້! ແຕ່ເມື່ອທ່ານເຂົ້າ ມາຢູ່ໃນ ໃຈກາງທ້ຳໃຫຫີນແນວນີ້ ທ່ານຄືຊ່ຢ່ຽງກນ? ທ່ານ ຄົງບິນ ບ່ໄດ້ດີເກ່ົາຕິ? ນັນເຫຼືອຕາ ໄປໃສ່ວ້ຳປາວແວບ ໜ້ຳແລ້ວ ເວົ້າຕໍ: ທ່ານຄິດວ່າເສິກນ້ຈະເກີດຂຶ້ນອີກບ່ນ້ຂ້ານ້ຳ?

ທ່ານທ້າວຕຸ້ ຫຼງວເບິ່ງນັ້ນເປັນ ເທື່ອທີ່ສອງ ແຕ່ບໍ່ຕອບ. ສະຫາງຄ່ຳໝັ້ນທີ່ນາງ ຳ່ເພີ່ນເລີ່ງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

— ທ່ານທ້າວຕຸ້ນາຫາໂກໂລນແນນຄ່ຳສຸກ. ແຕ່ເມື່ອເຈ້ົາ ຖາມ, ຂ້ຳຄິດວ່າພວກເຈ້ົາຖາມຕົວພວກເຈ້ົາເອງກ່ຄົງຮູ້ແຈ້ງ ຢູ່ແລ້ວເພາະແມ່ນພວກເຈ້ົາເອງກ່ໃຫ້ເກີດສະພາບການເຄ່ັ ຕ່ງຂຶ້ນ. ຕົວຢ່ານນ້ ພວກເຈ້ົາເອງອອກຄ່ຳສັ່ງໃຫ້ທຸກຄົນ ປະຈ ຳຢູ່ຄ້ຳງແຕ່ຊ ຳ້ພັດຈັດວ່ຳງການເວນຍາມຕັນຢູ່ທຸກເສັ້ນ ທ່ຳງ ເພື່ອຈັບກຸມ ຄຸມຂັງ ເອ່ຳອ້ຳງນ້ອງ ນັກຣົບ ພວກຂ້ຳຈ ຳ ນວນໜ້ຳທີ່ບ່ທັນຮູ້ຄ ຳ່ສັ່ງດ່ັງກ່ຳວ ແລະ ນ້ນ້ກ່ເປັນວັນອ ຳ່ທິດ ເຂ ຳ່ອອກໄປຢ້ຳງມຢ ຳ່ມຍ ຳ່ດ ຳ່ພ ຳ້ນ້ອ ຳ່ຍຂ ຳ່ຽ ຳ່ເຂ ຳ່ເຈ ຳ້ຕ ຳ່ມເຄ ຳ່ງໄດ້ ເຮັດມ ຳ. ພວກເຈ ຳ້ເຮັດແນວນ ຳ້ນ, ພວກເຈ ຳ້ຄິດວ່ເປັນກ ຳ່ຽ

ກະທ່ຳທີ່ຖືກຕ້ອງຊັ້ນບໍ? ຊິລົບເລວກັນນັ້ນບໍ່ຍາກດອກ. ພວກເຈົ້າກໍ່ຄົງຊິນລິດຊາດ ຂອງການສູ້ຮົບກັບພວກຂ້ຝ່ມາໄດ້ເກົ້າປີແລ້ວ! ມັນເຜັດມັນແສບແນວໃດພວກເຈົ້າກໍ່ຄົງຈະຮູ້! ແຕ່ຍ້ອນຢາກສ້າງຄວາມຖືກຕ້ອງ ປອງດອງຊາດ ຕາມສັນຍາລະຫວ່າງສອງຝ່າງໄດ້ເຊັນກັນກ່ອງພັນທີ່ສອງຂອງພວກຂ້ຝ່ຈຶ່ງເຂົ້າມາຮ່ວມຢູ່ໃນເຄື່ອຄະນະຍາດແຫ່ງຊາດ!

ໝໍ່ເກດສະໜາອ່ວາງໜ້າໄປຫາສະຫງຄ່ຳໝັ້ນມັນຈົ່ໂລດ ວ່າໄດ້ພົບກັນເທື່ອໜຶ່ງແລ້ວມັນຄາມຈ໋ເຂົ້ຳຕົ້ມວ່າ:

— ຄັນຈັ່ງຊັ້ນ ເປັນຫັ່ງ ພວກທ່ານ ຈ໋ງບໍ່ຮັບການປະດັບຍົດ? ຍ້ອນເຫດນັ້ນລະ ສະພາບການຈ໋ງເຄ່ັ່ງຕ໋ງ.

— ການປະດັບຍົດຫວະ? ຮ໊! ສະຫງຄ່ຳໝັ້ນຫົວຂໍ້ນ ດ້ວງທ່ຳທີລ້ວງກ໋ງດ. ພວກຂ້ຝ່ໄດ້ເວ້ົາ ນ່ຳນ໋ງພົນອ້ວນແລ້ວ ຄັນເຈົ້ຳຢາກຮູ້ໄປຄາມເພິ່ນພຸ້ນເດີ! ແຕ່ລະຫວ່ຳ໋ງພວກເຈົ້ຳ ກັບພວກຂ້ຝ່ຢູ່ທ່ຳ໋ງໃຫ້ຫີນນີ້ ພວກຂ້ຝ່ໄດ້ກ່ ຄວາມອາຄາດບາດໝ໋ງໜັ່ງ໋ຕ່ພວກເຈົ້ຳ? ພວກເຈົ້ຳຈ໋ງເປັນເດືອດ ເປັນແຄ້ນຊອກເລ່ືອ໋ງຊະກລ໋ວບາດໝ໋ງ໋ຕ່ພວກຂ້ຝ່ ພວກຂ້ຝ່ຮູ້ແລ້ວລະວ່ຳ ແມ່ນໃຜ ເອ໋ົາເງິນ ມ໋ຳ ໃຫ້ພວກເຈົ້ຳທ່ຳ ການຂ້ຳ ພັນຂັ້ນເພ່ືອລະຫວ່ຳ໋ງເຊ້ືອຊາດ ດ໋ງວກັນ.

ໝໍ່ເກດສະໜາໜ້ຳແດ໋ງຂ້ຶ້ນຍ້ອນຄວາມຮ້ຳ໋ງແລ້ວຄາມວ່ຳ:

— ແມ່ນໃຈ, ລອງເວົ້າມາເບິ່ງດຸ?

ສະຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນ ຫຼງວເບິ່ງທ່ານທ້າວຕຸ້ເມື່ອຮູ້ວ່າ ເພິ່ນ ອະນຸຍາດໃຫ້ເວົ້າແລ້ວກໍ່ເລີ່ງເວົ້າແຫ້ງໃສ່ມັນວ່າ:

— ເມື່ອກ່ອນນີ້ ແມ່ນ ພວກ ລ່າ ເມືອງ ຂຶ້ນ ຝະລັ່ງ ແຕ່ ປວງ ປະຊາຊົນລາວຕີ ໃຫ້ ພວກ ມັນ ຫອບ ໜີ ກັບ ຕ່ຳ ຄືນ ເມືອ ແລ້ວ ລະ! ບັດ ນີ້ ແມ່ນ ຈັກ ກະ ພັດ ອາ ເມລິ ກາ! ເຈົ້າ ຮູ້ ແລ້ວ ຕີ ຈັກ ກະ ພັດ ແມ່ນ ຫັ ງ? ແຕ່ ເດັກ ຂາດ ບ່ ໄວ ກໍ ຊ້າ ພວກ ມັນ ກໍ ຈະ ຕ້ອງ ຮັບ ໂຊກ ຊະ ຕາ ດ ງວ ກັນ ນັ້ ນ ລະ! ໃຫ້ ເວົ້າ ຈ ໄວ້ ສາ!

ໜ້າ ມ້າ ຂອງ ໜ່ ເກດ ສະ ໜາ ຄື ຈ ງ ວ່ າ ຍາວ ລ ງ ກ່ ວ າ ເກົ່ າ ປາກ ຂອງ ມັນ ຕ ງ ຍຸ ບ ໆ ຄື ຈ ງ ວ່ າ ຢາກ ເວົ້ າ ຫ ງ ອີ ກ ແຕ່ ວ່ າ ວ ງ ປ າ ວ ຫ້ ວ ່ ນ ໄ ວ້ . ທຸ ກ ຄົ ນ ພ າ ກ ັ ນ ນ ິ ດ ຢ ຸ ່ ຄ າ ວ ໜ ງ ທ ່ ານ ທ ້ າ ວ ຕ ຸ ້ ຈ ງ ອ ່ ວ ງ ໜ ້ າ ໄ ປ ຫ າ ວ ້ ງ ປ າ ວ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ າ ດ ້ ວ ງ ພ າ ສ າ ລ າ ວ ສ ຸ ງ ໃ ສ ່ ມ ັ ນ ວ ່ າ :

— ເ ຈ ົ ້ າ ! ເ ປ ັ ນ ຊ ົ ນ ຊ າ ດ ລ າ ວ ສ ຸ ງ ຄ ື ຂ ້ ⸗ ຂ ້ ⸗ ຈ ່ ຳ ເ ວ ົ ້ າ ! ຄ ັ ນ ຊ ັ ້ ນ ຂ ້ ⸗ ບ ່ ເ ວ ົ ້ າ ດ ອ ກ . ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ ່ ຮ ູ ້ ແ ລ ້ ວ ຕ ີ ວ ່ າ ປ ະ ເ ທ ດ ຊ າ ດ ອ ັ ນ ແ ສ ນ ຮ ັ ກ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ເ ສ ງ ຄ ວ າ ມ ເ ປ ັ ນ ເ ອ ກ ະ ລ າ ດ ນ າ ບ ່ ຈ ັ ກ ວ ່ າ ທ ່ ໃ ດ ປ ີ ແ ລ ້ ວ , ພ ີ ່ ນ ້ ອ ງ ຮ ່ ວ ມ ຊ າ ດ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ຕ ົ ກ ທ ຸ ກ ໄ ດ ້ ຍ າ ກ ກ ວ ່ າ ເ ປ ັ ນ ແ ນ ວ ໃ ດ ຕ າ ຂ ອ ງ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ຂ ⸗ ບ ່ ຈ ຳ ເ ປ ັ ນ ຈ ະ ເ ວ ົ ້ າ ອ ີ ກ ແ ຕ ່ ແ ທ ນ ທ ີ ່ ຈ ະ ສ າ ມ ັ ກ ຄ ີ ກ ັ ນ ຊ ່ ວ ງ ບ ້ ານ ແ ປ ງ ເ ມ ືອ ງ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ໃ ຫ ້ ຮ ຸ ່ ງ ເ ຮ ືອ ງ ເ ຫ ຼ ືອ ງ ເ ຫ ຼ ົ ອ ມ ຂ ຶ ້ ນ ໄ ປ ເ ຈ ົ ້ າ ພ ັ ດ ໄ ປ ຟ ັ ງ ຄ ວ າ ມ ຂ ອ ງ

ຈັກກະພັດອາເມລິກາ ທີ່ຢູ່ໃກຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງ ພວກເຮົານັບເປັນແສນໆ ຫຼັກກິໂລແມັດ. ພວກ ເຈົ້າ ຫວິດ ຈາກເປັນລຸກນີ ໃຫ້ປະລັ່ງ ເພື່ອຂ້າຟັນລັ່ນແທ່ງ ພີ້ນ້ອງຮ່ວມ ຊາດຂອງຕົນແລ້ວ. ບາດນີ້ພວກເຈົ້າພັດຢາກເປັນໝາພານ ໃຫ້ຈັກກະພັດອາເມລິກາອີກຊັ້ນບໍ? ຂ້ ຈະ ບອກ ໃຫ້ ພວກ ເຈົ້າຈື່ໄວ້ສາວ່າລຸກແຫ້ງຜຸ້ບອກໄຕ້ໃຊ້ຟ້າແລະນິກ່ຳລ້ຳວ້ຳຊາ ທີ່ສຸດ ຂອງ ຈັກກະພັດອາເມລິກາ ຂະນາດຈຸ່ອນພິນຈ ງ ໄຄ ເຊັກຢູ່ປະເທດຈີນ, ນຸລີຊາອີດຢູ່ອີລັກປາຕິດສະຕາ ຢູ່ກຸ ງ ບາ ແລະ ອື່ນ ໆ ກ່ຖືກປະຊາຊົນ ຂັບໄລ່ໄສຫົວ ໜີ ອອກ ຈາກ ປະ ເທດ. ອັນສ່ ພວກເຈົ້າຢ່າກ່ຢ່ກ້ອງຢ້ຽງເຕັ້ນແຮ້ງເຕັ້ນກາກ ຢ່ ບ່ ໄວກ່ ຊ້ ໃຊ້ກ ຊະ ຕ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ່ ຈ ະ ຄ ື ນ ພ ວ ກ ຄ ົ ນ ຂ ວ ງ ຊ າ ດ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ນ ັ ້ ນ ລ ະ ! ໃ ຫ ້ ເ ຈ ົ ້ ວ ຈ ື ່ ໄ ວ ້ ເ ດ ີ ! ພ ວ ງ ໜ ້ ວ ພ ິ ບ ກ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ຈ ື ່ ໆ ສ ່ ຳ ຫ ຼ ວ ດ ເ ບ ິ ່ ງ ວ ່ ວ ຄ ຳ ເ ວ ົ ້ ວ ຂ ອ ງ ຂ ້ ນ ບ ໍ ? ເ ວ ົ ້ ວ ແ ລ ້ ວ ທ ່ ວ ນ ທ ້ ວ ຕ ຸ ້ ອ ວ ງ ໜ ້ ວ ໄ ປ ຫ ວ ທ ່ ວ ນ ບ ິ ວ ຄ ຳ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ ວ ວ ່ ວ :

— ຄ ຊ ເ ດ ິ ກ ພ ຸ ້ ນ ຕ ິ ເ ພ ິ ່ ນ ຈ ື ່ ນ ວ !

ອ ິ ນ ເ ປ ິ ດ ຜ ວ ກ ັ ້ ງ ອ ອ ກ ນ ວ ນ ັ ່ ງ ຍ ອ ບ ລ ິ ງ ພ ້ ອ ມ ທ ້ ວ ງ ເ ວ ົ ້ ວ ວ ່ ວ :

— ເ ຊ ີ ນ ເ ພ ິ ່ ນ ຢ ຸ ່ ກ ່ ອ ນ ຂ ້ ວ ນ ້ ✓ ຄ ື ໄ ດ ້ ຫ ວ ີ ນ ສ ງ ງ ລ ິ ດ ເ ພ ິ ່ ນ ນ ວ ແ ລ ້ ວ !

ນິສງ໋ງລິດແລ່ນເຂົ້ານາແທ້ ແລ້ວ ກໍໄດ້ຫງິນສງ໋ງບາດຕິນ ຂົ້ນຂັ້ນໄດນາຄາວໜ່ຶ໋ງໜ່ຄ່ຳສຸກໂພ່ໜ້າເຂົ້ານາໃນຫ້ອ໋ງ ນັ້ນ ຮູ້ສຶກແປກປະຫຼາດ ເມ່ືອຫຼ໋ງວເຫັນທ່ານທ້າວຕຸ ເພ່ິນນາ ໃນ ຍາມນ້ີອາດນິເລ່ືອ໋ງສ່ຳຄັນນັ້ນໜ້ວ ຈ່ຶ໋ງນ ທ້ວພະຍາຍາມເຮັດ ປະຈິບປະແຈ໋ງເອ ົ້ານ້ີວນ ີ ຖືກັບດ້ວ໋ງຄວາມອະລິອະລອບແລ້ວ ເວ ົ້ າວ ່ ່ າ :

— ທ ່ ່ ານນ ານ ເ ີ ອ ຍ ນ ຂ ້ ານ ້ ປ ຄ ີ ຈ ະ ນ ິ ວ ໋ ງ ກ ສ ່ ຳ ຄ ັ ນ ?

— ແ ນ ່ ນ ແ ລ ້ ວ ! ເ ຮ ົ ານ ິ ວ ໋ ງ ກ ຢ າ ກ ເ ວ ົ ້ ານ ກ ັ ບ ທ ່ ານ .

— ເ ອ ົ ້ ານ ! ເ ຊ ີ ນ ໄ ລ ດ ! ຂ ້ ານ ້ ປ ຂ ່ ໍ ຟ ັ ງ !

— ເ ຮ ົ ານ ຂ ໍ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ທ ່ ານ ຮ ູ ້ ວ ່ ານ ້ ີ ແ ນ ່ ນ ວ ັ ນ ອ ານ ິ ດ ອ ້ ານ ້ ອ ງ ນ ້ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ານ ອ ອ ກ ໄ ປ ຢ ານ ນ ້ ອ ງ ນ ິ ຈ ່ ຳ ນ ວ ນ ໜ ່ ຶ ໋ ງ ຖ ິ ກ ກ ອ ງ ທ ະ ຫ ານ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ທ ່ ານ ກ ັ ກ ຕ ົ ວ ໄ ວ ້ .

ໜ ່ ຄ ່ ຳ ສຸ ກ ເ ຮ ັ ດ ຕ ິ ນ ຄ ີ ຈ ່ ຳ ວ ່ ານ ັ ນ ບ ່ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ຫ ັ ງ ກ ່ ໋ ງ ວ ກ ັ ບ ເ ລ ່ ືອ ງ ນ ້ ີ ນ ັ ນ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ ່ າ :

— ຂ ້ ານ ້ ປ ບ ່ ຮ ູ ້ ໄ ດ ! ແ ຕ ່ ບ ່ ເ ປ ັ ນ ຫ ັ ງ ດ ອ ກ ຂ ້ ານ ້ ປ ຈ ະ ເ ຮ ັ ດ ຄ ່ ຳ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ປ ່ ປ ໄ ລ ດ ດ ອ ກ ຂ ້ ານ ້ ປ !

ທ ່ ານ ທ ້ າ ວ ຕ ຸ ລ ຸ ກ ຂ ົ ້ ນ ງ ຶ ກ ຫ ົ ວ ໃ ສ ່ ທ ່ ານ ບ ິ ວ ຄ ່ ຳ ອ ່ ວ ໋ ງ ໜ ້ າ ໄ ປ ຈ ັ ບ ມ ື ໜ ່ ຄ ່ ຳ ສຸ ກ ພ ້ ອ ມ ທ ັ ງ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ ່ າ :

— ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ານ ຈ ະ ລ ໍ ຖ ້ ານ ຟ ັ ງ ຄ ່ ຳ ສ ັ ່ ງ ຂ ອ ງ ທ ່ ານ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ .

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກຢືນຟັງສຽງຕີນ ຂອງພວກທ່ານທ້າວຕຸ ທີ່ກັບຄືນເມືອນັ້ນ ໃຫ້ໄປໄກເສຽກ່ອນ ມັນຈຶ່ງເວົ້າໃສ່ໝໍ່ເກດສະໜາ ວ່າ:

— ປ່ຽສາ!

ໝໍ່ເກດສະໜາຖາມຄືນດ້ວຽຄວາມສົນໃຈວ່າ:

— ຮ້ວາ! ລິດຜ່ອນຈຳນວນພົນຂອງພວກມັນໄດ້ທ່ໃດ ມັນກໍດີທ່ນັ້ນລະບ່ຂ້ານ້ຽ!

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກແກ່ວງຫົວແລ້ວເວົ້າຕັດຄວາມວ່າ:

— ເຊົ່ວ! ເຮົາໄປປະຊຸມກັບທ່ານໂກ ໂລນແນນ ຄ່ຳຄ່ອງ ນາດຽວນີ້ໜາ! ເຊື່ອໝັ້ນກອງບັນຊາການແດ່ແມ້! ພວກມັນ ຊ່ໄປໃສໄດ້ ຢູ່ໃນກ່ຳມືພວກເຮົາແລ້ວລະ!

ໝໍ່ເກດສະໜາມິດປານແປ້ນອັດປາກ ແຕ່ມັນກໍຂົ່ມໃຈຫົວ ແຕ່ຮ່ຽມຂອງມັນ ພໍ່ເປັນກາລະຍ້ ຄືນ້ຳດິນຍ່ຽວ. ໝໍ່ຄ່ຳສຸກ ຫຼຽວພຸ້ນຫຼຽວພີ້ເມືອບ່ເຫັນໃຜເວົ້າຫັ້ງເລີ່ງຖາມວ່າ:

— ຄືວ່ານີ້ບາງຄົນຢາກນາ ສະເໜີຄວາມຂັດຂ້ອງ ວ່າ ຊັ້ນເອົ້າເວົ້າໂລດ!

ຮ້ຽໂທໝໍ່ໜຶ່ງເປັນ ຄົນຫົວລ້ານ ແງ່ ຄືຊ່ແກ່ພໍ່ ຄວນແລ້ວ, ລຸກຂຶ້ນເວົ້າວ່າ:

— ຂ້ານ້ຽຂໍ່ສະເໜີ ຂໍ້ຂັດຂ້ອງ! ເກືອບທຸກມື້ ພວກທ່ານ

ເວົ້າແຕ່ເລື່ອງປະດັບຍົກໃຫ້ກອງພັນທີ່ສອງ ມັນຕົບເອິກແປະ ບາດໜຶ່ງແລ້ວເວົ້າຕໍ່. ອັນບັກໂກກນີ້ເດ! ອ້ຽງກາງເຊເຂົ້າ ໃນ ອາກເມນານີ້ ຕ້ຽງແຕ່ສະໄໝ ກອມປາງຍິດ້ງເຫັນຫາກ໋ຕ້ຽງຂຶ້ນ ພຸ້ນໄດ! ແຕ່ເປັນ ຫຼ້ງເທົ່າ ປານນີ້ ກ໋ມ໊ລ໊ ເອ໊ເຕ ນ້ຽ! ທ໋ນ້ັ້ນເປີດ ແລ້ວລະອັນສອງດາວ ພ໋ເປັນແພ້ແວ້ຢູ່ນ້ີ! ກະຊິ ບ໋ມ໊ດອກພັກ ແວ່ນນ ຳ ເພ໋ນແດ່ ບ໋ ພ໋ມ ຳ ຕ໊ດ ບ ຳ ຂ້ ນ ້ ປ ້ ມັນ ເ ຄ ້ ຳ ພ ໋ ຕ ້ ງ ແ ລ ້ ວ ໄ ດ ້ ນ ້ ! ກ ະ ເ ຫັ ນ ໃ ຈ ກ ັ ນ ແ ດ ່ ແ ນ ້ ເ ຫັ ນ ວ ່ າ ກ າ ດ າ ງ !

ໜ ່ ຄ ຳ ສ ຸ ກ ້ ມ ຫ ິ ວ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ຈ າ ງ ໆ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ :

— ບ ່ ເ ປ ັ ນ ຫ ຼ ້ ງ ດ ອ ກ ! ແ ລ ້ ວ ອ ງ ກ ທ ີ ່ ພ ອ ກ ເ ຮ ົ າ ພ ວ ມ ລ ້ ງ ມ ື ເ ຮ ັ ດ ນ ້ ຊ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ຂ ັ ້ ນ ເ ທ ິ ງ ຂ ຶ ້ ນ ກ າ ລ ັ ກ ໃ ຫ ້ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ດ ອ ກ . ສ ະ ນ ັ ້ ນ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຕ ້ ອ ງ ເ ຮ ັ ດ ວ ງ ກ ຢ ່ າ ງ ຂ ະ ຫ ຼ ັ ນ ຂ ັ ນ ແ ຂ ງ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ຕ າ ມ ຄ ຳ ສ ັ ່ ງ ຢ ່ າ ງ ເ ຂ ັ ້ ມ ງ ວ ດ ນ ັ ້ ນ ຣ ິ ບ ເ ທ ົ ່ ໍ ອ ນ ີ ້ ຈ ະ ເ ປ ັ ນ ກ ານ ທ ົ ດ ສ ອ ບ ວ ່ າ ໃ ຜ ຈ ະ ໄ ດ ້ ຂ ຶ ້ ນ ຊ ັ ້ ນ ຫ ຼ ິ ບ ? ກ ອ ງ ບ ັ ນ ຊ າ ກ ານ ສ ຸ ງ ສ ຸ ດ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ງ ຕ ັ ້ ງ ທ ່ ານ ໂ ກ ໂ ລ ນ ແ ນ ນ ຄ ຳ ຄ ່ ອ ງ ມ າ ຈ ົ ດ ຄ ະ ແ ນ ນ ເ ອ ົ າ ເ ອ ງ . ເ ອ ີ ້ ! ໃ ຜ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ສ ົ ນ ໃ ຈ ຫ ຼ ້ ງ ອ ີ ກ ?

ຮ ້ ປ ຕ ິ ໜ ່ ໜ ຶ ່ ງ ອ ີ ກ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ສ ຸ ງ ຂ າ ວ ໜ ້ າ ຜ າ ກ ສ ວ ດ ຜ ົ ມ ຢ ່ ໍ ງ ນ ້ ໍ ປ ົ ກ ໜ ້ ານ ່ ໍ ເ ປ ັ ນ ແ ຊ ່ ມ ແ ຊ ະ ລ ຸ ກ ຂ ຶ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ :

— ຂ ້ ານ ້ ປ ເ ຊ ິ ບ ່ ຂ ັ ດ ຂ ້ ອ ງ ນ ຳ ຍ ົ ດ ນ ຳ ສ ັ ກ ດ ອ ກ ຂ ້ ານ ້ ປ ! ແ ຕ ່ ຂ ້ ານ ້ ປ ສ ົ ນ ໃ ຈ ອ ັ ນ ໜ ຶ ່ ງ ຄ ັ ນ ທ ່ ານ ໂ ກ ໂ ລ ນ ແ ນ ນ ອ ະ ນ ຍ າ ດ ຂ ້ ານ ້ ປ

ຈ໋ໆເວ້ົ.

— ອ້າວ! ກະຍັງວ່າໃຜຂັດຂ້ອໆໝອງໃຈໜ໋ງກ່ໃຫ້ເວ້ົຢ່ເດ!

ໝ່ຄ່າສຸກເວ້ົາຂຶ້ນດ້ວງທ່າທີຫົນຫວາງແຕ່ ໝ່ຜົມຢ່ໆນ້ຳ ບ່ສົນໃຈພ່ທ່າທີ່ກ່ໆກ່ວນັ້ນນັ້ນເວ້ົາຂຶ້ນຊ້ຳໆ ວ່ຳ:

— ພວກເຈ້ົານ໋ງກັບລຸກນ້ອໆໃນຊຸ່ມ້ນ້ີນັ້ນບ່ຕ່ໆໆໜ໋ງກັບເລ້ືອໆຄິວໄກ່. ທຸກຄົນອ່ວ໋ງໜ້ຳຫຼ໋ງວເບ່ິ໋ງນັ້ນ ດ້ວງຄວຳມສົນໃຈວ່ຳ ໝ່ນ້ີນັ້ນຊ່ເວ້ົາໜ໋ງ ຄ່ືນ້ຳແປກໆ ແທ້ຈ່ິນກະທ້ັ໋ງວ່ຳອ່ີ ສ່ືນທ່ີ່ຢ່ຫ້ອໆໃນ ກ່ຄະລຳດອອກນ້ຳໜ໋ງ. ໝ່ຜົມຢ່ໆນ້ຳເວ້ົາຢ່ຳໆ ບ່ໜ້ຳວບ່ໜ໋ງວ່ຳ: ຄິວໄກ່ແລ້ວໆ! ອ້ຳດຍ້ຳເພ່ິ້ນບອກ! ເອ້ຳໄສ້ກ້ວ໋ງຕ່ືນ! ເອ້ຳປ່ືຳຫ່ິວແລະຄ່ຳ! ເລ້ືອໆໃນໃຕ້ຫ້ອໆ! ສອໆອ້ົໆ ສອໆຂ້ຳທ້ຳເກ່ືອດ່ືໆ ປ້ົໆໃຫ້ອ້ຳດຍ້ຳ! ສ່ວນກະດຸກຂ້ຳໆຮ່ຳໆ ຄ່ືໆຂອໆນ້ນ ພວກສຸເອ້ຳໄປແກ໋ໆໃສ່ຜັກ ໃສ່ນ່ິ້ກ່ນສ້ຳເດ! ເມ່ືອ ແກ໋ໆສຸກແລ້ວຕັກນ້ຳໃຫ້ອ້ຳດຍ້ຳຕ່ືມອ່ືກຄ້ວ໋ງໜ່ໆ! ໂຢ້ວຜຸ້ເປ້ັນ ແຫ້ຳນ້ີ້ພ້ັກຊ່ໃຄ້ເລ໋ງໜ໋ງອ່ືກ! ຂ້ຳນ້ ຂ້ັກຂ້ອໆ ເລ້ືອໆນ້ີ້ກອກ! ຫ້ືວ່ຳໃຜບ່ຂ້ັກຂ້ອໆຊ້ັ້ນບ່? ຮ້ວ໋ງ! ຢ່ຳຫ່ິວໄດ! ຄ່ືນຂ້ຳກ້ັນຊຸ່ມ້ ນ້ີ້ກ່ຍ້ອນປ້ຳກ ຍ້ອນທ້ອໆນ້ີ້ລະ! ກອໆພ້ັນທ່ີ່ສອໆ ເຂ້ຳບ່ເຮ້ັກ ແນວນ້ັ້ນເດ! ດ້ີ!ດ້ີຜຸ້ເປ້ັນນ໋ງ ຍ້ໆອ່ິກທຸກອ່ິກຍ້ຳກ ເປ້ັນແບບ ເປ້ັນຢ່ຳໆໃຫ້ລຸກນ້ອໆອ່ືກຊ້ຳ ນ້ີ ໜ໋ງທ່ໃດກ່ບ່ພ່, ບ້ັກວ່ຳວ໋ງກ ໜ້ັກວ໋ງກໜ໋ງ ວ໋ງກ້ລ້ືນວ໋ງກຕ໋ງຊຸກໃຫ້ແຕ່ລຸກນ້ອໆ. ຂ້ຳນ້

ບໍ່ມັກເດີ ແບບນີ້! ຢ່າຊູ່ວ່າຂ້ານ້ອຍບໍ່ບອກໄດ!

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກປາກບໍ່ໄດ້ ເອົາມືສົນຫຼັງຍ່າງໄປຍ່າງມາ ໃຊ້ຫົວຄິດເຫົ່ງເຕີບແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ເລື່ອງນີ້ກໍ່ຈະແກ້ ແຕ່ຂໍ່ໃຫ້ແລ້ວວຽກນີ້ເສຍກ່ອນທ່ານຫົວໜ້າເສນາທິການຊຸງສຸດກໍ່ເວົ້ານຳພວກເຮົາທຸກຄົນແລ້ວເດ! ສະຫະລັດຈະຊ່ວຽເຫຼືອພວກເຮົາຢ່າງບໍ່ອັ້ນ. ຢ່າຊູ່ປາກຄັນຄາກໍ່ໄດ້ຫົ່ນ, ຮູ້ແລ້ວບໍ? ເຂົ້າໃຈແລ້ວບໍ? ໄປ! ພາກັນເມືອນອນເສຽໄປ! ມໍ່ໍ ນອນຈະມີຄ່ຳຊັ່ງສ່ຳຄັນໄດ!

ເວົ້າແລ້ວ ໝໍ່ຄ່ຳສຸກເປີດຜ້ານ້ັ ຍ່າງເຂົ້ໍ້ໄປສຸ່ຫ້ອງ ໃນວ້ຽງປາວເກດສະໜາພ້ອມທັງພັກພວກລຸກຂຶ້ນ ອ໋ືສົນຍ່າງອອກໄປຮ້ຽກທີ່ປາກປະຕຸ, ອ໋ືສົນເວ້ົານຳໝໍ່ເກດຄ່ຽ ວ່າ:

— ທ່ານເກດຢຸ່ກ່ອນຂ້ານ້ຽມີວຽກເວ້ົານຳນ້ຽໜ່ຶ!

ເມ່ືອພວກວ້ຽປາວໄປໄກແລ້ວອ໋ືສົນຈ໋ືງຖາມຄ່ຽ ວ່າ:

— ເປັນແນວໃດເລ່ືອ ຮຸ້ນ່ວນຂອ ພວກເຮົາ?

— ຢາປ່ືນນັ້ນຫວະ?

— ບໍ່ແມ່ນອັ່ນນັ້ນຊ໋ືແມ່ນຫັ ອ ອ໋ືກ?

— ໂອ ງ ນ໋ ຊ໋ືເຮັດແນວໃດ?

ໝໍ່ເກດສະໜາເກ໋ົາຫ໋ວຍອກ!ອ໋ືສົນເລ ງຖາມຢ ້ຳເຂ ້ົາຕ ່ມ ວ່າ:

— ຍັ ຊ ໍ ່ໄ ້ ຊ ້ ນ ວ ?

– ຊັ້ນໄດ້ແລ້ວແຕ່!... ແຕ່!

– ແຕ່ຫັ່ງ? ຈ່ຳນາຫຼາງແຕ່ແທ້?

– ມັນຍາກນ່ຳວຽກນີ້ໜາ! ສອງສາມມື້ ບ່ໄດ້ເມືອໃກ້ຮອດເຮືອນ!

– ຊ້ໍໄດ້ຈັກກີໂລແລ້ວ!

– ຊ້ໍໄດ້ຫຼາງແລ້ວໂດ!

– ໄດ້ບ່ຮ້ຽກີໂລ?

– ຍັງບ່ທັນຕິດເໝິດແຕ່ ຄືຊ່ໍໄດ້ຢູ່ປະ ນານຮ້ຽ ກີໂລນີ້ນາ!

– ໂອ! ຄັນຊັ້ນກ່ດີແລ້ວ! ມື້ໃດຊ່ໍສ້ຳໄປວຽງຈັນ! ທາງວຽງຈັນຖາມນ່ຳນາແລ້ວໂດ!

– ຈ້ຳວ່ານີ້ລະ! ມັນຍາກນ່ຳກອງພັນທ່ີສອງນີ້ນາ! ຄັນມັນອະລຶມກຶມກ່ຳຂຶ້ນແລ້ວ ຢ່ານວກເຮົາ ກ່ເສັກຣິແຕນ ລະບ່!

– ຄັນຊັ້ນ ຂ້ານ້ຽຊ່ໍເວ້ົາ ນ່ຳທ່ານ ໂກໂລນແນນເພ່ິນເບ່ົາ ຮ້ອງຂ່ໃຫ້ເພ່ິນໂຈະໄປຮອດວັນທ ີ 18-19 ພຸ້ນເສງກ່ອນ ແລ້ວ ເພ່ິນຢາກເຮັດແນວໃດຈ່ຳຄ່ຽເຮັດ! ແນວນັ້ນຊ່ໍພ່ໄດ້ບ່?

– ໄດ້ແທ້!

– ເອ! ຕົກລົງກັນທ່ໍນ້ໍ່ກ່ອນ ນ້ໍ່ອນ ຂ້ານ້ຽຈະໄປຫາ ເມ່ງ ທ່ານທ່ໍໃໝນສະຫວັນ!

※ ※
※

ຫໍ່ຄ່ຳສຸກນ້ຳຄົກນົກຢູ່ຕຸ້ກງວໃນຫ້ອງເຮັດວງກຂອງມັນ ມັນບໍ່ຂີ້ດບໍ່ຂຽນໜັງໜ້ດຢ່າກໍ່ບໍ່ສຸບ, ມືນຕາລົກໄລ້ຢຸ ແຕ່ມັນຄື ຊິ່ບໍ່ເຫັນໜັງ ເພາະແມງນີ້ຕອນ ຕາ ເປັນໃໝ່ໆ ຢຸ່ມັນກໍ່ບໍ່ພັບ ນີ້ລະເພິ່ນວ່າຄົນອັບປັນຍາ ເຮັດແນວໃດ, ມັນກໍ່ເປັນຕາເຫຼືອ ໃຈຢຸ່ໄດ, ໃຜຊິ່ເຄີງເຫັນປີດລ້ອມອ້ອມຈອດ ດ້ວງກ່ວ່ລ້ງອາວຸດ ນາບຂຸ່ຈິດໃຈທຸກຢ່າງໆບໍ່ຈັກທໍ່ລະໄຄ່ງບໍ່ຈັກໃຫ້ຍິນຫວ່ວນໃບ ປີວບໍ່ຈັກຫັນປ່ງປືນ ໃຫ່ງ ເຂົ້ໍາໃສ່ໂອ່ງ! ເຮັດສ່ຳນາປີ! ແຕ່ ເທົ້ໍາປ່ານນີ້ກ່ຍ້ງບໍ່ທັນມີຮ່ອງຮ່ຍ ໜັງ ວ່ວກອ່ງພັນທີ່ສອ່ງຈະ ຍອນຈ່ຳນົນ, ພວກເຂົ້ໍາເສ່ງນ້ຳງຢຸ່ຄ່ີ້ຈ່ງ ທອ່ງຖ່ືກໄຟ ບໍ່ຮຸ້ຮ້ອນ ນ້ີລະແມ້! ບ! ບ! ບ! ຊິ່ເຮັດວ່ີທ່ີໃດ ອ່ີກນໍ! ຕັດເຂ້ົໍາຕັດ ນ້ຳກໍ່ເຮັດແລ້ວ! ແຕ່ກ່ງຄືນມ່ງຮ້ອ່ງລ່ໍ້ວ່ີ ຂ່ອ່ງພວກ ເຂ້ົໍາກ່ຍ້ງແຮ່ງຄ່ີເກ່ົ້ວ. ໂອ່ງ! ນ້ີ ເພ່ິນວ່ວເຫຼັກກ້ວພ້ໍ້ຫ່ີນຊ່ວ ຂ່ວນຄົນໜ່ວພ້ໍ້ໄມ້ແກ່ນ ຈ່ັ້ງແມ່ນຊ່ວກ! ຈ່ັ້ງແມ່ນຊ່ວກ! ບໍ່ ເຄ່ີງຮຸ້ ເຄ່ີງເຫັນດອກເປັນແນວນ້ີ! ໜ່ຄ່ຳສຸກ ເອ່ົາມ່ືລຸບດ້ວ ຜຸ ເຈ້ົ່ວຂ່ອ່ງເອ່ົາຢຸ່ຄ່ວວໜ່ົ້ງມັນມ່ືບ່ົກໄສແນວນ້ັ້ນ ເມ່ົ້ອມັນໃຊ້ຫ່ວ ຄ່ິດ. ຕ່ໍ່ນ່ວຈັກມັນຄ່ິດໄດ້ ຄ່ິດດ່ີແນວໃດບຸ ເອ່ົາມ່ືຕ່ີໂຕະດ້ວໄປະ ບ່ວດໜ່ົ້ງແລ້ວຜຸດຸລກຂ່ຶ້ນໜ່ົດແຮ່ງສ່ວງປືນພ່ົກຊ້ໍ້ພ້ັດເກ່ວະ ເອ່ົ່ວຄ່ວນເກ່ົ້ວອ່ີ, ເກ່ົ້ວອ່ີເສ່ງລ້ົ້ມລ່ວງ່ວ່ວງລ່ົ້ງທ້ັບຄົນຂ່ອ່ງມັນ.

ອາກໂກງ! ໂກງ! ເກົ້າຂີ້ຊ້ຳພັດແມ່ນເກົ້າຂີ້ເຫຼັກມັນໂລດໜັກເອົານີ້. ທັບຊ້ຳພັດທັບເອົາໂປ້ຕີນທີ່ມີບາດທີ່ຫາກໍ່ຫຸ້ມ ປາກບາດໃໝ່ໂອ! ຈາ! ຈາ! ມັນໂລດເຈັບເອົານີ້! ມັນໃຈຮ້າງພໍ່ຢາກໂດດເຕະຕີ້ນອີກພຸ້ນລະແມ້! ແຕ່ເຈົ້າແມ່ນັ້ນເອີ! ເຈັບຈົນເກືອບຢືນກໍ່ບໍ່ຢາກໄດ້ຊິເຕະອີກແນວໃດໄດ້, ມັນນັ່ງລົງເຮັດໂກະໂຊ່ຢູ່ຄືລົງຖືກໜ້ອາ ຄາວໜຶ່ງມັນຈຶ່ງປົດເກີບອອກພຸດທີໂທ! ເລືອດອາບປາງຄຶງເທົ້າພຸ້ນນາ! ສົມພໍມັນເຈັບເອົາແທ້ເອົາວ່າດອກ! ມັນຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ:

— ສີນເອີ! ສີນ! ມາຫາອ້າງແດ່!

ອ່ສີນນອນທ້ຳຫຼັບທ້ຳຝັນໄດ້ຫາຶນພໍ່ເປັນສຽງແວວໆ ມັນຂານທ້ຳຫາວນອນວ່າ:

— ຫື! ອ້າງຄ່ຳສຸກຫວະ?

— ແມ່ນແລ້ວ! ອອກມາຫາອ້າງແດ່!

— ໃຫ້ນ້ອງເຮັດຫັ້ງເກາະ?

— ຢ່າເກາະຢ່າແກະຢູ່ຫັ້ນເທາະ! ຍັງວ່າອອກມາເບິ່ງອ້າງແດ່ດຸ?

ອ່ສີນທ້ຳ ນຸ່ງສີ້ນທ້ຳ ຍ່າງຕະເວ່ງຕະວາງ ອອກມາເຫັນເພິ່ນຜຸ້ຜົວນັ່ງໂກະໂຊ່ຢູ່ກໍ່ຟ້າວຖາມວ່າ:

— ຕາງ! ຕາງ! ອ້າງເປັນຫັ້ງເກາະ!

— ຍ້ງເກ້າະ! ເກາະ! ຢຸ່ຫັ້ນອີກເບົ່ງຕີນອ້ຳງນີ້ແມ້!

— ອຸ້ງ! ອີກຂ້ຳແຕກ! ເຈັບບໍ? ເຈັບຫຼາງບໍ?

ອີ່ສີນເວ້ົາຂຶ້ນດ້ວງຄວາມຕົກໃຈພ້ອມ ທ້ຳໂຍບ ລ້ຳຈັບເບົ່ງຕີນຜິວ.ເພ່ືອສະແດງວ່າຕີນເປ້ນບ້ຳງທະຫ້ານຜູ້ກ້າຫ້ານ ບ່ຢ້ານກິວຕ່ໍຄວາມເຈັບປວດ ໝ່ໍຄ່ຳສຸກເວ້ົາຂຶ້ນ ໂດ່ງອວດອ້ຳ ວ່ຳ:

— ຫຸ້່ງ! ດ້ານສ່ຳ!ຂ້ັ້ນ!ຊ່ໍ!ຫ້ັ້ງ. ເອ້ົາແພພ້ັນບ້ຳດນ້ຳພ້ັນ ໃຫ້ອ້ຳງໄວ! ຈ້ັກໜ່ຳພວກບ້ຳງທະຫ້ານຊ່ໍ!ນ້ຳປະຊຸມນ່ຳອ້ຳງ ໃດ!

ຫ້ຼັງຈ້ຳກພ້ັນບ້ຳດ ແລະ ໃສ່ເກ້ີບໃຫ້ດ່ໍ!ແລ້ວອ່ໍ!ສ້ີນຈ່ໍ!ຖ້ຳມ ຜິວວ່ຳ!

— ພວກອ້ຳງຊ່ໍ!ຕ້ັ້ນກ້ັບກອ້ຳງພ້ັນທ່ໍ!ສອ້ຳງແທ້ຫວະ? ຄ້ັນ ຊ່ໍ!ຕ້ັ້ນແທ້ກ່ໍ!ໃຫ້ນ້ອ້ຳງໜ່ໍ!ກ່ອນໃດ!

— ຢ້ຳປ່ືນຂອ້ຳງນ້ອ້ຳງອ່ໍ!ໄປວ້ຳງຈ້ັນໝ່ໍ!ດແລ້ວຕ່ໍ!?

— ໝ່ໍ!ດແລ້ວລະ! ແຕ່ກ້ັບປ່ໍ!ແຕ່ນ ເກ່ໍ!ສ່ະໜ້ຳ ຄ່ໍ!ຊ່ໍ!ນ້ ນ້ອ້ຳງຫ້ຼ້ຳງເຕ່ໍ!ບ! ນ່ໍ!ເວ້ົ້ຳກ້ັນວ່ຳ ນ່ໍ!ປ່ະມ້ຳນ ຮ້ ໜ່ໍ!ກ່ວ້ຳກ່ໍ!ໂລ ບ້ັ!ກຊ່ໍ! ເອ້ົ້ຳໄປແທ້ ພ້ັ!ນ່ໍ!ແຕ່ 50 ກ່ໍ!ໂລ ທ່ໍ!ນ້ັ້ນ. ຮ້ວ້ຳງ! ບ່ໍ!ແມ່ນພວກ ເພ່ືນນ້ຳແລ້ວບ່ໍ!ນ້ັ້ນ, ນ້ອ້ຳງໄປກ່ອນເດ່ໍ!! ອຸ້ງ! ຢ້ຳແນ້! ເອ້ົ້ຳນ້ຳ ເຫ້ັນໜ້ຳ!

ໜ່ຄ່ຳຊຸກຫົວຕໍ່ເມ ພໍເປັນກາຍະຍິ ຄິດວ່າງຖືກກິ່ນ. ຄະ ຍິບຕາພ້ອມທັ້ງງຶກຫົວຕໍ່ເມ ຄືຊິມີຄວາມໝ່ງວ່າ ຈັກໜ້ ອ້າງແລ້ວວ່ງກແລ້ວອ້າງຈະເຂົ້າໄປຫາດອກ.

ຢຸ່ທ່ວງພ່ງນອກ ກອງພັນທີ່ສອງ ຄືຈ້ງວ່າ ບ່ມີການ ກະ ກ່ງມໜ້ງ ຍ້ງດ່ວ່ເມີນຊີວິດ ອັນເປັນປົກກະຕິ ຢຸ່ຕ່ານເຄ່ງ. ແຕ່ ຢຸ່ທ່ວງ ໃນເຮືອນ ອ້ງເອ້ຍ ໄດ້ມີການ ກ່ງມພ້ອມ ສຸ້ຣົບ ຢ່ວ່ງທຸ່ນທ່ຽງເຊື່ອໝັ້ນ ແລະເດັດຂ່ວດ. ພວກມັນຕັດເຂົ້າຄິດ ວ່າອ້ວ່ງນ້ອງ ຈະບ່ມີໜ້ງກິນ ແລ້ວຈະອິດອ່ອນໃຮ່ງແຮ ແຕ່ ພຸດໂທເອ່ີ! ເຂົ້າປ່ວ່ອາຫ່ານ ນ້ຳນົມນ້ຳຕ່ານຂອງອ້ວ່ງນ້ອງ ມີພ່ງພໍ ລ້ງວ່ໃຫ້ເຫຼືອ ເກ່ືອໃຫ້ອ່ືນ ນັບເປັນເດ່ືອນ. ກ່ງວກັບ ລຸກປືນພວກມັນກໍ່ຄິດວ່ ອ້ວ່ງນ້ອງຈະບ່ມີຢ່ວ່ງພ່ງພໍ ເພ່ວະ ໄດ້ໃຊ້ລຸກໄມ້ໃຫ້ຫັດຍິງ ປ້ອນໝົດແລ້ວ, ແຕ່ຟ້ວ່ເອ່ີ! ລຸກປືນ ຂອງອ້ວ່ງນ້ອງກໍ່ມີຢ່ວ່ງເຫຼືອເຟ່ືອ ນອກນັ້ນຢຸກຢ່ວ່ແລະເຄ່ືອງ ໃຊ້ໄມ້ສ ທຸກຊະນິດ ທ່ີຈ່ເປັນ ໃຫ້ແກ່ການສຸ້ຣົບ ອ້ວ່ງເອ້ຍ ນ້ອງກໍ່ມີການກະກ່ງມມ່ວ່ເປັນເດ່ືອນ ໆ ແລ້ວທັ້ງໝົດມີແຕ່ລ ຟ້ວ່ງຄ່ວ່ສ່ັ່ງທ່ນ້ັນ.

— ຄະນະ ກອງ ພັນ ກ່ປະ ຊຸມ ກັນ ຢ່ວ່ງ ລ່ງນ ຕິດ ໃຈ ແຍກ ເຫດການທ່ີເກ່ີດ ຂ້ຶນ ຢ່ວ່ງ ລະ ອ່ງດ ຖ່ີ ຖ້ວນ ແລ້ວ ວ່ວ່ງ ທ່ິດ ທ່ວ່ງ ດ່ວ່ເນ ີນ ງ່ວ່ນ ໃຫ້ ຖ່ືກ ຕ້ອງ ເໝ າະ ສ ມ ກັ ບ ຄ່ວ່ສ່ັ່ງ ຂ ອ ງ ສ ຸ ນ ກ ວ ່ ງ

ທີ່ໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນ ການທະເລາະວິວາດກັບກອງ ທະຫານຝ່າງ
ຂວາຢ່າງສຸດຂີດ ແລະ ປົກປັກຮັກສາກ້ອນກ່ຳລັງຂອງຕົນໄວ້
ໃຫ້ໝັ້ນຄົງ.

ທ່ານທ້າວຕຸ້ ພວມ ໃຊ້ຫົວຄິດ. ເພິ່ນເອົາມືຂົມ ຫຼັງ ຍ່າງ
ໄປຍ່າງມາຢູ່ໃນຫ້ອງເຮັດວຽກຂອງເພິ່ນຢ່າງ ງຽບໆ.ເພິ່ນນັກ
ປຶກຄຳຖາມຕໍ່ ເພິ່ນເອງແລ້ວຄິດ. ຄິດແລ້ວ ເພິ່ນ ຕອບ ເພິ່ນ
ເອງໃນນັ້ນ ສະໝອງ ຂອງ ເພິ່ນກ່ຽວ ກັບຫຼາງບັນຫາ. ເພິ່ນ
ຄິດວ່າ: ຖ້ານັ້ນເດ່ັງເຂົ້າ! ເດ່ັງເຂົ້າ! ຊິເຮັດແນວໃດ? ຊິ
ປ້ອນຕົວເຂົ້າຄືກັນກັບລົ້ນຄ໋ ຖ້າໃຫ້ພວກນັ້ນມາຕີຊິ່ບເປັນຕີ!
ແຕ່! ແຕ່! ຄັນຕີເພື່ອເຮັດຫຍັງ? ຕີເພື່ອຕີລະແມ່ນບໍ່ໄດ້! ຕີ!
ລະແມ່ນ ເພື່ອ ຮັກສາກ່ຳລັງ ເພື່ອຮັກສາກ່ຳລັງຕ້ອງ ອອກໜີ
ຈາກນີ້! ໄປຫາຖານທີ່ໝັ້ນຂອງການປະຕິວັດຈົ່ງໄດ້. ສະນັ້ນ
ຕີ! ລະແມ່ນນ້ຳງວິງລ້ອມ. ທ່ານທ້າວຕຸ້ ໂຕ້ກອກຢາ ນ້ຳງຄຸຄ
ພົ້ນຄ້ວນຢູ່ຄາວໜຶ່ງແລ້ວ ລຸກຍ່າງໄປຍ່າງມາອີກ. ຕ້ອງແບ່ງ
ກ່ຳລັງອອກເປັນສອງກອງພັນ. ກອງພັນໜຶ່ງນີ້ໜ້າທີ່ຕີຫ່ຳ
ລ້ຳ ຈຸດຕ່າງໆນ້ຳງວິງລ້ອມຢຶດເອົາລິດຂອງ ສັດຕຸ ຍິນພວກ
ຄອບຄົວ ອອກສ່ວນກອງພັນໜຶ່ງອີກນັ້ນ ນີໜ້າທີ່ ຖ້ຳ ທ້ຳ
ຕີຣະ ອອກ ໄປຫາຖານທີ່ໝັ້ນແຕ່ເຮັດແນວນີ້! ຕ້ອງເສ ງກ່ຳ
ລ້ຳ ບ່ ຫຼ້ຳ ກ່ ໜ໋ ! ບ່ ຢ ຳ ໃຫ້ເສ ງ ຈັ ກ ຄົ ນ ຈ ະ ຕ້ ອ ງ ເ ຮັ ດ ແ ນ ວ

ໃດ? ທ່ານທ້າວຕຸ້ຍ່າງໄປຍ່າງຫຼາງ ຮອບ ແຕ່ ຍັ ບໍ່ ທັນ ຄິດ ເຫັນ ທາງ ອອກ. ພໍດີ ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ສະຫາງ ຈຳນຽນ ຍ່າງ ເຂົ້າ ມາ ໃນ ຫ້ອງ. ທ່ານ ທ້າວ ຕຸ້ ເລີ່ງ ຖາມ ວ່າ:

— ເປັນ ແນວ ໃດ ອ້າງ ນ້ອງ ພວກ ເຮົາ ກຽມ ພ້ອມ ຢ່າງ ລະ ອຽດ ລະ ອໍ ແລ້ວ ບໍ?

ສະຫາງ ຈຳນຽນ ງຶກ ຫົວ ຄ່ຳ ໆ. ແລ້ວ ຕອບ ວ່າ:

— ກຽມ ພ້ອມ ໝົດ ແລ້ວ! ແຕ່ ເຮົາ ໄດ້ ອອກ ຄຳ ສັ່ງ ໃຫ້ ອ້າງ ນ້ອງ ສຳ ຫຼວດ ເບິ່ງ ການ ກະ ກຽມ ທຸກ ຢ່າງ ຄືນ ໃໝ່ ອີກ.

— ກ່ຽວ ກັບ ດ້ານ ແນວ ຄຶດ ເດ ເປັນ ແນວ ໃດ?

— ທາງ ດ້ານ ແນວ ຄຶດ ຂອງ ອ້າງ ນ້ອງ ກໍ ດີ ຢູ່ ທຸກ ຄົນ ກຽມ ພ້ອມ ສຸ ຣິ ບ ດ້ວຍ ນ້ຳ ໃຈ ເດັດ ດ່ຽວ! ຫຼາງ ຄົນ ຂໍ ຂັນ ອາ ສາ ອຸ້ມ ລຸກ ລະ ເບີດ ເຂົ້າ ໄປ ທຳ ລາຍ ຣົ ຖ ປືນ ກົນ ຂອງ ສັດ ຕຸ.

— ດີ! ທ່ານ ທ້າວ ຕຸ້ ງຶກ ຫົວ ແລ້ວ ຍ່າງ ໄປ ຍ່າງ ມາ ຕື່ມ ອີກ ຄາວ ໜຶ່ງ, ສະຫາງ ຈຳນຽນ ນັ່ງ ລົງ ວ່າ ຈະ ເອົາ ຄຳ ສັ່ງ ຂອງ ສຸນ ກາງ ອອກ ມາ ຄົ້ນ ຄ້ວ ຕື່ມ ອີກ ທ່ານ ທ້າວ ຕຸ້ ເລີ່ງ ນາຍ ຢືນ ຢູ່ ຕໍ່ ໜ້າ ແລ້ວ ຖາມ ວ່າ:

— ວຽກ ງານ ທີ່ ພວກ ເຮົາ ມອບ ໃຫ້ ນາງ ໂສ ພາ, ທ້າວ ຄຳ ແດງ ແລະ ທ້າວ ຄຳ ໝັ້ນ ນັ້ນ ເດ ໄດ້ ຜົນ ແນວ ໃດ?

ສະຫາງ ຈຳນຽນ ນຶກ ຢູ່ ຄາວ ໜຶ່ງ ແລ້ວ ເວົ້າ ຂຶ້ນ ດ້ວຍ ສີ ໜ້າ

ຍິ້ມແຍ້ມວ່າ:

– ໄດ້ຜົນດີພໍໃຊ້! ນີ້ຫຼາງກຸ່ອງຕິດຕໍ່ກັບພວກເຮົາວ່າຈະ ບໍ່ລໍ້ຣົບຕາມຄຳສັ່ງຂອງຂັ້ນເທິງ! ລຸກຜ່ຽ ຂອງ ທະ ຫານກໍ ພວມເປັນຂະບວນ!

ໄດ້ຫງຶບແນວນັ້ນທ່ານທ້າວຕຸ້ງກຫົວສອງສາມເທື່ອແລ້ວ ຍ່າງອອກໄປຫາປ່ອງຢ້ຽມ ສ່ອງສາງຕາໄປໄກ ໆ ຫຼຽວໄປຫາ ພຸຜາປ່າໄມ້ບ່ອນທີ່ເປັນພື້ນຖານເກົ່າຂອງການປະຕິວັດ. ໃນ ທີ່ນັ້ນມີຫ້ວຽນ້ຳລຳເຊ, ມີປ່າດົງພົງໄພທີ່ກ້ວາງຂວາງຍຸ່ທ່ຽ ໄປນາ ມີອາຫານການກິນ ຢ່ຽງນວກນາງກ່ຽງກອງ ມີພໍ້ນ້ອງ ຮ່ວມຊາດ ທີ່ໄດ້ເຝິກຝົນຫຼໍ່ຫຼອມ ນາໃນແປວໄຟ ແຫ່ງການຕໍ່ ສູ້ກູ້ຊາດ ມີຄວາມສາມາດອາດຫານຊານໃຊ ຄ້ຽກອງພັນທີ ສອງຫາກໄປເຖິງທີ່ນັ້ນ ກໍບ່ຕ່ຽງຫັ້ງກັບປ່ຽປ່ຽອາບົນລົ້ງໃສ່ ແມ່ນ້ຳມະຫາສະໝຸດ, ປ່ຽນົກອິນຊີຂົ້ນສຸ່ພຸຫົມມະພານ ປ່ຽ ຊ້ຽງສານເຂົ້າສຸ່ພຸຜາໄດຜາດ່ຽງ ມັນຈະຍຸ່ທ່ຽງເຄື່ອນຍ້ຽງຂະ ໜຽງຕົວເກີດແມ່ແຜ່ລຸກອອກໄປຢ່ຽງບ່ຢຸດຢັ້ງ ບາດນັ້ນຈະມີ ຫັ້ງທີ່ກອງພັນທີ່ສອງຈະບ່ເຮັດໄດ້ເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນ ພາລະກິດປົດປ່ຽຊາດ.

ທ່ານທ້າວຕຸ້ຕື່ນຕັນໃຈເມື່ອຄຶດເຖິງພາລະໜ້າທີ່ ຊ້ຳສຸນ ກ້ຽແລະປະເທດຊາດໄດ້ມອບໝ້ຽງໃຫ້ທ່ານ ພ້ອມທ້ຽຄະ

ນະກອງພັນຕ້ອງພ້ອມກັນຂັດທ້າງເຮືອ ຂອງກອງພັນທີ່ສອງ
ຫຼືກຈາກຟອງອັນຈ້ຳໄລທີ່ເປັນໄພພິບັດ, ຫຼືກຈາກຂັນນ້ຳປັ່ນ,
ຫຼືກຈາກເຫວຫີນຊັນພາກັນກ້າວໄປຮ່ວມຊະນະ ຂັ້ນສຸດທ້າງ

※ ※
※

ตอนที่ 7

ນາງໃສພາຫາກໍກັບມາແຕ່ໄປຫົດຜັກ, ມື້ຈັກເປັນແນວ
ໃດສຸງທໍ່ລະໂຄ່ງຂອງປ່າງຂວາກໍປະກົດວ່າ ຮ້ອງດ່າເປັນອຶກ
ກະທຶກນຶກ ນອງແຕ່ເຊົ້າ ແຕ່ຊຸງວ ເອົາແທ້ ເອົາວ່າ. ນາງໃສ
ພາພ້ອມທັງ ອ້າງເອ້ອງ ນ້ອງ ຫົດຜັກ ມື້ ກໍ່ບໍ່ຄັກແນ່ ພາກັນ
ຟ້າວກັບເຂົ້າຄ້ວງທັງນັ້ກເພາະໄດ້ຫຼືນທໍ່ລະໂຄ່ງ ຂອງພວກ
ນັ້ນປະກາດວ່າ:« 12 ໃນງທ່ຽງຂອງມື້ນ » ວັນທີ 18-5-1959 ເປັນ
ໄລຍະສຸດທ້ຽງຖ້າບໍ່ຍອມຮັບເອົາອັນທີ່ເວີ້ນວ່າປະດັບຍົດຂອງ
ພວກນັ້ນແລ້ວພວກນັ້ນຈະໃຊ້ກຳລັງປາບ,

ນາງໃສພາຫວີຫົນຢ່າງຟ້າວຜັ່ງຈັບເອົາໝວກແງັບນາ
ຖືນຸ່ງສ້ຽ ສີຂຽວ ໃສ່ເກີບ ແກ້ເສ້ອ ແຂນສັ້ນ ອອກນຸ່ງ ເສ້ອຍືດສີ
ຂາວ ແຂນຍາວ ແລ້ວຈັບ ເອົາປືນ ກາກບິນ ທີ່ອີ່ງຢູ່ ຫົວບ່ອນ
ນອນນາສ່ຳໝວດ ເບ່ືງສາກລຸກ ເລ້ືອນອອກ ກົ້ນຫຼ້ືວ ຕາສ່ອງ
ເບ່ືງຄວາມສະອາດພຽງໃນລ່ຳກ້ອງ ພໍດີໃນເວລານັ້ນທ້ຳວຄ່ຳ
ແດງຍ່ຳໆມາພ້ອມທັງຮ້ອງໃສ່ນາງວ່າ:

– ໂສພາເອີ!

– ເຫີ!ນາງໂສພາຂານຄ້ວງສຽງອັນອ່ອນຫວານແລ້ວ ຖາມວ່າ: ນ້ອງກໜ້ງາບ່ອ້າງ?

ທ້າວຄຳແດງຢືນຢູ່ປາກປະຕູເຮືອນແລ້ວເວົ້າວ່າ:

– ເກືອບຈະຮອດໂມງລວມແລ້ວໄດ!

– ເອີ! ຄ້ານ້ອງແດ່!

ນາງໂສພາຈັບເອົາສ້ງແອວ ທີ່ມີຄ້ງລຸກປີນນາຂັດໂດ່ງໄວ ຢ້ີມໄປເອົາເສື້ອສີຂ້ງວນາມຸ່ງທ້ງໃສ່ໝາກກະດຸມທ້ງຍ່າງອອກ ໄປຫາທ້າວຄຳແດງ. ທ້າວຄຳແດງຍ້ີມຫົວ ແລ້ວເວົ້າຄ່ໍ ໆ ວ່າ:

– ແປງໝາກກະດຸມເສື້ອໄວ!

ນາງໂສພາຟ້າວງ້ມເບ່ິ້ງຄໍ່ເສື້ອເມ່ື້ອຮູ້ວ່າຕົນໃສ່ໝາກກະ ດຸມຜິດກ່ຍ້ົກໄລ່ຄ່ໍ ໆ ພ້ອມທ້ງຍ້ີມຫົວດ້ວ້ງຄວາມອ້ງແລ້ວ ບ່ວ້ງໜ້າເຂ້ົ້າໄປຫາປ່ງເຮືອນໃສ່ໝາກກະດຸມເສ້ື້ອໃໝ່ໂດ້ງໄວ ພ້ງ ອ້ິດໃຈໜ່ໍ້ງນາ ງໂສພາກ່ຢູ່ໃນເ ່ື້ອ ງແບບນາ ງເສ ນາ ຮັກ ຢ່ານ ງ ບ ຮ້ ໍ ດ ີ. ທ້ າ ວ ຄ ຳ ແ ດ ງ ຫ ຼ ງ ວ ເ ບ ່ ິ ງ ນ າ ງ ໂ ສ ພ າ ດ ້ ວ ້ ງ ແ ສ ງ ຕ າ ແ ຫ ່ ງ ຄ ວ າ ມ ເ ປ ັ ນ ຫ ່ ວ ງ , ທ ້ າ ວ ຄ ຳ ແ ດ ່ ງ ຄ ິ ດ ໃ ນ ໃ ຈ ວ ່ າ : ໂ ອ ້ ງ ! ນ ິ ກ ອ ້ ້ ງ ງ ນ ້ ໍ ໜ ້ າ ຮ ັ ກ ນ ີ ້ ຈ ະ ຜ ່ ານ ພ ົ ້ ນ ກ ານ ສ ຸ ້ ຊ ີ ວ ິ ດ ອ ັ ນ ດ ຸ ເ ດ ື ອ ດ ເ ທ ່ ື ອ ນ ີ ້ ໄ ດ ້ ບ ? ຖ ້ າ ໂ ສ ພ າ ເ ປ ັ ນ ແ ນ ວ ໃ ດ ໄ ປ ຊ ີ ວ ິ ດ ຂ ອ ງ ຄ ຳ ແ ດ ງ ຈ ະ ເ ປ ັ ນ

ແນວໃດເດ? ນາງໂສພາອາດເດົາຄວາມຄຶດຂອງທ້າວຄຳ ແດງທີ່ປະກົດອອກໃນສາງຕານັ້ນໄດ້ນາງເລີ່ງຄາມວ່າ:

— ອ້າງເປັນຫັງອ້າງຄຳແດງ?

— ອ້າງຊື່ໄດ້ເປັນຫັງ?

— ນ້ອງເຫັນສີໜ້າ ຂອງ ອ້າງເປັນສີເຂົ້າ ๆ. ອ້າງ ເປັນ ຫ່ວງນຳພວກນ້ອງຊັ້ນບໍ?

ນາງໂສພາ ທັງຍ່າງ ທັງຄາມທ້າວຄຳແດງ ຢ່າງກົງໄປ ກົງມາ. ທ້າວຄຳແດງ ແປງຄໍເສື້ອ ໃຫ້ນາງໂສພາ ແລ້ວເວົ້າ ວ່າ:

— ນິກກະຈິບເຟືອງ ຂອງອ້າງ ມີປີກແຂງແລ້ວ! ອ້າງຊື່ ເປັນຫ່ວງຫັງອີກ!

— ຫຸ້ງ! ຢ່າປົດບັງນ້ອງເທາະ! ນ້ອງຮູ້ແລ້ວລະ! ພວກ ອ້າງແທບທຸກຄົນເປັນຫ່ວງນຳແມ່ຍິງພວກນ້ອງ! ຢ້ານພວກ ນ້ອງທົນທານຕໍ່ຄວາມກາກກຳ ແຫ່ງການສຸ້ຣົບ ບໍ່ໄດ້ວ່າຕິ? ມັນນ ຊິ້ ອ້າງຄຳໝັ້ນ ກໍເວົ້ານຳພວກນ້ອງ ແນວນັ້ນ. ຈ້ຳເຊື່ອ ໝັ້ນເຖີດໜາ! ພວກອ້າງສຸ້ຣົບໄດ້ແນວໃດ ພວກນ້ອງກໍສຸ້ຣົບ ໄດ້ຄືກັນນັ້ນລະ!

— ສ່ຳຫັບຍິງໂສດ ຄືພວກນ້ອງນັ້ນ ໃຄແດ່, ແຕ່ກໍບໍ່ພົ້ນ ຈາກຄວາມເປັນຫ່ວງໄດ້ດອກ!

— ເປັນຫັ່ງ?

ນາງໃສພາອ່ວາງໜ້າໄປຄາມທ້າວຄ່າແຄງ ດ້ວງຄວາມ ສົນໃຈ. ທ້າວຄ່າແຄງ ຍົ້ມຫົວ ແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນ ດ້ວງສຽງເສາະ ໃສວ່າ:

— ໂອ, ໂສພາເອີ! ຜູ້ຊາງພວກອ້ວງ ຫາກເປັນ ແນວ ນັ້ນ. ຮັກແລ້ວຫ່ວາ, ຫ່ວາງແລ້ວ ຫວາງ່ໍ່ເພດຍິງ ພວກນ້ອງ. ນ້ອງລອງຄິດເບິ່ງແມ້ ໃຜຈະມີລິດເດດກ້ຳກ້າ ຄືກັນກັບທ້າວ ສົນໄຊ ແຕ່ປານນັ້ນກ່ອນຈະສຸຣົບກັບຍັກກຸມພັນທ້າວສົນໄຊ ກໍ ຍັງເອົາອາໄປເຊື່ອງໄວ້ຢູ່ຖ້ຳ ເສງກ່ອນ. ເວົ້າແທ້ ຄ້ວບ່ມີພວກ ນ້ອງ, ພວກອ້ວງຄືວເຮັດ ກັບພວກນີ້!

— ຫຸ! ອ້ວງຄ່າແຄງ! ນາງໃສພາພ້ວາວເອົາມືຮັດປາກ ເພາະຢ້ານສຽງຫົວດັ່ງໂພດແລ້ວຈ່ໍ່ງເວົ້າວ່າ: ອ້ວງທຽບພວກ ນ້ອງໃສ່ນາງສຸນຸນທາໃນເລື່ອງສົນໄຊພຸ້ນຫວະ? ດຽວນີ້ແມ່ ຍິງພວກນ້ອງບ່ເປັນ ຄືເທບນິຍາງນັ້ນດອກ! ພວກເຂ້ືອງທ່ີມີ ລຸກເລັກເດັກແດງນັ້ນກ່ມີອ້ຳງນ້ອງອຸ້ມລຸກອຸ້ມເຕ້ົາເອົາເຄ່ືອງຄ ຂອງຊ່ວງແລ້ວເດ! ຂໍ່ໃຫ້ພວກອ້ວງເຊ່ືອໝັ້ນເຄ ີດນາ! ພວກ ນ້ອງຈະຜ່ານຜ່າຄວາມຫຼ້ຽງຍາກທຸກປະການໄດ້ ຈະ ຕ່ໍ່ສຸ້ກັບ ສັດຕຸຢ່ວາງຫົວຂາດຄາ ບ່ຕ່ວາງຫຼ້ຽງກັບພວກອ້ວງ ແລະ ພ້ອມ ແລ້ວທ່ີຈະຢ່ໍ່ໃນຂຸນຄອງສຸ້ຣົບ ຄຽງຂ້ວາ ພວກອ້ວງ ຈ່ຶນ ເຖ່ືງ

ຢາດເລືອດຂັ້ນສຸດທ້າງ.

ທ້າວຄ່ຳແດງອັບປັນຍາບໍ່ຮູ້ຜນວດອບຮູ້ແຕ່ຍົ້ມຫົວແລ້ວ ເວົ້າດ້ວງຄວາມຈິງໃຈວ່າ:

— ຊຸມເຊີ!

ໃນເວລາທີ່ເຂົ້າທ້ງສອງ ພວມຮ່ງ ໜ້ວກັນ ຍ່ວງໄປ ຫາ ຫ້ອງປະຊຸມຂອງກອງຮ້ຝ ນັ້ນສະຫງ່ງປະວັດອອກຈາກຫ້ອງ ການຂອງກອງບັນຊາການກອງພັນຍ່ວງນ້ງ ໆ ໄປຫາລົດຍົນ ສີແດງ, ເມື່ອນັບເຫັນທ້າວຄ່ຳແດງເລີ່ງກ້ວກມືເອົາແລ້ວພວກ ເພື່ນຢືນລົມກັນເຫົ່ງເຕີບສະຫງ່ງປະວັດຈ່ຳຂົ້ນລົດອອກຈາກ ຄ້ວງມຸ່ງໜ້າໄປຫາກອງພັນທີ 10 ຂອງປ່ວງຂວາພ້ອມກັບສະ ຫງ່ງຄ່ຳໜັ້ນແລະອ້ວງນ້ອງສີ່ຫ້າຄົນ. ນ້ວງ ໂສພາ ຢືນຄ້ວ ທ້າວຄ່ຳແດງຢູ່ໃກ້ ໆ ເມື່ອທ້າວຄ່ຳແດງຍ່ວງຄືນໄປຫານ້ວງ ໂສພາເລີ່ງຖາມວ່າ:

— ອ້ວງປະວັດໄປໃສ?

— ເພື່ນໄປເອົາເຂົ້ວ!

— ຫື? ພວກນັ້ນ ຍອມເປີກເຂົ້ວ ໃຫ້ພວກເຮົາ ອີກແລ້ວ ຫວະ?

ນ້ວງ ໂສພາຖາມຂົ້ນດ້ວງຄວາມສົນໃຈທ້າວຄ່ຳແດງເຫັນ ວ່າຢືນລົມກັນກ້ວງເດີ່ນບໍ່ເໝາະອີກແລ້ວຈ່ຳຊວນນ້ວງ ໂສພາ

ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງການຂອງກອງຮ້ອ ນອບວ່ງກໃຫ້ນາງໂສພາ ໄປລຸ່ວງພວກເຈົ້ອງນ້ອງຕື່ນອີກ ໃຫ້ພ້ອມກັນຢູ່ໃນທ່ວກ່ງນ ພ້ອມການສຸ້ຣົບອາດຈະລະເບີດຂຶ້ນໃນເວລາໃດກໍ່ບໍ່ຮູ້. ເພາະ ສະພາບການເລ່ົາຕຶງທີ່ສຸດແລ້ວ. ສ່ວນທ້ວາວຄ່ຳແດງຈະບ່ໄດ້ ໄປຮ່ວມໃນການ ລຸ່ວງດັ່ງກ່ວາເພາະທ່ວາກອງບັນຊາການ ໃຫ້ໄປຫ່ວາໃນເວລາ ຣໂມງເຊ້ົ້ວ. ນ່ວາໂສພາກໍ້ມເບ່ົ່ງນ່ວາລຶກ ຢູ່ແຂນແລ້ວເວ້ົ້ວ່ວ:

— ຍັງບ່ທັນ ຣອດໂມງດອກ, ຍັງມີເວລາຫ່ວາງຢູ່. ເອ ເ ອ້ວງຄ່ຳແດງ ອ້ວງຜູ້ເປັນ ນ່ວາງທະ ຫ່ານ ອ້ວງ ພໍ່ຈະ ເວ້ົ້ວໃຫ້ ນ້ອງຮູ້ເລັກນ້ອ ໄດ້ບ? ຖ້ວາການສຸ້ຣົບກັນ ຫ່ວາກລະເບີດຂຶ້ນ ນັ້ນ ພວກເຮ່ົາຈະເຮັດແນວໃດ?

ທ້ວາວຄ່ຳ**ແດງ** ເອ່ົາມືລຸບໜ້ວາຜ່ວາກ. ປົດໝ່ວກ**ອອກ** ເອ່ົາ ມືເສ່ົ້ວຍ່ວມເລັກນ້ອ. ທ້ວາວຄ່ຳ**ແດງ** ມີນິ**ດ**ໃສ**ເຮັດ**ແນວນັ້ນ ເມ່ື**ອ** ໃຊ້ຫ່ວວ**ຄິດ**ຫ່ຼ້ວ**ງ**ຈ**າ**ກມ**ິ**ດຢູ່**ຄ**ວ**ວ**ໜ່ົ**ງ** ທ້ວ**ວ**ຄ່ຳ**ແດງ** ຈ່ົ**ງ**ເວ້ົ**ວ**ຂຶ້ນ ຊ້ວ**ງ**ໆ.

— ແຜນ ການ ສຸ້ຣົບ ເປັນ**ແນ**ວ**ໃ**ດ ນັ້ນ ທ່ວາ**ງ**ການ ຍັ**ງ** ບ່ ທັນ ເ ສ່ົ**ງ**ແ ຜ່ ມ ີ ແ ຕ່ ອ ອ ກ ຄ ຳ ສ່ັ**ງ** ໃ ຫ້ ກ ່ ວ ມ ສຸ້ ຣ ົ ບ ໃ ຫ້ ລ ະ ອ ຽ ດ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ເ ທ ົ ່ າ ທ ີ ່ ຈ ະ ລ ະ ອ ຽ ດ ໄ ດ ້ ໝ ວ ງ ຄ ວ ວ ມ ວ ່ ວ ລ ຸ ລ ່ ວ ງ ທ ່ ວ າ ງ ດ ້ ວ ນ ກ ຳ ລ ັ ງ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຢ ່ ວ ງ ຄ ັ ກ ແ ຜ ່ .

— ເອີ! ອັນນັ້ນນ້ອງເຂົ້າໃຈແລ້ວ, ແຕ່ອ້າງຜູ້ໄດ້ຮັບການອົບຮົມວິຊາການທະຫານຢູ່ສອງແຂວງເຕົ້າໃຮມເປັນຢ່າງດີ, ຖ້າຫາກວ່າມີການສູ້ຮົບກັນນັ້ນ ສະເພາະສ່ວນຕົວຂອງອ້າງ, ອ້າງຈະມີແຜນການແນວໃດ? ອ້າງລອງເວົ້າແຜນການຂອງອ້າງນັ້ນສູ່ນ້ອງຟັງເບິ່ງດຸ!

— ທ້າວຄຳແດງຍິ້ມຫົວຕໍ່ຄຳເວົ້າຂອງນາງໂສພາພ້ອມທັງຄິດວ່າໂສພາເອີ! ນ້ອງເຮັດຄືກັນກັບວ່າ ນ້ຽງເປັນຜູ້ບັນຊາຂອງ ອ້າງ ກໍ່ ປານ, ນ້ອງກໍ່ພໍລຶກ! ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ໃຈນາງໂສພາ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ເຂົາຮັກດ້ວງຄວາມບໍ່ລືສຸດນັ້ນ ທ້າວຄຳແດງ ໄດ້ສະແດງຄວາມສາມາດທາງດ້ານເສນາທິການຂອງຕົນອອກ. ກ່ອນອື່ນໝົດ ທ້າວຄຳແດງເອົາໄມ້ກວາດຂີ້ປຸ້ນອອກຈາກພື້ນເຮືອນໃຫ້ກ້ຽງແລ້ວແຕ້ມແຜນທີ່ທ່ຽໄທຫີນໝາງຈຸດທີ່ຕັ້ງຂອງກອງ ພັນທີ່ສອງ ແລະ ກອງທະຫານປ່ຽງຂວາແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ພວກມັນເອົາທະຫານ ປິດລ້ອມພວກເຮົາ ຮອບດ້ານ ເອົາປືນໃຫ່ຍິ້ນຕັ້ງ ຢູ່ຕາມສັນພູເຫຼົ່ານີ້ ເພື່ອຍິງໃສ່ຄ້ຽງ ຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ຖ້າຢືນຢູ່ ໃນຍຸດທະວິທີ ແຫ່ງການສູ້ຮົບແລ້ວ ພວກມັນໄ່ວ່ທີ່ສຸດ! ໄ່ວ່ແນວໃດວ່າຕິ? ທີ່ນີ້ ແມ່ນສາງອາວຸດ! ນັ້ນແມ່ນກອງສືສານ! ແລະພຸ້ນ ແມ່ນ ກອງ ຂົນ ສ່ຽ ລົດ ຂອງ

ນັ້ນຈອດເຕັ້ນຢູ່. ຈຸດສຳຄັນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີທະຫານຮັກສາມີແຕ່ພໍ
ເວນຍານຕາມທຳມະດາ. ກຳລັງສ່ວນໃຫ່ຍຂອງພວກນັ້ນພາ
ກັນຫຼາມຢູ່ຕາມຈ້ຳງພຸຫາຂຸນຄອງຄ່າສອກນີ້ກໍ່ບໍ່ມີ. ຖ້າການ
ສູ້ຮົບກັນຫາກລະເບີດຂຶ້ນ, ໃຜຊິພາກັນນອນຢູ່ຄ້ຳງນີ້ເພື່ອຄ
ຖ້າໃຫ້ລຸກປືນໃຫ່ຍ ຂອງພວກນັ້ນ ມາຕົກໃສ່? ພວກເຮົາ ຢຶດ
ກອງບັນຊາການນັ້ນທີ່ນີ້ ໄລຄລະບໍ! ພ້ອມກັນນັ້ນ ພວກເຮົາ
ນອກກອງສືສານ, ລະເບີກສາງອາວຸດ! ຢຶດກອງຂົນສົ່ງ ໃນ
ເວລາສອດແຂ້ວຫວີ ກັນແນວນັ້ນ, ປືນໃຫ່ຍຂອງພວ.ນັ້ນ ຊິຮູ້
ຍິງໃສ່ຈຸດໃດ! ແຕ່ຫຼັງຈາກ ຢຶດຈຸດສຳຄັນ ດັ່ງກ່າວແລ້ວ ບໍ
ແມ່ນພວກເຮົາຈະຢູ່ນີ້, ພວກ.ຮົາຄ/ອອກໂດງໄວໂດງໃຊ້ລິດ
ຂອງພວກນັ້ນ ເປັນພາຫານະ ຕີຣະອອກ ໄປຫາເມືອງ ຊຽງ
ຂວາງ ລອງຄາມເບິ່ງແດ່ ພວກນັ້ນຈະແກ້ມືແນວໃດ ຈ່ຳທັນ
ຈັບເອົານາງສາວເສນາຮັກພວກເຮົາໄປໄດ້?

ນາງໄສພາຍິ້ມຫົວແລ້ວພ້າວປິ່ນໜ້າໜີ້ຍອບຄວາມອາຍ,
ຈັກເປັນຫັ່ງຫວ່ານ ນີ້ພວກອ້ານ ຄ່ຳແດງນັກເວ້ີ ຢອກພວກ
ເຮ້ືອງນ້ອງເສນາ ຮັກເອົາແທ້ເອົາວ່າຄັນເອີ່ງຂຶ້ນນີ້ແຕ່ວ່າຮ້ຳ
ເອກເກດສະໜາ ທ້ຳວໜ້າ ນ້ຳໜ້ານ ນາງນັ້ນ, ໄວ້ໃຈນາງນີ້
ໂອ! ພວກອ້ານນີ້ກະດ້ານ! ທ້ຳວຄ່ຳແດງສະແດງຄວາມເອີ
ເນີ່ງຕ່ຳຄວາມອາຍ ຂອງ ນາງໄສພາ ເລີ່ມ ອະ ທິ ບ້ານ ແຜ ນ

ສານຂອງ ເຂົາ ຕໍ່ໄປ ວ່າ:

— ສ່ວນພວກເອື້ອຍ ນ້ອງ ຄອບຄົວ ກໍພາກັນ ຖ ອອກໄປ ຕາມຮ່ອມ ສາງ ເປື່ອມ ນ ້ ນ ີ ້ ໄປ ຄ ້ າ ຢ ຸ ່ ຮ ່ ອ ມ ຫ ້ ວ ງ ທ າ ງ ທ ິ ດ ໃ ຕ ້ ຂ ອ ງ ລ າ ດ ຄ ້ ໍ ເ ມ ື ່ ອ ລ ິ ດ ໄ ປ ຮ ອ ດ ກ ່ ໍ ໄ ດ ດ ຂ ້ ນ ລ ິ ດ ເ ປ ິ ດ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ າ ລ າ ດ ຫ ່ ວ ງ ແ ລ ້ ວ ບ າ ດ ນ ັ ້ ນ ກ ່ ໍ ລ ່ ໍ ໄ ປ ເ ວ ີ ງ ໆ . ອ ັ ນ ນ ີ ້ ! ອ ້ າ ງ ຍ ັ ງ ບ ່ ໍ ທ ັ ນ ເ ວ ້ ໍ ເ ຖ ິ ງ ກ ອ ງ ທ ະ ຫ ານ ຂ ອ ງ ຝ ່ າ ງ ຂ ວ າ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ໃ ຈ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ໄ ດ ! ຄ ້ ໍ ນ ັ ບ ທ ັ ງ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ເ ຂ ້ ໍ ອ ີ ກ ໂ ອ ງ ! ກ ິ ນ ກ ້ ວ ງ ກ ່ ໍ ຍ ັ ງ ຍ າ ກ ໄ ດ ! ຄ ້ ໍ ນ ັ ບ ທ ັ ງ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ເ ຂ ້ ໍ ອ ີ ກ ໂ ອ ງ ! ກ ິ ນ ກ ້ ວ ງ ກ ່ ໍ ຍ ັ ງ ຍ າ ກ ກ ່ ວ າ ໂ ສ ພ າ ເ ອ ີ ງ ! ຮ ້ ວ ງ ບ ່ ໍ ແ ມ ່ ນ ໃ ຫ ້ ຈ ະ ຮ ອ ດ ໂ ນ ງ ແ ລ ້ ວ ບ ່ ໍ ! ອ ້ າ ງ ໄ ປ ກ ່ ອ ນ ເ ດ ີ !

ເວ ້ ໍ ແ ລ ້ ວ ທ ້ າ ວ ຄ ່ ໍ ແ ດ ງ ເ ອ ົ າ ຕ ິ ນ ລ ຶ ບ ແ ຜ ນ ທ ີ ່ ທ ີ ່ ລ າ ວ ແ ຕ ້ ນ ຈ ັ ບ ມ ື ອ ່ ໍ ລ າ ນ າ ງ ໂ ສ ພ າ ຢ ່ າ ງ ແ ໜ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ຢ ່ າ ງ ໄ ປ ຫ າ ທ ີ ່ ທ ່ ໍ ງ ານ ຂ ອ ງ ກ ອ ງ ບ ັ ນ ຊ າ ກ ານ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ນ າ ງ ໂ ສ ພ າ ຫ ຼ ງ ວ ໄ ປ ນ ່ ໍ ທ ້ າ ວ ຄ ່ ໍ ແ ດ ງ ດ ້ ວ ງ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ຊ ົ ນ ໆ ຢ ຸ ່ ພ ວ ງ ໃ ນ ໃ ຈ ນ າ ງ ຄ ຶ ດ ຜ ຸ ້ ດ ງ ວ ່ າ : ອ ້ າ ງ ຄ ່ ໍ ແ ດ ງ ຊ ົ ງ ເ ປ ັ ນ ນ າ ງ ທ ະ ຫ ານ ທ ີ ່ ຍ ັ ງ ບ ່ ໍ ທ ັ ນ ໄ ດ ້ ຜ ່ ານ ບ ິ ດ ຮ ງ ນ ແ ຫ ່ ງ ກ ານ ສ ູ ້ ຮ ົ ບ ນ າ ນ ຫ ຼ ງ ກ ່ ໍ ຍ ັ ງ ມ ີ ແ ຜ ນ ກ ານ ດ ີ ປ ານ ນ ี ้ , ຄ ะ ນ ะ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ຍ ັ ງ ຈ ะ ມ ี ແ ຜ ນ ກ ານ ທ ี ่ ส ะ ຫ ຼ ว ด ส ่ ง ใ ส ไ ป ก ่ อ ว า น ี ้ ນ ับ ເ ປ ັ ນ ພ ັ ນ ໆ ຕ ່ ໍ . ນ າ ງ ຫ ຼ ງ ວ ໄ ປ ຫ າ ພ ວ ກ ທ ະ ຫ ານ ຝ ່ າ ງ ຂ ວ າ ທ ີ ່ ໝ ຸ ບ ໆ ຄ ານ ໆ ຢ ຸ ່ ຂ ້ າ ງ ເ ດ ີ ່ ນ ບ ານ , ນ າ ງ ຈ ່ ໍ ນ ຶ ມ ນ ໍ ່ ຜ ຸ ້ ດ ງ ວ ່ າ :

— ໂອ! ຈ້ຳແມ່ນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມເດ! ນົກເພິ້ນ ວ່ານົກນ້ຳບໍ່ຮູ້ຈັກຕົ້ງ,ແມ່ງໄມ້ບໍ່ຮູ້ຈັກກອງໃບພວກເຈົ້າຖືພວກ ຂ້ຳຊ້ຳຍາມໃດກໍ່ຕໍ່ສູ້ເພື່ອຮັກສາຜົນປະໂຫຍກອັນສຸງສົ່ງຂອງຊາດ ນັ້ນເປັນສັດຕູຜິດຕໍ່ພວກເຈົ້າຊັ້ນບໍ? ບັດວ່າຈັກກະພັດອາ ເມລິກາຢູ່ຄົນລະຂອບຟ້າມາຊ້ຳຈ້ຳຈອບອ້ຳເພື່ອຂຸດເມັ້ອເຖົ້ອ ຫັ້ງພື້ນ້ອງຮ່ວມຊາດແລະບ້ຳຄັບຂົ່ນເທ້ຳພວກເຈົ້ານັ້ນພວກ ເຈົ້ຳຊ້ຳພັດຖືພວກມັນເປັນພະຜູ້ເປັນເຈົ້ຳແລ້ວຂັນອ້ຳສ້ຳຕ້ຳ ຕ້ຳພວກມັນຊັ້ນບໍ? ໂອ! ເຫຼືອໃຈເດ! ຊິເປີກອົກເປີກໃຈ ແນວໃດນໍ່ຈ້ຳເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້ຳຮ້ອກຕົ້ນຕົວໄດ້? ນ້ຳໂສພາ ຢືນນິດຢູ່ຄ້ຳວໜ້ຳ ນ້ຳຈ້ຳພ້ຳງປືນ ຍ່ຳ້ຳໄປຫ້ຳ ພວກເອ້ອງ ນ້ອ້ຳຄອບຄ້ຳວນ້ຳ ແລະພົນທະຫ້ຳນພ້ຳ ໃນກອ້ຳພັນ.

ໃນເວລານ້ີ ສະຫ້ຳງປະວັດ ແລະ ສະຫ້ຳງຄ້ຳໝັ້ນ ພ້ອມ ອ້ຳງນ້ອ້ຳ 5 ຄົນພວມຂ່ີລົດເຂ້ົ້ຳໄປຫ້ຳຄ້ຳງຂອ້ຳງກອ້ຳພັນທ່ີ 10 ທ່ີເປັນກອ້ຳງພັນທ່ີຮ້ຳງກ້ຳວທ່ີສຸດ ຄ້ຳວກ້ຳມສູ້ຮົບກັນ ຫ້ຳກລະ ເບ ິດຂ້ົ້ນກ້ຳລ້ຳງສ້ຳຄັນ ຂອ້ຳງ ກອ້ຳງພັນທ່ີສອ້ຳງ ຈະ ຕ້ອ້ຳ ນອ ກ ກອ້ຳງພັນນ້ີກ່ອນໜຸ່ມເພ່ືອເປັນກ້ຳນຕັດຫ້ວ ງ. ພ່ລ ິ ກຂອ້ຳງພວ ກ ສະຫ້ຳງປະວັດແລ່ນເຂ້ົ້ຳໄປໃກ້ປະຕຸຄ້ຳວງມ ີ ນ ້ຳ ງໝວ ດ ຜູ້ ໜ ່ ້ ຳ ງ ກ ້ ຳ ລ ິ ກ ມ ຶ ກ ແ ລ ່ ນ ອ ອ ກ ມ ້ ຳ ຕ ັ ນ ທ ້ ຳ ງ ດ ້ ວ ງ ທ ່ ້ ຳ ທ ີ ຂ ີ ້ ຳ ງ ຂ ້ ຳ ງ ພ ້ ອ ມ ທ ້ ຳ ງ ຮ ້ ອ ້ ຳ ງ ດ ້ ວ ງ ສ ຽ ງ ຮ ້ ຳ ງ ກ ້ ຳ ວ ວ ່ ້ ຳ :

– ຢຸດ! ຢຸດ!

ລິດທີ່ພວມແລ່ນໄດ້ງ່ວ ເມື່ອຢຸບພະແລ້ ລິດກໍ່ໄດ້ນໄປ ເບື້ອງໜ້າ ຄ້ານັ້ນບໍ່ຫຼີກ ທັນໄຍ້ວ! ຢ້ານ ເມືອ ເມືອງໄກ່ ບໍ່ຂັນ ແທ້ໄດ! ໜ້າ ໜ່ນາງ ໝວດ ດ່ຳປານ ປີ້ນ ຢຸ່ ແລ້ວ ພັດ ແຮງ ດ່ຳ ຂົ້ນ ຕົ້ນ ເພາະ ນັ້ນ ຮ້ອງ ແລ້ວ ຮ້ອງ ຂົ້ນ ວ່າ:

– ພວກ ເຈົ້າ ຢາກ ຕາງ ບໍ? ໃຜ ບອກ ໃຫ້ ຂັບ ລິດ ນາ ນີ້, ຫື? ຖ ອອກ ດ ງ ວ ນີ້!

ສະ ຫາ ງ ປະ ວັດ ພະ ຍາ ຍາມ ທຸກ ວິ ທີ ເພື່ອ ແກ່ ເວ ລາ ໃຫ້ ລາ ວ ອອກ ໄປ ເຖິ ງ ພັ ນ ຈະ ນ ວ ບ ຂຸ ສະ ຫ ງ ພ້ ອ ມ ອ້ ງ ນ້ ອ ງ ກ ເ ສ ງ ນ້ ງ ຢ ! ! !

— ພວກທ່ານ ກ້ຽວ! ຮ້ອງໃຫ້ລຸກ ນ້ອງ ຈາຂ້າ ຈາຍິງ ພວກເຮົາຊິເລວກັນແທ້ບໍ!ຮ້ ?

— ໃຜວ່າ?

— ອ້າວໃຜວ່າ? ເບິ່ງແມ້ຢູ່ເທິງພຸ້ນ! ເມ່ ຮ້ ຮ້ ທ້າວຊ່າ ເພິ່ນນີ້ກໍພຸດໂຫ! ເຮັດກ່ຢ້ກ້ອງຍ້ອງໃສ່ເຮົາ.

ໝໍ່ແສງນິດອຶ່ນຊຶ່ນ ປາບແປ້ນອັດປາກ. ສະຫງ ປະວັດ ຍ່າງໄປນາຢຸ່ຄາວໜຶ່ງ ເພື່ອແກ່ເວລາຕົ້ນອຶກຈ່ຳຈົກເອົາໜັ ຈືຍິ້ນໃຫ້ໝໍ່ແສງພ້ອມທັ້ງເວົ້າວ່າ:

— ນ້ ຮ້, ໜ້ງສື! ເບິ່ງແມ້ແມ່ນລ ງເຊັນຂອງໃກໂລນແນນ ຄ່ ສຸກຫຼືບໍ?

ເວົ້າແລ້ວສະຫງ ປະວັດເອົາມືຄ້ຳແອວເສິ ງຢຸ່ ແລະ ເຮັດ ຕາເປັນສີເຫຼືອດ ໄປໃສ່ສະຫງ ຄ່ ໝັ້ນ ໃນທ ່ານອ ງເຕືອນ ວ່າເວລາເຂ້ -ໄປໃນຄ້ ງຈ ່ ງພ້ອມກັນສ ງເກດເບິ ງ ບ່ອນຕ້ ງປືນ ກົນຂອງພວກນັ້ນຢຸ່ໃສໃຫ້ຊັດເຈ. ສະຫງ ຄ ່ ໝັ້ນ ເຂ້ ໃຈດີ ງ ກຫ ວຄ່ ໆ ແລ້ວຍ້ິ ນຫ ວຕ່ ກັບຄ້ ງທ ່ າທ ່ ບ່ຫ ວ ໄລກ. ຄາວ ໜ ່ ງຕ ່ ນາໝໍ່ຣ ເອກແສ ງເລ ງເວ້ ວ່ າ:

— ເຊີນຂັບລົດເຂ້ ໄປໃນຄ້ ງພຸ້ນໂລດລະຂ້ ນ້ ! ສະຫງ ປະວັດ ຂຶ້ນລົ ແລ້ວຍ່ ວ ງໜ້ ໄປເວ້ ຕ ່ ໝໍ່ແສ ງ ວ່ າ:

— ບອກທະຫານຂອງ ໃຕ້ແດ່, ຢ່າລວນຫຼົກ ຫນວດເສືອ ຫຼາງເດີ! ບັດເສືອຮ້າງພັດຊີ່ເອົາຫົວເຂົ້າເຊັດນ້ຳຕາໄດ!

ເມື່ອແກ່ເວລາສະຫາງຜຸ້ຂັບລົດ ພັດ ເຮັດ ລົດ ເຊໄປ ຕົກ ຮ່ອງຄາວໜຶ່ງຈັກລົດພັດນອດ, ເບິ່ງໄປ ເບິ່ງນາ ພັດວ່າ ຈັກ ລົດຮ້ອນໂພດເນື່ອງຈາກນ້ຳໝົດແລ້ວສະຫາງປະວັດກໍ່ແຕ່ງ ໃຫ້ສະຫາງຜຸ້ຂັບລົດໄປຂໍ່ເອົານ້ຳນຳພວກມັນ. ເອົານ້ຳມາໃສ່ ແລ້ວ, ລົດກໍ່ ແລ່ນ ໄປຕື່ນອີກນ້ຳໜຶ່ງ ຈັກລົດຊ້ຳພັດນອດອີກ ໂອ! ຈ້ຳແມ່ນມັນໂພດຈັກລົດນີ້ກາດາ! ສະຫາງປະວັດລ້ຳ ຈາກລົດເອົາມືຂີນຫຼ້ຳຍ່ຳໆໄປຍ່ຳໆນາເຮັດຕາຂຸງວຄືປີກຜຶ ເມ່ຈົ່ນພຶ່ນພ່ຳໃຫ້ໜ່ ແລ້ວໄດ້ຫາ້ນວ່ ອ້ຳງນ້ອງຢຸ່ຄ້ຳງພວມ ຫົວເຂົ້ຳ! ຈັກລົດຊ້ຳພັດຕ້ຳງແນວນີ້, ໂອ້ງຈ້ຳແມ່ນຊ້ຳກ! ສະ ຫາ້ງປະວັດຮ້ຳງເປັນໃກເປັນໄມ້ຂຶ້ນກ່ສະຫາ້ງຄ່ຳໝັ້ນ ທ່ີເຮັດ ຕົ້ກົ້ນແປ້ງຈັກລົດຢຸ່ນັ້ນ, ສະຫາ້ງຄ່ຳໝັ້ນເຮັດຕ້ີຢ້ຳນສະຫາ້ງ ປະວັດຕ້ີກ່ໄປລ້ີ່ຢຸ່ກາ້ງຄ້ຳງ ຂອ້ງ ພວກມັນແຕ່ເຈ້ຳແມ່ນ້ຳເອ້ີ ສະຫາ້ງຄ່ຳໝັ້ນແລ່ນໄປຮອດໃສຕ ຂອ້ງ ສະຫາ້ງບ່ໄດ້ຢຸ່ລ້ຳ ບອກວ່ ທ່ີຕ້ັ ປ້ີນ ແລະ ຈຸດຕ່ຳ ໆ ພ້ຳງໃນຄ້ຳງສະຫາ້ງ ກ່ຳໄດ້ຢ່ຳງລະ ງ. ສະຫາ້ງປະວັດພັດຮ້ອ້ງຄ້ືນນ ເຮັດ ເຕະກ້ົນບ້ຳດໜ້ຶ່ງສະຫາ້ງຄ່ຳໝັ້ນກ່ປ ບແປ ບຂຶ້ນຫ ວລົດເຮັດ ກ ກ ໆ ແກ ກ ໆ ຢຸ່ຄ້ຳວໜ້ຶ່ງຈັກເລ້ີ ງດ້ຳງຂຶ້ນແລ້ວແລ່ນໄປໄດ້.

ເວົ້າໃສ່ການຂົນເປົ້າເຂົ້າອອກຈາກສາງ ກໍພຸດໂທພຸດທາງ! ເບິ່ງເປົ້າໃດກໍຄືວ່າຂາດເອົາບໍ້! ໂອ! ຈ້າງແມ່ນມັນຫຼັງຈ່ຳ ຕ້ອງຂໍ່ໄປຊອກຫາເຊືອກມາຫຼຶບ ມາຜຸກຕົ່ນອີກ. ເທື່ອນີ້ຊ້ຳ ພັດແມ່ນສະຫາງໜ້ຳອີກເປັນຫຍັ່ງໄປກວດເບິ່ງຄ້າງ ຂອງ ພວກ ມັນ ໂອ ຈ້ຳ ແມ່ນ ມັນ ຄັກ.

ຫຼັງຈາກເບີກເອົາເຂົ້າປ ອາຫານໄດ້ໝົດແລ້ວ ລິດກໍແລ່ນ ອອກຈາກຄ້າງ ຂອງ ພວກ ມັນ ໄປ ບົນ ເສັ້ນ ທາງ ກັບ ຄືນ ສຸ ກ ອ ງ ພັນ ລິດ ກໍ ຕ ງ ນ ຳ ທ ງ ເຖິ ງ ສ ອ ງ ສ ນ ເທື່ ອ ແລ ະ ໂ ຕ ນ ຮ ່ ອ ງ ເປັນ ອີ ກ ກ ະ ທີ ກ ໂ ອ ງ! ຈ ່ ວ ! ຈ ່ ວ ! ເ ກີ ນ ແ ມ ່ ນ ຊ ວ ດ ບ ໍ ພ ້ ວ ທ ່ ໍ ໃ ດ ພັ ດ ແ ຮ ງ ຊ ້ ຳ ພ ວ ກ ອ ້ ຳ ງ ນ ້ ອ ງ ທ ີ ່ ຍ ິ ນ ຄ ້ ຳ ຢ ູ ່ ຄ ້ ຳ ງ ກ ໍ ຮ ້ ອ ງ ໄ ປ ໃ ສ ່ ວ ່ ◌ ◌ ◌

ກັນກັບວ່າຊິ່ວາງແຜນການ ອັນໃດອັນໜຶ່ງທີ່ສະເໜີຍນຟ້າ ສະ
ເໜີຍດິນທີ່ສຸດ. ສ່ວນໝໍ່ແອຕ່ໍ່ນັ່ງຄອກນອກຢູ່ໃກ້ກັບເຄື່ອງ
ໂທລະສັບ. ສິບສອງໂມງທ່ຽງຊ່ໍ່ງເປັນໄລຍະສຸດທ້ຽງໄດ້ຫັ່ງ
ເຂົ້ານາໃກ້ແລ້ວ. ຄາວໜຶ່ງສຽງກະດິ່ງ ໂທລະສັບດັ່ງຂຶ້ນໝໍ່
ແອຕ່ໍ່ຈັບນາຟັ່ງແລ້ວເວົ້າຕ່ໍ່ໝໍ່ຄ່ໍ່ສຸກວ່າ:

— ທ່ານຮ້ໍ່ເອກ ເກດສະໜາໂທນາ! ຖ່ານຄວາມເຫັນ
ວ່າຊິ່ໃຫ້ເຮັດແນະ:ໃດ? ລຸກປຶ້ນເຂົ້ໍ່າລ່ໍ່ກ້ອງໝົດແລ້ວ!

ໝໍ່ຄ່ໍ່ສຸກຫຼຽວໜ້ໍ່າໄປຫາໝໍ່ຄ່ໍ່ຄ່ອງ ໃນທ່ໍ່ານອ່ໍ່ງຖ່ານ
ວ່າຊິ່ເຮັດແນວໃດ ເຮ້ັ່ງເຄ້ົ່າ? ໝໍ່ຄ່ໍ່ຄ່ອງຊ້ໍ່ຳພັດຫຼຽວໄປຫາ
ໝໍ່ສ້ັ່ງ. ໝໍ່ສ້ັ່ງເປ່ົ່າເລ້ັບນ້ ສ່ອ່ໍ່ງສ່ານເທ້ົ່ອ ເອ່ານ້ິດຕ້ັດເລ້ັບຖ
ແລ້ວເສ້ັ່ງຢຸ່ຄ່ໍ່ວ ໝ້ໍ່ຶ່ງຈ້ໍ່ຶ່ງເວ້ົ່ໍ່ວ່ໍ່ວ:

— ຊິ່ຫຼຽວນ່ໍ່ໍ່ຫ່ໍ່ໍ່ເຮ່ໍ່ໍ່ເຮ້ັ່ດຫ່ັ່ງ? ພ່ວກ່ໃ ຊ່ິ່ເຮ້ັ່ດແນ່ວ່ໃ ດ
ກ່ໍ່ເຮ້ັ່ດລ່ະ ບ່ໍ່!

— ຮ້ໍ່ວ່ໍ່ງ! ກ່ໍ່ຕ້ໍ່ອ່ໍ່ງພ້ໍ່ອ ມ ໃ ໝ ໂ ຍ ນ ນ ່ໍ່ ໍ່ ໍ່

ບໍ່ໄດ້ຫຼິ້ນຄືນສ່ວນໝໍ່ສ້ຽຍັງນັ່ງ ເລົ່າຂາຂຶ້ນຫ້ຽງຢູ່ ຄືເກົ່າ ແຕ່ ຄະໂນງຕາຂອງໝໍ່ກໍ ເປັນສີນ້ານ ໆ ຈັກແມ່ນໝໍ່ໄປຫັດກາງ ນາແຕ່ໃສຈຶ່ງໜ້ານ້ານຕາຕາງແນວນັ້ນ? ເມື່ອເຫັນໂກໂລນ ແນນ ທ້ຽສານພາກັນເຮັດເສິງເມິງຢູ່ ດ້ວງຄວາມ ອ່ອນ ເພຼ ແນວນັ້ນໝໍ່ແອຕ່ຳເລີ່ງຖາມຂຶ້ນວ່ຳ:

— ຊ່ຳໃຫ້ຂ້ານ້ຽ ຕອບທ່ານເກດສະໜາແນວໃດ ຂ້ານ້ຽ?

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກອ່ວາງໜ້ານ ໄປຖາມໝໍ່ຄ່ຳຄ່ອງວ່ຳ:

— ຊ່ຳເຮັດແນວໃດ ຫົ ເຄົ້ຳ?

ແທນທ່ຳຈະຕອບຕາມຄ່ຳຖາມ ໝໍ່ຄ່ຳຄ່ອງ ຊ້ຳພັດຫາວ ຂຶ້ນພ້ອມທ້ຽເວ້ຳວ່ຳ:

— ໂອ່ງ! ຮອດຍາມນອນເວັນ ແລ້ວຕິ? ພວກໜຸ່ຊ່ຳເຮັດ ແນວໃດພາກັນເຮັດສາເດ! ເຮົາຂ່ນອນພັກຜ່ອນກ່ອນໂອ່ງ! ເຈັບກ້ານຄໍເອົາແທ້ເອົ້ວ່ຳ!

ໝໍ່ສ້ຽຫຼ່ງວໄປນ ໍ່ໝໍ່ຄ່ຳຄ່ອງ ເປີດຜ້ຳກ້ຳເຂ້ຳໄປຫາຫ້ອງ ນອນແລ້ວອ່ວາງໜ້ານ ມາເຮັດສົບເບ ະພ້ອມທ້ຽ ແລບລິ້ນໃສ່ ໝໍ່ຄ່ຳສຸກ. ໝໍ່ຄ່ຳສຸກຍົກໃຫ່ສອງສາມເທ່ຶອ ແລ້ວ ຍົ້ມຫ້ວໍ ເປັນກ ະຍ ິ ຄ ິ ດວ ງ ດ ິ ນ ຍ ່ ງ ວ ຄ ຳ ວ ໝ ໍ ່ ຈ ຶ ່ ງ ເ ວ ້ ຳ ວ ່ ຳ:

— ໂທ່ໄປຖ ຳ ນ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ່ ຸ ສ ອ ງ ເ ບ ຶ ່ ງ ດ ຸ ! ພ ວ ກ ເ ພ ິ ່ ນ ກ ິ ນ ເ ຂ ້ ຳ ແ ລ ້ ວ ບ ໍ ? ແ ລ ະ ຖ ຳ ນ ເ ບ ຶ ່ ງ ວ ່ ຳ ເ ຫ ຶ ງ ປ ຳ ນ ໃ ດ ພ ວ ກ ເ ພ ິ ່ ນ ຈ ຶ ່ ງ

ນາພົບພວກເຮົາກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນ?

ໝໍແອດ່ຳປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງໂດຍທັນທີຫຼັງຈາກເວົ້າກັນໄປໃຊ້ກັນມາຢູ່ຄາວໜຶ່ງໝໍແອດ່ຳຈຶ່ງລາງງາມວ່າ:

— ທ່ານທ້າວຕຸ້ໄປນອນແລ້ວ!

— ໃຜໃຫ້ມາ?

ໝໍຄຳສຸກຖາມດ້ວງຄວາມສົນໃຈ.

— ທ່ານບົວຄຳຂ້ານ້ຽ!

— ບໍ່ໄດ້ຖາມເພິ່ນຫວະ?

— ຖາມແທ້!

— ເພິ່ນວ່າແນວໃດ?

— ເພິ່ນວ່າອ້າງນ້ອງພວມກິນເຂົ້າ.

— ເລື່ອງປະດັບຍົດເດເປັນແນວໃດ?

— ເພິ່ນວ່າ ຂໍໃຫ້ອ້າງນ້ອງ ກິນເຂົ້າ ແລ້ວກ່ອນ ຈຶ່ງຖາມຄວາມສະໝັກໃຈ ຂອງແຕ່ລະຄົນແລ້ວ ຈະແຕ່ງຄົນມາລາງງາມໃຫ້ຮູ້!

ເມື່ອໄດ້ຫງິນແນວນັ້ນ ໝໍສົງລຸກ ຈາກບ່ອນນັ່ງ ປັບແປບແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ເຮົາກໍເວົ້າດີນຳພວກເຮົາຢູ່ເດ! ທຳມະດາ ທ້ອງຢາກປາກຮ້ອງໄດ!

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກເລີ່ງຄາມວ່າ:

– ເຮັດແນວໃດເດົ້າ?

– ເຮົາວ່າຍິງຂຸ່ຊ້ຳໆ ບ໋ໍ່ຄວນນາ! ຈ້ຳໄວ້ຕອນ ທ່ຽງຄືນ ຂ້ໍ້ຂ້ໍ່ ຂອງມັນຈ້ຳເຮັດຕາມແຜນການບາດດຽວໂລດເປັນຫັ້ງ?

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກຄິດຢູ່ຄາວໜ້ຶ່ງແລ້ວເວ້ົ້າວ່າ:

– ບອກໃຫ້ເກດສະໜາໃຈະໄວ້ກ່ອນເດີ! ແຕ່ຢ່າລືດລະ ການປິດລ້ອມໄດ!

ພໍ່ເວ້ົ້າສຸດຄວາມ ໝໍ່ຄ່ຳສຸກ ງຶກຫົວໃສ່ໝໍ່ສັ້ງ ແລ້ວພາກັນ ເຂ້ົ້າໄປຫາໝໍ່ຄ່ຳຄ່ອງທ່ີ່ນອນເທ້ົ່ງ ຢ່າງສ່ຳລານ ຢ່ໍ່ເທ້ົ່ງຕ່ຽງ ລ່ຊ ໝໍ່ຄ່ຳສຸກເອ້ົ່ວມ້ໍ່ຕ໋ ແກ້ມໝໍ່ຄ່ຳຄ່ອງ ໝໍ່ຄ່ຳຄ່ອງ ນ້ໍ່ນຕາ ຂ້ຶ້ນທ້ັ່ງເວ້ົ້າທ້ັ່ງປ່ໍ້ນໜ້ົ່າເຂ້ົ້າຝ່າວ່າ:

– ຫຸ້່ງຢ່າຢອກນາເວ້ົ່ງ! ເປ້ັນແນວໃດເວ້ົ່ງ! ສ່ຽງປ້ືນຍິງ ຂ້ຶ້ນຟ້ົ່າເພ້ົ່ອນາບຂຸ່ ຄ້ໍ່ບ໋ັນ ເປ້ົ່ດສ່ຽກເວ້ົ່ງ! ບ໋ໍ່ແມ່ນກ່ຽງ ສ້ົ່ບ ສອງ ໃນ ແລ້ວບ໋ໍ?

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກ ໃຈ ບ້ັ່ງ ລ້ົ່ງ ຄ່ຽງ ຂ້ຽງ ໝໍ່ຄ່ຳຄ່ອງ ແລ້ວ ເວ້ົ້າ ວ່າ:

– ພວກເຮົາ ຢຸ ການ ຍິງ ຂຸ່. ຈ້ຳ ລຸກ ປ້ືນ ໄວ້ ຕອນ 12 ໃນ ກ່ຽງ ຄ້ືນ ພຸ້່ນ ຈ້ຳ ຫຸ ບ ບາດ ດ່ຽວ ໂລດ! ຕ່ວນ ແຜນ ການ ທ່ຳ ອ້ຶ ຂອງ ໂຕ ນ້ັ ນ ລະ!

ໝໍ່ຄ່ຳຄ່ອງ ໄດ້ ຫ່ືນ ແນວ ນ້ັ ນ ກ໋ໍ ພ້ຶ ກ ຄ້ືງ ຄ້ືນ ນາ ຜຸ ດ ລຸ ກ ນ້ັ່ ງ

ແລ້ວເວົ້າດ້ວງທ່າທີອວດອ້ວງວ່າ:

– ຊິ່ຍ້ງຂຸ່ເຮັດຫັ່ງ? ໃຫ້ມັນເສ ງລຸກປີ້ນ ແດ່ນີ້ ໄປຫາ 12 ໂມງກາງຄືນ ດ້ອງເຮັດຄືວ່າ ພວກເຮົານີ້ ຢາກແກ້ໄຂ ບັນຫາ ໂດງຈັນຕິ? ໃຕ້ຮຸ້ແລ້ວຕິວິທີຫຼອກໜ້າຕີຫຼ້ງ ຂອງທ່ານທີ່ປຶກ ສາລາຫະລັດອາເມລິກາບອກ, ເຫັນບ່ເຮົາເຮັດ ເຊີ່ນ ເພິ່ນໄປ ວ່ງຈັນ, ບັດເພິ່ນອອກ ຈາກກອງພັນທີ່ສອງ ນາຂ້ຶນຍິນອາ ເລເຫີບ! ດ້ອງເຮັດແນວນັ້ນໃຕ້ຮຸ້ແລ້ວບ່?

ພວກໂກໂລນ ແນນ ທ້ງສານ ພາກັນ ຫົວຂ້ຶນ ດ້ວງຄວາມ ລັ້ນເລ້ງ. ເພ່ືອ ເປັນ ການ ສະຫຼອງ ແຜນການ ອັນດີເລີດ ຂອງ ພວກມັນ ລ່ວງໜ້າ ໄວ້ກ່ອນນັ້ນ ພວກມັນ ພາກັນ ໄຂວ້ກະ ດ້ນອີກກວດໜ່ຶ. ໃນເວລາດ ງວກັນນ ັ້ ໜ່ເກດສະໜາ ພ້ອນ ລຸກ ນ້ອງຂອງມັນພາກັນຢືນຕາກແດດ ໜ້າແຫ້ນ ແກ້ມໃໝ້ຢ່ ເທ້ງພຸລາດຖ້ໍ.

*

* *

ນ້ງໂສພາ ພວນຫ້ງໄທ່ເຂ້ົ້າ ຄົນດ ງວ ຢ່ ໃນຫ ້ອງຂອງ ນ ງເພ ື່ອຫຼ ງວເຫັນທ ້ າວຄ ່ ຳໝ ັ ້ ນຍ ່ າງຜ ່ ານມາ ນ ວ ງເລ ິ ງເອ ີ ້ ນ ໃສ ່ ນ ່ ວ ງ:

– ອ ້ າ ງ ຄ ່ ຳໝ ັ ້ ນ ມ ານ ີ ້ ກ ່ ອ ນ:

ທ້າວຄຳໝັ້ນຍ່າງເຂົ້າໄປຫານາງພ້ອມທັງຖາມວ່າ:

— ເຮັດຫັ່ງ? ຫຼືບໄທ່ເຂົ້າຫວະ? ເອີ! ເຂົ້າພວກອ້າງເອົາມາເມື່ອຄື້ ຄືວ່າແມ່ນເຂົ້າໃໝ່ ແດ່ໄດ, ບອກໃຫ້ເອື້ອງນ້ອງໄປເລືອກເອົາໃສ່ໄທ່ຂອງໃຜຂອງລາວໄວ້ເສງເດ!

ນາງໄສພາຫຼືບບາດເຂັ້ນຂຸດທ້ວງ, ຫຼັງຈາກເອົາແຂ້ວກັດໃໝ່ຫຼືບແລ້ວນາງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ:

— ນ້ຳ້ນລິດພວກເຮົາເປັນແນວໃດ ຄືວ່າຕາງເລື້ອງ ຕາງເລົາແທ້? ບໍ່ແມ່ນອ້າງເນົາເຫົ້າບໍ?

— ໃສວ່າ?

— ຮ້ວາງ! ຂັບລິດຕ່ຳພຸ້ນຕ່ຳໜ້ ຂຸນຂ້ຶ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຄ້ວງນ້ ກະດຸງວ່າອ້ວງຮຸ້ແລ້ວ ເປັນຫັ່ງ ພັດຂັບລ້ວໄປໃສ? ຈິນວ່າອ້ວງນ້ອງເປັນສິບ ເປັນຊາວໄປແກ່ຂ້ຶ້ນຈຶ່ງໄດ້. ນ້ອງເຫັນອ້ວງຈ່ຳນ ງນອອກຈາກທີ່ວ່າກາບຂອງເພິ່ນ ຫຼ ງວ ໄປເບິ່ງລິດພວກອ້ວງສອງສາມເທ້ືອພຸ້ນໄດ! ເພິ່ນຮັກອ້ວງທ່ໃດອ້ວງຊ້ຳພັດຍ່ຳ ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຊ້ວງທ່ນ້ັ ນ!

ທ້າວຄຳໝັ້ນ ນ່ັ ງລ້ວງຂ້ ວງນ ງໄສພ ດ້ານໜ່ ງກ່ ຶ້ນຕັ ນ ໃຈ ຕ່ ຄ ວ ນ ຫ ວ ັ ງ ດ ີ ຂ ອ ງ ນ ວ ງ ໄ ສ ພ , ອ ີ ກ ດ ້ ານ ໜ ່ ງ ກ ່ ຄ ິ ດ ຢ າ ກ ຫ ິ ວ ຕ ່ ລ ະ ຄ ອ ນ ດ ະ ຫ ຼ ກ ໃ ນ ເ ວ ລ າ ໄ ປ ເ ອ ົ າ ເ ຂ ົ ້ , ດ ້ ານ ນ ວ ງ ໄ ສ ພ າ ເ ຫ ັ ນ ສ ະ ຫ ວ ງ ປ ະ ວ ັ ດ ລ ວ ກ ເ ຫ ຼ ັ ກ ບ ະ ລ ອ ງ ອ ອ ກ ນ າ ແ ລ ້ ວ ສ ະ

ຫາງຄ່ຳໝັ້ນເລີ່ອຕາງລົງຈາກຫົວລົດ ແລ່ນຂີ່ຂາເຂົ້າໄປຫາ ໃຈກາງຂອງຄ້າງກອງພັນທີ່ສິບນັ້ນນາງໂສພາຍັງຈະເຮັດຕາ ຍ່ວໃສ່ຫຼາງກ່ວານີ້. ເຫັນທ້າວຄ່ຳໝັ້ນນັ່ງນິ່ງຢູ່ນາງໂສພາ ເລີ່ງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

— ສະພາບເຄົ່າຮ້ອນແນວນັ້ນພວກອ້ວງໄປເອົາເຂົ້າຕັ້ງແຕ່ 7 ໂມງເຊົ້າຈົນວ່າຮອດສິບເອັດສິບສອງໂມງກໍ່ບໍ່ມາຮອດຄ້ວງ ອ້ວງລອງຄຶດເບິ່ງດຸ? ແນວນັ້ນບໍ່ທະຫານປະຕິວັດ?

ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນນີ້ແຕ່ຍິ້ມຫົວຈົນນາງໂສພາເກີດຄວາມຫົນ ຫວ່ວງແລ້ວຖາມວ່າ:

— ຫົວຫຍັງ?

— ຫົວນ້ອງເວົ້າ?

— ຫົວເຮັດຫຍັງ?

— ຢາກຫົວແລ້ວຫົວ!

— ຫຸ! ໜ້າບໍ່ອ່ວງ! ຈ່ຳເບິ່ງພວກເຂ້ຍງນ້ອງຍ້ວງຈະ ຂຸດອ້ວງໃນນ້ຳໃຮນກອງອີກດອກ!

— ເປັນຫຍັງຈ່ຳຂຸດອ້ວງ?

— ໃຕບົກພ່ອງເຂົາກໍ່ຂຸດລະບໍ!

— ອ້ວງບົກພ່ອງຍ້ອນຂັບລົດຕົກຂຸມນັ້ນຫວະ?

— ຍ້ວງຫຼາງກ່ວານັ້ນອີກ! ຈ່ຳລະວັງ!

— ຊິ່ລະວ້ຳລະແວ ໆ ເຮັດຫັ ງ ? ເສ ງ ໃ ຈ ແ ຕ່ ບ່ ມີ ຂຸ ນ ຫ ຳ ງ ບ່ ອ ນ ອ້ ຳ ງ ຍ ັ ງ ຊິ່ ເ ຮັ ດ ໃ ຫ້ ຄ ິ ນ ຊຸ ກ ຫ ຳ ງ ກ ່ ວ າ ຫ ັ ນ .

ໄ ຄ້ ຫ ວ ິ ນ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ນ ຳ ງ ໃ ສ ພ ຳ ຫ ັ ງ ບ ອ ອ ກ ຈ ຳ ກ ທ ້ ຳ ວ ຄ ່ ຳ ຫ ັ ້ ນ ພ ້ ອ ມ ທ ັ ຳ ຫ ຼ ງ ວ ເ ບ ິ່ ຳ ໃ ບ ໜ ້ ຳ ທ ້ ຳ ວ ຄ ່ ຳ ຫ ັ ້ ນ ດ ້ ວ ງ ຄ ວ ຳ ມ ສ ິ ນ ໃ ຈ ແ ລ ້ ວ ນ ຳ ງ ຄ ຶ ດ ວ ່ ຳ ຈ ະ ໄ ປ ລ ຳ ງ ງ ຳ ນ ໃ ຫ ້ ທ ້ ຳ ວ ຄ ່ ຳ ແ ດ ງ ແ ຕ ່ ທ ້ ຳ ວ ຄ ່ ຳ ຫ ັ ້ ນ ເ ວ ົ ້ ຳ ຂ ຶ ້ ນ ກ ່ ອ ນ ວ ່ ຳ :

— ຊິ່ ໄ ປ ໃ ສ ? ຟ ັ ງ ອ ້ ຳ ງ ເ ວ ົ ້ ຳ ກ ່ ອ ນ ແ ນ ້ ! ພ ວ ກ ນ ້ ອ ງ ນ ັ ້ ນ ຫ ຳ ກ ຢ ຳ ກ ເ ປ ັ ້ ນ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ບ ່ ຄ ຶ ດ ຫ ນ ້ ຳ ຄ ຶ ດ ຫ ຼ ັ ງ ເ ວ ົ ້ ຳ ຫ ັ ງ ? ແ ລ ້ ວ ຕ ິ ນ ສ ິ ້ ນ ສ ັ ້ ນ ຢ ຶ ກ ໆ ! ພ ວ ກ ອ ້ ຳ ງ ເ ຮ ັ ດ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ກ ່ ເ ພ ຶ ່ ອ ແ ກ ່ ເ ວ ລ ຳ ນ ້ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໃ ຈ ແ ລ ້ ວ ບ ່ ?

— ແ ກ ່ ເ ວ ລ ຳ ເ ຮ ັ ດ ຫ ັ ງ ?

— ຮ ້ ອ ງ ແ ກ ່ ໄ ປ ຈ ິ ນ ຮ ອ ດ ເ ວ ລ ຳ ກ ອ ງ ບ ັ ນ ຊ ຳ ກ ຳ ນ ສ ັ ່ ງ ພ ຸ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ! ພ ວ ກ ອ ້ ຳ ງ ເ ຮ ັ ດ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ບ ່ ແ ມ ່ ນ ຮ ່ ຳ ວ ໄ ດ ້ ຮ ່ ຳ ວ ເ ຮ ັ ດ ໃ ດ !

— ຊ ັ ້ ນ ບ ່ ? ໂ ອ ! ຈ ັ ່ ງ ຊ ັ ້ ນ ເ ດ ! ຂ ໍ ໂ ທ ດ ເ ດ ີ ອ ້ ຳ ງ ! ນ ້ ອ ງ ຍ ັ ງ ຈ ະ ຕ ້ ອ ງ ໄ ປ ລ ຸ ລ ່ ວ ງ ພ ວ ກ ເ ອ ົ ້ ຳ ອ ງ ອ ີ ກ ໃ ດ ກ ່ ຳ ງ ວ ກ ັ ບ ເ ລ ົ ້ ຳ ນ ັ ້ ກ ະ ດ ຳ ງ ! ແ ຕ ່ ອ ້ ຳ ງ ຄ ່ ຳ ຫ ັ ້ ນ ສ ຳ ທ ຸ ເ ທ ຳ ະ ! ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ນ ້ ອ ງ ຮ ູ ້ ແ ດ ່ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ຳ ຈ ະ ຢ ຸ ່ ໄ ປ ແ ນ ວ ນ ົ ້ ຳ ຈ ິ ນ ຮ ອ ດ ຍ ຳ ມ ໃ ດ ?

— ຖ ຳ ມ ເ ຮ ັ ດ ຫ ັ ງ ?

— ຖ ຳ ມ ຢ ຳ ກ ຮ ູ ້ !

— ຢາກຮູ້ເຮັດຫັ້ງ?

— ກະຍັງວ່າຢາກຮູ້!

— ຂ້ອຍເຫັ່ນວ່າຫ້ອງກຂອງຕົນພັດປະແລ້ວໄປສົນໃຈ ນ່ອງກຂອງຜູ້ອື່ນ! ເຮັດຫຼ້ອນ ຂອງ ໃຕທີ່ກອງບັນຊາການ ນອນໃຫ້ນັ້ນກ່ອນເທີະແມ້!

— ຫຸ້ງ! ອ້ອງຄ່ໍ່ໝັ້ນກາດາງ! ມີແຕ່ຮ້ອງ! ບ່ໍ່ບອກໃຫ້ ກໍ່ຊ່ວງຢ່ວຫານ້ອງເຮັດຫັ້ງໃຫ້ ອີກເດີ້ແຕ່ນີ້ໄປນ່ວ!

ນ່ວງໃສພ່ວຫຼັບຕ່ວຊ້ວງ ອ່ວ່ວງໜ້ວ ເຂົ້ວຝ່ວ ພ້ອມດ່ວງກັນ ນັ້ນ ກໍ່ເຮັດ ຕ່ວນ້ຝ່ລັກ ຊຸ ຍມເບ່ົ່ວ ທ່ວ່ວທ່ີ່ໂຕ້ ຕອບຂອງ ທ້ວ່ວ ຄ່ວ່ໍ ໝັ້ນ ດ້ວ່ວ ງ ສ ໜ້ວ ຍ້ມ ຸ ຫ ແຍ້ ມ ຫ, ທ້ວ່ວ ຄ ຄ່ວ່ໍ ໝັ້ ນ ຮຸ ດ ວ່ວ ນ ວ ງ ໃ ສ ພ ວ ເ ວ ້ ຍ ອ ກ ເ ລ ິ ງ ເ ວ ້ ເ ຍ ິ ງ ຂ ້ ນ ຕ ມ ອ ີ ກ ວ ່ ວ :

— ເບ່ົ່ວ ແມ້! ດ ອ ກ ສ ະ ນ ັ ່ ງ ເ ຊ ຸ ກ ອ ງ ຂ ອ ງ ອ ້ ວ ງ ນ ນ ຄ ຊ ຸ ຖ ກ ແ ມ ງ ພ ຸ ່ ປ ກ ແ ດ ງ ໄ ຕ ໃ ດ ໄ ຕ ກ ໍ ່ ງ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ໃ ຈ ບ ່ ດ ີ ບ ່ ຈ ກ .

ເ ວ ້ ່ ແ ລ ້ ວ ທ ້ ວ ຄ ່ ໍ ໝ ັ ້ ນ ຫ ິ ວ ອ ະ ເ ຫ ິ ່ ງ ຂ ້ ນ ດ ້ ວ ງ ຄ ວ າ ມ ລ ້ ນ ເ ລ ິ ງ . ນ ວ ງ ໃ ສ ພ ວ ເ ຂ ້ ່ ໃ ຈ ຄ ວ າ ມ ໝ ວ ງ ອ ັ ນ ທ ່ ີ ເ ອ ີ ້ ນ ວ ່ ວ ແ ມ ງ ພ ຸ ່ ປ ກ ແ ດ ງ ນ ັ ້ ນ ດ ີ ເ ພ ວ ະ ຄ ່ ໍ ນ ີ ້ ອ ້ ວ ງ ນ ້ ອ ງ ພ ວ ງ ໃ ນ ກ ອ ງ ນ ັ ກ ໃ ຊ ້ ເ ປ ັ ນ ຄ ່ ໍ ເ ຮ ີ ້ ອ ງ ນ ວ ງ ໃ ສ ່ ສ ະ ຫ ວ ງ ຄ ່ ໍ ແ ດ ງ . ນ ວ ງ ໃ ສ ພ ວ ຢ ່ ມ ີ ໄ ປ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ ວ ຈ ອ ກ ນ ້ ໍ ຍ ກ ຂ ້ ນ ຂ ່ ໍ ວ ່ ວ ຊ ິ ຫ ດ ທ ້ ວ ຄ ່ ໍ ໝ ັ ້ ນ ນ ັ ່ ງ ເ ສ ິ ງ ນ ັ ່ ງ ຢ ່ ,ຸ ຍ ກ ຂ ້ ນ ຂ ່ ຸ ຊ ິ ໆ ນ ້ ລ ະ , ນ ້ ໍ ໃ ນ ຈ ອ ກ ບ ່ ມ ີ ພ ່ ເ ມ ັ ດ ດ ອ ກ . ຄ ວ ວ ໝ ່ ໍ ງ

ຕໍ່ນາສະຫາງທ້າສອງ ດິນຈໍ່ກັນຄືເກົ່າ ນໍ້ງລົມກັນ ຄືນົກນ້ຳ ຮ້ອງຈົກຈອກ ຈໍ່ແຈ ຕໍ່ກັນ ໃນຍາມແສງແດດ ແຫ່ງ ລະດຸບານ ໃໝ່ພວມຂ້ຳລັດສະໝີ ອັນສົດສ່ອງ ລົງມາ ອາບໜ້າດິນ. ລົມ ກັນໄປທາງໃດ ນາງ ໂສພາ ກໍ ບໍ່ ລືມ ເລື່ອງ ເກົ່າ ນາງ ຖາມ ວ່າ :

— ເບາະ ! ອ້າງ ຄຳ ໝັ້ນ ! ພວກ ເຮົາ ຊິ ຕິ ກັບ ພວກ ນັ້ນ ແທ້ ຫວະ ?

ທ້າວ ຄຳ ໝັ້ນ ຍິ້ມ ຫົວ ແລ້ວ ຖາມ ຄືນ ວ່າ :

— ເປັນ ຫັ ງ ນ້ອງ ບໍ່ ຖາມ ສະ ຫາ ງ ຄຳ ແດ ງ ?

— ຖາມ ແລ້ວ ແຕ່ ເພິ່ນ ບໍ່ ບອກ !

— ຄັ ບ ຊັ້ ນ ນ້ອງ ຄິດ ແນວ ໃດ ? ຢາກ ໃຫ້ ພວກ ເຮົາ ຕີ ພວກ ນັ ນ ບໍ ? ຫຼື ວ່າ ຍອມ ໃຫ້ ພວກ ນັ ນ ຜຸ ກ ສອກ ?

— ເປັ ນ ຫັ ງ ຈໍ່ ຖາມ ນ້ ອ ງ ແນ ວ ນັ ້ ນ ?

ຮ້ ວ ງ ຊິ ໃຫ້ ຖາມ ແນ ວ ໃດ ?

— ອ້ ງ ບໍ່ ເຊື ່ ອ ນ້ ອ ງ ຫ ວ ະ ?

— ບໍ່ ເຊື ່ ອ ພັ ກ ຊິ ຮັ ກ ສາ ບໍ ່ ໃ ຫ ້ ໝ ່ ເກ ດ ສ ະ ໜ າ ມ າ ດຶ ງ ເອ ົ ້ ນ ້ ອ ງ ໄ ປ ເ ຮ ັ ດ ຫ ັ ງ ?

— ຫຸ ້ ງ ! ພ ວ ກ ອ ້ ງ ນ ັ ກ ແ ຕ ່ ເ ວ ົ ້ ຍ ຢ ອ ກ ນ ັ ້ ນ ລ ະ , ນ ້ ອ ງ ເ ວ ົ ້ ແ ທ ້ ໄ ດ ນ ີ ້ !

— ເ ອ ົ ້ ຍ ິ ກ ແ ລ ້ ວ ! ທ ້ າ ວ ຄ ຳ ໝ ັ ້ ນ ຫ ົ ວ ຮ າ ! ຮ າ ! ແ ລ ້ ວ ຫ ົ ວ

ແຮງຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າເມື່ອເຫັນນາງໂສພາເຣັດຕາຂຽວໃສ່ພ້ອມ
ທັງເຄື່ອງກ່ຳປັ້ນໃສ່. ສຸດທ້າງນາງໂສພາອົດບໍ່ໄດ້ ກໍເລີ່ງຫົວ
ຂຶ້ນນ່ຳເອົາກັບເຮັດກິນ ນ່ຳກັນອີກບັດນີ້ສະຫງ່ຳງາມຈົ່ງເວົ້າ
ຕໍ່ນາງໂສພາດ້ວງທ່າທີສະຫງົບສະຫງ່ຳງມວ່າ:

— ພວກອ້ວງຊິຮູ້ຫັ່ງລື້ນພວກນ້ອງ! ທ່ວງກອງບັນຊາ
ການ ນີແຕ່ສັ່ງໃຫ້ກຽມຮົບແຕ່ຈະຮົບແນວໃດ? ເວລາໃດ
ຈົ່ງຈະຮົບນັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້.

— ສະເພາະນ້ອງ ນີ້ສົນໃຈເລື່ອງໜ່ຳ! ນ້ອງເຫັນດີໃຫ້
ຮົບໄວ່ທ່ໃດຍ່ຳດີ!ນັ້ນແຕ່...

ນາງໂສພາຢຸດຢ່ຳຄວວໜ່ຳທ້ວວຄ່ຳໝັ້ນເລີ່ງຖາມວ່າ:

— ແຕ່ແນວໃດ? ລອງເວົ້ານາເບ່ຳດຸ!

— ອ້ວງກ່ຍ້ງຈົ່ດີ ພວກເຮົາຄົ້ນຄ້ວາຄ່ຳ ສັ່ງຂອງສຸນກ່ວງ
ຫວ່ວງຕົ້ນເດືອນນີ້ວ່າ ໃຫ້ພວກເຮົາອົດ! ຄົນຂອງພວກເຮົາ
ຕ່ວງຮອດສິບຄົນແລ້ວກ່ຍ້ງໃຫ້ອົດ! ເລື່ອງນີ້ອ້ວງກ່ຍ້ງຈົ່ດີ!

— ຈົ່ແທ້!

— ແນ້! ຄົນພວກເຮົາຕີກັບພວກນັ້ນ ຈະບ່ເປັນ ການຝືນ
ຕ່ຄ່ຳສັ່ງຂອງສຸນກ່ວງທ່ານີ້ກ່ອງພັນທ່ີ່ສອງຂອງພວກເຮົາບ່?

ທ້ວວຄ່ຳໝັ້ນ ຕົກສະເງ ຕ່ຄ່ຳຖາມ ດ້ວງກ່ວວ ຢຸ່ເຫ່ວ ເຕ່ີບ
ຮ້ວງ! ຢ່ຳປະໝາດແຂ້ວໝຸ່ນແມ່ໄດເດ! ນີເຫດຜົນຊວນຄິດຢຸ່

ໄດ! ທ້າວຄ່ຳໝັ້ນ ຈົກເອົາກອກຢາ ນາໄຕ້ຄຸດຄິດ ແກ້ບັນຫາ ດ່ຳກ່າວຢູ່ຄາວໜຶ່ງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ:

— ແຕ່ຍັງມີຂໍ້ຄັ້ດອີກໄດ ນ້ອງໂສພາເອີ!

— ຂໍ້ໃດ?

— ນ້ອງກໍຍັງຈົ່ດໃນຄ່ຳຂັ່ງຂອງສຸນກາງນັ້ນມີຂໍ້ໜຶ່ງລະບຸ ໄວ້ຈ້ຳຊີ້ໄດ! ບໍ່ໃຫ້ປະອາວຸດຢ່າງເດັດຂາດ ໃຫ້ຮັກສາກ່ຳລັງ ຢ່າງເດັດດ່ຽວ. ພວກເຮົາອົດມານີ້ ໄດ້ ຈັກ ເດືອນ ແລ້ວ ນ້ອງ ວ່າ? ໄດ້ເຈັດແປດເດືອນແລ້ວເດີ! ເປັນຕົ້ນແມ່ນຄ່ຳວັນທີ 14-15 ມານີ້ນ້ອງວ່າພວກເຮົາບໍ່ອົດຊັ້ນບໍ? ນ້ຳຕາຊິເປັນເລືອດແລ້ວ ໄດ! ພວກມັນໃຊ້ກ່ຳລັງປົດລ້ອມ, ໃຫ້ຍິນເວີ່ນນາບຂຸ່ຫວ່ານ ໃບປິວຊ້ຳຈ້ຳຈອບອ໋ ແລະ ຮັດວ໋ຳລ້ອມແຄບ ເຂົ້ານ່ຳທຸກມື້ ພ້ອມກັນນັ້ນ ພັດຍັງຕັດເຂົ້າ ຕັດນ້ຳອີກ. ນ້ອງພັດຍັງຈ່ຳແຕ່ ຄ່ຳທີ່ວ່າໃຫ້ອົດນັ້ນຫວະ? ພວກເຮົາ ຊິອົດໄປຮອດມື້ໃດອີກ, ອົດໄປຮອດມື້ ພວກມັນ ເອົາໄມ້ຄ້ອນ ມາທຸບ ໃສ່ຫົວບຸ້ນບໍ? ບໍ່ ໄດ້! ບໍ່ໄດ້! ພວກເຮົາຕ້ອງ ເອົາກ່ຳ ປັ້ນເຫຼັກ ຈ້ຳໃສ່ ຂະໜັບ ພວກມັນກ່ອນເຮົາຈຶ່ງຮັກສາ ກ້ອນກ່ຳລັງ ຂອງພວກເຮົາໄວ້ ໄດ!

— ອ້າງເວົ້າກໍຖືກແຕ່ຍັງມີເລື່ອງນີ້ອີກໄດ?

— ເລື່ອງຫັ່ງ?

— ບັນດາຜຸ້ນ ຳ ຂອງພວກເຮົາ ຍ ັ ງ ຢ ຸ ່ ວ ງ ງ ຈ ັ ນ ພ ຸ ້ ນ ! ເ ຮ ົ າ ຕ ິ ພ ວ ກ ນ ັ ນ ຢ ຸ ່ ນ ີ ້ ! ພ ວ ກ ບ ັ ກ ຫ ຸ ງ ຊ ະ ນ ະ ນ ິ ກ ອ ນ ລ ຸ ກ ແ ຫ ຼ ້ ງ ຊ ັ ້ ນ ຈ ຳ ຂ ອ ງ ຈ ັ ກ ກ ະ ນ ັ ດ ອ າ ເ ມ ລ ິ ກ า จ ะ ບ ่ ก ะ ท ำ ร ้ า ง ใ ห ้ บ ั น ด า ผ ุ ้ น ำ ເ ຮ ົ າ ພ ຸ ້ ນ ບ ໍ ?

— ໂ ອ ງ ! ໂ ສ ພ າ ເ ອ ີ ງ ! ຖ ້ າ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ຖ ຶ ກ ປ າ ບ , ก อ ง ป ะ ก อ บ อ า ว ุ ธ ข อ ง พ ว ก เ ร ົ า ນ ี ้ ຖ ຶ ກ ດ ັ ບ ສ ູ ນ ແ ລ ้ ว , บ ั น ด า ผ ุ ้ น ำ ข อ ง พ ว ก เ ร ົ า ແ ຮ ງ ບ ่ ม ี บ ่ อ ນ ອ ີ ງ . ຄ ັ ນ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ແ ຂ ວ ງ , ພ ວ ก เ ร ົ า ม ้ า ง ว ิ ง ล ้ อ ม พ ว ก ม ั น ອ ອ ก ไ ก ແ ล ้ ว ข ะ ห ู ง ก ำ ล ั ง พ ว ก เ ร ົ า ອ ອ ก ต ี ห ิ ว พ ว ก ม ั น จ ิ น ใ ห ้ ห ม ด จ ่ ุ ด ุ ่ ย ! เ ว ้ า น ำ ห ม า , เ ร ົ า ช ิ ้ ธ ้ อ ง ง ู ง ่ า ! เ ธ ะ ! ท ั ้ ง ! ท ั ้ น บ ่ พ ้ ก อ ก ! ต ้ อ ง เ อ ົ า ส ั บ ฟ ้ า ธ ำ ล ั ง จ ิ น ธ ้ อ ง เ ห ้ ว ! เ ห ้ ว ! ผ ุ ้ น ม ั น จ ึ ง ป ะ ช ิ ้ น ต ่ อ น ห ม า ป า ต ่ อ น ใ ห ญ ่ ม ้ อ ง ใ ส พ า เ อ ิ ง !

ນ າ ง ใ ส พ า เ ธ ั ก ช ี ว ล ิ ง ຢ ู ่ ค า ว ห ม ้ า ง แ ล ้ ว เ ว ้ า ว ่ า :

— ແ ม ่ น แ ທ ้ ໄ ດ ่ ! ม ้ อ ง ก ่ ค ิ ด ค ื ้ อ ง ! แ ต ่ เ ห ็ ง ป า ม ใ ด เ ผ ิ ่ น จ ึ ง อ อ ก ค ำ ส ั ่ ง ใ ห ้ ต ิ ! ม ้ อ ง ย ั ก ท ั ม ข ึ ้ น ม า จ ิ น ป ี ก ใ ต ภ า บ ่ เ จ ็ บ แ ล ้ ว ใ ด ้ ! ต ิ ก ่ ต ิ ส า ! อ ิ ด ม า เ ຫ ຼ ือ เ ฝ ือ ก แ ล ้ ว ล ะ !

— ຄ ັ ນ เ ว ้ า แ ล ้ ว ม ะ เ ง ี ะ ม ะ ง ะ ข ึ ้ น ใ ล ก ไ ก ท ั ้ น ! ນ ั ้ น ล ะ ອ ้ า ง จ ึ ง บ ่ ย า ก เ ว ้ า ส ุ ฟ ั ง ! พ ว ก เ ร ົ า แ ส บ ไ ส ้ แ ส บ พ ุ ง ຢ ู ่ ป า ม ข ้ ี ค ะ ย ะ ก อ ง บ ั น ช า ก า ม เ ผ ิ ่ น แ ธ ง ก ่ ว า พ ว ก เ ร ົ า ! ย ้ อ ม ນ ั ้ ม

ເພິ່ນຈ່ຶງສັ່ງໃຫ້ພວກອ້າງ ເຮັດແນວໃດ ແກ່ເວລາ ອອກໄປໄດ້ ທ່ໃດຍ່ຶງດີທ່ນັ້ນ!

– ຊ່ືແກ່ໄປຮອດໃສອ້າງ?

– ຊ່ືແກ່ໄປຮອດໃສນັ້ນ ທາງການບ່ໄດ້ບອກ ແຕ່ຕາມສັບ ຊາດຊະຍານຂອງອ້າງນ້ັດີຈະບ່ກ້ຽງຕາຜ້ັນແດງ ລັບຫຼ່ງມພຸ ນ້ັດອກ! ຄ້ຳພ້ຽງເດ! ຄ້ຳບ່ເຊ່ືອ!

ນ້ຽງໂສພາຈັບມ້ືທ້ຳວຄ້ຳໝ້ັນຢ່ຳງແໜ້ນ ແລ້ວເວ້ົ້າວ່ຳ:

– ນ້ອງເຊ່ືອອ້ຳງແລ້ວລະ!

ຕອນທີ 8

ເກືອບຈະຮອດມື້ໃນໆແລ້ວໝໍ່ຄ່ຳສຸກຍ່າງອອກຈາກຫ້ອງ ນອນດ້ວງບາດຕົນຕົກຕ່ຳຕົກສຸງຄືເປັນສີເມື່ອງ ໆ ເຜ ໆ ວາດ ໃດ ວາດໜຶ່ງ, ພໍ່ອອກຫວົດປະຕູຫ້ອງ ມັນຫຼ່ງວເຫັນໝໍ່ສຸບ ເຜີ ຄືຈະນາບັ້ງຄ້ຳຕັ້ງແຕ່ສວນໃນໆ ຕາມເວລາມັນໄດ້ນັດໄວ້. ເພາະເຫັນກອກຢາກິດນັບເປັນສິບ ໆ ຢູ່ອ້ອມຕົນເກົ້າອີ ທີ່ນັ່ງ ນັ້ງ. ໝໍ່ຄ່ຳສຸກ ຈ່ຳສະເດືອກເຖິງເລື່ອງ ໃຫ້ເມຽນັ່ນພ່ຽງ ໄປ ເມືອງຄັ້ງໄຂມັ່ນກັບເຂົ້າໄປປິດຜ້ານ້ຳແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ສົນເອີ່ງ! ນ້ອງກຸ່ນຕົວໄປເມືອງຄັ້ງໄຂ ໄວເດີ! ເກືອບ ຈະຮອດມື້ໃນໆແລງແລ້ວເດນີ້!

ອີ່ສົນ ທີ່ພວມຫວີຜົມຢູ່ ໃນຫງິ່ນແນວນັ້ນ ກ່ເກ້ຳຜົມ ປັບ ແປບຖ່ຽງເຄື່ອງນຸ່ງຢ່ຽງໄວວາ ບ່ທັນແຍງຄິງຢ່ຽງລະອຽດຄື ທຸກເທື່ອ ຈັບເອົາຖົງໜັງສືເຫຼືອງທີ່ໜັກຄຶກ ໆ ຢົ້ມໄປຈັບເອົາ ແພຂົນສັດນ້ຳຕຸ້ມຍ່ຽງຕະເວ່ຽງຕະວ່ຽງ ອອກຈາກຫ້ອງພ້ອມ ທັ້ງຈ່ົ້ມຄ່ຳໃສ່ຜົວວ່າ:

— ເປັນຍ້ອນອ້ຽງນັ້ນລະ! ຈະເຮັດໜ້ຽງກ່ຳຄ້ຽ ໃຫ້ນ້ອງໄປ

ຫວິດກ່ອນໄດ!

ເມື່ອຊີ່ຍ່າງກາງຜົວອອກໄປ ອີ່ສິນເດ່ນີ ໄປບຶດກົກ ຂາ ຜົວ ຂອງມັນແຮງເຕີບ ຈົນໜ່ຄ່າສຸກ ຮ້ອງໄຮ້ງບາດໜ້ຶ. ໜ່ຄ່າ ສຸກລຸບກົກຂາຄັນຄ້າບ່ນີໜ່ສຸບເຜີຢູ່ທີ່ນັ້ນຈັກວ່າມັນຊີ່ນີບເມ ມັນກ່ບ່ຮູ້ ເພາະວ່ານອນສວາງແນວໃດ ຈົນເກືອບຮອດສີ່ໂມງ ຈ່ ຈ ຈ ຈ

ກາຂຶ້ນເບິ່ງ ແລ້ວເວົ້າວ່າ: ບ່າງປານນີ້ ກ່ຍັງບໍ່ທັນກິນເຂົ້າ ງາງຊັ້ນຫວະ?

— ແມ່ນແທ້ໄດ! ເຂົາຫາກໍ່ໄດ້ກິນເຂົ້າ ຫວ່າງ ບ່າງສອງ ໂມງນີ້ແລ້ວຈ່ຳໃຮມອ້າງນ້ອງວ່າຊັ້ນ!

— ຄວນໄປອີກເບິ່ງດຸ!

ໝໍ່ແອຕ່ຳໂທ ໄປຄວນກອງພັນທີ່ສອງ ເບິ່ງອີກ, ທຸກຄົນ ຫັນໜ້າໄປຫາໝໍ່ແອຕ່ຳ ເມື່ອ ໄດ້ຫງິນນັນ ເວົ້າ ວ່າ ຜູ້ແທນ ຂອງກອງພັນທີ່ສອງພອມຊິ່ນາພົບ!

— ແມ່ນໃຜນາ?

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກຄວາມຂຶ້ນດ້ວງຄວາມສົນໃຈ ໝໍ່ແອຕ່ຳຕອບທັນ ທີ່ວ່າ:

— ເຂົາບໍ່ບອກວ່າ ແມ່ນໃຜນາ ບອກແຕ່ວ່າຜູ້ແທນຂອງ ເຂົາພວມອອກເດີນທາງນາພົບ.

ໝໍ່ສ້ຽງລຸກຂຶ້ນ ຍ່າງອອກ ໄປຫາປາກປະຕຸປ່ອງຢ້ຽມແລ້ວ ອ່ອງໜ້າເຂົ້ານາເວົ້າຊ້າ ໆ ວ່າ:

- ໃຜນາກ່ໄດ້ ຄ້າເບິ່ງພວກເຂົາຈະເວົ້າແນວໃດ?

ສະຫງ່ປະວັດ ກ້າວເຂົ້າ ໃນຫ້ອງ ທ່ວງານ ຂອງໝໍ່ ຄ່ຳສຸກ ດ້ວງທ່າທີເສີ່ງເມີ່ງ. ຫຼັງຈາກນັ່ງລົງແລ້ວ ກ່ຈົກເອົາກອກຢາ ໃນຖົງເສື້ອນາໄຕ້ ດຸດພົ້ນດ້ວງເສີ່ງຢຸ່ຄາວໜ່ຶງຈ່ຶງເວົ້າຂຶ້ນດ້ວງ

ທ່າທີທຸ່ນທ່ຽງບໍ່ຟ້າວບໍ່ຟັງວ່າ:

— ຂໍຂ່າວ ໃຫ້ພວກ ທ່ານຮູ້ວ່າ ສ່ວນຫຼາງສະ ໝັກ ຮັບ ເອົາການປະດັບຍົດແລ້ວ!

ໄດ້ຫງຶນແນວນັ້ນໝໍ່ຄ່ຳສຸກ, ໝໍ່ຄ່ຳຄ່ອງຫຸດລຸກ ຂຶ້ນປານ ນົດສະລ ໍ ດອດກົ້ນ ຟ ໍ ງຍ່າງ ໄປຫາ ສະຫງ ປະວັດ ດ້ວ ງ ທ່າທີສະໜິດສະໜົມພ້ອມທັງຖາມເປັນສິນສວ ານກັນວ່າ:

— ແທ້ຫວະ?

— ດີແລ້ວ!

— ມີໃຜແດ່!

— ເຮົາບໍ່ອົກແລ ວ ວ າ ອ ວ ງ ໝ ອ ງ ຮ ບ ນ າ! ແມ ນ ບ ?

— ມີໃຜແດ່?

— ມ ອ ົ ນ ມ ີ ຫ ວ ັ ງ ກ ິ ນ ລ ້ ງ ງ ຄ ັ ກ! ລ ່ ວ ິ ງ ກ ັ ນ ບ ັ ກ ຄ ັ ກ ໆ ເ ປ ົ ່ ງ ນ ໍ ເ ຖ ົ ້ ? ?

ສະຫງ ປະວັດ ບ ່ ຈ ັ ກ ຊ ິ ດ ອ ບ ໃ ຜ ຕ ່ ໃ ຜ ຕ ່ ນ າ ຄ ວ ໜ ົ ່ ງ ສ ະ ຫ ງ ເ ລ ີ ງ ເ ວ ົ ້ ? ? ວ ່ ?

— ກ ວ ໃ ຫ ້ ຫ ງ ໃ ຈ ແ ດ ່ ລ ະ ບ ? ເ ຮ ັ ດ ວ ງ ກ ແ ຕ ່ ເ ຊ ົ ້ ? ພ ຸ ້ ນ ເ ທ ົ ່ ? ປ ານ ນ ີ ້ ກ ່ ຍ ັ ງ ບ ່ ທ ັ ນ ໄ ດ ້ ພ ັ ກ ຈ ັ ກ ເ ມ ັ ດ!

— ເ ຮ ັ ດ ວ ງ ກ ຫ ງ ັ ງ ຄ ິ ນ ງ ຫ ງ ແ ທ ້ ?

ໝ ໍ ່ ແ ອ ຕ ່ ? ເ ວ ົ ້ ? ? ວ ່ ? ກ ້ ວ ງ ທ ່ ? ທ ີ ຢ ອ ກ ໃ ຍ ຄ ີ ຈ ັ ງ ? ວ ່ ? ນ ັ ນ ເ ຄ ິ ງ ເ ປ ັ ນ

ໜຸ່ມກັນກັບສະຫາງປະວັດກໍ່ບໍ່ປານແຕ່ເພື່ອແກ່ຍາວເວລາ ສະ
ຫາງປະວັດ ສວງເອົາໂອກາດນັ້ນທັນທີສະຫາງເວົ້າດ້ວງທ່າ
ທີ່ຖືເປັນກັນເອງວ່າ:

— ໂຕບໍ່ເຫັນຫວະ? ເຮົາເອົາລິດໄປເອົາເຂົ້າເອົາຂອງ
ກິນມາໃຫ້ອ້າງນ້ອງກອງນັ້ນແລ້ວພັດຍັງກອງນີ້ ລິດພັດ ຕາງ
ໂອງ! ຈ້ຳແມ່ນນັ້ນເອີ້! ຕາງແລ້ວຍັງບໍ່ພໍພັດຍັງຕົກສະໜົນ
ອີກຈົນວ່າຮອດບ່ວງສອງໂມງພໍ້ຈ້ຳໄດ້ກິນເຂົ້າ, ກິນເຂົ້າແລ້ວ
ພັດຍັງໂຮມອ້ວງນ້ອງ.

ໜ່ຄ່ຳສຸກຄະຍິບຕາໃສ່ໜ່ແອຕ່ຳ ໃນທ່ຳນອງ ເຕືອນ ວ່າ
ເອົາເຫຼົ້າມາໃຫ້ກອກຈັກສອງສາມອຶກ ເພື່ອຕາບແຮງແດ່ແມ້.
ສະຫາງປະວັດເຂົ້າໃຈກາມຄະຍິບຕານັ້ນດີ. ສະຫາງຄິດໃນ
ໃຈວ່າລອງເບິ່ງຫ່ຽມຂອງໃຜຈະດີກ່ວາກັນ? ໜ່ແອຕ່ຳ ຕົບ
ຫຼ້ງສະຫາງປະວັດຄ່ຳ ໆ ແລ້ວເອົາໂປ້ມືຍົກຂຶ້ນໃສ່ປາກພ້ອມ
ທ້ງຖາມວ່າ:

— ເອົາບໍ? ເອົາຈັກຈອກບໍ?

— ຮ້ວງຄັນນີ້ກໍດີຢູ່ໄດ!

ໜ່ແອຕ່ຳຟ້າວແລ່ນໄປເອົາວິດສະກີມາເຫງ້ນໃສ່ຈອກ ໃຫ້
ສະຫາງປະວັດສະຫາງພັດເວົ້າແບບເສີງເມີ່ງວ່າ:

— ບໍ່ກິນ!

ເປັນຫັ່ງ?

— ເຈົ້າເຮືອນພາເວົ້າເຈົ້າເຫຼົ້າພາກິນລະບໍ? ໃສ່ຫວ້ານ ໃສ່ຢາແລ້ວເອົາມາເກືອກັບນີ້, ໂຍ້ວ! ບໍ່ຢາກກິນໃຜ, ໃຜເດີ.

ໝໍແອຕ່ຳເອົາຈອກມາຕື່ມອີກ ຈອກໜຶ່ງເຫຼັ້ນເຫຼົ້າລົງໃສ່ຈອກແລ້ວຄະຍິບຕາໃສ່ສະຫງ່ປະວັດໃຫ້ພ້ອມກັນຍົກຈອກ! ສະຫງ່ປະວັດກໍຍັງເສີ່ງນັ່ງນັ່ງສະເນີ່ງເກີ່ງຢູ່ຄືເກົ່າໝໍແອຕ່ຳເລີ່ງເວົ້າວ່າ:

— ເອົ້າເຢີກ!

ສະຫງ່ປະວັດງວາກໄປຫາໝໍແອຕ່ຳແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ໃຕກໍໂຜດບໍ! ກ້າກ່ຽງໜ້າກ່ຽງຕາເຈົ້າ ໃຫ່ນ່ຽງໃຕ ເຜິ່ນຄັນພວກທ່ານໂກໂລນແນນບໍ່ຍົກ ກ່ອນເຮົາເຊີ່ະບໍ່ກ້າຍົກ ໃຕ! ໃຕພັດຂົ້ນໝ້ຂົ້ນມາດເອົາເອງວ່າເປັນເຈົ້າເຮືອນພາເວົ້າ ເຈົ້າເຫຼົ້າພາກິນຊັ້ນບໍ? ຫຸ້! ໜ້າບໍ່ອ່ຽ! ທ່ານຄ່ຳສຸກຢືນອ້ຽ ຢ່ຕ່ໜ້າໃຕກໍບໍ່ເຫັນຊັ້ນບໍ?

ໝໍແອຕ່ຳຫຼ່ຽວໄປຫາໝໍຄ່ຳສຸກ ໝໍຄ່ຳສຸກ ງຶກຫົວເຫັນດີ ໝໍແອ ຕ່ຳພັດ ແລ່ນ ຕອກ ຊອກ ໄປ ຫາ ເອົາ ຈອກ ມາເຫຼັ້ນ ເຫຼົ້າໃຫ້ພວກໂກໂລນແນນທ້ຽສາມອີກ. ຕ່ຈາກນັ້ນ ຄ່ຳທ່ີ່ວ່າ ເຈົ້າມ້ຽ ຂ້ຽ ມ້ຽ ຫຼ່ຽ ໃຕ້ເລີ່ນຕົ້ນ! ບໍ່ໄດ້! ບໍ່ໄດ້! ຕ້ອ ສະໜ່ຳສະ ເໜ້ີກັນ, ຕ່ມາກໍ່ມ້ີການເຫຼັ້ນເຫຼົ້າໃສ່ຈອກຂອ ຜຸ້ນັ້ນຕ່ມ, ເຫຼັ້ນ

ເຫຼົ້າອອກຈາກຈອກຜຸ້ນັ້ນ ຫຼ່ໆໂອ! ເຈົ້າແມ່ຂ້ເອີ! ກ່ອນ
ຈະຍົກຈອກຂຶ້ນໄດ້ກໍ່ຕ້ອງ ເສງເວລາເກືອບເຄິ່ງຊົ່ວໂມງ. ອີກ
ປະການຫນຶ່ງ ພວກໃນໆເຫຼົ້າຫມຸ່ນັ້ຄ້າ ໄຂກວດເຫຼົ້າແລ້ວຄັນບໍ່
ໝົດລະ ແມ່ນບໍ່ເຊົາ. ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນໝ່ ຄ່ໍາສຸກຕົນເຫຼົ້າຈົນດ້ງ
ເອືອກໆພຸ້ນລະແມ້! ເອ້ ໃຫ້ສຸກິນສຸພາກັບເມົາ ແລະແກ່ຍາວ
ເວລາອອກໄປ ທ່ໃດກ່ຍ່ງດີທ່ນັ້ນ. ແຕ່ໝ່ ຄ່ໍາ ຄ່ອງບໍ່ນັກ ເຫຼົ້າ
ປານໃດເວີ! ນັ້ນຍັງມີສະຕິດີ, ຄິຈະແມ່ນນັ້ນຮູ້ສຶກໜ້າອ່ ງຕ່ໍ
ການທ່ີພວກນັ້ນນັກເຫຼົ້າເມົາຢ່ າຕ່ໍໜ້າສະຫ ງປະວັດກໍ່ເປັ
ໄດ້ນັ້ນຈ່ໍ ເວ້ າຂຶ້ນວ່ າ:

— ໂອ ຢຸດເລ່ືອງເຫຼົ້າເລ່ືອງຢ່ ານັ້ນກ່ອນເທ ະ!

ນັ້ນດ່ ງແຂນໝ່ ຄ່ໍາສຸກອອກ ຈາກໂຕະໝ່ ແອຕ່ໍ ຈັບເອ ່
ແກ້ວເຫຼົ້າໄປໄ ້ແລ້ວເ ້ ຂຶ້ນວ່ າ:

— ເຮັດ ງກັນເທ ະ! ທ່ ານຜຸ້ແທນກອ ງພັນທ່ີສອ ງນ
ຮອດແຕ່ດິນແລ້ວກ່ຍ ່ ບໍ່ທັນ ເ ້ ກັນຫ ງ ເທ່ ອ.

ພ ດ ໃນເວລານັ້ນ ສ ງໝ ກກະດ ງ ໂທລະສັບດ ງ ຂຶ້ນໝ່
ຄ່ໍາສຸກອ ກສະເດ ອກເ ງ ໜ້ າທ່ ຂ ອ ງນັ້ ເ ະ ໃ ້ ຈ ຮ ອ ກ
ໃນ ງເລ່ິ ລ ງ ໃ ກ ບ ວ ງ ້ ອ ເ ້ ຕ່ິ ແ ້ ວ ໝ່ ກ
ສະໜ ອ ກ ຈ ໂ ນ ຂ ່ ຄ ່ ສ ່ ກ ່ ບ ່ ຮ ຸ. ໝ ່ ຄ ່ ສ ຸ ກ ຈ ່ ງ ເ ້ ໃ ້
ໝ ່ ແ ອ ຕ ່ ່ ວ ່ :

– ບອກໄປໃຫ້ທາງນັ້ນຮູ້ວ່າພວກເຮົາພວມເຈລະຈາກັນ! ວ່າຊັ້ນເດີ! ເວົ້າແລ້ວໝໍ່ຄ່ຳສຸກກໍ່ອ່ວງໜ້າໄປຫາສະຫງ ປະວັດພ້ອມທັງເວົ້າວ່າ. ໃສຄິໄດ້ຫງິນວ່າ ສ່ວນຫຼາງເຫັນດີ ຮັບການປະດັບຍົດແລ້ວຊັ້ນບໍ?

ສະຫງ ປະວັດຕອບດ້ວງຄວາມທຸ່ນທ່ຽງວ່າ:

– ແມ່ນແທ້!

– ໂອຄິແລ້ວຊັ້ນນາ! ປະມານຈັກຄົນ?

– ປະມານແປດສິບສ່ວນຮ້ຽ!

– ໂອເຄ!

ໝໍ່ຄ່ຳສຸກຮ້ອງຂຶ້ນດ້ວງຄວາມດີໃຈແລ້ວງຶກຫົວໃສ່ໝໍ່ຄ່ຳ ຄ່ອງແລະໝໍ່ຂ້ງພວກນັ້ນຍົ້ມຫົວຕໍ່ກັນ ດ້ວ, ຄວາມ ພ່ໃຈໝໍ່ ຄ່ຳສຸກນຶດຢຸ່ຄາວໜຶ່ງຈຶ່ງຖາມຕົ້ນອີກວ່າ:

– ມີໃຜແດ່ທີ່ຍັ່ງບໍ່ຍອມຮັບນັ້ນນາ?

ສະຫງ ປະວັດເຮັດຄືວ່າ ບໍ່ທັນໄດ້ຫງິນຄ່ຳຖາມດັ່ງກ່າວ ສະຫງ ຊັ້ນຂາ ເສີງຢຸ່ ເລືອກເອົາກອກ ຢ່າທີ່ ໝໍ່ແອ ຕ່ຳໃສ່ ຈານນາຍອ່ງໄວ້ຢຸ່ຕໍ່ໜ້າຖອກເອົາກອກນ້ຳ ອອກຈາກຊອ່ງດົນ ເບ່ິ່ງແລ້ວແກ່ວ່ງຫົວຄືວ່າ ບໍ່ຄັກພັດວ່ງໄວ້ບ່ອນເກ່ົ່າ ຈັບເອົາ ກອກໃໝ່ອອກນາອີກຈຸດທ້ວ່ງສະຫງຈົກເອົາກອກຢ່າໃນຖົ່ງ ຂອ່ງສະຫງ ເອ່ງອອກນາໄຕ້ດຸ ແລ້ວເວ້ົ່າທັ່ງຫົວວ່າ:

— ຂ່ໃຫ້ກ! ສຸບຢາເພິ່ນຄືບໍ່ຄັກທ່ໍສຸບຢ່ງໃດ.

ແຕ່ໃນຈິດໃຈ ສະຫງ່ງປະວັດຄິດວ່າ ກູຈະ ໃຊ້ທຸກວິທີ ເພື່ອແກ່ຍາວເວລາອອກໄປ. ໝໍ່ຄ່ໍາສຸກປະໃຫ້ສະຫງ່ງປະວັດ ສຸບຢາສອງສາມປຸກເສງກ່ອນ ເພື່ອຄວາມນ່ານລະຍາດຈ່ໍາຖ່ານ ຄືນໃໝ່ວ່າ:

— ບໍ້? ແມ່ນໃຜແດ່ທ່ີບໍ່ທັນຍອມ ຮັບເອ່ົາການປະຄັບຍົກ ນັ້ນ?

— ຫະ? ສະຫງ່ງປະວັດ ເຮັດຕ່ໍ້ໜ້ານ ງ ວາກໜ້ານ ໄປຫາ ໝໍ່ຄ່ໍາສຸກ. ໝໍ່ຄ່ໍາສຸກຢ້ານສະຫງ່ງປະວັດບໍ່ໄດ້ຫ່ງິນຄັກກ່ເລ່ົງ ຖ່ານຕ່ໍ່ນ ວ່າ:

— ນ ໃຜແດ່ທ່ີບໍ່ທັນຍອມຮັບນ້ັນລອງ ເວ້ົາສຸ ຟ້ັງແດ່ດຸ?

ສະຫງ່ງປະວັດບ່ໍ ຕອບ ຕ ນ ຄ່ໍາຖ່ານ ສະຫງ່ງ ເວ້ົາ ຂ້ົ ນ ຊ້ໍາ ໆ ແລະ ແຈ່ມ ແຈ້ ງ ກ ວ່ ວ:

— ດ່ັ ງ ພວກທ່ານ ຮ ນ້ັ ນ ແລ ວ ໃນ ກ ອ ງ ພ ນ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ລ ວ ນ ນ ຫ ງ ຊ ນ ຊ າ ດ. ຊ ນ ຊ າ ດ ລ າ ວ ເ ຫ ົ ງ ແ ລ ະ ຊ ນ ຊ າ ດ ລ າ ວ ສ ຸ ງ ນ ້ ໍ , ພ ວ ກ ເ ພ ິ ນ ກ ່ ດ ີ ຢ ຸ ດ ອ ກ ແ ຕ ່ ພ ວ ກ ເ ພ ິ ນ ນ ັ ກ ເ ປ ັ ນ ຄ ນ ຕ ັ ບ ດ ງ ວ ແ ທ ້ ໃ ດ ເ ຮ ັ ດ ບ ່ ຖ ິ ກ ໃ ຈ ແ ລ ວ ສ ິ ບ ປ ີ ່ ຊ າ ດ ກ ບ ່ ລ ນ ຈ ັ ກ ເ ທ ່ ິ ອ ເ ລ ່ ົ ອ ງ ນ ້ ໍ ພ ວ ກ ທ ່ ານ ກ ່ ຄ ງ ຮ ຸ ້ ຕ ິ ?

ໝໍ່ຄ່ໍາສຸກ, ໝໍ່ສ ງ ແ ລ ະ ໝ ໍ ່ ຄ ່ ໍ ອ ງ ຕ ່ າ ງ ກ ່ ພ ານ ກ ນ ງ ິ ກ ຫ ວ

ສະແດງ ຄວາມ ເຫັນ ພ້ອມ. ໜ່ຄ່າ ສຸກ ກໍ ເວົ້າ ອອກ ຢ່າງ ເປີດ ເຜີງ ວ່າ:

— ໃນ ກອງ ທັບ ພວກ ເຮົາ ກໍ ຍາກ ນຳ ພວກ ເພິ່ນ ນີ້ ລະ!

ເມື່ອ ເຫັນ ວ່າ ໄດ້ ທ່າ ສະ ຫງ ປະ ວັດ ກໍ ເພັ້ນ ເຂົ້າ ຕື່ມ.

— ໃນ ສາມ ສິ ມ ມາ ນີ ພວກ ທ່ານ ກໍ ໂຜດ ເຮັດ ຕີ ຈ່ ວ່າ ເສິກ ຊິ ເກີດ ຂຶ້ນ ກໍ ບ່ ປານ ເອົາ ທະ ຫານ ປິດ ລ້ອມ ອ້ອມ ຈອດ ໃຊ້ ທ່ ລະ ໂຄ່ງ ປ້ ຄ່າ ທ່າ ນັ້ນ ທ່າ ນີ ພວກ ທ່ານ ກໍ ເປັນ ນາງ ທະ ຫານ ກໍ ຄົງ ຮູ ແລ້ວ ຕິ ວ່າ ໄດ້ ວ່າ ສະ ໝັກ ເຂົ້າ ມາ ເປັນ ທະ ຫານ ແລ້ວ ຄື ຈະ ບ່ ຢ້ານ ຕາ ງ ປານ ໃດ ດອກ. ພວກ ທ່ານ ອາດ ຈະ ຢາກ ອ້າ ງ ວ່າ ກ ຳ ລ ັ ງ ຂອ ງ ພວກ ທ່ານ ເຂັ້ມ ແຂ ງ ບ່ ຈັກ ຈ ່ ງ ວ່ າ ໃຊ້ ຣ ະ ເ ບ ດ ປືນ ໃຫ ່ ງ ໃຫ ້ ຍິ ນ ນ າ ບ ຂ ຸ ່ ເ ອ ົ າ ທ ະ ຫ ານ ປ ິ ດ ລ ້ ອ ມ ແ ລ ະ ອ າ ດ ຄ ິ ດ ວ ່ າ ເ ຮ ັ ດ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ອ ້ າ ງ ນ ້ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ຊ ິ ຍ ອ ມ ໂ ລ ດ ວ ່ າ ຕ ິ ? ໂ ອ ງ ! ຄ ້ າ ພ ວ ກ ທ ່ ານ ຄ ິ ດ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ລ ະ ແ ມ ່ ນ ຜ ິ ດ ແ ລ ະ ຜ ິ ດ ຫ ັ ກ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ມ າ ເ ປ ັ ນ ທ ະ ຫ ານ ແ ນ ວ ລ າ ວ ຮ ັ ກ ຊ າ ດ ບ ່ ແ ມ ່ ນ ເ ພ ື ່ ອ ຍ ິ ດ ແ ລ ະ ເ ພ ື ່ ອ ເ ງ ິ ນ ເ ລ ື ່ ອ ງ ນ ີ ້ ພ ວ ກ ທ ່ ານ ອ າ ດ ຈ ະ ຮ ູ ້ ແ ລ ້ ວ. ນ ີ ້ ຍ ັ ງ ໃ ຄ ໃ ກ ພ ວ ກ ທ ່ ານ ເ ອ ີ ງ ເ ຄ ະ ນ ະ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ຕ ິ ບ ຕ ້ ອ ນ ອ ้ า ง น ้ อ ง พ ว ก เ ร ็ า ใ ห ้ อ ิ ด ก ั ้ น ใ ด เ ด ิ ! บ อ ก ว ่ า ใ ผ ก ็ เ อ ิ า น ้ ำ ล ุ บ ห ม า ก ห ิ ว ใ จ ป ่ ุ ท ุ ก ม ี ้ ท ั ้ ง ม ี ้ ก ็ เ พ ื ่ อ ส ้ า ง ค ว า ม ค ิ ก ต ้ อ ง ป อ ง ด อ ง ช า ด ต า ม ส ั น ย า ท ี ่ ส า ม ฝ ่ า ย ไ ด ้ เ ซ ็ น

ກັນ ຄັນແມ່ນສຸງປືນແຕກຂຶ້ນນີ້ໄຍ້ວ່ຳປະໝາດພ້ວກະທຸມ ໃດເດີ? ສຸ່ຄົນສຸ່ຫົດນ້ຳໃສ່ກັນນີ ຕ້ອງປຸງກທ້ຳ ສອງ ກ້ຳ ສອງ ປ່ຳງໃສ! ທ່ານເອີ! ດຸງວນີ້ພວກອ້ຳງນ້ອງລາວເທົ້ຳ ແລະ ລາວສຸງໃນກອງພັນຂອງພວກເຮົ້ຳເວ້ົ້ຳແໜ້ວໃດເຂົ້ຳ ກ໋ໍ້ຄັນ ພວກເພິ່ນນ໋ໍ້ ! ແລ້ວຢ່ຳກຍ່ຳກໃດ! ພວກເພິ່ນເວ້ົ້ຳວ່ຳ ພວກ ທ່ານຢ່ຳກ ເຮັດເສິກ ກ໋ໍເຮັດຕິ! ຢ້ຳນຫ້ຳງ ຄົນ ເຮົ້ຳ ຕ້ຳງ ປ໋ໍ ຮອດສອງເທ໋ໍ້ອກອກ! ໂອ! ພວກເພິ່ນນ໋ໍ້, ຄັນໄດ້ຫ້ຳ! ແລ້ວ ຈ້ຳງຫ້ວແຕກກ໋ໍປ໋ໍ່ຢຸ່ຕ໋ໍ່ໃດເດີ!

ເວ້ົ້ຳແລ້ວສະຫ້ຳງປະວັດກຸດຢ່ຳ ສັ່ນຂ່ຳຢ່ຳງສະບ່ຳງເສີ ຢຸ່ຄິ ວ່ຳ ປ໋ໍ່ມີຄວ່ຳມຮ້ອນຮົນແຕ່ປະກ່ຳນໃດ. ໜ່ຳຄ່ຳ ສຸກ ຫ້ຳງ ວ ໄປ ຫ່ຳໜ່ຳຄ່ຳ ຄ່ອງ ໃນທ່ຳນອ ງຖ່ຳມຄວ່ຳມເຫັນ ວ່ຳ ຊ ໍ່ ເຮັດແໜ ວ ໃດເຮ ໍ້ ງເຄ ໍ້ ວ? ໜ່ຳ ສ ໍ ້ ຳ ງ ຍ ່ ຳ ງ ໄ ປ ຍ ່ ຳ ງ ນ ຳ ຢ ຸ ່ ທ ຳ ງ ປ ະ ຕ ຸ ເ ຂ ົ ້ ຳ ເ ລ ີ ງ ອ ່ ວ ຳ ງ ຫ ນ ້ ຳ ນ ຳ ຫ ຳ ສ ະ ຫ ້ ຳ ງ ປ ະ ວ ັ ດ ແ ລ ້ ວ ຖ ຳ ມ ວ ່ ຳ :

— ເ ມ ໍ ້ ອ ເ ປ ັ ນ ແ ໜ ວ ນ ີ ້ ພ ວ ກ ທ ່ ຳ ນ ຄ ິ ດ ວ ່ ຳ ຈ ະ ເ ຮ ັ ດ ແ ໜ ວ ໃ ດ ?

— ເ ອ ີ ! ໜ ່ ຳ ຄ ່ ຳ ສ ຸ ກ ເ ວ ້ ົ ້ ຳ ແ ຖ ມ ນ ຳ ພ ້ ອ ມ ບ ຳ ດ ພ ້ ອ ມ ທ ້ ຳ ງ ຶ ກ ຫ ົ ວ ໃ ສ ່ ໜ ່ ຳ ຄ ່ ຳ ຄ ່ ອ ງ ເ ຫ ັ ນ ດ ັ ງ ນ ຳ ຄ ່ ຳ ຖ ຳ ມ ຂ ອ ງ ໜ ່ ຳ ສ ້ ຳ ງ ມ ິ ດ ຢ ຸ ່ ຄ ຳ ວ ໜ ໍ ້ ຳ ງ ແ ລ ້ ວ ຈ ໍ ້ ຳ ງ ຖ ຳ ມ ໃ ນ ທ ່ ຳ ນ ອ ງ ດ ຸ ງ ວ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ວ ່ ຳ :

— ພ ວ ກ ທ ່ ຳ ນ ຊ ໍ ່ ເ ຮ ັ ດ ແ ໜ ວ ໃ ດ ?

ສ ະ ຫ ້ ຳ ງ ປ ະ ວ ັ ດ ຕ ອ ບ ທ ັ ນ ທ ີ ວ ່ ຳ :

– ຄ່ຳໄດ້ເວົ້າໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ນັ້ນແລ້ວພວກເຮົາຈັບປັນ
ຍາ ຖ້າພວກທ່ານຫາກປິດລ້ອມ ນາບຂູ່ ແນວນີ້ ພວກເຮົາຂໍ
ບອກໂດງຊື່ວ່າ ພວກເຮົາໝົດຫົນທາງທີ່ຈະແກ້ໄຂ ໂດງຂັນ
ຕີ!

ທ້ອງການຂອງໝໍ່ຄ່ຳສຸກ ຊື່ງນັກໄດ້ຫງິນແຕ່ສງງ ນະໂລ
ໃຈເຈຍ່ຳງບໍ່ຂາດໄລຍະນັ້ນບັດນີ້ໄດ້ງງບລົງປານຫງໍ ໄຮ້ປະກົດ
ວ່າຖ້ານີເຂັ້ມຕົກລົງພົ້ນເຮືອນ ກໍຈະ ມີສງງ ດັງ ພຸ້ນ ລະ ແມ້!
ພວກມັນພາກັນໃຊ້ຫົວຄິດ ຢູ່ເຫົ່ງເຕີບແຕ່ຄືຈະຈັບປັນຍາ ໝໍ
ຄ່ຳສຸກຈົ່ງຖາມວ່າ :

– ທ່ງກອງ ບັນຊາການ ຂອງພວກ ທ່ານ ຄິດ ແນວໃດ
ເມື່ອນັ້ນເປັນແນວນີ້?

– ຮ້ອງ! ສະຫງ ປະວັດ ອ່ອງໜ້າໄປຫາໝໍ່ຄ່ຳສຸກ
ແລ້ວເນັ້ນ ຄວາມ ເຫັນຂອງຕົນ ຢ່ງຈະແຈ້ງ ວ່າ: ບໍ ວ່າ ແຕ່
ກອງບັນຊາການຂອງ ພວກເຮົາ ດອກ, ນາງ ແລະ ພົນທະ
ຫານຂອງພວກທ່ານ ເອງກໍຮູ້ວ່າພວກ ທ່ານ ຢາກແກ້ໄຂບັນ
ຫາຂັດແຍ້ງກັນດ້ວງ ກ ຳລັງອາວຸດ.

ເອົາອີກແລ້ວ, ຄ ຳເວົ້າຂອງສະຫງ ປະວັດ ຊ ຳ້ພັດແຫ້ງ
ພວກມັນເຂົ້າ ຕາແຈ ຕົ ່ນອີກ! ລອງ ເບິ ່ງພວກ ມັນ ເຕັ້ນ ແຮ້ງ
ເຕັ້ນກາຢາກ ຂ້າຢາກຟັນ, ພວກມັນຈະກ້າ ເຮັດ ເສີກ ແທ້ ບໍ?

ໃບໜ້າໜຸ້ມຂອງໝໍ່ຄຳສຸກເບ່ເມ່ເຍ້ອອກກ່ວາເກົ່າ. ໝໍ່ຄຳ
ຄ່ອງກໍ ອັບປັນ ຍາເອົາ ມືຂຶ້ນນາຍັດປາກ ຫາວ ຂຶ້ນ ສອງ ສາມ
ເທື່ອຈຶ່ງເວົ້າວ່າ:

— ທ່ານຄຳ ສຸກຢາກຮູ້ ວ່າ ທາງ ກອງບັນຊາ ການຂອງ
ພວກທ່ານມີວິທີການໃດອີກທີ່ຈະແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງ ຍາກອັ່ນ
ນັ້ນ? ຈຶ່ງຊັ້ນຕາວາທ່ານຄຳສຸກ.

ໝໍ່ຄຳສຸກມືນຕາມ້ຽງກົ້ງຂຶ້ນງຶກຫົວພ້ອມທັ້ງຕອບວ່າ:

— ແມ່ນແນວນັ້ນແທ້!

ສະຫາງປະວັດລັກຍິ້ມຫົວຢູ່ໃນໃຈພ້ອມທັ້ງຄິດວ່າພວກ
ນຶ້ງ ຖືກເບ້ດສ້ງແລບ ພວກກຸ ແລ້ວລະ! ສະ ຫາ ງ ຮັກ ສາ ສີ
ໜ້າ ສະ ຫ ງ ບ ສະ ຫ ງ ມ ດັ ງ ເດີ ມ ແລ້ ວ ເ ວົ້ າ ວ ່ າ:

— ອັນນີ້ ບໍ່ແມ່ນ ພວກ ເຮົາ ຮຸງກ ຮ້ອງ ໄດ ເດີ! ແຕ່ ຂໍ ໃຫ້
ພວກທ່ານ ຄິດ ເບິ່ງ ວ່າ ຖືກ ຫຼື ບໍ່? ພວກ ເຮົາ ເຫັນ ວ່າ ຖ້າ ພວກ
ທ່ານ ຫາກ ເອົາ ປືນ ຈ້ ໃສ່ ຕັບ ເອິກ ພວກ ອ້ ງ ນ້ ອ ງ ພວກ ເຮົ າ ຢຸ່
ແນວ ນີ້ ແລ້ ວ ໃຫ້ ພວກ ເຮົ າ ໄປ ເວົ້ າ ໃຫ້ ເຂົ າ ລຸ ລ ່ ງ ເ ປ ນ ຢ ່ າ ງ ດີ ນັ ້ ນ
ເຫັນ ທີ ່ ຈ ະ ເ ຮ ັ ດ ບ ່ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ!

ໝໍ່ຄຳສຸກ ເຮັ ດ ຊຸ ກ ງ ຶ ກ ຢ ຸ ່ ຄ ວ ຍ ໜ ່ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ າ ຂ ຶ ້ ນ ວ ່ າ:

— ໝ ງ ຄ ວ າ ມ ວ ່ າ ຕ ້ ອ ງ ງ ຶ ດ ກ ານ ປ ິ ດ ລ ້ ອ ມ ແ ມ ่ ນ ບ ่?

— ເ ອ ີ! ຄ ັ ນ ຢ າ ກ ດ ີ ນ ຳ ກ ັ ນ ມ ີ ແ ຕ ่ ເ ຮ ັ ດ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ລ ะ! ແ ຕ ่

ຄ້າຢາກເຮັດຮ້າງນັ້ນກໍ່ບໍ່ຊ້າງຊິເວົ້າ!

ພວກນັ້ນຫຼຽວໜ້າເບິ່ງກັນແລ້ວພ້ອມກັນ ລຸກ ຈາກ ບ່ອນ ນັ່ງພາກັນໄປຢືນປຶກສາກັນຢູ່ປາກປະຕູປ່ອງຢ້ຽມພໍເປັນອຸ່ນ ໆ ຢູ່ຄົນເດັບ, ໃນເວລານັ້ນສະຫາງປະວັດ ແລະ ອ້າງນ້ອງສາມ ຄົນທີ່ໄປນ່ ສະຫາງກ່ຍູ່ທ່ານ ພາກັນສຸບຢາເສິງຢູ່ເອົ້າ! ໃຫ້ ສຸປຶກສາຫາລືກັນ ຈຸດປະສົງອັນແທ້ຈິງ ຂອງພວກກຸ ກໍ່ມີແຕ່ ຈະແກ້ໃນຕອນຄ່ຳຂອງມື້ນ້ຳ! ພວກນັ້ນປຶກ ສາກັນແລ້ວ ກໍ ພາກັນກັບຄືນມານັ່ງບ່ອນໃຜບ່ອນນັ້ນແລ້ວໜ່ຳຄ່ຳສຸກເວົ້າຂຶ້ນ ດ້ວງສີໜ້າຫຼ່າ ໆ ວ່າ:

— ພວກເຮົາຈະວິດການປິດລ້ອມ! ມື້ນ້ຳ ມື້ນີ້ພວກເຮົາຈະ ເປີດງານລ້ຽງຢ່າງໃຫ່ຍ ວິວພວກເຮົາ ກໍ່ເອົາ ມາ ຫຸກ ໄວ້ແລ້ວ ລະສິບກ່ວາໂຕ. ເຫຼົ້າເມືອງຄ່ຳເຫຼົ້າກິ້ນ ຍັກກໍ່ມີເປັນແກັດແຕ່! ແຕ່! ເອີ! ມີໃຜແດ່ຍິນດີຮັບເອົາການປະດັບຍົດ ເຮົາຈະໃຫ້ ເຂົາຊຸມເຊີ່ງປ່າວຊີ່ທ່ານໂຄ່ງດັງວ່ນ້ຳໂລດ!

ໜ່ຳຄ່ຳສຸກ ລາກເຈ້ງຂາວອອກມາ ວ່າຈະຈົດ ເອົາຊື່ ແລະ ຊັ້ນຕ່ຳແໜ່ງຂອງແຕ່ລະຄົນ. ຄະນ້ຳແລ້ວໃດ ບາດນ້ຳ ສະຫາງ ປະວັດບໍ່ຮູ້ແນວຊີ່ເວົ້າ ເພາະທ່ານກ່ຽວບັນຊາການ ໃຫ້ ເວົ້າ ພຽງແຕ່ວ່າ ມີອ້າງນ້ອງອ່ວນຫຼ້ຽງເຫັນດີຮັບເອົາແລ້ວ ທ້ານ້ຳ ກໍ່ເພື່ອນ້ຳເລ່ຍ ເວົ້າ ເພື່ອແກ່ຍາວເວລາ ໄປຮອດຄ່ຳ. ສະຫາງ

ປະວັດເຮັດຕີຈົກຫາບັນຊີ ຢູ່ໃນຄ້ຽເສື່ອ ແຕ່ບໍ່ເຫັນ ຈົກຄ້ຽສ້ຽ ກໍ່ບໍ່ເຫັນ ຮ້ວາງ ບໍ່ແມ່ນເຮ່ງແລ້ວບໍ? ລຸກຂຶ້ນຫຼ່ງວຫັ້ນ ຫຼ່ງວນີ້ ຄິຈ່ງວ່າຊອກຫາຂອງເຮ່ງແລ້ວສະຫ່ງປະວັດເວົ້າວ່າ:

— ຄ້ຊ໋ແມ່ນລືມບັນຊີລ່ງຊ໋ແລ້ວລະ!

— ບໍ່ມີບັນຊີກ໋ໄດ້ ທ່ານກ໋ຄິ່ງຈ໋ວ່າແມ່ນໃຜກັບໃຜແລ້ວຕິ? ໄດ້ທ໋ໃດຄົນກ່ອນກ໋ໄດ້ໜາ!

ຈ່ງເປັນແລ້ວໄດ ບາດນ້ີ, ຊ໋ເຮັດອ່ງ້ອ ອ່ງ້ອີດຢ່ ບໍ່ເປັນໄດ ບາດນ້ີ. ສະຫ່ງປະວັດຕັດສິນໃຈເວົ້າຊ໋ອກວ່າ:

— ເວົ້າແທ້ເຮົາກ໋ບໍ່ຈ ເພາະວ່ງກນ້ີ ບໍ່ແມ່ນວ່ງກຂອງເຮົາ ແຕ່ເມ່ືອພວກທ່ານ ຢາກໄດ້ຊ໋ ເຮົາກ໋ຮຸ ພ່ງສອງສາມຄົນ ຄ: ທ້າວຄ່ຳແດ່ງ, ທ້າວຄ່ຳໝ້ນ, ທ້າວສີກາ ແລະ ທ້າວຕາລຸນ ນະ ທ໋ນ້ັນລະ!

— ເອ!ໄດ້ ທ໋ນ້ັກ່ອນກ໋ດີແລ້ວລະ!

ໝ່ຄ່ຳສຸກຍ່ືນບັນຊີລ່ງຊ໋ດ່ັງກ່ວ ໃຫ້ໝ່ແອຕ່ຳແລ້ວເວົ້າ ວ່ວ:

— ເອົາອ້ນນ້ີໄປໃຫ້ພວກທ່ລະ ໃຄ່ງຮ້ອງປ່ວ ໄປດີ! ແລ້ວ ໃຕ ໄປຫາ ກອງ ບ້ນ ຊ່ວກ່ານ ກອງ ພ້ນ ທ່ີ ສອງ ເພ່ືອ ທ່ຳ ຄ່ວາມ ເຂ້ົ່າໃຈ ນ່ຳ ກ້ນ ວ່ວ ພວກເຮົາ ເຫ້ນດີ ຄ/ ກອງ ທະຫ່ານ ທ້ງ ໝ ດ ແລ້ວ ວ່ວ ຊ້ນ ເດ! ເຮົາ ຊ໋ ເວົ້າ ໄປ ຫ່ ໝ່ ເກ ດ ສະ ໜ ງ ວ

ນ້ໍລະ! ອາໂລ! ອາໂລ! ເກດສະໜາຫວະຫັ້ນ! ເຮົາແມ່ນ ຄ່ຳສຸກເດີ! ດຽວນ້ີໃຫ້ໄຕສ່ັງກອງທະຫານທັງໝົດ ຖ່ົນ ລົງມາຄ້ຽງເສ ງເດີ! ໄດ້ຫງິນແລ້ວບ່! ເອ້ົາ! ເວ້ົາຄືນໃໝ່ເບ່ົາ.

— ເອ! ເອ! ເອ! ໂອເຄ! ນ້ໍແລ ງມາຫາເຮົາເດີ!

ສະຫ ງປະວັດກ່ຄ້ີອ ງ ນ້ອ ງທັ ງໝົດ ບ່ນ ກ ບ່ຝ ນ ເລ ງ ວ່ າ ເຫດການຈະຜັນແປໄປໄວແນວນ ້ ນ. ແຕ່ອ ້ ງ ເ ້ ອ ງ ນ ້ ອ ງ ໃ ນ ກອ ງພັ ນ ທ ່ ີ ສ ອ ງ ພ ຸ ້ ນ ຕ ິ ບ ່ ຮ ຸ ້ ເ ມ ່ ື ່ ອ ເ ພ ່ ື ່ ອ ຝ ນ ຫ ັ ງ ໆ ພັ ດ ໄ ດ ້ ຫ ງ ິ ນ ທ ່ ໍ ລ ະ ໂ ຄ ່ ງ ປ ່ າ ວ ຂ ່ າ ວ ວ ່ າ ມ ີ ຄ ົ ນ ໄ ປ ຍ ອ ມ ແ ລ ້ ວ. ໃ ນ ນ ັ ້ ນ ມ ີ ຫ ຼ າ ຍ ຄ ົ ນ ຖ ິ ກ ໂ ທ ລ ະ ໂ ຄ ່ ງ ອ ່ າ ນ ຊ ື ່ ອ ອ ກ ໄ ອ ງ ເ ບ ່ ົ ່ ງ ນ ັ ນ ເ ກ ິ ດ ໜ ົ ກ ເ ຫ ັ ກ ຂ ້ ຶ ນ ວ ່ າ ຊ ັ ້ ນ ເ ຈ ້ ົ ່ າ ແ ມ ່ ຂ ້ ຶ ່ ຍ ເ ອ ງ! ໃ ຫ ້ ວ ່ າ ຫ ັ ງ ປ ານ ເ ຕ ະ ຫ ຼ ອ ດ ໄ ໝ ພ ຸ ້ ນ ລ ະ ແ ນ ້ ! ຄ ິ ວ ່ າ ນ ັ ້ ນ ລ ະ ຍ ົ ກ ໂ ຕ ກ ່ ເ ຈ ັ ບ ມ ື ນ ທ ຶ ນ ມ າ ໄ ດ ້ ສ າ ມ ສ ິ ບ ແ ລ ້ ວ ມ ິ ແ ຕ ່ ຄ ຶ ່ ຄ ້ ຳ ຄ ວ າ ມ ສ ັ ່ ງ ຂ ອ ງ ກ ອ ງ ບ ັ ນ ຊ າ ກ ານ ແ ລ ້ ວ ຈ ະ ຕ ະ ລ ຸ ມ ບ ອ ນ ເ ຂ ້ ົ ່ າ ສ ັ ງ ຫ ວ ນ ໝ ວ ກ ປ ະ ຕ ິ ກ ານ ຂ າ ງ ຊ າ ດ ໝ າ ຍ ພ ຸ ້ ບ ອ ກ ໄ ດ ້ ໃ ຊ ້ ຟ ັ ງ ຂ ອ ງ ຈ ັ ກ ກ ະ ພ ັ ດ ອ າ ເ ມ ລ ິ ກ າ ຊ ຳ ້ ພ ັ ດ ວ ່ າ ຍ ອ ມ ແ ລ ້ ວ ໂ ອ ງ! ນ ັ ນ ໂ ລ ດ ຢ າ ກ ຮ ້ ອ ງ ເ ອ ິ ວ ນ ້ ໍ! ແ ຕ ່ ຜ ຸ ້ ອ ື ່ ນ ຍ ັ ງ ພ ່ ໍ ໄ ດ ແ ດ ່ ທ ້ າ ວ ຄ ່ ຳ ແ ດ ງ ນ ັ ້ ນ ຕ ິ, ໂ ຕ ເ ອ ງ ຢ າ ກ ຮ ້ ອ ງ ກ ່ ໍ ພ ຸ ດ ແ ລ ້ ວ ຊ ຳ ້ ພ ັ ດ ຖ ິ ກ ນ າ ງ ໂ ສ ພ າ ຈ ົ ້ ໍ ໜ ້ ້ ໍ ເ ອ ິ ວ ແ ທ ້ ເ ອ ິ ວ ວ ່ າ :

— ອ ້ ຽ ງ ຄ ່ ຳ ແ ດ ງ!

— ແ ນ ່ ນ ຫ ັ ງ ຫ ວ ະ?

— ເຈົ້າຍອມແລ້ວຊິ້ນບໍ?

— ໃຜວ່າ?

— ຊິ່ໃຜວ່າ ໃຜແວ່ ແນວໃດອີກ! ຟັງເບິ່ງແມ້ ທ່ລະໂຄ່ງ ປ່າວປ້ຽງໆ ຢູ່ຫັ້ນເດ່! ຫູ້ງ! ຄົນໜ້າດີຕາງາມໂລດນາເປັນແນວ ນີ້ນໍເຈົ້າບ່? ພ້າເອີ! ເຫຼືອໃຈເດ!

ນາງໂສພາກັດແຂ້ວຍຸ້ນກິ້ນ ເວົ້າທ້ຽງຢ່ວກຮ້ອງຢ່ວກໃຫ້ເອົາ ແທ້ເອົາວ່າ ເບິ່ງຕີນສິ້ນເພິ່ນສັ່ນວັກໆ. ຄັນບ່ມີຫຼ້ຽງຄົນ ຢືນຢູ່ ໃກ້ຫັ້ນຈັກວ່ານາງເອົາທ້ຽງປືນ ກ່ວກບືນທີ່ນາງກ່ຳຢູ່ນັ້ນຕ່ຳ ໃສ່ຫົວທ້ຽວຄ່ຳແດງກ່ໍບ່ຈັກ. ທ້ຽວຄ່ຳແດງໜ້າຫຼ່ຽ ຕາຕ່ຽ ລ້ຽທັນທີຄິວ່າບ່ມີເລືອດຈັກຢ່ວດພຸ້ນລະແມ້. ໃນເວລານັ້ນສະ ຫ້ຽງບ່ວຄ່ຳຍ່ຽງຜ່ານມາ ເລີ່ງກ້ວກມືເອົານາງໂສພາ ແລະ ທ້ຽວຄ່ຳແດງ ໄປເວົ້າຄ່ວຫ່ຳກ່ ເຫັນນາງໂສພາ ສະແດງ ຄວາມຂ່ໂທດຕ່ໍທ້ຽວຄ່ຳແດງ ເຂົາທ້ຽສອງ ພາກັນຍ່ຽງຮ່ຽງ ໜ້າກັນໄປຫາສະຫ້ຽງຄ່ຳໜັ້ນ, ເພິ່ນຜ້ັນນ້ກ່ຮ້ຽງວ້ໆ ຢຸ່ປານ ສະໝືນໜ່ນວ່ຽງກ່ຳລ້ຽຂ້ຶນ ນາງໂສພາຍ້ຶ່ມຫົວ ພ້ອມທ້ຽຖ່ຽມ ວ່ຽ:

— ອ້ຽງເປັນຫ້ຽງອ້ຽງຄ່ຳໜັ້ນ?

— ຊິ່ເປັນຫ້ຽງ! ຍ້ຽວ່ຽຢ່ວກຮ້ຽງ!

— ຢ່ວກຮ້ຽງໃຜ?

— ນ້ອງຖາມເຮັດຫຍັງ?

— ຖາມຢາກຮູ້!

— ຍັງວ່າຢາກຮ້າງ! ຈັກແມ່ນໃຜບຸໄປເວົ້າວ່າອ້າງຍອມແລ້ວ! ບໍ່ໃຫ້ຢາກຮ້າງແນວໃດໄດ້! ພຸດໂທພຸດທາງຈ້າງແມ່ນຊາດພວກນັ້ນກະຕຸກເສັ້ນ!

ນາງໂສພາຫັນເຂົ້າໄປຊິ່ນໃສ່ຫຸ ກິນເຕີບ ສະຫງ່າຄ່ຳໝັ້ນຈ່ຳເວົ້າວ່າ:

— ແທ້ຫວະ?

— ໂອ! ເມື່ອກີ້ນ້ອງຄ່ຳແດງກ່ຳຂົ້ນໜ້ຳຂົ້ນມາກຂົ້ນລະບໍ?

— ຫຸ! ເວົ້າໃສ່ແຕ່ເພິ່ນ! ຕັ້ງທີ່ແທ້ລະແມ່ນໃຕ!

ສະຫງ່າຄ່ຳແດງເວົ້າໃສ່ນາງໂສພາດ້ວງທ່າທີຖືເປັນກັນເອງ. ສະຫງ່າຄ່ຳໝັ້ນຈ່ຳເວົ້າວ່າ:

— ເອີ! ຄືໂດ້ຫງິ້ນຊິ່ຂອງສະຫງ່າຄ່ຳແດງແດ່ໂດ!

— ຢ່າເທາະ! ບໍ່ແມ່ນເພິ່ນເອົາຊິ່ໄປຂ້ຽງດອກ, ເພິ່ນເອົາຊິ່ໄປຫຼອກສັດຕຸ, ເອົາໄປເປັນຮ້ຽ ປີ້ນກ່ຳຊິ່ເປັນຫຍັງ!

ສະຫງ່າຄ່ຳໝັ້ນນຶກຢຸ່ຄາວໜຶ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ເອີ! ຄັນຮູ້ແນວນີ້ແລ້ວໃຜຊິ່ເວົ້າຫຍັງ? ຮ້ວາງ! ບໍ່ແມ່ນໜ່ຳແອຕ່ຳມາຫາຄ້ວງພວກເຮົາຫວະນັ້ນ! ອ້ວງຈ່ຳນ້ວງຫ້ວາມຂາດບໍ່ໃຫ້ພວກນັ້ນກ້ວງເຂົ້ານາຄ້ວງພວກເຮົາໄດ!

ນາງໃສ້ພາຟ້າວຖາມຂຶ້ນດ້ວງຄວາມສົນໃຈວ່າ:

— ຢູ່ໃສ?

— ນັ້ນເດ! ຍ່າງຄອບວອບ! ຄອບວອບ! ນາ ພຸ້ນເດ! ເຫັນແລ້ວບໍ?

— ເອີແມ່ນແທ້ເດນໍ? ອ້າງຄ່ຳແດງໄປບອກໃຫ້ອ້າງນ້ອງ ທີ່ຍາມຢູ່ຫັ້ນແນ້ວ່າບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າ!

ສະຫງ ຄ່ຳແດງ ວ່າຈະແລ່ນໄປ ຫາອ້າງ ນ້ອງ ທີ່ຍາມຢູ່ ປາກປະຕູຄ້ວງແຕ່ເຫັນສະຫງບົວຄ່ຳຍ່າງອອກໄປຫ່າກ່ອນ ແລ້ວສະຫງເລີງເຊີ.

ສະຫງບົວຄ່ຳ ອອກໄປພົບໝໍ່ແອຕ່ຳ ແລ້ວເວົ້າໃຫ້ ໝໍ່ຮຸ ວ່າທ່ານທ້າວຕຸ ແລະ ທ່ານຈ່ຳ ນຸງ ນ ພາກັນ ນອນພັກ ຜ່ອນ ແລ້ວເພາະເພິ່ນເຮັດວຽກໜັກມາຕະຫຼອດວັນມື້ເລື່ອງຫັ້ງມື້ ອື່ນຈຶ່ງເວົ້າກັນ. ເວົ້າແລ້ວສະຫງບົວຄ່ຳ ກໍ່ອ້ວາ ໝໍ່ແອຕ່ຳ ກັບຄືນໄປຫາ ສ່ຳນັກຂອງໝໍ່ຄ່ຳສຸກ ພໍດີໄປຮອດ ເດີ່ນສ່ຳນັກ ຂອງໝໍ່ຄ່ຳສຸກ ສະຫງປະວັດ ແລະ ໝໍ່ຄ່ຳສຸກ ເອງກໍ່ກ້າວ ອອກຈາກທີ່ທ່ຳງານອອກມາພົບສະຫງບົວຄ່ຳ ແມ່ນໃນເວ ລານັ້ນເອງ ສຽງໄຊໂຍໂຮຮ້ອງ ຂອງພວກນາງ ແລະ ພົນທະ ຫານຝ່າງຂວາທີ່ກັບລົງມາແຕ່ສັນພູໄດ້ຟົກສະໜັ່ນຂຶ້ນເພາະ ເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕາກແດດ ຕາກໝອກຮົ້ນກັດຍຸງກິນ ເລະ

ຈະບໍ່ໄດ້ເປັນ ປ້ອມບ້ງ ລຸກປືນ ຕ່ງຕ່ງ ພວກ ປະຕິກ່ານ ໝ່ານ ພ່ານຂອ່ງຈັກກະພັດ ອ່ານລິກ່ານອີກແລ້ວ! ແຕ່ສ່ງ ໄຊ ໂຍ ໂຮ ຮ້ອ່ງ ດ້ຳ ກ່ານ ຊ ້ຳ ພັດ ເຮັດ ໃຫ້ ພວກ ປະຕິກ່ານ ເຂ ້ົ ່ານ ໃຈ ວ່ ່ານ ທະ ຫ ່ານ ຂ ອ ່ ງ ພ ວ ກ ມ ັ ນ ຊ ິ ນ ເ ຊ ິ ງ ພ ິ ນ ຍ ່ ານ ຂ ອ ່ ງ ພ ວ ກ ມ ັ ນ ທ ີ ່ ເ ຈ ລ ະ ຈ ່ ານ ກ ັ ບ ກ ອ ່ ງ ພ ັ ນ ທ ີ ່ ສ ອ ່ ງ ຂ ອ ່ ງ ແ ນ ວ ລ ່ ານ ຮ ັ ກ ຊ ່ ານ ດ ສ ່ ຳ ເ ຫ ຼ ັ ກ ພ ິ ນ .

ຫ ຼ ັ ງ ຈ ່ ານ ກ ສ ະ ຫ ່ ານ ປ ະ ວ ັ ດ ລ ່ ານ ງ ່ ານ ຢ ່ ່ ານ ລ ະ ອ ່ ງ ດ ໃ ຫ ້ ກ ອ ່ ງ ບ ັ ນ ຊ ່ ານ ກ ່ ານ ແ ລ ້ ວ , ຄ ະ ນ ະ ກ ອ ່ ງ ພ ັ ນ ກ ໍ ປ ະ ຊ ຸ ມ ກ ັ ນ ກ ່ ອ ນ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ແ ຕ ່ ງ ໃ ຫ ້ ອ ້ ່ ານ ນ ້ ອ ່ ງ ໄ ປ ສ ່ ຳ ຫ ຼ ວ ດ ເ ບ ິ ່ ່ ານ ວ ່ ່ ານ ພ ວ ກ ມ ັ ນ ຄ ຽ ມ ໝ ົ ດ ແ ລ ້ ວ ແ ທ ້ ບ ໍ ? ອ ້ ່ ານ ນ ້ ອ ່ ງ ທ ີ ່ ໄ ປ ສ ຶ ບ ກ ໍ ໄ ດ ້ ກ ັ ບ ມ ່ ານ ລ ່ ານ ງ ່ ານ ເ ປ ັ ນ ເ ອ ກ ະ ສ ັ ນ ນ ່ ຳ ກ ັ ນ ວ ່ ່ ານ ພ ວ ກ ມ ັ ນ ຄ ອ ມ ໝ ົ ດ ແ ລ ້ ວ . ພ ວ ກ ມ ັ ນ ພ ວ ມ ພ ່ ານ ກ ັ ນ ຂ ້ ່ ານ ງ ິ ວ ເ ພ ື ່ ອ ຈ ັ ດ ງ ່ ານ ລ ້ ່ ງ ງ ່ ານ ສ ະ ຫ ຼ ອ ງ ອ ັ ນ ທ ີ ່ ເ ອ ີ ້ ນ ວ ່ ່ ານ ໄ ຊ ຊ ະ ນ ะ ເ ປ ັ ນ ກ ່ ານ ໃ ຫ ຍ ່ ່ .

ຫ ຼ ັ ງ ຈ ່ ານ ກ ນ ັ ່ ງ ຟ ັ ງ ຄ ່ ຳ ຄ ິ ດ ຄ ່ ຳ ເ ຫ ັ ນ ຂ ອ ່ ງ ຄ ະ ນ ะ ກ ອ ່ ງ ພ ັ ນ ຢ ່ ່ ານ ລ ะ ອ ່ ງ ດ ລ ะ ອ ່ ຕ ິ ແ ລ ້ ວ ທ ່ ານ ທ ້ ່ ານ ວ ຕ ຸ ລ ຸ ກ ຈ ່ ານ ກ ບ ່ ອ ນ ນ ັ ່ ງ ຍ ່ ່ ານ ໄ ປ ຫ ່ ານ ໂ ຕ ะ ທ ີ ່ ຕ ັ ້ ່ ງ ຢ ຸ ່ ກ ່ ານ ງ ່ ານ ຫ ້ ອ ່ ງ , ຢ ຸ ່ ຫ ນ ້ ່ ານ ໂ ຕ ะ ມ ີ ແ ຜ ນ ທ ີ ່ ແ ຂ ວ ່ ານ ຊ ຸ ່ ງ ຂ ວ ່ ານ ຊ ຶ ່ ່ ງ ຄ ະ ນ ะ ເ ສ ນ ່ ານ ທ ິ ກ ່ ານ ກ ອ ່ ງ ພ ັ ນ ຈ ັ ດ ໄ ວ ້ ກ ່ ອ ນ ແ ລ ້ ວ . ທ ່ ານ ຍ ່ ່ ອ ່ ານ ໜ ້ ່ ານ ໄ ປ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ສ ະ ຫ ່ ານ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຫ ັ ນ ບ ເ ຂ ້ ່ ານ ມ ່ ານ ໃ ກ ້ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ້ ່ ານ ວ ່ ່ ານ :

— ອ ິ ່ ານ ໃ ສ ່ ສ ະ ພ ່ ານ ບ ກ ່ ານ ຕ ິ ວ ຈ ິ ່ ານ ທ ີ ່ ພ ັ ນ ແ ປ ມ ່ ານ ໃ ນ ໄ ລ ຍ ะ ເ ດ ່ ່ ານ ຊ ີ ວ ິ ໂ ມ ່ ານ ນ ີ ້ ເ ອ ່ ານ , ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ານ ຕ ້ ່ ານ ຖ ່ ອ ກ ຈ ່ ານ ກ ທ ່ ່ ານ ໃ ຫ ຫ ິ ນ ໃ ນ ຄ ຶ ນ

ສ້ຽ
ນນໂລກ! ພວກເຮົາ ເອົາຄອບຄົວ ລຸກເມ ພວກເຮົາ ໄປໄວ້ ບ່ອນປອດໄພເສ ກ່ອນ ແລ້ວພວກເຮົາຈະກັບມາ ຫຼືຈະເຄື່ອນ ໄຫວແນວໃດ ໄປນັ້ນພວກເຮົາຈະພ້ອມກັນພິຈາລະນາຕາມ ທີຫຼັງ.

ເວົ້າແລ້ວທ່ານທ້າວຕຸ້ ອ່ວ ໜ້າໄປຫາສະຫ ຈ ນ ນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ: ສະຫ ນິຄວາມເຫັນແນວໃດ?

ສະຫ ຈ ນ ນ ຈັບສ່ ແ ຂີ ແ ພ ທີ່ ພ້ອມທັ ເວົ້າວ່າ:

— ພວກເຮົາ ຈະ ໄ ອອກໄປ ຕາມທາ ບ້ານອ່ ຂ ພຸ ຫຸ້ມລ ໃສ່ນາເ ! ພວກເຮົາພາກັນໄປ ຈົນໝົດ ເພື່ອໃຫ້ ຫວິດຈາກ ລ ວ ທ ໄ ຫ . ຕື ເຊົ້ ມາ ພວກເຮົາ ເຂົ້າປ່າ ໄປຫາ ບ້ານ ໃ ມ ໜ້າໄປຫາ ຊ ງ ດ ງ ສ ລັ ໄປຫາ ພຸ ຊ ວ ນີ ແ ນ ທີ ພວກເ ຈະ ໄ ຜ ໄປ ແ ່ ໃ ທຸ ຄ ນ ກ ໍ ແ ນ ວ່ ພວກເ ຕ ໆ ໄ ໃ ຫ ວິ ບ ລ ວ ນ ທ ໄ ຫ ນ ໃ ນ ຄ ນ ນ ີ , ພວກເ ເ ປ່ າ ແ ລ ວ ຍ ນ ພ ວ ກ ນ ນ ເ ນ ຊ ອ ກ ແ ນ ວ ໃ ດ ກ ບ ່ ເ ຫ ນ ພວກເ ແ ຕ ຖ ້ າ ພ ວ ກ ເ ຮ ໄ ປ ບ ່ ຫ ວິ ດ ແ ນ ນ ອ ນ ຕ ລ ງ ! ສ ະ ນ ນ ພ ວ ກ ເ ຮ ຕ ໆ ຕ ດ ສ ນ ໃ ຈ ນ ໍ ວ ລ ອ ມ ຂ ໆ ສ ຕ ຢ ່ ວ ງ ເ ດ ກ ດ ່ ງ ວ ພ ວ ກ ເ ຮ ຕ ໆ ໄ ປ ຮ ອ ດ ນ ເ ຕ ກ ່ ອ ນ ຕ ເ ວ ນ ຂ ນ .

ສ ະ ຫ ຈ ນ ນ ຫ ງ ວ ໄ ປ ຫ ທ ່ ານ ທ ້ າ ວ ຕຸ ້ , ທ ່ ານ ທ ້ າ ວ ຕຸ ້ ງ ກ ຫ ວ ເ ຫ ນ ພ ້ ອ ມ , ສ ະ ຫ ຈ ນ ນ ອ ່ ວ ນ ໜ ້ າ ໄ ປ ຫ ຄ ະ ນ ະ

ກອງພັນທັງໝົດແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນຊ້າ ໆ ວ່າ :

— ບັດນີ້ເວົ້າເຖິງໜ້າທີ່ຂອງກອງຮ້ອ ຕ່າງ ໆ ມີແນວນີ້. ກອງຮ້ອ 4 ຂຶ້ນໄປຕາມພຸ ລາດຄ້ຳແລ້ວ ເລາະໄປຕາມສັນພຸ. ກອງຮ້ອສາມລົງໄປທາງນາມື່ນາເຮືອງ ສອງກອງຮ້ອນີ້ ເປັນ ສອງປີກຮັກສາ ສອງຂ້າງ ມີໜ້ານາ ຂວາງໜ້າ ລ້ຳນັ້ນໂລດ! ກອງຮ້ອທ້າສອງນີ້ໄປ ຈອດກັນ ຢຸ່ນາເຕີ. ສ່ວນ ກອງ ບັນ ຊາ ການລວມມີແນວນີ້ : ໝວດໜຶ່ງຂອງກອງຮ້ອສາມອອກໜ້າ ຕ່ຳຈາກນັ້ນແມ່ນກອງປືນໃຫ່ເອົາ ຄອບຄົວຢູ່ ເຄິ່ງກາງ, ກອງ ຮ້ອທ້າຮັກສາທາງຫຼັງ. ກອງນີ້ໄປເຄິ່ງກາງຂອງສອງປີກຄືບ ໜ້າໄປຫານາເຕີ!

ແຕ່ກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນແຕ່ງໝວດໜຶ່ງໄປຄັກສະກັດ ຢຸ່ຂົວ ຂ້າງບ້ານໂຕນ, ຄ້າສັດຕຸຢາກລັດພວກເຮົານັ້ນມີແຕ່ທາງດຽວ ນັ້ນສະນັ້ນ ພວກເຮົາມ້ຽງຂົວນັ້ນຄົ້ນ ຄັກ ຕີພວກ ມັນຢຸ່ທີ່ ນັ້ນ ເມື່ອສ່ຳເຫຼັກໜ້ຳທີ່ແລ້ວ ຄ່ຳໄປທາງ ແສນນ້ຳ ແລ້ວ ອອກໄປ ໃສ່ນາເຕີ!

ສ່ວນຢຸ່ຄ້ຽງ! ໃຫ້ໃຕ້ໄຟຢຸ່ຄືປົກກະຕິ ໃຫ້ໜຸ່ມໜຶ່ງ ຢຸ່ຄ້ຽງ ຮ້ອງລ່ຳທ່ຳເພງໄປຈົນຮອດ 9 ໂມງເຄິ່ງຈຶ່ງມອດໄຟແລ້ວຈຶ່ງ ເລີ່ມອອກຈາກຄ້ຽງໄປ.

ນີ້ແມ່ນແຜນການຄ່ຳ ຂອງ ພວກເຮົາ ຄ້າທຸກຄົນເປັນເອ

ກະສັນນ ຳກັນແລ້ວ, ເຊີນໃຫ້ແຕ່ລະກອງຮ້ ຳພ ຳກັນກຸ ມຕົວ ຄ ຳຄ ຳ ສັ ່ ງ!

ທຸກຄົນ ຢືນກົ ງ ດ້ ວ ງ ທ ່ ຳ ທີ ກ ້ ຳ ຫ ຳ ນ ສ ະ ແ ດ ງ ວ ່ ຳ ເ ປ ັ ນ ເ ອ ກ ະ ສ ັ ນ ນ ຳ ກ ອ ງ ບ ັ ນ ຊ ຳ ກ ຳ ນ ແ ລ ້ ວ . ທ ່ ຳ ນ ທ ້ ຳ ວ ຕຸ ກ ິ ມ ເ ບ ິ ່ ຳ ນ ຳ ລ ິ ກ ຳ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ້ ຳ ວ ່ ຳ :

– ພ ວ ກ ເ ຮ ຳ ຍ ັ ງ ອ ີ ກ ເ ຄ ່ ຳ ຊ ິ ວ ໃ ນ ງ ຳ ເ ພ ື ່ ອ ກ ຸ ມ ! ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ກ ັ ບ ຄ ຶ ນ ສ ູ ່ ກ ິ ມ ກ ອ ງ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ !

※

※ ※

๓

ໃ ນ ມ ື ້ ນ ັ ້ ນ ເ ດ ິ ອ ນ ແ ຈ ້ ຳ ສ ະ ຫ ວ ່ ຳ ງ ດ ິ ຈ ະ ຫ ຳ ກ ້ ອ ນ ເ ນ ື ້ ອ ໃ ຫ ຼ ນ ຳ ກ ັ ້ ນ ກ ຳ ງ ແ ສ ງ ເ ດ ິ ອ ນ ໄ ວ ້ ກ ໍ ບ ່ ມ ີ ສ ຳ ງ ລ ົ ມ ພ ຸ ພ ວ ນ ພ ັ ດ ນ ຳ ເ ປ ັ ນ ຫ ວ ີ ! ຫ ວ ີ ! ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຍ ອ ດ ຫ ້ ຳ ແ ຝ ກ ໃ ນ ້ ມ ກ ຳ ງ ພ ໍ ເ ປ ັ ນ ໃ ນ ງ ນ ຳ ງ ແ ລ ະ ເ ນ ື ້ ອ ລ ົ ມ ພ ັ ດ ນ ຳ ແ ຮ ງ ປ ່ ຳ ແ ຝ ກ ດ ັ ່ ງ ກ ່ ຳ ວ ກ ໍ ເ ນ ົ ້ ຳ ກ ິ ມ ກ ່ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ຄ ອ ງ ຄ ຸ ແ ລ ່ ນ ເ ລ ື ່ ອ ໄ ປ ຕ ຳ ມ ສ ຳ ງ ລ ົ ມ . ກ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ີ ່ ສ ອ ງ ຂ ອ ງ ແ ນ ວ ລ ຳ ວ ຮ ັ ກ ຊ ຳ ດ ໄ ດ ້ ຍ ່ ຳ ງ ຜ ຳ ນ ປ ່ ຳ ແ ຝ ກ ດ ັ ່ ງ ກ ່ ຳ ວ ທ ີ ່ ກ ້ ອ ຳ ງ ຈ ົ ນ ສ ຸ ດ ສ ຳ ງ ຕ ຳ . ຄ ້ ຳ ໃ ຊ ້ ນ ະ ໃ ນ ພ ຳ ບ ເ ບ ົ ້ ຳ ນ ັ ້ ນ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ີ ່ ສ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ຄ ຶ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ພ ະ ຍ ຳ ນ ຳ ກ ທ ີ ່ ມ ີ ລ ິ ດ ອ ັ ຳ ນ ະ ຫ ຳ ສ ຳ ນ ບ ່ ມ ີ ກ ຳ ລ ັ ງ ປ ະ ຕ ິ ກ ຳ ນ ໃ ດ ๆ ຈ ະ ຕ ້ ຳ ນ ທ ຳ ນ ໄ ວ ້ ໄ ດ ້ ພ ວ ມ ເ ບ ົ ້ ຳ ອ ິ ດ ທ ີ ລ ິ ດ ທ ີ ่ ພ ຸ ่ ຳ ຕ ົ ວ

ໄປເບື້ອງໜ້າ ໄປສຸ ຂອບ ຟ້າ ທາງ ດ້ານ ບ ວ ລະ ພາ ຊຶ່ງ ເປັນ
ແຫຼ່ງ ກ ຳ ເນີດ ຂ ອ ງ ກ ານ ປ ະ ຕ ິ ວ ັ ດ.

ໃ ນ ເ ວ ລ າ ດ ຶ ກ ວ ັ ນ ນ ີ ້, ຫຼັ ງ ຈ າ ກ ໄ ດ ້ ຕ ິ ສ າ ງ ລ າ ງ ງ ານ ໄ ປ ຫ າ
ກ ອ ງ ບ ັ ນ ຊ າ ກ ານ ສ ຸ ງ ສ ຸ ດ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ນ ັ ນ ທ ີ ່ ເ ມ ື ອ ງ ຈ ັ ນ ແ ລ ້ ວ
ພ ວ ກ ໜ ່ ຸ ມ ຄ ຳ ສ ຸ ກ ໄ ດ ້ ພ າ ກ ັ ນ ໄ ປ ກ ິ ນ ພ ະ ລ ານ ລ ິ ງ ສ ິ ງ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ເ ຮ ື ອ ນ
ຂ ອ ງ ໜ ່ ວ ັ ງ ປ າ ວ. ຟ ັ ງ ສ ຽ ງ ຈ ອ ກ ເ ຫ ຼ ົ ້ າ ວ ິ ດ ສ ະ ກ ິ ເ ຕ ະ ກ ັ ນ ດ ັ ງ ກ ໍ ົ
ກ ັ ້ ງ ! ກ ໍ ົ ກ ັ ້ ງ ! ຢ ່ າ ງ ລ ຸ ງ ນ ຕ ຶ ກ ເ ພ ື ່ ອ ຢ ວ ງ ໄ ຊ ໃ ຫ ້ ພ ອ ນ ຊ ຶ ່ ງ ກ ັ ນ ແ ລ ະ
ກ ັ ນ ຈ ິ ນ ວ ່ າ ໃ ບ ໜ ້ າ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ນ ັ ນ ແ ດ ງ ພ ວ ມ ໆ ປ ວ ມ ກ ິ ນ ລ ິ ງ
ໂ ຫ ນ. ຫ ຼ ັ ງ ຈ າ ກ ກ ິ ນ ພ ະ ລ ານ ລ ິ ງ ສ ິ ງ ແ ລ ້ ວ ພ ວ ກ ນ ັ ນ ກ ໍ ພ າ ກ ັ ນ ເ ຊ
ຊ ັ ກ ລ ິ ງ ໄ ປ ຫ າ ລ ິ ດ. ໜ ່ ວ ຸ ມ ຄ ຳ ສ ຸ ກ ໄ ປ ຫ າ ເ ມ ຶ ອ ງ ຢ ູ ່ ຄ ັ ງ ໃ ຂ, ສ ່ ວ ນ ໜ ່ ວ ັ ງ ໄ ປ
ລ າ ດ ຫ ່ ວ ງ ນ ้ ຳ ໜ ່ ວ ຸ ມ ເ ກ ດ ສ ະ ໜ າ ເ ພ າ ະ ວ ່ າ ທ ี ่ ນ ั ้ ນ ม ี ໜ ่ ว ุ ม ว ก เ ล ็ บ
ຊ ั ้ น ย ้ ง ม ห า ก ่ ม า แ ต ่ ว ง ๆ จ ั น ใ ห ม ่. ส ่ ว น ห ม ่ ค ำ ค ่ อ ง ใ ห ้ น า ง
ส ะ ว ั ด ด ิ ก า ม แ ก ้ ม ไ ต ้ น ว อ ก เ ล ็ บ ใ ห ้ ย ู ่ เ ร ื อ น เ พ ร ะ ร ู ้ ส ึ ก
ป ว ด แ ข ว, ส ่ ว น ห ม ่ เ ร ต ่ ำ แ ล ะ ห ม ่ ว ั ง ป า ว พ า ก ั น ไ ป ล า ด
ถ ้ ำ เ พ ร ะ ท ี ่ ั น ม ี ด อ ก ไ ม ้ ล ิ ง ม า แ ต ่ พ ุ ส ั น ว ่ า ช ั ้ น. ส ่ ว น พ ว ก
ท ะ ห า ร ข อ ง ั น ห ล ั ง จ า ก ก ิ น ล า บ ว ิ ว แ ก ้ ม เ ห ็ ้ า ม ี อ ง ค ำ
ย ่ า ง อ ื ่ น ห น ำ ส ำ ล า ง แ ล ้ ว ก ็ พ า ก ั น เ ป ิ ด ว ิ ง ไ ม ้ ส า ม ใ บ ก ุ
ก ้ ำ ม ี ง ส ิ บ เ ป ็ น ค ิ บ ๆ ย ู ่. ใ ช ง จ ั ง แ ม ่ น ส ิ ม เ ป ็ น ก อ ง ท ั บ ซ ุ ้ ม
ล ะ อ า ก ห า ม แ ท ้ ่ ?

ຄືນນັ້ນພໍ່ທຶດສິດາຢູ່ບ້ານ ໝອງເຕີເຮັດບຸນເຮືອນ ແລະ ມີການຄົບງັນບ່າງເລັກນ້ອ. ເນື່ອງຈາກເປັນຍາດຕິພີ່ນ້ອງກັນ, ນາງສົມພອນ ແລະ ນາງຍອດສີໄດ້ໄປຮ່ວມບຸນດ້ວຍກ່າວ. ໃນ ຕອນສະພໍ່ແຈ້ງ ນ້ຳໝອກຍັງກົ້ວ ຂີວນີວທົ່ວໄປ, ພວກນາງ ສາວທົ່ເຊີນໄປຮ່ວມບຸນຕ່າງກໍຍັງນອນຫຼັບສະໜິດຢູ່.

ສ່ວນນາງ ສົມພອນຈັກ ເປັນຫັ່ງຄືນ ນັ້ນ ນາງນອນ ບ່ໄຂ່ ຫຼັບດີນາງ ລຸກແຕ່ເດິກແລ້ວລົງ ໄປຕັກນ້ຳ ແລະ ສ່ວງໜ້ານ່ຳ ພ້ອມ, ໃນເວລາທົ່ນາງສົມ ພອນພວມກົ້ມ ສ່ວງໜ້າໃດ ງລ່ຳ ພັງຄົນດງ ອນັ້ນນາງໄດ້ຫາ ງົນສງ ງບາດຕົນຫຼາງ ຄົນຍ່າງ ລົງມາ ແຕ່ບ້ານແລ້ວຢ່ຳ ຂ້ານຫ້ວງ ໄປ. ນາງຫຼງ ອໄປເບ່ົ ງເລິ ງເຫັນ ສະ ຫາງ ຄ່ຳ ໝັ້ນ ພວມ ພາ ງ ນ້ຳ ຂຶ້ນ ມາ ສ່ວ ງ ໜ້າ ຢູ່. ແຕ່ ຫົ ວ ທີ ນາ ງ ສົມ ພອ ນ ຄິ ດ ວ່ າ ສ ະ ຫ າ ງ ຄ ່ ຳ ໝັ ນ ກ ໍ ມ າ ຮ ່ ວ ມ ບ ຸ ນ ເ ລ ິ ງ ຖ າ ມ ດ ້ ວ ງ ຄ ວ າ ມ ສ ົ ນ ໃ ຈ ວ ່ າ :

— ອ້າວ! ອ້າງ ຄ່ຳ ໝັ້ນ, ອ້ ງ ກ ໍ ມ າ ຫ ວ ະ ? ຍ ັ ງ ສ ະ ບ າ ງ ດ ີ ບ ໍ ? ເ ອ ີ ! ອ ້ າ ງ ມ າ ແ ຕ ່ ຄ ື ນ ນ ີ ້ ຫ ວ ະ ? ຄ ີ ່ ຈ ້ າ ວ ່ າ ນ ້ ອ ງ ບ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ ອ ້ າ ງ !

ສ ະ ຫ າ ງ ຄ ່ ຳ ໝ ັ ນ ບ ໍ ່ ນ ຶ ກ ບ ໍ ່ ຝ ັ ນ ເ ລ ີ ງ ວ ່ າ ຈ ະ ພ ົ ບ ນ າ ງ ສ ົ ມ ພ ອ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ທ ົ ່ ນ ັ ້ ນ ສ ະ ຫ າ ງ ເ ອ ົ າ ແ ພ ເ ຊ ັ ດ ໜ ້ າ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ :

— ນ ້ ອ ງ ສ ົ ນ ພ ອ ນ ພ ົ ບ ອ ້ າ ງ ຄ ່ ຳ ແ ດ ງ ແ ລ ້ ວ ຫ ວ ະ ?

— ອ ້ າ ງ ຄ ່ ຳ ແ ດ ງ ຂ ອ ງ ນ ້ ອ ງ ນ າ ບ ໍ ! ຢ ູ ່ ໃ ສ ?

ນາງສົມພອນຖາມຄືນດ້ວຍຄວາມສົນໃຈສະຫງ່ຄຳໝັ້ນ ຈຶ່ງຊວາດຮູ້ເມື່ອວ່າ ສະຫງ່ຄຳແດງ ໄດ້ອອກເດີນທາງ ໄປ ກ່ອນແລ້ວ. ສະຫງ່ຄຳໝັ້ນອ່ວງໜ້າໄປບອກໃຫ້ພວກອ້າງ ນ້ອງວ່າ:

— ພວກສະຫງ່ພາກັນໄປກ່ອນເດີ, ຈັກໜ່ວ ເຮົາຈະໄປ ນຳຫຼັງ!

ນາງສົມພອນຫຼງ່ວເບິ່ງສະຫງ່ຄຳໝັ້ນແລ້ວຫຼງ່ວໄປເບິ່ງ ພວກອ້າງນ້ອງທີ່ ພວມຢ່ຳຂ້ວນຫ້ວງໄປ ເບິ່ງ ໃຜກໍ ຖືປືນເປ້ ເຄື່ອງ ໄຫ່ເຂົ້າພາດບ່ວ. ນາງຈຶ່ງຖາມສະຫງ່ຄຳໝັ້ນ ດ້ວຍ ຄວາມສົນໃຈວ່າ:

— ພວກອ້ວງຊິ່ໄປໃສ? ຫີ ອ້າງຄຳໝັ້ນ?

ແທນທີ່ຈະຕອບ ຕາມຄຳຖາມ ສະຫງ່ຄຳໝັ້ນ ກ້ວກມື ເອົານາງສົມພອນພ້ອມທັງຮ້ອງຄ່ຳໆ ວ່າ:

— ນ້ອງສົມພອນເອີ!

— ຈ້າວ! ມີເລື່ອງຫຍັງອ້ວ?

— ມາພົ້ນ້ຳ ຫ່ໍ!

ນາງສົມພອນຮູ້ໂລດວ່າ ອາດເປັນ ເລື່ອງ ບ່ປົກກະຕິ ເສ ແລ້ວໃບໜ້າຂອງນາງທີ່ພວມບານງາມເໝືອນກາບບົວຍາມ ເຊົ້າ ປະກົດວ່າຫຸບຫ່ງວເຂົ້າດ້ວຍຄວາມລັ້ງເລໃຈ ນາງຫຼັບ

ເຂົ້າໄປໃກ້ສະຫງາຄ່ຳໝັ້ນຕື່ມອີກ ສອງສາມກ້າວ. ສະຫງາ ຄ່ຳໝັ້ນກໍ່ຕື່ນຕັນໃຈເຕັ້ນທີ ສະຫງາເວົ້າຂຶ້ນດ້ວງຄວາມພາກ ພຽນໃຈວ່າ:

— ພວກອ້ວງຈະໄດ້ຈາກທ້ຳໄຫຫີນໄປແລ້ວ!

— ໄປໝົດທັ້ງກອງພັນບໍ່ອ້ວງ?

ສະຫງາຄ່ຳໝັ້ນງຶກຫົວຄ່ຳ ໆ.

— ພວກເຮົ້ອງໃສພາເດ?

, ພວກເພິ່ນໄປກ່ອນແລ້ວ! ອ້ວງ ຂໍຕາງໜ້າ ອ້ວງເຮົ້ອງ ນ້ອງທຸກຄົນ ອ່ຳລາພອກນ້ອງ. ອ້ວງຄ່ຳແດງ ຂອງນ້ອງ ກໍ ອາດອອກເດີນທາງກ່ອນແລ້ວ!

ນາງສົມພອນ ບໍ່ເຫັນບໍ່ຟັນເລີ່ງວ່າ ອ້ວງຄ່ຳແດງຂອງນາງ ພ້ອມທັ້ງອ້ວງນ້ອງ ໃນກອງພັນທີ່ສອງຈະໄດ້ຈາກໄປແນວນ້ີ, ໂອ່ງພ້ຳເອີ່ງ! ພວກອ້ວງຈາກໄປແລ້ວ ທ້ຳໄຫຫີນ ຈະໂສກ ເສ້ົາຫ່ວນເຫງົ້າ, ດອກຄ້ວງເມືອງພວນ ຈະເປົ່າປ່ຽວຫ່ຽວ ແຫ້ງ ທ້ອງພ້ຳເມືອງພວນຈະມືດມົນ ແລະ ເສ້ົາໝອງເສ່ງ ແລ້ວ. ນາງສົມພອນ ນິ່ງຢຸ່ຄາວໜຶ່ງ ແຕ່ດວງຕາຂອງນາງ ຈ້ອງມອງ ໃບໜ້າຂອງສະຫງາຄ່ຳໝັ້ນຢ່າງບໍ່ພັບ ນາງເວົ້າ ຂຶ້ນແບບພຶມພ່ຳຄົນດຽວວ່າ:

— ພວກອ້ວງໄປແລ້ວ, ໃຜຈະຢຸ່ເປັນເພື່ອນທ້ຳໄຫຫີນ?

ນາງອ່ວາງໜ້າໄປທາງຂ້າງເຮັດແສງຕາຕ່ຳໆ ນ້ຳໃຈ
ອັນໃສສະອາດ ຂອງ ນາງໄດ້ໄຫຼລົ້ນຮິມຕາ ບ່າລົງອາບສອງ
ປ່າງແກ້ມທີ່ຈຸນາງນຂອງນາງ. ອາບິດຈານາງສົມພອນເງີ
ໜ້າຂຶ້ນດວງຕາທັງຄູ່ຂອງນາງເປັນສີເທົ່ອບໆ ຢອດນ້ຳຕາ
ຂອງນາງທີ່ເກີດກ້ຳຢູ່ຕາມຂົນຕາກ່ຽງໆ ຂອງນາງນັ້ນເປັນ
ສັນຍາຮັກເຕືອນໃຫ້ສະຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນຮູ້ວ່າ «ທ່ຽງໄຫຫົນຄຶດ
ເຖິງກອງພັນທີ່ສອງທີ່ສຸດ» ສະຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນກ່ຳກຸ້ນໃຈເດັນທີ
ສະຫງ່ນຶດຢູ່ຄາວໜຶ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ:

— ອ້າງຂໍຕາງໜ້າອ້າງຄ່ຳແດງແລະອ້າງເອື້ອງນ້ອງທຸກ
ຄົນຂໍລານ້ອງ! ລາພໍ່ແມ່ແລະອ້າງເອື້ອງນ້ອງທຸກຄົນ! ຍ້ອນ
ຄວາມຈ່ຳເປັນພວກອ້າງຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ໄປລາພວກເພິ່ນ!

— ນ້ອງເຂົ້າໃຈແລ້ວ! ຂໍໃຫ້ພວກອ້າງມີໂຊກໄຊຜາບແພ້
ຂ້າເສິກສັດຕຸເຖີດ!

ນາງສົມພອນຫັງບເຂົ້າໃກ້ສະຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນຕົ້ນອີກ ກ້າວ
ໜຶ່ງນາງຈົກເອົາຜ້ານົນສີຂາວ ອອກຈາກຫຼືບເສື້ອ ທີ່ຫົວອົກ
ຂອງນາງອອກມາ ຢື້ນໄປໃຂໝາກກະດຸມ ທີ່ປົດຄ້ຳເສື້ອ ສະ
ຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນອອກແລ້ວ ຍັດຜ້ານົນ ຊຶ່ງນາງເຮັດມາ ແຕ່ຄົນ
ແລ້ວເພື່ອນອບໃຫ້ສະຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນ ແຕ່ເວລານາທີ ໄດ້ຜ່ານໄປ
ບໍ່ມີໂອກາດໃດພໍທີ່ຈະນອບໃຫ້ ສະຫງ່ຄ່ຳໝັ້ນໄດ້, ຜ້ານົນ

ຜືນນີ້ ໄດ້ເຫັນຢູ່ໃນຊວງອົກ ຄືກອາງອຸ່ນ, ກິ່ນຫອມຂອງຜິວ
ໜ້າຕະຫຼອດຮອດນ້ຳເຫື່ອ ທີ່ຊວງອົກຂອງນາງ ຊຶມເຂົ້າໃນ
ແພນນີ້ນຜືນນີ້ມາດົນແລ້ວ. ບັດນີ້ນັ້ນໄດ້ເຂົ້າໄປນອນ ຢູ່ໃນຄຶງ
ເສື້ອຂອງສະຫງ່າຄ່ຳໝັ້ນນັກຮົບປະຕິວັດຜູ້ຫນຸ່ມນ້ຳຂອງລາວ
ນາງສົມພອນເອົາແພນນີ້ນໃສ່ຄຶງ ໄວ້ດີແລ້ວ ກໍໃສ່ໝາກຄຸມ
ເສື້ອໃຫ້ໃໝ່ນາງເງີ່ງໜ້າຂຶ້ນເວົ້າຕໍ່ສະຫງ່າຄ່ຳໝັ້ນດ້ວງສຽງ
ແຫ່ງຄວາມຕື້ນຕັນໃຈວ່າ:

— ພວກເຮົາຍັງຈະໄດ້ພົບກັນອີກບໍ່ອ້າງ?

ໜີກເຫຼັ້ມໜຶ່ງ

ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ ಮುದ್ರಣ
ಸಂಖ್ಯೆ: ಸಂಪಾದಕೀಯ/ಸಂಪ/ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ/೨೦೦೫-೦೬ ಬೆಂಗಳೂರು ದಿನಾಂಕ: 10-2-1983